ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΘΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΑΙΘΟΥΣΑ Ο ΦΟΙΝΙΞ Α.Ε.

'Απὸ τὸ ντύσιμο ἐξαρτᾶται Η ΨΥΧΙΚΗ ΣΑΣ ΔΙΑΘΕΣΙΣ

Πέντε πρακτικοὶ κανόνες

«Τὸ πᾶν στὸν ἄνθρωπο εἶναι τὸ ντύσιμο», γράφει σ' ἕνα εἰδικὸ ἄρθρο ὁ Ἀμερικανὸς ψυχολόγος Α. Π. Σπέρλιγκ.

»Ἡ προσωπικότης, τονίζει ὁ δρ. Σπέρλιγκ, συνίσταται κυρίως στὴν ἐπίδρασι ποὺ ἕνα ἄτομο ἀσκεῖ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ κατὰ μεγάλο μέρος ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωσι ποὺ δημιουργεῖ τὸ ροῦχο καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τὸ φοράτε.

» Οἱ ἄντρες ποὺ θὰ διαβάσουν αὐτὲς τὶς γραμμές, συνεχίζει ὁ Σπέρλιγκ, θὰ γελάσουν ἴσως μαζί μου, γιατὶ ἕνας ἐπιστήμων σὰν κι' ἐμένα, ἀσχολεῖται, σὰν τὶς γυναικοῦλες, μὲ τὸ ντύσιμο. Δὲν ξέρουν ὅμως πόσοι γελοῦν μαζί τους, ὅταν βλέπουν τὸ ἀταίριαστο ντύσιμό τους. Βλέπουν αἴφνης ἕναν μελαψὸ μὲ μεγάλη μύτη, νὰ φορῇ σκοῦρο κατέλλο χωστὸ ὡς τὰ μάτια. Κι' αὐτὸ κάνει τὸ χρῶμα του σκοτεινότερο καὶ τὴ μύτη του μεγαλείτερη. Ἢ ἕναν ἀδύνατο μὲ μακρουλὸ πρόσωπο, νὰ φορῇ στὴν κορφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του ἕνα πλατύγυρο ἀνοιχτόχρωμο καπέλλο. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε νὰ κάνῃ τὸ πρόσωπό του νὰ φαίνεται ἀκόμη πιὸ μακρὺ καὶ νὰ φέγγῃ ἀπὸ τὴν ἀδυναμία. Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει μὲ τὸν παχύσαρκο ποὺ φορεῖ μεσάτο σακκάκι γιατὶ ἔτσι δείχνει περισσότερο τὴν κοιλιά του, μὲ τὸν κοντὸ ποὺ φορεῖ μακρὺ σακκάκι ἢ τὸν ψηλὸ ποὺ φορεῖ κοντό.

» Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶνε ὅτι ὅσοι γελοῦν μ' ἐκείνους ποὺ προσέχουν τὸ ντύσιμό τους, ἀγνοοῦν ἕνα βασικὸ ψυχολογικὸ κανόνα : "Οτι ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὅπως φαίνεται, κι' ὅσο καλλίτερα ντύνεται, τόσο καλλίτερα αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του. Ὁ περίφημος παραγωγὸς κινηματογραφικῶν ταινιῶν, Σέσιλ Β. ντὲ Μίλλ, φαίνεται ὅτι ξέρει πολὺ καλὰ τὸν κανόνα αὐτὸν ὅταν λέῃ : «Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν παίξῃ καλὰ μιὰ στὰρ ὅταν φορῇ ἕνα φόρεμα ὅλο δαντέλλες, ἀξίας 3.000 δολλαρίων;».

» Τὸ ζήτημα τοῦ καλοῦ ντυσίματος, συνεχίζει ὁ Σπέρλιγκ, δὲν εἶνε τόσο ζήτημα χρηματικὸ ὅσο εἶναι ζήτημα προσοχῆς καὶ γούστου. Τὸ νὰ προσέξῃ ἕνας ἄντρας τὴν τσάκισι τοῦ παντελονιοῦ του, τὴ γραβάτα του νὰ εἶνε σιδερωμένη κλπ., δὲν στοιχίζει τίποτε.

» Ἐκεῖνο ποὺ κάθε ἄντρας καὶ κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ προσέχουν δὲν εἶνε νὰ ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας τὴ μόδα, ἀλλὰ νὰ προσαρμόζουν τὴ μόδα στὸν ἑαυτό τους, ἔτσι ποὺ νὰ τονίζῃ τὸ ἕνα ἴσως καὶ μοναδικὸ προσὸν ποὺ ἔχουν καὶ νὰ κρύβῃ τὰ ἐλαττώματά τους. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν, ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψι τους, τοὺς ἀκόλουθους πέντε βασικοὺς καὶ πρακτικοὺς κανόνες :

1. Μὴν προσαρμόζεστε ἀπολύτως στὴ μόδα. Προσαρμόσετε μᾶλλον τὴ μόδα στὸν ἑαυτό σας. Προσέξετε τί σᾶς ταιριάζει.

2. Χρησιμοποιῆστε τὰ κατάλληλα γιὰ τὸν ἑαυτό σας χρώματα. Τὸ σκοτεινὸ χρῶμα, ἀδυνατίζει. Τὸ δίχρωμο ὕφασμα, μειώνει τὸ ἀνάστημα. "Αν ἔχετε ψυχρὴ ἔκφρασι ν' ἀποφεύγετε τὸ μπλὲ καὶ τὸ ἀνοιχτὸ πράσινο, γιατὶ εἶνε «ψυχρὰ» χρώματα. Προτιμᾶτε τὸ κόκκινο καὶ τὸ πορτοκαλλί, ποὺ θὰ σᾶς δίνουν κάποιον τόνο θερμό.

3. Προτιμᾶτε τὶς ἁπλὲς γραμμές. Ἐπίσης οἱ μακρυὲς γραμμὲς εἶνε πιὸ κολακευτικές. Ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ στολίδια. "Αν τὸ πρόσωπό σας εἶνε πλατύ, ἀποφεύγετε τὰ ψηλὰ λευκὰ κολλάρα, γιατὶ αὐξάνουν τὸ πλάτος τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὤμων. Τὰ κοντὰ σακκάκια δίνουν ὕψος. Τὸ ἀνάστημα αὐξάνει μὲ τὶς κατακόρυφες γραμμές. Οἱ παχύσαρκες γυναῖκες πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὶς ὁριζόντιες γραμμές. Κι' οἱ στενοθώρακες κοπέλλες, πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὰ μεγάλα ντεκολτέ.

4. Οἱ ἄντρες πρέπει πρὸ παντὸς νὰ προσέχουν νὰ «τέφτη» καλὰ τὸ κοστοῦμι ἐπάνω τους. "Αν τὸ στῆθος τους εἶνε στενώτερο ἀπὸ τοὺς γοφούς, οἱ προσθετοὶ ὦμοι, εἶνε ἀπαραίτητοι. Τὰ χρώματα τῆς γραβάτας, πρέπει νὰ ταιριάζουν μὲ τὸ πουκάμισο καὶ τὸ κοστοῦμι.

5. Τὸ καπέλλο εἶνε σημαντικὸ συμπλήρωμα. Ἀδύνατο πρόσωπο, θέλει χαμηλὸ καπέλλο καὶ τὸ πλατὺ πρόσωπο, ψηλὸ καὶ πλατύγυρο. Τὰ φτερά, τὰ ἄνθη καὶ τὰ στολίσματα, πρέπει νὰ ταιριάζουν μὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν.

» Ἀκολουθῆστε αὐτοὺς τοὺς κανόνες, καταλήγει ὁ Ἀμερικανὸς ψυχολόγος, καὶ θὰ δῆτε ὅτι ὄχι μόνο ἡ ἐμφάνισίς σας θὰ εἶνε καλλίτερη, ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ αἰσθάνεσθε γενικῶς πιὸ ἄνετο, πιὸ ἐλεύθερο τὸν ἑαυτό σας. Ἀπὸ τὸ ντύσιμό σας, ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ψυχική σας διάθεσις».

Τὸ ἔγκλημα τῆς "Εμμας

Πρωτότυπο διήγημα

Εἶχε πιὰ ξημερώσει ὅταν ξύπνησε ὁ Λεονάρντο. Τὸ ἐξοχικὸ σπίτι ἦταν σιωπηλό, μὰ τοῦ φάνηκε ἔξαφνα πὼς ἄκουσε κάποιο θόρυβο. Ποιὸς μποροῦσε νὰ εἶνε πρωῒ - πρωῒ; Τέντωσε τ' αὐτί του γιὰ ν' ἀκούσῃ. Ἡσυχία. Μοναξιά. Ὁ Λεονάρντο ἦταν λίγο κουρασμένος ἀπ' τὸ χθεσινὸ γλέντι, μὰ αἰσθανόταν καλά. "Ηταν νέος, συμπαθητικός, μελαχροινὸς πολὺ ρωμαντικός. Σὲ λίγο ἄκουσε ξανὰ ἕνα θόρυβο. Μὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶνε ἐπὶ τέλους;

Κυττάζει ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ βλέπει μιὰ σκιὰ στὸν κῆπο. Μιὰ νέα γυναῖκα. Φορεῖ ἕνα λευκὸ μάλλινο φόρεμα. Τὰ μαλλιά της εἶνε ξανθὰ μακρυὰ καὶ τῆς πέφτουν στὸ πρόσωπο, ποὺ μοιάζει μὲ τριάσπιο κούκλας. Κατεβαίνει στὸν κῆπο, τὴν πλησιάζει κι' ἀκούει μιὰ φωνὴ γλυκειὰ νὰ τοῦ λέῃ:

— Βρῆκα τὴν πόρτα τοῦ κήπου ἀνοιχτὴ καὶ μπῆκα.

Ὁ Λεονάρντο χαμογελάει καὶ τὴν ὁδηγεῖ ἐπάνω.

— Καθῆστε, τῆς λέει. Θὰ κρυώνετε. "Ενα κονιάκ;

— Συγγνώμη, τοῦ ἀπαντάει, δὲν ξέρω τί νὰ πῶ... Εἶστε πολὺ καλός, μὰ θὰ φύγω ἀμέσως... "Οταν σᾶς πῶ...

— Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τίποτα... Θὰ πάρετε τὸ κονιάκ;

Κι' ὁ Λεονάρντο φέρνει σὲ λίγο τὸ μπουκάλι καὶ δυὸ ποτηράκια. Πίνουν καὶ οἱ δύο.

— Τὸ ξέρετε πὼς μοῦ φαίνεται ὅτι πέσατε ἀπ' τὸν οὐρανό; τῆς λέει μὲ χαμόγελο. Πάντα γύρευα μιὰ γυναῖκα σὰν καὶ σᾶς. Δὲν τὴν εἶχα βρῆ ποτέ. Μὰ τώρα νομίζω πὼς ἤρθε κοντά μου.

Ἐκείνη τὸν κυττάζει, ἐρευνητικά, καὶ τοῦ λέει:

— Μὴν ἀποτάσθε. Τὰ ὄνειρα δὲν μοιάζουν μὲ τὴν πραγματικότητα. Κι' ἐγὼ ἤμουνα ἔτσι, ἄλλοτε. Μὰ τώρα...

Ὁ Λεονάρντο κυττάζει τὰ μάτια της — κάτι μάτια ὅλο φῶς πράσινα σὰν τὴν ἐλπίδα. Μὰ τὰ μάτια αὐτὰ τὰ τόσο ὡραῖα ὑγραίνονται.

— Μὰ σεῖς κλαῖτε... τῆς λέει.

— Κλαίω; Παράξενο. Κι' ὅμως ἐδῶ καὶ λίγο νόμιζα πὼς ἤμουνα νεκρή. παγωμένη...

— Θέλετε ἀκόμα λίγο κονιάκ;

— Ὄχι. Πρέπει τώρα νὰ πηγαίνω. Εὐχαριστῶ καὶ ἀντίο. Μὲ λένε "Εμμα. εἶμαι μιὰ γυναῖκα ἀσήμαντη. ξεχάστε με.

Ὁ Λεονάρντο τὴν πιάνει ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τῆς λέει:

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ξεχάσω. δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε. Θάρθω μαζί σας.

Βρέθηκαν κι' οἱ δυό τους στὸν κῆπο. Ὁ ἥλιος εἶχε πιὰ ἀνατείλει.

Ἐκείνη βγαίνει στὸ δρόμο. Ὁ δρόμος σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἦταν τόσο στενὸς ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσουν αὐτοκίνητα. Κι' ὅμως περνοῦσαν. Καὶ νὰ ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο γκρίζο, πεσμένο στὸ πλάϊ, μὲ τὶς ρόδες στὸν ἀέρα μὲ τὰ τζάμια σπασμένα καὶ μέσα στὸ αὐτοκίνητο — Θεέ μου! — ἕνας ἄντρας νεκρός!

Ὁ Λεονάρντο ὠπισθοχώρησε ἐντρομος.

— Ὦ! μὰ τότε... γιατὶ δὲν μοῦ τὸ εἴπατε ἀμέσως; λέει στὴ νέα.

— Δὲν μ' ἀφήσατε νὰ μιλήσω. "Επειτα, ἤλπιζα κι' ἐγὼ... σωπαίνοντας νὰ κρύψω τὴν ἀλήθεια.

— Ὁ ἄντρας σας;...

— Ὄχι. Δὲν ἦταν ἄντρας μου...

— Τότε;

— Κάτι χειρότερο... μ' ἐκμεταλλευόταν... εἶπε ἡ "Εμμα χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι καὶ κοκκινίζοντας.

— Τὸν ἀτιμο! φώναξε ὁ Λεονάρντο. Γιατὶ δὲν φεύγατε;

— Μὲ ἀπειλοῦσε πὼς θὰ μὲ σκοτώσῃ.

— Ἦταν φίλος σας; Σᾶς ἀγάπησε;

— Ναί, στὴν ἀρχή. "Υστερα ὅμως φάνηκε ποιὸς ἦταν στὴν πραγματικότητα. Θὰ παντρευόταν σὲ δέκα πέντε μέρες. Ἀχ! τί ζωὴ ἔκανα μαζί του, εἶπε ἡ "Εμμα στενάζοντας.

Μιλοῦσαν ἔτσι μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη στὸ πτῶμα. Ὁ Λεονάρντο τῆς ἔσφιγγε τὸ μπράτσο. κυττάζοντάς την κατὰ πρόσωπο. "Ενα πρόσωπο ποὺ ἐμοιαζε μὲ πέτρα.

—"Ελᾶτε. "Ας πᾶμε πίσω στὸ σπίτι. Θὰ φροντίσω νὰ τηλεφωνήσω στὴν πόλι, στὴν ἀστυνομία. Δὲν μποροῦτε νὰ πᾶτε μὲ τὰ πόδια. Θάταν τρέλλα.

"Οταν ξαναβρέθηκαν στὸ σαλόνι, ἡ "Εμμα συνῆλθε. "Ενοιωσε ὅμως μιὰ ζαλάδα. Τότε χαμογέλασε καὶ κοκκίνισε.

— Εἶναι τὸ μωρό, εἶπε. Θὰ γεννηθῇ σ' ἑφτὰ μῆνες.

— Κι' ἐκεῖνος... τὸ ἤξερε;...

— Φυσικά, τὸ ἤξερε. Μὰ δὲν ἄλλαξε πρόγραμμα ζωῆς. Δὲν τὸν ἀγαποῦσα πιά, γιατὶ δὲν μ' ἀγαποῦσα. Σᾶς εἶπα: μ' ἐκμεταλλευόταν τελευταία. Τὸν μισοῦσα.

Ὁ Λεονάρντο τὴν κύτταζε προσεκτικά. «Αὐτὴ θὰ τὸν σκότωσε, συλλογιζόταν, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ».

— Καὶ τώρα εἶσαι μόνη, "Εμμα; ρώτησε ὕστερα ἀπὸ λίγο.

— Ναί μόνη. Μὰ δὲν θὰ εἶμαι πιὰ μόνη ὅταν θἄχω τὸ παιδί. "Εχω μιὰ καλὴ δουλειά. Θὰ τὸ φροντίζω. Μὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχα ἀποφύγει ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία. "Εχετε λίγο κονιάκ;

—Ἀμέσως, "Εμμα.

Δὲ μίλησαν πιά. "Επειτα ἤρθαν οἱ ἀρχές. εἶδαν τὸ αὐτοκίνητο καὶ μετέφεραν τὸ πτῶμα καὶ τὴν "Εμμα στὴν πόλι. Ἀνάκρινάν' ἐξαντλητικὰ τὴν "Εμμα, μὰ ἀποδείχτηκε πὼς ἦταν ἀθῶα. Ὁ σύντροφός της καθόταν στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἔκανε τὴν ἐπικίνδυνη στροφὴ στὸ στενὸ δρόμο καὶ ἀναποδογύρισε.

★

Οἱ μῆνες πέρασαν. Ὁ Λεονάρντο τὴν ἀγαποῦσε. δὲν ἤθελε νὰ χωρισοῦν. Ἐκείνη δίστασε.

— Σὺ τὸν σκότωσες; τὴ ρώτησε μιὰ μέρα.

Ἐκείνη ὡμολόγησε τὴν πρᾶξι της. Δὲν θὰ τὸν ξανάδεσε πιά, θὰ τὸν ἔκανε ἐξ αἰτίας μιᾶς ἄλλης καὶ τὸ παιδί της θἄμενε χωρὶς πατέρα...

— Γι' αὐτὸ ἔγινα αἰτία τοῦ θανάτου του, ἐκδικήθηκα, εἶπε ἡ "Εμμα.

Καὶ συνέχισε:

—"Εκεῖνο τὸ πρωῒ ὅταν φύγαμε ἦταν ἀκόμα νύκτα. Κι' αὐτὸς μοῦ εἶπε πὼς ὁ δρόμος ἦταν κακὸς κι' ἐπικίνδυνος. Αὐτὸς ὅμως ἤξερε νὰ ὁδηγῇ. εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Καὶ νά, ὅταν πλησιάζαμε στὴν ἐπικίνδυνη στροφή, τοῦ εἶπα: «Θάθελα τὸ αὐτοκίνητο νὰ τσακιστῇ ἐκεῖ καὶ νὰ μείνουμε στὸν τόπο καὶ οἱ τρεῖς. Θάταν γιὰ μένα μεγάλη εὐτυχία». Ἴσως αὐτὰ τὰ παράξενα λόγια νὰ τὸν τάραξαν. Γύρισε πρὸς ἐμένα γιὰ νὰ πῇ κάτι... ὅταν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τὸ αὐτοκίνητο ἔφτασε στὴ στροφὴ καὶ τινάχτηκε ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσα. Μονάχα τοῦ αὐτὸς ἔμεινε στὸν τόπο, ἐνῶ ἐγὼ σάθηκα καὶ ἔζησα.

—"Ετσι τὸ θέλησε ἡ μοῖρα. "Εμμα ἡ μοῖρα ποὺ τὴν παρακάλεσες νὰ σ' ἀκούσῃ μὲ τὴ φωνὴ τῆς ὀδύνης σου.

— Γιατί ἡ φωνή μου ἦταν τόσο ἰσχυρή;

— Γιατὶ ὅλα εἶχαν ἐπαναστατήσει γιὰ τὶς ταπεινώσεις ποὺ σὲ ὑπέβαλε ἐσένα καὶ τὸ παιδί μας.

Εἶχε πῆ, ἔτσι ἁπλὰ τὸ παιδί μας τόσο τὴν ἔνοιωθε δική του γεννημένη καὶ πλασμένη γι' αὐτόν. Καὶ ἤθελε καὶ ἡ "Εμμα νὰ τὸ νοιώσῃ αὐτό.

Κάθονταν σ' ἕναν κῆπο. Γύρω τους ἦταν κόσμος. Μὰ οἱ δυό τους ἤτανε μόνοι. Ἡ "Εμμα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του καὶ τοὺαφιξε τὸ χέρι.

— Λοιπὸν δὲν πιστεύεις πὼς τὸν σκότωσα ἐγὼ καὶ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι ἥσυχη σ' ὅλη μου τὴ ζωή,

— Ὄχι, δὲν φταίς ἐσύ. Τώρα θὰ ἡσυχάσῃς. γιατὶ τὴν ἀδικία σου τὴν κέρδισες μὲ τὸ κλάμα καὶ τὸν πόνο. Κι' αὐτὸς θὰ βρῇ γαλήνη ἐκεῖ πάνω. ἂν ἐσὺ τὸν συγχωρέσῃς μ' ὅλη σου τὴν καρδιὰ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανε.

Ὁ Λεονάρντο μιλοῦσε καὶ τὴν κύτταζε, ἔτσι ὅπως ἀκουμποῦσε πάνω του. Κύτταζε τὰ ὡραῖα μάτια της, τὰ χείλη της. τὰ μάγουλά της ποὺ εἶχαν κοκκινίσει. Καὶ συλλογιζόταν πὼς μιὰ καινούρια αὐγὴ ἀνέτειλε γιὰ τὴν ἄτυχη "Εμμα. Ἡ αὐγὴ τῆς ἀγάπης τῆς ἀληθινῆς!...

ΕΛΙΖΑ ΤΡΑΠΑΝΙ

ΕΤΟΣ ΙΑ" ● ΑΘΗΝΑΙ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1948 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 519

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

'Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ 27-135.-29 967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"Οταν κλονίζεται Η ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

"Οταν ἀγαπᾶ κανεὶς μπορεῖ νὰ ζῇ κρυφὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ περιβάλλει μὲ τὴν ἀγάπη του; Εἶνε ποτὲ νοητὸ νὰ τοῦ κρύβῃ τὶς σκέψεις, τὶς πράξεις, τὰ αἰσθήματά του; Ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ συζύγους;

Μιὰ σύζυγος ρωτᾶ. Δὲν εἶνε πιὰ παιδάκι. Μεστὴ γυναῖκα. Κοντὰ στὰ τριάντα της. Μὲ τόσο λίγη ὅμως πεῖρα ἀπὸ τὴ ζωή. Πλούσια, ὁμορφη καὶ χαϊδεμένη, βρῆκε ἀσφαλτοστρωμένο τὸ δρόμο τῶν πρώτων της χρόνων. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ διάλεξε γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της ἦταν ἕνας φτωχὸς νέος. Πίστεψε ὅτι συγγενεύουν οἱ ψυχές τους. Πίστεψε στὴν ἀγάπη του. Τὸν ἀγάπησε καὶ ἡ ἴδια. Τὸ σπίτι, ὅπως συμβαίνει σὲ τέτοιες περιπτώσεις, εἶχε τὶς ἀντιρρήσεις του. Δὲν εἶνε αὐτὲς ποὺ ἐπικράτησαν. Ἡ ἀγάπη στάθηκε πιὸ ἰσχυρή. Τὸν πῆρε παρὰ τὴν θέλησι τῶν δικῶν της. Παίρνοντας δὲ τὸν ἄντρα της, ἀπέσπασε κι' ἕνα σεβαστὸ μερίδιο ἀπὸ τὴ μεγάλη πατρική της περιουσία.

Καὶ ξαφνικὰ βρίσκεται σὲ ἐπιδρομὴ τῶν συγγενῶν τοῦ συζύγου της. Ἐπίθεσι κατὰ τῶν λεφτῶν. Ξάφρισμα καὶ τῆς τσάντας της ἀκόμα, ὅταν τοὺς ἐρχόταν βολική. Δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ τὴν ἀπέλπιζε. Θὰ παρέβλεπε τὴ διαρπαγὴ ἂν διαφορετικὴ ἦταν ἡ στάσι τοῦ συντρόφου της. Αὐτὸς ὅμως εἶναι ποὺ τὴν φέρνει σὲ ἀπόγνωσι. Ὁ ἄνθρωπος τῆς τεθλασμένης. Ἀποφεύγει τὶς εὐθύνες. Εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν σᾶς κυττάζουν στὰ μάτια. Κουμπωμένος ἀπέναντι τῆς γυναίκας του. Δὲν τῆς ἀνοίγεται, δὲν ἐκδηλώνεται, δὲν τῆς λέει τί σκέπτεται. Οὔτε λέξι γιὰ τὶς δουλειές του, ποὺ τὶς ἐπιχειρεῖ ἐν τούτοις μὲ τὰ χρήματα τὰ δικά της. Ἀνεξέλεγκτος διαχειριστὴς τῆς ξένης περιουσίας.

Νὰ χαθῇ ἡ περιουσία. Κι' αὐτὸ καὶ τὰ πάντα θὰ τοῦ τὰ συγχωροῦσε. Ἀπαράδεκτο ὅμως τῆς εἶναι νὰ κάνῃ κάτι κρυφά της. Αὐτὸ τὴν πληγώνει βαθύτατα. Ἀρχίζει νὰ τὸν βλέπῃ σὰν ξένο. Κι' αὐτὸ δημιουργεῖ ὀλέθριες συνέπειες στὶς σχέσεις τους. Τὴν πλησιάζει καὶ δὲν τὸν ἀνέχεται. Τὸν ἐλάτρευε καὶ τὸν βλέπει μὲ ἀδιαφορία. Δὲν λέει ὅτι τὸν μισεῖ. "Ισως τὸν μισῇ ἐργότερα. Γιὰ τὴν ὥρα, ὅσο κι' ἂν πιέζῃ τὸν ἑαυτό της, δυσκολεύεται νὰ τὸν νοιώσῃ σὰν δικό της.

Ἀπόλυτη ἦταν πρὶν ἡ σωματική τους συνεννόησις. Πλήρης ἡ ἁρμονία. Καὶ τώρα, τώρα ὅλα κατέρρευσαν ἡ μάλλον καταρρέουν.

Τί θλιβερὴ ἱστορία ἀλήθεια!...

Ὑπῆρχε λοιπὸν στὸ ζεῦγος ἡ ἁρμονικὴ ἀνταπόκρισι τῶν αἰσθήσεων. Πῶς συνέβη — ρωτᾶ ἡ κυρία — ν' ἀτονήσουν οἱ κραυγὲς τοῦ σώματος καὶ νὰ μένῃ σήμερα ἀδιάφορη ἐμπρός σ' ἐκεῖνον ποὺ χτὲς τῆς ξυπνοῦσε τοὺς πιὸ ἔντονους πόθους; Ὁ κόρος; Κάθε ἄλλο. Ἀποκρούει μιὰ τέτοια περίπτωσι. Συμβαίνει κάτι ἄλλο : Ἡ ψυχή της εἶναι ἐκείνη ποὺ τῆς φράζει τὸ δρόμο πρὸς τὸν ἔρωτα. «... Τὸν ἔβλεπα σὰ θεό. Τώρα, μὲ τὴν ψυχικὴ δυσαρμονία, λέτε πὼς νέκρωσαν καὶ οἱ αἰσθήσεις μου. Μὲ φιλάει καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τὸ ἴδιο. Μὲ ἀγκαλιάζει καὶ κυττάζω πῶς ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν περίπτυξί του. Ἐρχότανε καὶ ριχνόμουν στὸ λαιμό του. Τώρα πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ ἐρχομοῦ του καὶ νοιώθω δυσφορία. Ἀρκοῦμαι νὰ στρώσω τὸ τραπέζι νὰ φᾶμε. Λέτε πὼς κάτι ἔχει μπῆ ἀνάμεσά μας. Κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεστάνῃ τὴν καρδιά μου...».

Δὲν ἔπαψε νὰ τὴν ἐνδιαφέρῃ μόνο σὰν ἄνθρωπος. Τῆς εἶναι ἀδιάφορος καὶ σὰν ἄντρας. Καὶ ζητεῖ τὴν ἐξήγησι τῶν παραπόνων ποὺ τὴν περιέζωσαν.

Ἀλλὰ γιατί νὰ φάχνῃ ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό της; Θὰ βρῇ τὴν ἐξήγησι σ' αὐτὴ τὴν ἴδια. Στὴ φύσι ἢ στὴν παράδοσι τῆς γυναίκας. Γιὰ μιὰ γυναῖκα φυσιολογική, αἰσθήσεις καὶ αἰσθήματα εἶναι ἀναπόσπαστα ἑνωμένα. Τὸ «ἀγαπῶ» συμβαδίζει μὲ τὸ «ἐκτιμῶ». Ὁ πόθος εἶναι συνοδοιπόρος τοῦ ψυχικοῦ συνδέσμου. Ὁ ἄντρας μόνο συνήθισε νὰ χωρίζῃ τὰ πράγματα. Δὲν τοῦ εἶναι ἀπαραίτητο καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὴ γυναίκα ποὺ ἐπιθυμεῖ. Θὰ τὸν δῆτε πολλὲς φορὲς νὰ περιφέρεται μὲ κουρελάκια τοῦ δρόμου, ποὺ δὲν ἔχουν νὰ τοῦ ποῦνε τίποτα οὔτε στὸ πνεῦμα, οὔτε στὴν ψυχή. Τοῦ φλυαροῦν ὅμως στὶς αἰσθήσεις. Καὶ τοῦ εἶναι ἀρκετὸ αὐτό.

Δὲν ἀποκλείεται νὰ παρατηρήσετε τὸ ἴδιο καὶ στὴ γυναῖκα. Τὸ θῆλυ ποὺ καλεῖ τὸ ἄρρεν μόνο μὲ τοῦ ζώου τὴν ἰδιότητα. Θὰ τὸ συναντήσετε σὲ γυναῖκες μὲ χαλαρὰ τὰ ἤθη ἢ ὄχι φυσιολογικές. Δὲν εἶναι ὁ κανόνας. Ἡ πλειονότητα τῶν γυναικῶν, γιὰ νὰ νοιώσῃ ἀληθινὴ πληρότητα, πρέπει νὰ συνδυάσῃ τὸν ψυχικὸ μὲ τὸ σωματικὸ σύνδεσμο. Ὁ κλονισμὸς τῆς ἰσορροπίας αὐτῆς κλονίζει καὶ τὴν ἀγάπη της. Ἀνεπανόρθωτα τὶς περισσότερες φορές. Ἰδίως ὅταν ἀτονήσῃ τὸ ψυχικὸ ἐνδιαφέρον. Ὑπάρχουν πλάσματα συγκρατημένα, ποὺ θὰ παραβλέψουν τὶς σωματικὲς ἀδυναμίες τοῦ συντρόφου των. "Οταν ὅμως ὁ σύντροφος, διατηρῶντας τὴν ἀκμή του πάψῃ νὰ τοὺς μιλᾷ στὴν ψυχή, στὴν καρδιὰ καὶ στὴν σκέψι, τότε τὸ πᾶν τελείωσε. Ἡ ρῆξι εἶναι ἀναπόδραστη. "Αν δὲν ἐξωτερικευεται πάντα. πάντα ὅμως ὑπάρχει καὶ δηλητηριάζει τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Θὰ ξαναβρεθῇ ἄραγε ἡ ἰσορροπία αὐτή; ρωτᾶ ἡ κυρία. Στὴν περίπτωσι δὲ ποὺ δὲ θὰ ξαναβρισκόταν, στὴν περίπτωσι, δηλαδή, ποὺ δὲ θὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε πρώτα στὸ σύζυγό της, θὰ ἤθελε νὰ ξέρῃ ἂν ὑπάρχῃ πιθανότης νὰ χωρίσῃ κι' αὐτὴ τὰ δύο θέματα καί, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ψυχικὴ ἐπαφή, νὰ μὴ δῇ στὸ σύντροφό της παρὰ μόνο τὸν ἄντρα, κι' ἔτσι νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντά του.

Ἀδύνατο αὐτὸ ἴσως νὰ μὴ εἶναι. Τόσο ὅμως δύσκολο. Καὶ μάλιστα γιὰ γυναῖκα, ὅπως αὐτή, μὲ τὴν ροπὴ πρὸς τὴν αὐτοανάλυσι καὶ τὸν ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

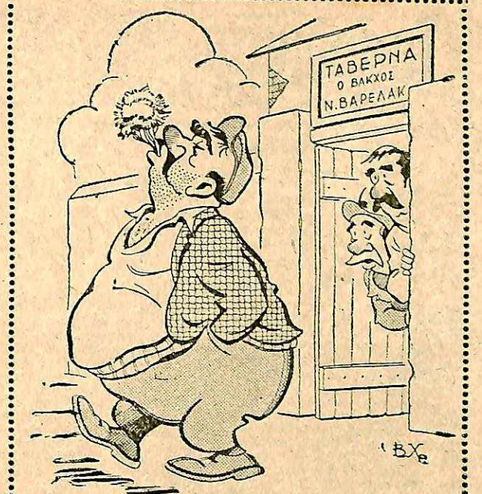

—"Ετσι, μὲ τὸ θυμάρι στὸ στόμα, φεύγει κάθε βράδυ, γιὰ νὰ μὴ τοῦ χύνεται τὸ κρασί!...

(Τοῦ Β. Χοιστοδούλου)

Λυρικὰ τραγούδια

'Η ἄσπρη τρίχα

Στὸν καθρέφτη σου, τὴν πρώτη ἄσπρη τρίχα
σὰν ἀντίκρυσες, ἐδάκρυσες θαρρῶ.
"Ημοῦν δίπλα σου καὶ δύναμι δὲν εἶχα
νὰ σοῦ δώσω λίγο θάρρος τρυφερό,
νὰ σοῦ πῶ, πὼς μιὰ μονάχα δὲν πειράζει
κι' εἶνε μᾶλλον εὐτυχία. "Οχι μαράζι!

★

Καὶ μ' ἐκύτταζες καὶ μοῦλεγες σκυφτή:
— "Ασπρη τρίχα!... Εἶν' ἡ πρώτη. Θἄρθουν [κι' ἄλλες,
εἶνε μιὰ προειδοποίησις κι' αὐτὴ
νὰ ξεχάσωμε τὶς τρέλλες τὶς μεγάλες
νὰ ξεχάσωμε τ' ἀξέχαστα φιλιὰ
σὰν ἀρχίζουνε κι' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά!

★

Ἄσπρη τρίχα... Εἶνε ἴσως τὸ σημάδι
πὼς περνᾶ τὸ μεσημέρι τὸ θερμό
κι' ὅτι ἔρχεται σιγὰ - σιγὰ τὸ βράδυ
τὸ στεγνό, τὸ ἀδυσώπητο, τ' ὠμό.
ἕνα βράδυ ποὺ κανεὶς δὲν τὸ προσέχει,
Τέτοιο βράδυ, ποὺ ξημέρωμα δὲν ἔχει!...

★

Τὸν καθρέφτη σου ἐκύτταζες θλιμμένη
κι' ἴσως νάκανες καὶ σκέψεις πιὸ σκληρές,
κι' εἶπες μόνο: — 'Η ζωὴ δὲν περιμένει.
Καὶ οἱ ἄσπρες τρίχες διώχνουν τὶς χαρές.
'Η ζωὴ δὲν περιμένει ἀλλὰ βαδίζει
Τὰ μαλλιὰ τ' ἀσπρίζει, τὶς καρδιὲς μαυρίζει!

★

Κι' εἶπες πάλι: — Δὲν τὴν κόβω. "Εχω ὑπ' ὄψι
κάτι τί ποὺ λέει ὁ κόσμος, σοβαρό,
πὼς τὴν πρώτη ἄσπρη τρίχα του ὅποιος κόψῃ,
Δὲν τὴν κόβω... μὰ οὔτε πρόκειται νὰ κλάψω
καὶ ἂν βγοῦνε κι' ἄλλες...

Τα δράματα της καρδιάς

ΟΙ ΔΥΟ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΙ

— Βέρα!...
— Φράνκο!...

Είχαν ξανασυναντηθῆ ἐπειτα ἀπό ἀρκετό καιρό ποὺ ἦσαν κλεισμένοι στή φυλακή.

Προχωροῦσαν τώρα στό δρόμο ξένοιαστοι.

— Εἴμαστε κοντά στήν Πύλη Βιτζεντίνα, εἶπε αὐτός. Ξέρω ἐκεῖ κοντά ἕνα καλό ρεστωράν. Πᾶμε νά φᾶμε.

"Οταν ἔφτασαν κάθησαν σέ μιά σκοτεινή γωνιά. Ἡ αἴθουσα ἦταν ἔρημη. Φιλήθηκαν πρῶτα νά καθήσουν.

— Ξέρεις εἶπε ἐκεῖνη νομίζω πώς ἀναπῶ νιά πρώτη φορά. Αὐτό ποὺ νοιώθω γιά σένα εἶναι κάτι τό διαφορετικό κάτι τό ὡραῖο!

— Αὐτό θά πῆ ἔρως Βέρα τῆς εἶπε ἐκεῖνος γλυκά.

Εἶχε προφέρει τ' ὄνομά της τρυφερά.

— Καί πῶς περνᾶς τίς μέρες σου; τή ρώτησε.

— Δουλεύω στοῦ 'Οσκάρ στόν κομμωτή τοῦ Κόρσο. Εἶμαι μανικιουρίστα Καί σύ;

— Δέν ξέρω. Γυρεύω δουλειά. Δύσκολο πρᾶμα "Εχω στό νοῦ μου ἕνα ὡραῖο σχέδιο, ξέρεις γιά σένα...

— Κι' ἐνῶ γιά σένα εἶπε ἡ Βέρα.

Χαμογέλασαν Τό ρεστωράν ἦταν ζεστό τό κρασί καλό. "Εφυναν ἀπό κεῖ ἐλαφρά ζαλισμένοι.

★

'Ο Φράνκο γύρευε δουλειά. Μά μόλις εὕρισκε κάτι τοῦ γύρευαν πιστοποιητικά, συστάσεις καί φυσικά ὅταν μάθαιναν τό ποιόν του τόν ἔδιωχναν Τόν ἔσπρωχνε ὁ πειρασμός νά φτιάση ψεύτικα πιστοποιητικά, ψεύτικο ποινικό μητρῶο μά δέν ἤθελε νά ξανοχίση τήν παλιά του ζωή

—Εἶνε τρομερό ἔλεγε στή Βέρα πόσο τό παρελθόν προβάλλει κάθε στιγμή.

— Μήν ἀπελπίζεσαι, Φράνκο θά τά καταφέρης.

— Ναί πρέπει νά πετύχω. Τό θέλω γιά σένα ὄχι γιά μένα "Αν ἤμουνα μονάχος ἄν δέν σ' ἀναπαύσω θά ξανάρχιζα τά ἴδια. Μοῦγινε στενός κορσές ἡ«παρέα μου» γιά νά πάω μαζί της νά πετύχουμε κανένα «κόλπο».

Σώπασε καί ὕστερα πρόσθεσε:

— Ξέρεις τί λένε; Λένε πώς εἶνε κρῖμα νά πηγαίνουν χαμένες οἱ ἱκανότητές μου

Γελοῦσε γι' αὐτό ποὺ εἶχε πῆ μά τό γέλιο του ἦταν γεμᾶτο πίκρα. Ἡ Βέρα τόν κύτταζε σιωπηλή, μέ τά μάτια ὑγρά ἀπό δάκρυα.

— Μήν παρατρυφᾶς Φράνκο σέ ἱκετεύω.

— Θέλω τόσο πολύ νά βρῶ δουλειά Γιά σένα, Βέρα.

Καί πρόφερε τ' ὄνομά της μέ τόση γλύκα

—"Εχω τόση ἀγωνία ἐξακολουθήσε Νά σέ πάρω νά σέ νοιώσω δική μου.

Τήν κύτταξε τρυφερά κι' αὐτή ἔνοιωθε πώς τό βλέμμα του ἦταν ὅλο φῶς.

— Θά κάνω ὅ τι σύ θελήσης τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη χαμογελώντας του μέ ἀγάπη.

Καί μέ τά λόγια αὐτά τοῦ πρόσφερε τά χείλη της. Καί στό φιλημά της τοῦ χάρισε ὅλην τήν καρδιά της.

★

Τό φιλί τῆς Βέρας συγκράτησε τό Φράνκο μέρες καί μέρες ἀπ' τόν κατήφορο Πάλεψε παρακάλεσε Μά ὅλα πῆγαν στά χαμένα. Τό τελευταῖο χιλιάρικο ἔνινε κοπνόε.

Καί νά ποὺ τώρα σ' αὐτή τήν κρίσιμη στιγμή ἡ παρέα ἐπιμένει. Δέν τοῦ μένει πιά παρά ἡ «ἄλλη δουλειά»! Καταστρώθηκε ἕνα καλό, ἔξυπνο σχέδιο. Οἱ συνήθειες καί ἡ ζωή τοῦ «θύματος» μελετήθηκαν καλά ἀπ' τήν παρέα. μά λείπει ὁ ἄνθρωπος ὁ ἱκανός, ποὺ νά ἐμπνέη ἐμπιστοσύνη πῶς θά τά καταφέρη. Μά ὁ Φράνκο εἶν' ἐκεῖ «ὁ εἰδικός γιά τίς βρωμοδουλειές» Καί ὁ Φράνκο, ἀπελπισμένος πιάνεται στήν παγίδα καί δέχεται νά κάνη αὐτός «τό μεγάλο κόλπο». «Δέν ξεφεύγεις τό γραφτό σου» συλλογίζεται κι' ἀρχίζει νά βάζη μπρός τό σχέδιο...

★

'Η Βέρα περιμένει μέ ἀγωνία τό ἀποτέλεσμα τῆς «δουλειᾶς». Ξέρει πῶς ὁ Φράνκο θά τήν περιμένη καί βιάζεται νά τόν συναντήση. Θά τοῦ δώση ἀμέσως τό γράμμα ποὺ ἔχει στήν τσάντα της. Δυό γραμμοῦλες μονάχα: «Νά τόν ποοσλάβης γιά κληπῆρα... μ' ἕνα ἀρκετά καλό μισθό». Ὑπογράφει ὁ γενικός διευθυντής μιᾶς ἀνώνυμης ἑταιρίας.

(—"Οπως σοῦ τό ὑποσχέθηκα ὁ ἄντρας μου ἔγραψε τό γράμμα γιά τόν προσωπάρχη. Πάρτο. Τώρα θά εἶσαι εὐχαριστημένη ἀγαπητή μου...»

Πάντα τή φώναζε «ἀγαπητή μου» ἡ πλούσια αὐτή πελάτισα ποὺ ἐνδιαφέρθηκε γιά τή Βέρα.

Τό κομμωτήριο ἔκλεισε. Ἡ νέα περπατάει γρήγορα καί σφίγγει τήν τσάντα μέ τό πολύτιμο γράμμα. Τώρα θά δουλεύη κι' αὐτός Μικρή δουλειά, ἀσήμαντη βέβαια μά θά εἶνε ἡ ἀρχή – ἡ ἀρχή γιά τόν τίμιο δρόμο Καί ὕστερ' ἀπό μερικούς μῆνες θά πανταρευτοῦν. Τό παρελθόν δέν θά ὑπάρχη πιά

'Η Βέρα ἔφτασε στό μέρος ὅπου συναντῶνται κάθε βράδυ. 'Ο Φράνκο δέν ἔχει ἔρθει ἀκόμα Κι' ὅμως νύχτωσε εἶνε ἀργά Περνάει ἕνα τέταρτο καί ξανά ἕνα τέταρτο... 'Η ὥρα κυλάει. 'Ο Φράνκο δέ φαίνεται.

Μιά θανάσιμη ἀγωνία σφίγγει τήν ψυχή της. Τρέμει ὁλόκληρη. Νοιώθει τήν ἴδια τρεμοῦλα — ὅπως τότε — ποὺ τήν εἶχαν συλλάβει ὅταν ἔκλεψε τήν πλούσια κυρία θά πάη στή φτωχική του κάμαρα. "Ισως νάναι ἐκεῖ Μά ὁ Φράνκο δέν εἶνε οὔτ' ἐκεῖ.

★

'Η Βέρα καταλαβαίνει. Βρίσκεται στό δρόμο. Νοιώθει τήν ἀνάγκη ν' ἀκουμπήση σ' ἕναν τοῖχο γιά νά μή σωριαστῆ κάτω. Κρῖμα τώρα ποὺ τοῦ εἶχε βρῆ μιά δουλειά

'Η Βέρα συνέρχεται σιγά-σιγά Θά κάνη κουράνιο. Θά κάνη τό πᾶν. Θά πάη σ' ἕνα γνωστό της δικηγόρο γιά νά σώση τό Φράνκο – γιά νά σώση τόν ἔρωτά της!

★

Πέρασε ἕνας μῆνας μέσα σέ τραγικῆ ἀγωνία 'Ο Φράνκο καί μερικοί ἀπ' τήν παρέα του καταδικάστηκαν εἰς θάνατον γιά δολοφονία καί κλοπή ἑνός πλούσιου τραπεζίτη. Αὐτό ἦταν «τό μεγάλο κόλπο»

"Οταν τό διάβασε ἡ Βέρα στήν ἐφημερίδα λιποθύμησε "Εκανε ὅ τι μπόρεσε γιά νά τόν σώση. "Ετρεξε, παρακάλεσε μάταια ὅλα μάταια

Καί ἦρθε τό τρανικό πρωΐ. Καί ἡ Βέρα διάβασε πάλι ὅτι «ὁ Φράνκο καί οἱ συνεργοί του ἐξετελέσθησαν διά τυφεκισμοῦ».

Φτωχή Βέρα! Φτωχή ἀγάπη!

Τό πτῶμα της ἐν' ἀπόγεμα τό ἔβγαλε ἡ θάλασσα στήν παραλία Δυστύχημα ἡ αὐτοκτονία: Κανένας δέν μπόρεσε νά τό βεβαίωση.

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΑΛΑΝΕΛΛΑ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα

Βαρύνθην καὶ ἀπαύδησα, ὁ ἀτυχής, ὁ τάλας,
ἀείποτε νὰ ἐντρυφῶ εἰς φλογερὰς ἀγκάλας
καὶ οὕτω πῶς ἐπόθησον ἐρώτων νέον εἶδος,
μετὰ λεπτῆς καὶ εὐγενοῦς τὰ μάλα δεσποινίδος.
Τοὐτέστιν, ὡς Καζανοβεύς, ἐν ὀργασμῷ βιώσας
καὶ μετὰ πλήθους γυναικῶν δυνάμεις ἀναλώσας,
ἔχων συγχρόνως φρόνησιν νοήμονος κι' ἀκμαίου,
νὰ τύχω ἐπεθύμησον τῆς δόξης τοῦ Ρωμαίου.
Τοιουτοτρόπως εὐχαρις εἰς τὰς ὁδοὺς ἐξῆλθον
καὶ ἔχων πόθους ἀναμίξ — ὡς εἶδος ὁμελέτας —
τὴν πόλιν μετὰ προσοχῆς συλλήβδην περιῆλθον
ἀναζητῶν νεάνιδα τύπου 'Ιουλιέττας.
Καὶ εὗρον ὄντως νεαρὰν ἀρκούντως γλυκυτάτην.
ξανθοέσσαν, ἱπποτικὴν καὶ φρεσκομαγουλάτην,
τύπον τοὐτέστιν ἔξοχον μεγίστης ὡραιότητος,
ἐφ' ᾧ καὶ ἐπλησίασον μετὰ πολλῆς ἀ-
(βρότητος.
—"Ω! πλάσμα εὐγενέστατον! εἶπον αὐ-
(τῇ ἀνδρείως,
»ἔρως σφοδρὸς μὲ ἔπληξεν τὸν δύστη-
(νον, καιρίως!
»'Ελθὲ λοιπὸν νὰ δρέψωμεν εὐδαίμονες
(νυρκίσσους,
»καὶ ἂς ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς ἄλλους πα-
(ραδείσους...»
Καὶ βλέπων τὴν νεάνιδα εἰσέτι σκεπτο-
(μένην,
—'Ιδού! ὁ ἔρως, ἔκραξον, τὸν ἵππον
(τὸν ἐσέλλωσεν!»
καὶ αὐτη λίαν πρόθυμος καὶ συγκεκινη-
(μένη,
ἐγύρισεν ἀβρότατα καὶ φεῦ!... μέ...
(ἐφασκέλωσεν!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

'Η «Λυρικὴ» ἑτοιμάζει τὴν ὄπερα «Μπαττερφλάϋ» τοῦ Πουτσίνι μὲ τὴν ἐπανεμφάνισι τῆς "Αννας Τασσοπούλου, στὸ ρόλο τῆς «Μπαττερφλάϋ».

"Οπως εἶνε γνωστόν, ἡ Τασσοπούλου, ντεμπουτάρισε γιὰ πρώτη φορά, πρὶν ἀπὸ 10 χρόνια ὡς ντιζέζ, μὲ ἐλαφρὰ τραγούδια στὸ βαριετὲ «Πεύκα», ἔπειτα ὅμως ἔφυγε στὴ Γερμανία, ὅπου συμπλήρωσε τὶς σπουδές της, καὶ σήμερα εἶνε διάσημη.

— Στὸ καινούργιο θέατρο 'Αθηνῶν (πρώην 'Αλάσκα) ὁ ἐξωραϊσμὸς τοῦ ὁποίου ἐστοίχισε περισσότερα ἀπὸ 50 ἑκατομμύρια, παίζεται ἀπὸ προχθὲς μιὰ καινούργια ἐπιθεώρησις τῶν κ. κ. Σακελλαρίου - Γιαννακόπουλου μὲ τὸν τίτλο «'Αθήνα τοῦ 1948».

'Απὸ τὰ καλλίτερα νούμερα τοῦ νέου αὐτοῦ μουσικοῦ ἔργου εἶνε ἕνα πολὺ ἐπίκαιρο μὲ τὸν τίτλο «'Η κρίσις τῆς στέγης στὸ θέατρο», μὲ μιμήσεις τῆς Μαρ. Κοτοπούλη, τῆς Κατερίνας, τῆς Γιώτας Λάσκαρη, τοῦ Λάσκου, τοῦ Μακρῆ καὶ τοῦ Κυριακοῦ ἀπὸ τὴν Μαρίκα Νέζερ καὶ τὸν Γιῶργο Οἰκονομίδη.

— Στὸ «Ρὲξ» συνεχίζονται ἐντατικὰ οἱ δοκιμὲς τῆς «Κάρμεν», στὴν ὁποίαν θὰ ἐμφανισθοῦν 50 πρόσωπα.

'Απὸ τὰ 12 τσαμπλὼ ποὺ φιλοτεχνεῖ ὁ κ. Γ. 'Ανεμογιάννης εἰδικὰ γιὰ τὸ ἔργο αὐτό, ξεχωρίζει ἕνα ὁλόχρυσο σαλόνι, ποὺ ἀναπαριστᾶ τὸ ἀνάκτορο τῆς Κομπιένυης μέσα στὸ ὁποῖο παρουσιάζουν τὴν ἠρωΐδα τοῦ ἔργου, ἕνα φτωχὸ κορίτσι τοῦ λαοῦ στὴν αὐτοκράτειρα Εὐγενία.

— Στὸ θέατρο «Παπαϊωάννου» ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα μιὰ καινούργια ἐπιθεώρησις τῆς συγγραφικῆς τριάδος 'Ασημακοπούλου - Σπυροπούλου - Παπαδούκα, μὲ μουσικὴ τοῦ κ. Σακελλαρίδη καὶ σκηνικὰ τοῦ κ. Γκοργκάκη.

"Ενα χαρακτηριστικὸ νούμερο τῆς νέας αὐτῆς ἐπιθεωρήσεως θὰ εἶνε ὁ «Καθηγητὴς τοῦ μπουζουκίου», ποὺ θὰ ἐκτελεσθῆ ἀπὸ τὸν Πέτρο Κυριακό, τὴν Σπεράντσα Βρανὰ καὶ τὴν Νανὰ Γκάτση. Τὸ ἴδιο ἔργο θὰ περιλαμβάνη ἀκόμη ἕνα κλασσικὸ χορευτικό, τὴν «'Ακόμη ἕνα κλασσικὸ χορευτικό, τὴν «'Αποιητὴ» τοῦ Γκλούκ, ποὺ θὰ ἐκτελεσθῆ ἀπὸ τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Σπαθάρη - Γιούρα.

—'Η πριμαντόνα τοῦ θεάτρου «'Αργυροπούλου» Μαίρη Βασιλάκη, ἀναχωρεῖ προσεχῶς, μὲ ὑποτροφία στὴν 'Αμερικὴ γιὰ ἀνώτερες σπουδές.

— 'Η πρωταγωνίστρια τῆς ὀπερέττας Ζωζὼ Νταλμάς, ποὺ γύρισε στὴν 'Αθήνα ὕστερα ἀπὸ 2 χρόνια ἀπουσίας στὴ Νότιο 'Αφρική, ἔφυγε προχθὲς γιὰ τὴν Τουρκία. 'Η Ζωζὼ Νταλμάς, θὰ πρωταγωνιστήση σὲ δυὸ τουρκικὰ φίλμ — γνωρίζει καλὰ τὴν τουρκικὴ — μὲ ἀμοιβὴ 20.000 τουρκικὲς λίρες.

— Στὸ θέατρο «'Αργυροπούλου» παίζεται ἀπὸ προχθὲς μιὰ παλαιὰ ἐπιτυχία τοῦ κ. Δ. Εὐαγγελίδη, ἡ ἠθογραφία, «"Ετσι εἶν' ἡ ζωή», μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Καλὴ Καλό.

Τὸ ἔργο εἶχε παιχθῆ γιὰ πρώτη φορά, πρὶν ἕξη χρόνια στὸ θέατρο «Παπαϊωάννου», ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς μῆνες, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Καίτη Βερώνη.

— 'Εκτὸς ἀπὸ τὸν «Κόκκινο Βράχο» τοῦ κ. Ξενοπούλου ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ «γυρίζεται» μὲ τὴ νέα ἀποκάλυψι Χριστιανάκη τὴν Κούλα Εὐστρατοπούλου καὶ τὸν Καλλέργη, μιὰ ἄλλη ἑλληνικὴ ταινία «γυρίζεται» ἀπὸ τὴν «Φίνος φίλμ».

Εἶνε ἕνα κοινωνικὸ δρᾶμα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς κατοχῆς, μὲ τὸν τίτλο «Συντρίμμια τῆς ζωῆς — σενάριο τοῦ κ. Τσιφόρου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τάβλι Πάρτυ

Ὁ κόσμος ἔχει ἐξέλιξι. 'Ο κόσμος προχωρεῖ
καὶ ἡ γυναῖκα προπαντὸς κι' ἐκείνη προοδεύει
ἔχει κι' αὐτὴ ἐξέλιξι, σὲ ὅλα, τρομερὴ
καὶ τὸ καινούργιο πάντοτε, πραγματικὰ γυρεύει
"Ομως σὲ μιὰ περίπτωσι, ὅπως στὴν προκειμένη
ἂν τύχῃ κάτι τι παλιό, ποὺ αὐτὴ δὲν τὸ γνωρίζει
ἀμέσως τὸ υἱοθετεῖ, ποτὲ δὲν περιμένει,
καὶ σὰν καινούργιο ἐννοεῖ νὰ τὸ ὑποστηρίζῃ...
"Ετσι περίπου, φίλοι μου, τὸ τάβλι ἐπεκράτησε
σὲ κοσμικὰ σαλόνια,
κάθε γυναῖκα τὸ πινάκλ καὶ τὸ κουνκὰν παράτησε
διότι τὰ βαρέθηκε τόσα καὶ τόσα χρόνια,
Καὶ εἰς τὸ τάβλι ἔπεσε καὶ τόχει γιὰ καμάρι
ποὺ λέει σοβαρώτατα: Μ' ἑτάραξε τὸ ζάρι!...

Τὸ τάβλι μεταπήδησε ἀπὸ τὸν καφενὲ
καὶ ἀσφαλῶς ἐξέχασε τὴ λαϊκή του φήμη
καὶ οἱ γυναῖκες πῆρανε ψηλὰ τὸν ἀμανὲ
ποὺ παίζουν πόρτες, πλακωτὸ καὶ γκιοὺλ καὶ μουλτεζίμι.
"Εγινε λίαν κοσμικό. Δὲν πῆγε φυσικὰ
μὲ συνοδεία ναργιλέ, μὰ πῆρε ἄλλες χάρες.
'Εξευγενίσθηκε πολύ. 'Εμαθε γαλλικὰ
καὶ παίζεται ἀφρότατα: Παρντὸν μὰ σὲρ... ἐξάρες!
Εἶνε τὸ τάβλι τοῦ σπιτιοῦ, τῶν σαλονιῶν τὸ τάβλι
τὸ παίζουν δάχτυλα κομψὰ καὶ ὄχι ἄντρες φαῦλοι
"Ετσι, ἀφοῦ τὸ μάθανε κυρίες μερικὲς
στ' ἀλήθεια κοσμικές,
Μήπως τυχὸν ἐμάθατε τὰ ζάρια νὰ κολλᾶτε,

Τὸ τάβλι ἔχει ὡς θέμα της τοῦ κόσμου ἡ φλυαρία:
— "Ουμάϊ ντιάρ... χάου ντοῦ γιοῦ ντού; ρωτάει μιὰ κυρία
τὴν ἄλλην καὶ ἡ δεύτερη, κι' ἐκείνη ἀγγλιστὶ
τῆς λέει: — Φάϊν μάϊ ντιάρ... νά, ἔχομε κλειστὴ
στὸ σπίτι μας λιγάκι
καὶ παίζομε ταβλάκι...
— Σ' ἔ βραί; ('Αμέσως γαλλικά). Τί κάνει ἡ Τζίν ἡ κόρη σας;
— "Ω!... Τώρα πῆρε δίπλωμα μεγάλης ταβλαδόρισας
καὶ διαρκῶς πολζάρει
ποὺ μᾶς κερδίζει συνεχῶς. Τὴν εὐνοεῖ τὸ ζάρι...
Καὶ σεῖς;
— Κι' ἐμεῖς τὸ τάβλι μας. Πόρτες καὶ πλακωτὸ
'Ηταν ἐκεῖνο τὸ πινάκλ, μοῦ φαίνεται, κουτὸ
μὰ τώρα μὲ τὸ τάβλι μας περνάμε τόσο ὡραῖα.
Σὶ βοῦ βουλέ, θὰ κάνωμε καμμιὰ ταβλοπαρέα...
— Σούαρ!... Θὰ ἔρθωμε, ἀσφαλῶς...
— Σᾶς περιμένω, ἐλᾶτε...

Λοιπὸν τὸ τάβλι προχωρεῖ... Χωρὶς ντροπὴ καμμία
δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον, νὰ ἱδρυθοῦν ἐν τέλει
καὶ «Σύλλογοι ταβλιστικοὶ» ἴσως καὶ 'Ακαδημία
ποὺ νὰ μὴ γίνωνται δεκτά, παρά... γυναῖκες - μέλη.
Αὐτὸ τὸ λέω σοβαρά, χωρὶς καθόλου ἀστεῖα
ὁπότε πιθανώτατα νὰ γίνουν... καλλιστεῖα,
καὶ ἡ «Μὶς - Τάβλι» νὰ ἐκλεγῇ ἀπὸ τὶς ταβλαδόρες
κι' αὐτά, θὰ γίνουν σύντομα, κανεὶς μὴν ἀπορεῖ
ὁ κόσμος ἐξελίσσεται... ὁ κόσμος προχωρεῖ!...

Ἐπιμέλεια Σ. Ε. ὁ Συγγραφεύς
Ἀπὸ τὰ Γάλλια

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Μυρτάλη

Η ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ἡ Μυρτάλη, νεαρὴ καὶ ὡραία νεοφώτιστη χριστιανή, κόρη τοῦ Λουκίου Σουλπικίου, γυρίζοντας μιὰ νύχτα ἀπὸ ἕνα χριστιανικὸ κήρυγμα μὲ τὴν τροφὸ της Κλημένη ὑφίστανται τὴν ἐπίθεσι μιᾶς συντροφιᾶς φίλων τοῦ αὐτοκράτορος Νέρωνος. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἁγκαλιάζει καὶ θαμπώνεται ἀπ' τὴν ἐμορφιά της. Μὰ κι' ἡ Μυρτάλη δὲν ξεχνάει τὸν προσωπιδοφόρο ἄγνωστο. "Ενας νέος μὲ στολὴ Ρωμαίου ἑκατόνταρχου ὁ Ἰούλιος κι' ἕνας γέρος ὁ Εὔβουλος τὶς σώζουν. Ὁ Εὔβουλος εἶνε κι' αὐτὸς χριστιανός. Ἡ Μυρτάλη φτάνοντας σπίτι της σκέπτεται ὅλη νύχτα τὸ ἐπεισόδιο καὶ τὸν ἄγνωστο καὶ τὸ πρωὶ τὰ διηγεῖται ὅλα στὸ θεῖο της Κινέα. Λίγο ἀργότερα φτάνει στὸ σπίτι ἕνας νέος τῆς ἀκολουθίας τοῦ Νέρωνος ζητῶντας τὸν Κινέα. Ἡ Μυρτάλη ἀναγνωρίζει σ' αὐτὸν τὸν προσωπιδοφόρο τῆς νύχτας. Εἶνε ὁ Κλέαρχος ἀπ' τὴν Κρήτη σύντροφος τῶν ὀργίων τοῦ αὐτοκράτορος. Κι' ὁ Κλέαρχος ἀναγνωρίζει τὴ νέα. Καὶ ζητάει πλέον μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν κατακτήσῃ.

2ον

— Κλέαρχε, τοῦ εἶπε, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔβαφε ἀνεπαίσθητα τὸ θαμπό της δέρμα, νομίζεις πὼς μιὰ ἀγάπη σὰν τὴ δική σου μπορεῖ νὰ κάνῃ εὐτυχισμένη μιὰ κοπέλλα; Λὲς πὼς εἶσαι φίλος τοῦ θείου μου τοῦ Κινέα. Γιατὶ λοιπὸν δείχνεις τέτοια ἀσέβεια στὸ σπίτι μου;

— Ἂν εἶνε ἀσέβεια ἡ ἀγάπη, τότε, μὰ τοὺς θεούς, εἶμαι ὁ πιὸ ἀσεβὴς τῶν ἀνθρώπων! ψιθύρισε μὲ πάθος τὸ παλληκάρι.

— Πόσες κοπέλλες ἔκανες δυστυχισμένες μιλῶντας τους ἔτσι;

— Φαντάζεσαι πὼς τὰ λόγια αὐτὰ τὰχω ξαναπῆ;

— Ναί. Σὲ ὅλες τὶς δυστυχισμένες κοπέλλες ποὺτυχε νὰ συναντήσῃς ἀπροστάτευτες στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης.

— Μαντεύω. Δὲν μοῦ συγχωρεῖς ἐκείνη τὴ βραδυά. Ἀλλά, Μυρτάλη σοῦ ὁρκίζομαι...

— Πῶς ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὔκανες μιὰ τέτοια ἀσχήμια; ρώτησε ἡ Μυρτάλη εἰρωνικά.

— Ὄχι, γέλασε αὐτός. Ἀλλὰ πῶς ἦταν ἡ τελευταία.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, γέλασε ἡ κοπέλλα, μὲ τὴ γρήγορη κι' εὔστοχη ἀπάντησί του.

Παίρνοντας θάρρος αὐτός, τῆς ἅρπαξε ζωηρὰ τὸ χέρι καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Μυρτάλη, εἶσαι μόνη, ὁ πατέρας σου λείπει, δὲν ἔχεις μητέρα. Τί φοβᾶσαι; Γιατὶ δὲν ἀφίνεις τὴν καρδιά σου νὰ μιλήσῃ; Χάρισέ μου τὴν ἀγάπη σου. Πές μου πότε νάρθῶ... νύχτα... κρυφὰ... στὴν κάμαρά σου;

Τάλεγε λαχανιασμένα τὰ λόγια αὐτὰ καὶ κρατοῦσε σφιχτὰ τὸ χέρι τῆς κοπέλλας τοὺ ἀγωνιοῦσε.

Ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χέρι της ἡ Μυρτάλη. Τὰ στήθια της ἀνεβοκατέβαιναν φουρτουνιασμένο, καθὼς τοῦ ἀποκρίθηκε σιγά:

— Κλέαρχε, δὲν ἤξερα πὼς ὑπάρχει τέτοια ἀσχήμια στὸν κόσμο... Ἐσὺ μοῦ τῶμαθες καὶ θὰ σὲ μισοῦσα γι' αὐτό, ἂν μποροῦσα νὰ μισήσω κανέναν ἄνθρωπο. Ἕνα μονάχα σοῦ λέω, ἂν δοκιμάσῃς νάρθῇς κοντά μου ἄλλη φορά, ἂν μοῦ ἀπευθύνῃς τὸ λόγο, ἂν πῇς μονάχα μιὰ λέξι, θὰ τὰ μαρτυρήσω ὅλα τοῦ θείου μου καὶ τότε φαντάζομαι πὼς θὰ καταλάβῃς πῶς σκεπτόμαστε στὴν οἰκογένειά μας γιὰ ἀνθρώπους σὰν κι' ἐσένα.

Ἦταν ἕτοιμος ν' ἀποκριθῇ ὁ Κλέαρχος. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἀκούστηκε εὔθυμη ἡ φωνὴ τοῦ Κινέα:

— Ἔφερα τὸ κρασί. Ἄ, γνώρισες τὴν ἀνεψιά μου, Κλέαρχε!

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Κλέαρχος κυττάζοντας στὰ μάτια τὴν κοπέλλα, σὰν νἄθελε νὰ τὴν ψυχολογήσῃ ποιὰ στάσι θὰ τηροῦσε τώρα.

Ἡ Μυρτάλη ἄλλαξε χίλια χρώματα.

— Θεέ, ταράλισε, ἐμένα... ἐγὼ... πρέπει νὰ πάω μέσα.

Καὶ καταλαβαίνοντας τὰ μάτια τῆς νὰ βουρκώνουν, ἔτρεξε καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρα τῆς βάγιας της.

— Τί ἔπαθε ἡ μικρή; ρώτησε παραξενεμένος ὁ Κινέας.

— Πολὺ παράξενο τὸ φέρσιμό της, ψιθύρισε ὁ Κλέαρχος. Εἶνε ὅμως ὅμορφη σὰν τὴν Ἑλένη ποὺ ἄναψε τὴν πυρκαϊὰ τῆς Τροίας.

Δάκρυα

Χωμένη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄρρωστης Κλημένης, ἡ Μυρτάλη ἔκλαψε μ' ἀναφυλλητά.

— Τί ἔχεις, κορούλα μου; τὴ ρωτοῦσε ἡ γερόντισσα, χαϊδεύοντάς της τὰ καστανόχρυσα μαλλιά της. Τί ἔχεις χαρὰ τῆς ζωῆς μου;

Ἄρνησε ἡ Μυρτάλη, ὥσπου νὰ κατορθώσῃ ν' ἀρθρώσῃ τὶς πρῶτες λέξεις:

— Τέτοια ντροπή! τραύλισε.

— Μὴν τρομάζεις! τῆς φώναξε ἡ βάγια. Μίλα, παιδί μου, γιατὶ εἶμαι ἄρρωστη καὶ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀκούω νὰ κλαίς. Τότε μὲ λόγια κομμένα ἡ Μυρτάλη τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα.

— Εἶνε ἀπίστευτο! φώναξε ἡ Κλημένη. Εἶχε τέτοιο θράσος; Τόλμησε νὰ σοῦ πῇ τέτοια λόγια προσβλητικά;

— Γι' αὐτὸ κλαίω, βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Δὲν ὠφελεῖ νὰ κλαίς. Γιατὶ δὲν τὸ μαρτύρησες στὸν Κινέα;

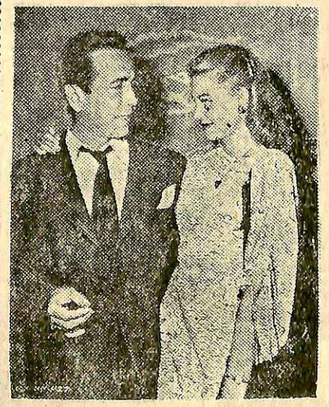

Ο ΜΙΣΤΕΡ ΣΕΞ - ΑΠΗΛ

Κανεὶς δὲν θὰ περίμενε βέβαια πὼς ὁ τίτλος αὐτὸς ἐδόθη στὸν πιὸ «σκληρὸ» γόητα τοῦ Χόλλυγουντ. Καὶ ὅμως μιὰ ὀργάνωσις θαυμαστριῶν τοῦ Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ γνωστὴ ὑπὸ τὰ ἑλληνικὰ ψηφία «Φ.Κ.Λ.», ἀποφάσισε σὲ μιὰ γενικὴ της συνέλευσι νὰ ἐπονομάσῃ τὸ εἴδωλό της «Μίστερ Σὲξ Ἄππηλ». Στὴν φωτογραφία μας ὁ Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ μὲ τὴν σύζυγό του Λῶραν Μπακώλ.

— Ὄχι! ἔκανε τρομαγμένη ἡ Μυρτάλη, αὐτὸ δὲν τὸ θέλω.

— Γιατί, κορούλα μου; Ὁ Κινέας σ' ἀγαπάει, εἶνε κηδεμόν σου.

— Δὲν θέλω νὰ τοὺς χαλάσω τὴ φιλία τους.

— Μὰ ὁ θεῖος σου εἶνε ἄνθρωπος πολιτισμένος, ἤρεμος, ποτὲ δὲν θὰ δημιουργήσῃ φασαρία. Τὸ μόνο ποὺ θἄκανε θὰ ἦταν νὰ τοῦ κλείσῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας μιὰ γιὰ πάντα.

Ἡ Μυρτάλη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της.

— Ντράπηκα! ψιθύρισε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω, μ' ἔπιασαν τὰ κλάμματα.

— Νὰ τοῦ τὸ πῇς ὅμως τώρα, μόλις φύγει ὁ Κλέαρχος. Πρέπει νὰ τοῦ τὸ πῇς.

Στριφογύρισε τὰ χέρια της ἡ Μυρτάλη, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της γινόταν ἄλικο σὰν τὴ φωτιά.

— Δὲν μπορῶ, βάγια, δὲν μπορῶ...

— Τότε στεῖλε τὸν Κινέα ἐδῶ, θὰ τοῦ μιλήσω ἐγώ.

— Ὄχι! φώναξε τρομαγμένη ἡ κοπέλλα. Ὄχι, βάγια μου, δὲν θέλω. Ἄφησε θὰ κάνω κάτι καλλίτερο. Θὰ κρύβωμαι πάντα μόλις ἀντιληφθῶ πὼς ἤρθε στὸ σπίτι αὐτός. Σήμερα στάθηκα ἀπρόσεκτη.

— Ἔστω, εἶπε ἡ Κλημένη. Εἶνε κι' αὐτὸ μιὰ λύσις. Ἔτσι δὲν θὰ τοῦ δώσῃς τὴν εὐκαιρία νὰ σὲ ξαναενοχλήσῃ.

— Κι' ἔτσι δὲν θὰ συμβῇ καμμιὰ παρεξήγησις.

— Ναί, κορούλα μου, εἶσαι λογική. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω γιατὶ στάθηκες καὶ τὸν ἄκουγες τόσην ὥρα. Μόλις τὸν εἶδες νἄρχεται κοντά σου ἔπρεπε νὰ φύγῃς.

— Δὲν ξέρω... νά, δὲν ἤθελα νὰ φανῶ δειλὴ καὶ κουτὴ σὰν μικρὸ κοριτσάκι δέκα τεσσάρων χρόνων. Ἤθελα νὰ τοῦ πῶ τί σκέπτομαι.

— Δὲν ἦταν σωστό, Μυρτάλη. Μιὰ φρόνιμη κοπέλλα, προτιμάει νὰ φανῇ κουτὴ σὲ τέτοιες περιστάσεις. Μιὰ σεμνὴ κοπέλλα αἰσθάνεται φρίκη νὰ κάθεται ν' ἀκούῃ τέτοια ἄσεμνα λόγια.

Τὸ ὕφος τῆς Κλημένης ἦταν αὐστηρὸ κι' ἡ Μυρτάλη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της.

— Ναί, βάγια, ἔχεις δίκηο, ψιθύρισε. Ἄλλη φορὰ ὅμως δὲν θὰ ξαναγίνῃ. Ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ μοῦ πῇ οὔτε λέξι.

— Ἄχ, κορούλα μου, εἶσαι τόσο ἀθῶα. Τί δυστύχημα ἔπαθα ἐγὼ νὰ πέσω στὸ κρεββάτι καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ σὲ παραστέκω, τώρα τουλαχιστον ποὺ λείπει ὁ πατέρας σου.

— Θὰ γίνῃς γρήγορα καλά, βάγια.

— Ὁ Ἰσαὰκ λέει πὼς θὰ μείνω μῆνες στὸ κρεββάτι. Ἡ καρδιά μου ἔπαθε κάτι καὶ δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου. Αὐτὸ εἶνε μεγάλη συμφορά.

— Καλή μου βάγια, μὴ φοβᾶσαι γιὰ μένα. Τώρα ξέρω πὼς θὰ φερθῶ. Κι' ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς ὁ πατέρας μου θὰ γυρίσῃ. Καὶ τότε πιὰ κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ προσβάλῃ.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔφυγε ἡ Μυρτάλη ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Κλημένης. Πῆγε στὴν κάμαρά της καὶ ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι της. Προσπάθησε νὰ σκεφθῇ. Κι' ὅσο συλλογιζόταν ὅ,τι συνέβη, τόσο καταλάβαινε πὼς κοκκίνιζε μονάχη της στὸ σκοτάδι.

— Εἶπα ψέμματα στὴ βάγια μου, ψιθύρισε. Κι' ἂν δὲν εἶπα ψέμματα, ὡστόσο δὲν τῆς ὡμολόγησα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ δὲν μαρτύρησα στὸ θεῖο μου τὴν ἄπρεπη διαγωγὴ τοῦ Κλεάρχου; Γιατὶ φοβήθηκα μὴ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι; Γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι;... Γιατὶ ὅσο καὶ νὰ ὀργίζωμαι μὲ τὰ λόγια του, ποθῶ νὰ τὸν ξαναιδῶ, θέλω νὰ ξανακούσω τὴ φωνή του, τὴ φωνὴ ποὺ εἶνε τόσο παράξενη, τόσο γλυκειά, τόσο βαθυά, τὴ φωνὴ ποὺ δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ τὴν ξεχάσω... Τί δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι!

Ἔκλαψε πολλὴ ὥρα, ἀπελπισμένη. Ἔπειτα γονάτισε καὶ προσευχήθηκε θερμά:

— Θεὲ τῶν Χριστιανῶν, σπλαχνικὲ Θεέ, ἐσὺ ποὺ ξέρεις πόσο ἀδύνατη εἶνε ἡ καρδιά μου, βοήθησέ με νὰ νικήσω αὐτὴ τὴν ἀγάπη ποὺ φώλιασε μέσα μου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Κάνε με νὰ τὸν μισήσω ἢ ἂν δὲν πρέπει νὰ μισῶ κανένα, κάνε, Θεέ μου, νὰ νοιώθω φρίκη στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς του. Σῶσε με ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγάπη.

Προσευχήθηκε πολλὴν ὥρα κι' ἔκλαψε τόσο ἡ Μυρτάλη, ποὺ στὸ τέλος, ἀποκαμωμένη ὅπως ἦταν, ἀποκοιμήθηκε. Μὰ καὶ στὸν ὕπνο της ἀκόμα τὸ στῆθος της ἀναταραζόταν ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἰουλίου καὶ τῆς Ἑλένης

Καθόταν τὸ ἄλλο ἀπόγεμα ἡ Μυρτάλη καὶ συζητοῦσε μὲ τὸ θεῖο της. Προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴ σκέψι της καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὶς φιλοσοφικὲς ἰδέες τοῦ μορφωμένου αὐτοῦ ἄντρα, τοῦ κηδεμόνα της, ποὺ ἀρέσκοταν πάντα σὲ ὑψηλὲς συζητήσεις καὶ σὲ φιλοσοφικὰ θέματα. Μάταια ὅμως! Τὸ μυαλό της ξέφευγε ἀθελά της κι' ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τὰ ὡραῖα, φιλοσοφημένα λόγια του, ἄκουγε μονάχα μιὰ θερμὴ φωνὴ κοντὰ στ' αὐτιά της... τὴν ἴδια πάντα φωνὴ ποὺ τὴν ἀναστάτωνε.

Τὴ συζήτησί τους τὴ διέκοψε μιὰ σκλάβα ποὺ μπῆκε καὶ ἀνήγγειλε:

— Ὁ Ἰούλιος ὁ Ἑκατόνταρχος κι' ἡ Ἑλένη ἡ ἀδελφή του, ἦρθαν νὰ σᾶς ἐπισκεφθοῦν.

Ἡ Μυρτάλη σηκώθηκε ζωηρὰ Ὁ Κινέος τὴν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Εἶνε ἐκεῖνος ποὺ μ' ἔσωσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

— Ἄ, ναί! ἔκανε ὁ Κινέας. Ἔχω μεγάλη ἐπιθυμία κι' ἐγὼ νὰ γνωρίσω τὸν εὐγενικὸ αὐτὸ ἄνθρωπο.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ μπῆκαν στὴν ὡραία ἀρχοντικὴ αἴθουσα. ὁ Ἑκατόνταρχος μὲ τὴν ἀδελφή του.

Ἡ Μυρτάλη ἔτρεξε μὲ χαρά, φίλησε τὴν Ἑλένη καὶ τὴν παρουσίασε καθὼς καὶ τὸν Ἰούλιο στὸν Κινέα.

Αὐτὸς εὐχαρίστησε θερμὰ τὸν Ἑκατόνταρχο.

— Θἄπρεπε νὰ ἔρθουμε νὰ σ' εὐχαριστήσουμε, εἶπε εὐγενικά. Νὰ ξέρῃς πάντως πὼς σοῦ χρωστοῦμε βαθυὰ εὐγνωμοσύνη.

— Ἔκανα ὅ,τι θἄκανε κάθε τίμιος ἄντρας στὴ θέσι μου, εἶπε σεμνὰ ὁ νέος καὶ τὰ καστανά, τρυφερὰ του μάτια καρφώθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ δειλὰ στὴ Μυρτάλη.

Αὐτὴ κουβέντιαζε μὲ τὴν Ἑλένη σὰν νὰ ἦταν παληὲς ἀδελφικὲς φίλες.

Ὁ Κινέας ἄρχισε ἄλλη συζήτησι μὲ τὸν Ἰούλιο. Γιὰ τὰ πολεμικὰ νέα, γιὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Βρεττανίας, ποὺ ἦταν τὸ φλέγον θέμα συζητήσεως ἐκείνο τὸν καιρό.

Μὰ ἐνῶ μιλοῦσε μὲ τὸν Ἰούλιο τὰ μάτια του γύριζαν κάθε τόσο πρὸς τὴν Ἑλένη καὶ ἡ ἔκπληξι κι' ὁ θαυμασμὸς ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπό του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ δὲ βαστάχτηκε.

— Μὰ τοὺς Θεούς, Ἰούλιε! ψιθύρισε. Ἡ ἀδελφή σου ἀξίζει τ' ὄνομά της. Ἡ Ἑλένη ποὺ τὴν τραγούδησε ὁ Ὅμηρος, δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε πιὸ ὄμορφη.

— Εἶνε καλή, ἀποκρίθηκε σεμνὰ ὁ Ἑκατόνταρχος.

Κι' ἔρριξε κι' αὐτὸς μιὰ ματιὰ γεμάτη θαυμασμὸ στὴ Μυρτάλη.

Ἦταν ἀληθινὴ χαρὰ τῶν ματιῶν νὰ βλέπῃ κανεὶς τὶς δυὸ κοπέλλες καθὼς συνομιλοῦσαν σκυμμένες κοντὰ-κοντὰ καὶ γελοῦσαν καὶ φαίνονταν ἐνθουσιασμένες.

Τύποι ἐντελῶς διαφορετικοὶ ὡστόσο. Ὅσο ἡ Μυρτάλη ἦταν αἰθερία, ὀπιαστη, μὲ τὰ μάτια της ποὺ ἄλλαζαν χρώματα καὶ τὸ βεργολυγερὸ κορμί της, τόσο ἡ Ἑλένη εἶχε μιὰ ὁμορφιὰ κλασσική, ἕνα κράμα ἑλληνικῆς καὶ ρωμαϊκῆς ὁμορφιᾶς. Μαῦρα μαλλιά, μάτια ὁλόμαυρα καὶ μύτη πιὸ πολὺ ἑλληνικὴ παρὰ ρωμαϊκή. Τὸ κορμί της θὰ τὸ ζήλευε ὁ Φειδίας γιὰ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁλόρθο, μεστό, ἁρμονικό. Τῆς Μυρτάλης ἡ ὁμορφιὰ ἦταν πιὸ πολὺ ἡ ἀνάλαφρη χάρι, τῆς Ἑλένης οἱ ἄψογες γραμμές.

Μὲ πεῖρα καλλιτέχνη καὶ ποιητὴ τἄβλεπε ὅλα αὐτὰ ὁ Κινέας καὶ τὰ μάτια του ἀστραφταν.

Σιγὰ-σιγὰ κατώρθωσε νὰ τραβήξῃ καὶ τὰ κορίτσια στὴ συζήτησί τους. Καὶ τότε, τὰ δροσερὰ μαγουλά τους ἔγιναν ἅλικα καὶ τριανταφυλλιά. Κι' οἱ ματιὲς τοῦ Κινέα ἔλεγαν καθαρὰ στὴν Ἑλένη τὸ θαυμασμό του, ἐνῶ οἱ ματιες τοῦ Ἰουλίου δειλές, σεμνές, ταραγμένες μαρτυροῦσαν τὰ ἴδια στὴ Μυρτάλη.

— Ὅπως βλέπω ἡ Ἑλένη κι' ἡ Μυρτάλη εἶχαν σχεδὸν τὴν ἴδια τύχη, εἶπε ὁ Κινέας. Κι' οἱ δυὸ ἀνατράφηκαν ὀρφανὲς ἀπὸ μητέρα...

— Ὄχι, εἶπε ὁ Ἰούλιος, ἡ Ἑλένη γνώρισε τὴ μητέρα της. Ἔχει μονάχα πέντε χρόνια ποὺ πέθανε. Ἡ ὀρφάνια τῆς Ἑλένης ὅμως, Κινέα, ἦταν πιὸ ὀδυνηρὴ ἀπὸ τὴν ὀρφάνια τῆς Μυρτάλης. Ἐπειδὴ ἡ ἀνεψιά σου εἶνε πλούσια, πολὺ πλούσια.

— Ναί, εἶνε πλούσια ἡ Μυρτάλη, συμφώνησε ὁ Κινέας μ' ἕνα χαμόγελο. Ἡ ἀδελφή μου ἔφερε προῖκα στὸν Λούκιο Σουλπίκιο, μεγάλη περιουσία. Κι' ἐγὼ στὴν Ἑλλάδα ἔχω ἀπέραντα κτήματα.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ διαφορά, εἶπε ἁπλὰ ὁ Ἰούλιος. Ἐμεῖς εἴμαστε φτωχοί, πολὺ φτωχοί.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Ἑκατόνταρχος κύτταξε κλεφτὰ τὴ Μυρτάλη, λὲς καὶ ἤθελε νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωσι τῆς ἔκαναν τὰ λόγια του.

Ἡ Μυρτάλη ἄκουγε μ' ἐνδιαφέρον.

— Πῶς μείνατε τόσο φτωχοί: ρώτησε ὁ Κινέας.

— Ὁ παπποῦς μου ἦταν στρατηγός, πλούσιος, τιμημένος. Ἔπεσε ὅμως ξαφνικὰ στὴ δυσμένεια τοῦ τότε αὐτοκράτορα καὶ ἔλαβε μιὰ μέρα τὴ διαταγὴ ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀνοίγοντας τὶς φλέβες του μόνος του. Ὑπάκουσε ἀβίαστα. Αὐτὸς πέθανε κι' ἡ περιουσία του δημεύθηκε. Ὅλα του τὰ παιδιὰ πέθαναν ἀπὸ στερήσεις, ἡ οἰκογένειά του διαλύθηκε. Σώθηκε μονάχα ὁ Εὔβουλος, ὁ μικρότερος γυιός του, ὁ πατέρας μου. Αὐτὸν τὸν λυπήθηκε κάποιος συγγενής, τὸν πῆρε σὰν ὑπηρέτη σχεδόν, τὸν ἀνάθρεψε, τὸν ἔκανε ἔπειτα ἕναν τίμιο πολίτη. Ἐργάστηκε ὁ πατέρας μου, πάντρεύτηκε, ἀπόχτησε παιδιά. Μὰ περιουσία δὲν κατώρθωσε νὰ ξαναδημιουργήσῃ. Εἴδες τὸ σπίτι μας, Μυρτάλη. Τρία δωματιάκια φτωχικά.

Πάλι κύτταξε τὴν κοπέλλα. Αὐτὴ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα δεύτερο χαμόγελο:

— Εἶδα ἕνα σπίτι ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ τὴν καθαριότητα κι' ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Ἑλένης.

Ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα κοκκίνισε ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι καὶ τοῦ Ἰουλίου τὰ μάτια ἄστραψαν.

— Πᾶμε πίσω στὸν κῆπο, νὰ ἰδῇς τὰ λουλούδια μου, πρότεινε ξαφνικὰ ἡ Μυρτάλη.

Κι' οἱ δυὸ κοπέλλες ἔφυγαν ἀνάλαφρες ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Οἱ δυὸ ἄντρες δὲν μίλησαν κάμποση ὥρα. Κύτταζαν τὴν πόρτα ἀπὸ ὅπου εἶχαν φύγει τὰ κορίτσια καὶ φαίνονταν βυθισμένοι σὲ σκέψεις. Πρῶτος ὁ Κινέας ἔλυσε τὴ σιωπή.

— Ἰούλιε, εἶπε μὲ φωνὴ βαθυά, τὸ ξέρεις πὼς ἡ ἀδελφή σου εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες γυναῖκες ποὔχω ἰδῇ στὴ ζωή μου;

— Ὄχι, εἶπε ὁ Ἑκατόνταρχος σιγά. Ἡ ἀνεψιά σου εἶνε χίλιες φορὲς πιὸ ὄμορφη.

— Βρίσκεις; ἔκανε μὲ ἀληθινὴ ἔκπληξι ὁ Ἕλλην. Ἐγώ, μὰ τοὺς θεούς, κύτταζα τὴν Ἑλένη ὅπως θὰ κύτταζα καμμιὰ ζωγραφιὰ τοῦ Ζεύξιδος. Τέτοιες τέλειες γραμμές, τέτοια ἀγνὴ καλλονὴ δὲν ἔχω ξαναντικρύσει.

— Δὲν εἶνε οἱ γραμμὲς ποὺ κάνουν ἔτσι ἀγνὴ τὴν καλλονή, εἶπε θερμὰ ὁ Ἰούλιος. Εἶνε ἡ ψυχή της. Ἡ Ἑλένη εἶνε ἕνα ἐξαιρετικὸ πλάσμα.

— Ναί, ἕνα ἐξαιρετικὸ πλάσμα, ἐπανέλαβε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Κινέας. Ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ εἶπε κατάλαβα πὼς τὸ πνεῦμα της εἶνε εὐγενικό, λεπτό, πὼς εἶνε πλασμένη γιὰ νὰ σκέπτεται σοβαρὰ καὶ βαθυά.

— Ἀπὸ τὰ δεκαπέντε της χρόνια ποὺ χάσαμε τὴ μητέρα μας ἡ Ἑλένη σκέπτεται σοβαρὰ καὶ βαθυά, σὰν μεγάλη γυναίκα. Ἀλλὰ τί νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τὴ Μυρτάλη, Κινέα; Εἶνε σὰν τὰ αἰθέρια πλάσματα ποὺ βλέπει κανεὶς στὰ ὄνειρά του.

Ὁ Ἕλλην γέλασε.

— Εἶνε ἄλλου εἴδους κορίτσι ἡ Μυρτάλη, εἶπε. Καὶ μ' αὐτὴν συζητῶ μ' εὐχαρίστησι Πάντως οἱ δυὸ κοπέλλες ταίριασαν καὶ φαντάζομαι πὼς ἡ φιλία τους θὰ βαστάξῃ σ' ὅλη τους τὴ ζωή.

Ὅταν ἔφυγαν σὲ λίγο τὰ δυὸ ἀδέλφια, ὁ Κινέας κι' ἡ Μυρτάλη κυττάχθηκαν στὰ μάτια Ἡ κοπέλλα ἦταν σοβαρή. Ὁ Κινέας χαμογελοῦσε.

— Μὰ τοὺς θεούς, Μυρτάλη! εἶπε εὔθυμα. Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ Ἰούλιος σ' ἐρωτεύθηκε.

Ἡ Μυρτάλη κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά.

— Τί λόγια εἶνε αὐτά, θεὲ; ψιθύρισε.

— Δὲν θἄ ἦταν δὰ καὶ τόσο ἐκπληκτικό, Τὸ ἀντίθετο θἄ μοὔκανε πιὸ πολὺ ἐντύπωσι.

— Τί ὄμορφη ποὺ εἶνε ἡ Ἑλένη, ἔ; ρώτησε ξαφνικὰ ἡ Μυρτάλη, κυττάζοντας τὸ θεῖο της στὰ μάτια, μὲ κοριτσίστικη πονηριά.

Γέλασε αὐτός.

— Εἶπες μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, ἀνηψιά μου, ἀπάντησε. Ἡ Ἑλένη εἶνε τόσο ὄμορφη, ποὺ μοῦ φαίνεται... μοῦ φαίνεται πὼς μονάχα αὐτὴν θὰ ὀνειρεύωμαι ἀπόψε στὸν ὕπνο μου.

Γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους καὶ χωρίστηκαν.

Ἔτσι τῆς φερόταν πάντα ὁ Κινέας της Μυρτάλης. Πιὸ πολὺ σὰν μεγάλος ἀδελφός, παρὰ σὰν θεῖος. Κι' ἡ Μυρτάλη θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀνοίγῃ ἐλεύθερα τὴν καρδιά της, ἂν δὲν τοὺς χώριζε κατι... κάτι ποὺ ὑποσυνείδητα τὸ καταλάβαιναν κι' οἱ δύο. Ἡ Μυρτάλη ἦταν Χριστιανὴ κι' αὐ-

— Γιάκουμε, πὲς τῆς γρηᾶς ρέ, πὼς δὲν θἄρθω ἀπόψε γιατ' εἶμαι κρατούμενος!

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

τὲς εἰδωλολάτρης. 'Εκεῖ ποὺ τελείωνε ὁ ἠθικὸς κόσμος τοῦ "Ελληνα φιλοσόφου, ἀρχιζε τῆς νεαρᾶς Χριστιανῆς ὁ κόσμος.

Ἡ πρέτασις τοῦ Κλεάρχου

Πέρασαν κάμποσες ἡμέρες. Θεῖος καὶ ἀνεψιὰ εἶχαν ἀλλάξει αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Τοὺς ἄρεσε νὰ μένουν ὧρες μόνοι τους βουβοὶ βυθισμένοι στὶς σκέψεις τους.

Αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ὁ Κλέαρχος ἐρχόταν τακτικὰ κι' ἡ φιλία του μὲ τὸν Κινέα ὅλο καὶ μεγάλωνε. 'Ο Κινέας φαινόταν νὰ βρίσκη εὐχαρίστησι στὴ συντροφιὰ τοῦ νεαροῦ Κρητικοῦ. Τὸ ὁρμητικό του ὕφος, τὸ πάθος ποὺ ἔδειχνε σὲ κάθε συζήτησι τοῦ ἄρεσε. "Επειτα ὁ Κλέαρχος εἶχε ταξειδέψει πολύ. Διηγεῖτο ὡραῖα διάφορες περιπέτειες ἀπὸ τὰ ταξείδια του καὶ περιέγραφε ζωηρὰ χῶρες μακρυνές.

Μονάχα γιὰ τὶς νυκτερινές του περιπέτειες μὲ τὸν Νέρωνα δὲν ιιλοῦσε ποτὲ κι' ὁ Κινέας σεβόταν αὐτὴ τὴ σιωπή.

'Η Μυρτάλη μάντευε μάλλον τὴν παρουσία του, παρὰ τὸν ἔβλεπε. Καὶ κλεινόταν στὴ κάμαρά της. Πολλὲς φορὲς ἔκλαιγε κρυφά. "Επειτα ὅμως σκούπιζε καλὰ τὰ μάτια της κι' οὔτε καὶ στὴν Κλημένη ξαναμίλησε γιὰ τὸν ἀπελπισμένον αὐτὸν ἔρωτά της.

'Ο Κλέαρχος ρωτοῦσε πάντα τὸν Κινέα γιὰ τὴν ἀνεψιά του, δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ κάνη τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ τυπικὴ ἐρώτησι. Μάταια κύτταζε γύρω στὸ περιστύλιο, τὶς πόρτες, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνοίξη καμμιὰ καὶ νὰ ἰδῆ τὴν Μυρτάλη νὰ προβάλη. "Εμεναν ἀσάλευτες οἱ θύρες αὐτές, λὲς καὶ φύλαγαν ζηλότυπα κάποιο θησαυρό.

Κι' ὅσο ἔμενε ἀθέατη ἡ Μυρτάλη, τόσο φούντωνε ὁ πόθος τοῦ παλληκαριοῦ μέσα στὰ στήθη του.

Μιὰ μέρα δὲν βάσταξε πιά.

— Κινέα, εἶπε μόλις κάθησε, σήμερα ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω σοβαρά.

Προσπάθησε νὰ κάνη κάποιον πρόλογο νὰ προετοιμάση τὸ ἔδαφος. Μὰ ἀμέσως σχεδόν, ἀνυπομόνησε.

— Κινέα! φώναξε. Σὲ τέτοια ζητήματα δὲν χρειάζονται ρητορικὰ σχήματα. Θὰ σοῦ πῶ μὲ λίγα λόγια τὴν ἀλήθεια. 'Αγαπῶ τὴ Μυρτάλη, τὴν ἀνεψιά σου. Θέλω νὰ τὴν παντρευτῶ. 'Εσὺ εἶσαι ὁ κηδεμών της. Δέχεσαι τὴν πρότασί μου;

'Ο Κινέας τὸν κύτταξε μὲ κάποια ἔκπληξι.

— Φίλε μου, εἶπε, ἡ πρότασί σου εἶναι τόσο ἀναπάντεχη. Δὲν φαντάστηκα ποτὲ πὼς ἦταν δυνατόν, στὶς λίγες στιγμὲς ποὺ εἶδες τὴν ἀνεψιά μου νὰ τὴν ἀγαπήσῃς.

— Μά, Κινέα! Τὸ ἀντίθετον ἔπρεπε νὰ σ' ἐκπλήττῃ! 'Η Μυρτάλη εἶναι ἕνα τριαντάφυλλο, ποὺ μόλις ἄνοιξε. 'Η μοσχοβολιά του μεθάει, φέρνει τὴν ἐπιθυμία νὰ σκύψῃς νὰ τὸ μυρίσῃς, νὰ τὸ κόψῃς.

— Δὲν εἶναι ὁ πατέρας της ἐδῶ... δὲν ξέρω... εἶπε ὁ Κινέας μὲ ἀμηχανία.

— Θὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη! ἐπέμεινε ὁ Κλέαρχος. 'Ο Νέρων μὲ τιμᾶ μὲ μιὰ φιλία ἰδιαίτερη. Κύτταξε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ σάπφειρο. Αὐτὸ μοῦ τὸδωσε ὁ ἴδιος ὁ Αὐτοκράτορας κι' εἶναι ἕνα μαγικὸ κλειδί. Μ' αὐτὸ μπαίνω παντοῦ, ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τοῦ Καίσαρος ὡς τὸ πιὸ σκοτεινὸ κελλὶ τῶν φυλακῶν κι' ἀπὸ τὸ παλάτι ὡς τὸ καλύβι. "Ηρθα φτωχός, πρὶν τρία χρόνια ἐδῶ στὴ Ρώμη. Κι' ἡ εὔνοια τοῦ Νέρωνος μ' ἔκανε ἀρκετὰ εὔπορο. "Αν γίνῃ γυναῖκα μου ἡ Μυρτάλη, θ' ἀλλάξω ζωή, θ' ἀφοσιώθῶ στὴν οἰκογένειά μου. Κι' ὁ Νέρων θὰ μὲ βοηθήσῃ πιὸ πολὺ ν' ἀνέβω ψηλά.

"Ακουγε ὁ Κινέας καὶ μελετοῦσε τὴν εὐκίνητη φυσιογνωμία τοῦ συνομιλητή του.

'Ο Κινέας εὗρισκε πὼς ὁ Κλέαρχος ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ ὁμορφους ἄντρες ποὺ εἶχε συναντήσει ποτὲ στὴ ζωή του. Κορμὶ κυπαρισσένιο, πρόσωπο σκοῦρο, ἡλιοκαμμένο, μάτια γεμάτα φλόγα καὶ περιπάθεια, χείλη, ποὺ φαίνονταν χαραγμένα ἀπὸ κάποιου Πραξιτέλη σμίλη. "Ηταν ὡραῖος ὁ Κλέαρχος καὶ μὲ τὴ Μυρτάλη θ' ἀποτελοῦσαν ἕνα ἐξαίσιο ζευγάρι. 'Η ἰδέα αὐτὴ ὡρίμαζε στὸ μυαλό του, ὅσο μιλοῦσε ὁ νεαρὸς Κρητικός.

Σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώθηκε κι' ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Κλεάρχου.

— Μὰ τοὺς Θεούς! φώναξε. 'Εγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι. Δὲν ξέρω μόνο τίποτα γιὰ τὴ ζωή σου, Κλέαρχε. Κι' ἐπειδὴ τὴν ἀνεψιά μου τὴν ἀγαπῶ σὰν κόρη μου, θἄθελα...

Τὸν ἔκοψε ὁ νέος μ' ἕνα παράξενο γέλοιο.

— Θέλεις νὰ σοῦ διηγηθῶ τὸ παρελθόν μου, Κινέα; Τί ὠφελεῖ; Νά... ἤμουν ἀπὸ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ σπατάλησα τὴν περιουσία μου. πολέμησα σὲ δυὸ-τρεῖς πολέμους, πληγώθηκα. Μ' ἔλεγαν ὅμως γενναῖο. "Ηρθα μετὰ κάμποσες περιπέτειες στὴ Ρώμη. "Εβαλα ἰδανικό μου νὰ γίνω δεκτὸς στὸ ἰδιαίτερο περιβάλλον τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τὸ κατάφερα. Τώρα, τὸ μέλλον εἶναι ἀνοιχτὸ μπροστά μου. Θὰ κάνω τὴ Μυρτάλη εὐτυχισμένη.

Μιλοῦσε ζωηρά, πειστικά. 'Ο Κινέας μόνο, παρατήρησε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ὅταν ἀνέφερε τὸ παρελθόν του τὰ μάτια του πῆραν μιὰ ἀνήσυχη λάμψι, σκοτεινή. Γι' αὐτό, ἐπέμεινε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

— Ναί, εἶπε, τὸ μέλλον εἶναι μπροστά σου, Κλέαρχε, αὐτὸ τὸ πιστεύω. Μίλησέ μου ὅμως γιὰ τὸ παρελθόν σου ἀκόμα.

— 'Ο πατέρας μου... λεγόταν... 'Αριστομένης... ναί, 'Αριστομένης, ἀπὸ τὴν Κρήτη. "Εκανε ἐντύπωσι τοῦ Κινέα, ὅτι δίστασε νὰ πῇ τ' ὄνομα τοῦ πατέρα του.

— Κι' ἡ μητέρα σου; ρώτησε γρήγορα. 'Αντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Κλέαρχος σηκώθηκε. 'Ο θυμὸς ἄστραψε στὰ μάτια του.

— Τί σκοπὸ ἔχουν οἱ ἐρωτήσεις σου; φώναξε μὲ φωνὴ συγκρατημένη. "Αν δυσπιστῆς τόσο, περιττὸ νὰ συζητοῦμε.

'Ο Κινέας χαμογέλασε.

— Εἶσαι εὐέξαπτος, φίλε μου! εἶπε. Δὲν εἶναι προσβλητικὸ νὰ ρωτάνε ἕνα ἄντρα γιὰ τοὺς γονεῖς του.

'Ο θυμὸς τοῦ Κλεάρχου εἶχε κιόλας πέσει.

— Συγγνώμην, Κινέα, εἶπε ταραγμένος. Μὲ τοὺς γονεῖς μου... δὲν τἄχω καλὰ γι' αὐτὸ ταράχτηκα ὅταν μοῦ τοὺς ἀνέφερες.

—"Α! Κατάλαβα πὼς κάτι συνέβαινε. Δὲν πειράζει, δὲν θὰ ξαναμιλήσουμε πιὰ γι' αὐτό, Κλέαρχε.

—"Ενα πρᾶγμα ἔχει σημασία, Κινέα: Πὼς ἀγαπῶ τρελλὰ τὴ Μυρτάλη καὶ πὼς θὰ εἶμαι ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἂν δὲν γίνῃ δική μου!

— Φίλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Κινέας, μὲ τὸ λεπτό του χαμόγελο, ἐγὼ δίνω τὴ συγκατάθεσί μου. Θὰ μιλήσω καὶ στὴν ἴδια. 'Ελπίζω νὰ μὴν ἔχῃ ἀντίρρησι.

— Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τῆς ἐπιβληθῆς.

'Ο Κινέας γέλασε:

— Νὰ στὴν δώσω μὲ τὸ ντανιό; Τί ὡραῖος γάμος! "Εννοια σου ὅμως, παλληκάρι μου, δὲν πιστεύω νἄχω ἀνάγκη νὰ δείξω τὴν αὐστηρότητά μου. 'Η Μυρτάλη — ἂν βλέπῃ ὅπως βλέπω ἐγὼ κι' ἂν τῆς ἀρέσῃ ἡ ὁμορφιά, ὅπως σὲ ὅλους τοὺς "Ελληνας — δὲν θἄχῃ καμμιὰ ἀντίρρησι.

— Ποιὸς μπορεῖ ὅμως νὰ ξέρῃ, μὲ τὰ κορίτσια; Εἶναι πάντα γεμάτα ἰδιοτροπίες καὶ παράξενες ἰδέες.

—'Η Μυρτάλη δὲν εἶναι σὰν ὅλα τὰ κορίτσια, εἶπε σοβαρὰ ὁ Κινέας. Μπορεῖ φαινομενικὰ νὰ εἶναι πρόσχαρη, γελαστή, ἀλλ' ἡ ψυχή της εἶναι σοβαρὴ καὶ στοχαστική.

Μιὰ λάμψι εἰρωνείας πέρασε στὰ ζωηρὰ μάτια τοῦ Κλεάρχου, καθὼς ἀποκρίθηκε:

— Αὐτὸ ἐσὺ βέβαια τὸ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα. 'Εγὼ εἶδα μονάχα τὴν ἐπιφάνεια. Καί, μὰ τοὺς Θεούς, ὅταν μιὰ κοπέλλα ἔχει τέτοιο πρόσωπο, σὰν τὴ Μυρτάλη, δὲν χρειάζονται ἄλλα προσόντα.

Ἡ Μυρτάλη ἀρνεῖται

— Μυρτάλη! εἶπε ὁ Κινέας. Εἶσαι δεκαοχτὼ χρονῶν. Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ἡ μητέρα σου, σὲ εἶχε κι' ὅλας γεννήσει.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας, ὅταν ἄκουσε αὐτὸ τὸ λόγο. Κατάλαβε πὼς ἦταν πρόλογος γιὰ κάτι σοβαρό.

— Κάθησε τῆς εἶπε ὁ θεῖος της.

Κάθησαν κι' οἱ δυό τους σ' ἕναν πάγκο, στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, στὸν κῆπο. Κάποια μυρωδιὰ σὰν προμήνυμα τῆς ἀνοίξεως, ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ποὺ πρασίνιζαν κι' ὅλας. Στὸν οὐρανό, σύννεφα καταλευκα κυλοῦσαν, λὲς καράβια ξωτικὰ ποὺ τραβοῦσαν γι' ἀλαργινὰ ταξείδια. Κανένας θόρυβος ἀπὸ τὴν πολυτάραχη πολιτεία, δὲν ἔφτανε στὴ γαλήνια αὐτὴ ἀριστοκρατικὴ συνοικία.

— Μυρτάλη, ξανάρχισε ὁ Κινέας, δὲν θέλω νὰ σὲ παιδέψω μὲ προλόγους. Εἶσαι κοπέλλα λογικὴ καὶ σέβομαι πάντα τὴ γνώμη σου. "Εχεις μιὰ πρότασι γάμου!

Τὰ πράσινα, ὑγρὰ μάτια τῆς νέας τὸν κύτταξαν ἐρωτηματικά.

— Τὸν ξέρεις τὸν Κλέαρχο, τὸ φίλο μου; Λοιπόν, αὐτὸς πληγώθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σου καὶ λέει ὅτι θὰ εἶναι ὁ πιὸ δυστυχισμένος τῶν ἀνθρώπων, ἂν δὲν γίνῃς γυναῖκα του.

— Ποτέ, θεῖε! φώναξε ἡ Μυρτάλη.

'Ο Κινέας τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησί σου, Μυρτάλη; ρώτησε. Τόσο γρήγορη; Μὰ ἐσὺ εἶσαι πάντα τόσο στοχαστική. Πότε πρόφτασες κιόλας νὰ σκεφθῇς ἕνα ζήτημα τόσο σπουδαῖο;

— Δὲν θέλω νὰ γίνω γυναῖκα τοῦ Κλεάρχου.

— Θἄλεγε κανεὶς πὼς τὸν μισεῖς. Τί συμβαίνει; Μόλις λίγη ὥρα τὸν εἶδες στὴ ζωή σου, ἀλλἄξατε λίγες λέξεις. Πῶς μπορεῖς ν' ἀρνηθῇς ἔτσι ἀσυλλόγιστα;

— Δὲν θέλω νὰ γίνω γυναῖκα του!

'Ο Κινέας δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τίποτε.

— Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα, εἶπε, σηκώνοντας τὰ χέρια του. Μά, παιδί μου, δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ μιὰ ἀπάντησι τόσο ἐπιπολαία. 'Εγὼ σοῦ λέω νὰ μὴ χάσῃς μιὰ τέτοια τύχη. Εἶσαι, βέβαια, πλουσία, ἀρχοντοπούλα, κι' αὐτὸς εἶναι φτωχός. Ἀλλά, σήμερα τὰ πλούτη δὲν παίζουν ρόλο στὴ ζωή. "Ακουσες τὴν ἱστορία τῆς οἰκογενείας τοῦ ἑκατονταρχου 'Ιούλιου; Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ἔγιναν φτωχοί. 'Η μεγαλείτερη περιουσία σήμερα εἶναι ἡ εὔνοια τοῦ Καίσαρος. 'Ο Κλέαρχος εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπητούς του συντρόφους.

Τὰ χείλη τῆς Μυρτάλης ἀναδεύτηκαν. Θέλησε νὰ σταματήσῃ τὸ θεῖο της, νὰ τοῦ φωνάξῃ:

— Ξέρεις τί σημαίνει νὰ εἶναι φίλος τοῦ Καίσαρος; Σημαίνει νὰ γυρνάῃ τὴ νύχτα στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης, φορῶντας μιὰ μάσκα στὸ πρόσωπο, σὰ λησταῖς, καὶ νὰ ἐπιτίθεται ἄτιμα σὲ ἀνυπεράσπιστες γυναῖκες.

Πῆγε νὰ τοῦ φωνάξῃ αὐτὸ ἡ Μυρτάλη, μὰ σταμάτησε, λὲς καὶ κάποιο χέρι τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα.

'Αργότερα, ὅταν συλλογιζόταν αὐτὴ τὴ στιγμή, κατάλαβε πὼς δὲν θέλησε νὰ μαρτυρήσῃ στὸ θεῖο της τὸ ἄσχημο αὐτὸ μυστικὸ τοῦ Κλεάρχου. "Ηξερε πὼς ἂν τόλεγε, ὁ Κινέας, λεπτὸς καὶ εὐγενὴς καθὼς ἦταν, θἄχανε κάθε καλὴ ἰδέα γιὰ τὸ φίλο του. "Ηταν ἕνας τρόπος ριζικὸς ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν πίεσί του νὰ παντρευτῇ τὸ Κλέαρχο. Μὰ ἡ γλῶσσα της

— Εἶσαι βέβαιος πὼς εἶνε τὸ μάτι;

σὰν νὰ δέθηκε τὴ στιγμὴ ποὺ πῆγε νὰ μιλήσῃ.

"Ετσι ὁ Κινέας, ὅσο ἀρνιόταν αὐτή, τόσο τὴν πίεζε:

— Θὰ μετανοιώσῃς πικρὰ γι' αὐτὴ σου τὴν ἄρνησι. "Οσο τὸ συλλογίζομαι, τόσο καταλαβαίνω πὼς πρέπει νὰ γίνῃς γυναῖκα τοῦ Κλεάρχου. Πιστεύω πὼς στὰ πρῶτα του νεανικὰ χρόνια θὰ ὑπῆρξε ἄσωτος. Κάτι μοῦ ὡμολόγησε κι' αὐτός. 'Αλλὰ ποιὸς ἄντρας δὲν ἔκανε τρέλλες στὰ πρῶτα του νειάτα; Αὐτὸ ἐσένα δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Σήμερα, μοῦ φαινόσαστε ἕνα ζευγάρι ταιριαστό.

Τὴν πίεσε πολλὴ ὥρα ὁ Κινέας. Σταμάτησε μονάχα ὅταν ἡ κοπέλλα ἄρχισε τὰ κλάμματα.

— Μυρτάλη, εἶπε τότε στοργικά, δὲν θέλω νὰ σὲ στενοχωρήσω, οὔτε καὶ σκέπτομαι βέβαια νὰ σ' ἀναγκάσω νὰ πάρῃς ἕναν ἄντρα ποὺ φαίνεται πὼς δὲν σ' ἀρέσει. Μονάχα ὁ πατέρας σου θὰ μποροῦσε νὰ σὲ πείσῃ. 'Εγὼ πάντως σοῦ λέω κι' ἐπιμένω, πὼς δὲν παίρνω γιὰ ὁριστικὴ τὴν ἀπάντησί σου καὶ πὼς θέλω ἀπόψε νὰ τὸ σκεφθῇς μόνη σου.

—"Οχι, θεῖε, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα μὲ μάτια βουρκωμένα, δὲν θὰ τὸ σκεφτῶ πιά. 'Η ἀπάντησί μου εἶναι ὁριστική.

Τὴν κύτταξε ὁ Κινέας στὰ μάτια:

— Μυρτάλη, ρώτησε σοβαρά, γιὰ πές μου τὴν ἀλήθεια. Μήπως ἀγαπᾶς κανένα ἄλλο νέο;

—"Οχι! ἀποκρίθηκε μὲ τρόμο ἡ κοπέλλα.

— Μήπως... μήπως ἡ κα διά σου εἶναι δοσμένη στὸν ἑκατόνταρχο 'Ιούλιο;

Τὰ μάτια τῆς Μυρτάλης ἄνοιξαν ὑπέρμετρα, τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά της καθὼς τραύλιζε:

—"Οχι... πῶς φαντάστηκες τέτοιο πρᾶγμα:

— Δὲν θὰ ἦταν ἀφύσικο κι' αὐτό. Κι' ὁ 'Ιούλιος εἶναι συμπαθητικὸς κι' εὐγενικὸς νέος. "Αν ὅμως ἡ συμπάθειά σου κλίνῃ σ' αὐτόν, ἔχω νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἡ ἐκλογή σου δὲν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο ἐπιτυχής. "Ενας φτωχὸς ἑκατόνταρχος, ποὺ ἀνήκει σὲ οἰκογένεια πεσμένη σὲ δυσμένεια. Δὲν βλέπω σπουδαῖο μέλλον γι' αὐτόν.

— Μὰ δὲν σκέπτομαι νὰ τὸν ἀγαπήσω, θεῖε! φώναξε μὲ εἰλικρίνεια ἡ Μυρτάλη.

'Ο Κινέας σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τότε, δὲν καταλαβαίνω τίποτε. Πάντως, παρακάλεσε ἀπόψε τὸν Θεὸ ποὺ πιστεύεις, νὰ σὲ φωτίσῃ νὰ πάρῃς τὴν ἀπόφασι ποὺ θὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη.

"Οχι! "Οχι!

"Εκλαψε πάλι ὧρες στὴν ἀγκαλιὰ τῆς βάγιας της ἡ Μυρτάλη. "Οσα δάκρυα δὲν εἶχε χύσει ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς της, τἄχυσε αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ἡ ἄμοιρη ἀρχοντοπούλα.

—"Αχ! κορούλα μου, ἀναστέναζε ἡ Κλημένη. Τὸν καῦμό σου τὸν νοιώθω, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Πῶς νὰ σὲ συμβουλέψω νὰ δεχτῇς τὴν πρότασί του, ἀφοῦ ξέρω πὼς εἶναι ἕνας νέος ἀνήθικος; Θὰ γίνῃς δυστυχισμένη. Τὸ μόνο ποὺ σὲ συμβουλεύω εἶναι νὰ μαρτυρήσῃς στὸν Κινέα ὅλη τὴν ἀλήθεια. 'Αφοῦ τοῦ ὡμολόγησες ἐκείνη τὴ νυκτερινή μας περιπέτεια, νὰ τοῦ πῇς πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ Κλέαρχος. "Ετσι τουλάχιστον θὰ πάψῃ νὰ σὲ πιέζῃ νὰ τὸν παντρευτῇς. Νὰ ἡσυχάσῃς τοὐλάχιστον ἀπὸ αὐτόν.

—"Οχι, βάγια μου, δὲν θέλω. Δὲν θέλω νὰ μάθῃ ἄλλος ἄνθρωπος στὸν κόσμο, πὼς ὁ νέος ποὺ ἀγαπῶ τόσο τρελλά, εἶναι ἕνας στρατοκόπος, ἕνας ἀσυνείδητος. Δὲν θέλω.

— Μὰ ὁ θεῖος σου θὰ σὲ βασανίζῃ μὲ τὶς πιέσεις του.

— Δὲν μὲ βασανίζει ἡ πίεσι τοῦ θείου μου, Κλημένη. Μὲ βασανίζει ὁ ἀγώνας ποὺ γίνεται μέσα μου. Νὰ τὸν ἀγαπῶ τόσο, ὅλη μου ἡ ψυχὴ νὰ σκιρτάῃ στ' ὄνομά του, ὅλη μου ἡ ὕπαρξι νὰ λαχταράῃ νὰ πῶ τὸ ναί, κι' ὅμως ἡ λογικὴ καὶ ἡ τιμὴ νὰ μοῦ ἐπιβάλλουν ν' ἀρνηθῶ.

»"Αχ! βάγια μου, δὲν πέρασες ἐσὺ ἀπὸ τέτοια ἀγωνία. Δὲν ξέρεις τί μαρτύριο εἶναι ν' ἀγαπᾶς καὶ νὰ μισῇς συγχρόνως τὸν ἴδιον ἄνθρωπο.

'Η γριὰ σκλάβα στὴλωσε στὴν κοπέλλα τὰ μαῦρα βαθουλά της μάτια.

—"Ετσι λές, πὼς δὲν νοιώθω τὸν καῦμό σου, μικρή; Πὼς δὲν πάλεψα ποτέ μου μέσα μου μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ μῖσος;...

— Μά, Κλημένη, δὲν μπορῶ νὰ βάλω στὸ μυαλό μου...

— Κορούλα μου, τὰ δικά μου πάθη, καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα στὸν κόσμο δὲν τὰ πέρασε.

'Η Μυρτάλη πέρασε τὸ χέρι της γύρω στοὺς ἀδύνατους ὤμους της γερόντισσας.

— Πές μου, βάγια, παρακάλεσε, πές μου τὰ βάσανά σου. Σ' ἀγαπῶ σὰ μάνα, κι' ὅμως δὲν ξέρω τίποτε γιὰ τὴ ζωή σου. Ξέρω πὼς ὁ πατέρας μου σὲ ἀγόρασε στὸ σκλαβοπάζαρο, τὸ ἔτος ποὺ γεννήθηκα ἐγώ. Ξέρω πὼς ἡ μητέρα μου σ' ἀγαποῦσε πολύ, κι' ὅταν πέθανε, μ' ἄφησε στὰ χέρια σου. Ξέρω πὼς μᾶς ἀγαπᾶς ὅλους, πὼς εἶσαι ἡ πιὸ πιστὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ξέρω ὅτι ἔγινες χριστιανὴ κι' ὅτι μ' ἔκανες καὶ μένα χριστιανή. Μὰ τί ἤσουν πρὶν ἔρθῃς στὸ σπίτι μας; Τί ἤσουν πρὶν σὲ πουλήσουν σκλάβα; Γιατὶ βάζω στοίχημα πὼς γεννήθηκες ἐλεύθερη, Κλημένη. Εἶσαι μορφωμένη, μιλᾶς ὅπως λίγες γυναῖκες στὴν ἡλικία σου μποροῦν νὰ μιλάνε. Τὸ παρουσιαστικό σου, ἀκόμα τὸ περπάτημά σου, δείχνουν πὼς δὲν εἶσαι κόρη σκλάβων. Γιατί ὅμως ποτὲ σου δὲν ἄνοιξες τὸ στόμα σου νὰ πῇς;

Στήλωσε ἡ γερόντισσα στὴν κοπέλλα τὰ μάτια της, θλιμμένα μέχρι θανάτου.

— Μυρτάλη, εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή, γιατί δὲν μιλᾶς στὸν Κινέα γιὰ τὸ φέρσιμο τοῦ Κλεάρχου; Βλέπεις πὼς ὑπάρχουν πράγματα κρυμμένα στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, πράγματα ποὺ τὰ χεῖλη φρίττουν νὰ τὰ ποῦνε; "Ετσι εἶναι καὶ τὸ δικό μου μυστικό, παιδί μου. 'Απὸ αὐτὸ ποὺ τὰ χεῖλη δὲν μποροῦν νὰ τ' ἀρθρώσουν.

Τὰ μάτια τῆς δυστυχισμένης ἄρωστης βούρκωσαν, καθὼς πρόφερε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ἡ φωνή της πνίγηκε.

— Συχώρα με, βάγια μου, ποὺ σ' ἔκανα νὰ θυμηθῇς... ψιθύρισε ἡ Μυρτάλη ταραγμένη. Ναί, ὑπάρχουν μυστικὰ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Κι' ὅταν δὲν μποροῦν νὰ τὰ ποῦν, γίνονται πιὸ δυστυχισμένοι.

— Κορούλα μου, εἶπε ἡ γερόντισσα, ἀλλάζοντας ὕφος, ὄχι, τώρα πιὰ δὲν εἶμαι τόσο δυστυχισμένη. 'Η μεγάλη μου δυστυχία ἦταν, ὅταν μισοῦσα τὸν ἄνθρωπο ποὺπρεπε ν' ἀγαπῶ, ὅταν ἀγαποῦσα τὸν ἄνθρωπο ποὺπρεπε νὰ μισῶ. 'Απὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺγινα χριστιανή, ἔμαθα ν' ἀγαπῶ μονάχα, ν' ἀγαπῶ ὅλο τὸν κόσμο καὶ τοὺς ἐχθρούς μου. Κι' ἀπὸ τότε δὲν εἶμαι πιὰ τόσο δυστυχισμένη. Σὰν χριστιανὴ κι' ἐσύ, προσπάθησε ν' ἀγαπᾶς τὸν Κλέαρχο ἀδελφικά, χριστιανικά. Σβύσε τὸ πάθος ἀπὸ τὴν καρδιά σου.

Αὐτὸ προσπαθοῦσε ἡ δύστυχη κοπέλλα. Νὰ σβύσῃ τὴ φωτιὰ ποὺ εἶχε ἀνάψει στὰ στήθη της, νὰ κατορθώσῃ νὰ βλέπῃ τὸν Κλέαρχο σὰν ἕνα δυστυχισμένο ἀδελφό καὶ νὰ παρακαλῇ γιὰ τὴ σωτηρία του. Μὰ ἦταν δύσκολο αὐτό, δύσκολο, γιὰ μιὰ κοπελλίτσα δεκαοχτὼ χρονῶν, ποὺ ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν ὁρμὴ τῆς πρώτης νειότης.

Στὸ θεῖο της ὅμως ἔλεγε ἐπίμονα ὄχι. Τόσο, ποὺ ὁ Κινέας πείστηκε πιὰ πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ὁριστικὴ της ἀπόφασι καὶ τὸ εἶπε στὸν Κλέαρχο.

Δάγκωσε ὁ νέος τὰ χεῖλη του καὶ τὸ μελαχροινὸ του πρόσωπο ἔγινε μαῦρο.

—Καλά, εἶπε βραχνά. "Ηξερα ἐγώ, πὼς ὅλες οἱ κοπέλλες εἶναι ἰδιότροπες. Βλέπεις, δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεσι ἡ Μυρτάλη.

— Κι' ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τίποτα, εἶπε ὁ Κινέας στενοχωρημένος. Δὲν τὸ περίμενα αὐτό.

—Καὶ πῶς δικαιολογεῖ τὴν ἄρνησί της; ρώτησε μὲ γρήγορη κι' ἀνήσυχη φωνὴ ὁ Κλέαρχος.

— Δὲν τὴ δικαιολογεῖ καθόλου "Οχι καὶ ὄχι λέει. "Αλλη λέξι δὲν ἄρθρωσε.

'Ο Κλέαρχος ἀναστέναξε μὲ κάποια ἀνακούφισι.

— Τότε, δὲν ἀπελπίζομαι, εἶπε. "Ετσι ὅπως λέει ὄχι τὸ κορίτσι λέει τὴν ἄλλη στιγμὴ ναί. "Ας περιμένουμε.

Ὁ Λούκιος Σουλπίκιος γυρίζει ἀπὸ τὸν πόλεμο

Πέρασε κάμποσος καιρὸς ἔτσι. 'Ο Κινέας πότε-πότε πετοῦσε καμμιὰ λέξι γιὰ τὸν Κλέαρχο, στὴν ἀνεψιά του. Αὐτὴ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουγε. 'Ο Κλέαρχος εἶχε ἀραιώσει τὶς ἐπισκέψεις του στὸ σπίτι, δὲν τὶς εἶχε ὅμως ὁλότελα κόψει. Πότε-πότε ἔρχόταν κι' ἡ Ἑλένη, κι' αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ ἀναψυχὴ τῆς Μυρτάλης.

Μιὰ μέρα, τὸ σπίτι ἀντιβοΐξε ἀπὸ χαρούμενα ξεφωνητά:

— "Ηρθε ὁ Λούκιος Σουλπίκιος! "Ηρθε ὁ ἀφέντης!

Μὲ βῆμα κλονιζόμενο ἔτρεξε ἡ Μυρτάλη στὴν εἴσοδο κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της, μ' ἀναφυλλητὰ εὐτυχίας.

'Ο Ρωμαῖος στρατηγὸς δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησι. "Οταν χαιρέτησε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ του, κλείστηκε μὲ τὴν κόρη του στὴ κάμαρά της καὶ τὴν πῆρε στὰ γόνατά του σὰν μικρὸ παιδί.

—Ἐσένα συλλογιζόμουν τὶς κακὲς ὧρες, εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή, μονάχα ἐσένα, Μυρτάλη μου!

Τὴν ἀγαποῦσε τρυφερὰ τὴν μοναχοκόρη του ὁ Λούκιος Σουλπίκιος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Τὸ προσωπικὸ τοῦ κουρείου ἔχει σειρά!...

(Τοῦ Π Ποταμιάνο)

— Δυὸ χιλιάδες λιρέττες μιὰ κούκλα...

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΠΤΗΣΙΣ
ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴν Ἀθήνα

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Μεσάνυχτα στὸ ἀπέραντο ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρλύ, 25 περίπου χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Οἱ ἐπιβάτες προορισμοῦ Γενεύης, Ρώμης, Ἀθηνῶν, Καΐρου περιμένουν στὴ μεγάλη καὶ πολυτελεστάτη αἴθουσα ἀναμονῆς. Πλήθη ἄλλα ἐπιβατῶν περιμένουν τὰ ἀεροπλάνα τους, ποὺ θὰ τοὺς μεταφέρουν στὸ Ἀλγέρι, στὴ Καζαμπλάνκα, στὴ Σουηδία, στὴν Ἀμερική. Κάθε πέντε λεπτὰ τὰ μεγάφωνα δίνουν πληροφορίες γιὰ τὰ ἀεροπλάνα ποὺ ἔρχονται ἢ ποὺ φεύγουν.

Ἀπὸ τὴ βεράντα τῆς αἰθούσης ἀναμονῆς παρακολουθοῦμε τὴν κίνησι. Ἕνα γαλλικὸ ἀεροπλάνο ξεκινάει γιὰ τὴν Ἀφρικὴ κι' ἕνα ἀτσάλινο μεγαθήριο παίρνει τὴ θέσι του. Εἶνε ἕνα τετρακινητήριο βραζιλιανό, ποὺ θὰ σταματήσῃ γιὰ μιὰ ὥρα καὶ θὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του γιὰ τὶς μακρυνὲς περιοχὲς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Οἱ ἐπιβάτες του — πολλοὶ ἀξιωματικοί, λίγοι μὲ πολιτικὰ καὶ μερικὲς γυναῖκες, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες καὶ μιὰ καλογριὰ — ἔρχονται βιαστικὰ στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς. Παραγγέλνουν ζεστὰ — καφέ, γάλα, κακάο — ἢ σάντουϊτς ἢ οὐΐσκυ. Ἡ καλογριὰ καταβροχθίζει ἕνα μπιφτέκι κι' ἡ συνοδός, μιὰ ἐξωτικὴ μελαχροινὴ καλλονή, φλερτάρει στὰ γρήγορα μ' ἕναν κομψότατο Γάλλο ἀεροπόρο.

★

Δώδεκα καὶ τέταρτο. Δίπλα στὸ βραζιλιανὸ προσγειώνεται καὶ τὸ δικό μας ἀεροπλάνο. Ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὰ δὲν θὰ μείνῃ στὸ Ὀρλὺ περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι λεπτά. Ὅσο νὰ πάρῃ βενζίνα καὶ νὰ ρίξουν οἱ εἰδικοὶ τεχνίτες μιὰ γενικὴ ματιὰ στὰ ἐξαρτήματα. Ὅλα ἐν τάξει. Τὸ μεγάφωνο φωνάζει:

— Οἱ ἐπιβάτες Γένουαζ, Ρώμης, Ἀθηνῶν, Καΐρου νὰ κατέβουν στὸ διάδρομο ἀπογειώσεως. Νὰ προηγηθοῦν οἱ γυναῖκες.

Γαλατικὴ ἀβρότης πρὸς τὸ ὡραῖον φῦλον...

Δώδεκα καὶ μισή. Ἀπογείωσις. Οἱ προβολεῖς φωτίζουν τὸ διάδρομο. Φωταράκια, σὲ μιὰ ἀτελείωτη σειρά, δείχνουν στοὺς πιλότους τὴν κατεύθυνσι ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσουν. Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἀντικρύζομε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ Παρίσι κατάφωτο, κι' ὕστερα ἀπὸ ἄλλα πέντε λεπτὰ πετοῦμε στὰ τυφλά. Σκοτάδι πίσσα. Πού καὶ πού προβάλλει κανένα ἄστρο σὰν φωτεινὴ κηλίδα στὸ στερέωμα. Ἡ συνοδὸς μᾶς μοιράζει καφέ, γάλα καὶ ἀμερικανικὰ γλυκά.

Ἡ νυκτερινὴ προσγείωσι στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Γενούης, μετὰ 1½ ὥρα περίπου, δὲν προσφέρει κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Μερικές, ἔντονα φωτισμένες, ξύλινες παράγκες, δυὸ - τρεῖς νυσταλέοι στρατιῶτες, ἕνας ὑπάλληλος τοῦ ἐλέγχου ποὺ μᾶς κατευθύνει πρὸς τὸ μπὰρ τοῦ σταθμοῦ: Ὅποιος θέλει καφὲ ἢ λεμονάδα μπορεῖ νὰ πιῇ χωρὶς νὰ πληρώσῃ. Ἂν θέλῃ ὅμως ν' ἀγοράσῃ μιὰ σοκολάτα θὰ τὴν πληρώσῃ ἀκριβά. Πολὺ ἀκριβώτερα ἀπὸ τὶς ἑλληνικές.

Ἄλλο τίποτε. Πρέπει νὰ βολτάρουμε μέσα στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς ἢ γύρω στὸ μικρὸ μπαράκι, ὅσο νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ ἀεροπλάνο. Μιὰ ὥρα ἀνίας. Κι' ὕστερα πάλι τὸ μεγάφωνο ποὺ μᾶς καλεῖ νὰ πάρουμε τὶς θέσεις μας, τὸ μούγκρισμα τῶν κινητήρων, ἡ ἀναχώρησις μέσα στὸ σκοτάδι.

Τρισήμισυ ὧρες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴ Ρώμη. Πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε. Οἱ πολυθρόνες διασκευάζονται κατάλληλα, τὰ φῶτα σβύνουν καὶ σὲ λίγο, ὅποιος ἔχει γερὸ αὐτὶ μπορεῖ ν' ἀκούσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μονότονο μὰ ὄχι πολὺ ἰσχυρὸ κρότο τῶν κινητήρων, τὰ πρῶτα ροχαλητά. Κοιμᾶται κανεὶς ἥσυχα σὲ ὕψος 4.000 μέτρων...

Πρωΐ — περίπου 6½ πρωΐνη — στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ρώμης. Ἐδῶ ἡ σκηνοθεσία εἶνε διαφορετική. Ἀξιωματικοὶ μὲ κομψὲς στολές, καραμπινιέροι καὶ ἐπιβάτες κυκλοφοροῦν στὸ χῶρο ποὺ ἐκτείνεται μπροστὰ στὸ διάδρομο προσγειώσεως. Ἕνας ἀξιωματικὸς ἀνεβαίνει στὸ ἀεροπλάνο καὶ μαζεύει τὰ διαβατήρια. Ἕνας ἄλλος μᾶς ὁδηγεῖ στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς. Κόσμος πολὺς περιμένει. Οἱ περισσότεροι πρόκειται νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸ Παρίσι μὲ κάποιο ἀεροπλάνο ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε φτάσει λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα κι' εἶνε ζήτημα ἂν θὰ φτάσῃ στὶς 8. Οἱ ἄνθρωποι ξενύχτησαν μέσα στὶς κρύες αἴθουσες, πίνοντας «ἐσπρέσσο» ἢ μασουλῶντας καραμέλλες. Τρεῖς - τέσσερες μιλοῦν ἑλληνικά. Εἶνε συμπατριῶτες μας καὶ πᾶνε γιὰ ἐμπορικὲς δουλειὲς στὴ Γαλλία ἢ στὴν Ἑλβετία.

Πῶς νὰ περάσῃ ἡ ὥρα; Παρακολουθοῦμὲ τοὺς ξένους συνταξειδιῶτες μας ποὺ ἀλλάζουν στὸ «κάμπιο» δολλάρια — ὅσα κι' ὅσα — κι' ἀγοράζουν ἀναμνηστικά. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, ὅπως παντοῦ. Ψεύτικα κοσμήματα, κακοφτιαγμένα μπρούντζινα ἀγαλματάκια, κεντήματα, μαντῆλες μὲ τὸν Ἅγιο Πέτρο ζωγραφισμένο στὴ μέση, φωτογραφίες τῆς Ρώμης. Καὶ χαριτωμένες κούκλες μὲ πολύχρωμα φορέματα. Ὅλοι οἱ Ἰταλοὶ τοῦ ἀεροδρομίου — ἀξιωματικοί, ὑπάλληλοι τοῦ ἐλέγχου, ψαρόνια τοῦ μπὰρ μιλοῦν ἐγγλέζικα. Ἐξαίρεσι κάνει ἡ χοντρὴ καὶ ζωηρὰ βαμμένη πωλήτρια τῶν καλλιτεχνημάτων, ποὺ μᾶς μιλάει σὲ ἄπταιστη ἑλληνική. Κάτι ἅρπαξε, φαίνεται ἀπὸ τὶς κουβέντες μας καὶ θέλει νὰ μᾶς περιποιηθῇ:

— Καλῶς ἤλθατε, καλῶς ἤλθατε... Διαλέξτε ὅ,τι θέλετε. Εἶνε πολὺ ὁμορφα πράγματα. Καὶ φτηνά. Δυὸ χιλιάδες λιρέττες μιὰ κούκλα.

— Ποῦνε οἱ λιρέττες;

— Δὲν πειράζει. Παίρνω καὶ δολλάρια.

— Πούντα τὰ δολλάρια;

— Μὰ δὲν εἴσαστε Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς;

— Ὄχι, εἴμαστε Ἕλληνες τῆς Ἀθήνας.

— Ἄ ἔτσι... Λείπετε καιρὸ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;

— Λίγες βδομάδες.

— Ἄ ἔτσι... Εἶνε ὡραία ἡ Ἀθήνα.

Σὰν νὰ μελαγχόλησε ἡ ἑλληνομαθὴς πωλήτρια. Φαίνεται πὼς ἔχει καλὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Μὰ δὲν προχωρεῖ ἡ κουβέντα. Ἡ ὥρα περνάει καὶ πρέπει νὰ βρεθῇ κανένας δολλαριοῦχος, πρόθυμος ν' ἀγοράσῃ ἀναμνηστικά.

★

Ἑφτὰ καὶ τριάντα. Ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Μιὰ ματιὰ στὴ Ρώμη ἀπὸ ψηλά. Κι' ὕστερα τὸ μπρέκφαστ. Ἀπὸ ἕνας δίσκος μπροστὰ στὸν καθένα ἀπὸ τοὺς σαράντα ἐπιβάτες, στηριγμένος ἔτσι ποὺ νὰ μὴν ἔχῃς ἀνάγκη νὰ τὸν κρατᾶς στὰ χέρια σου ἢ στὰ γόνατά σου. Δυὸ σάντουϊτς, μιὰ ὁμελέττα, λίγο βούτυρο, μαρμελάδα, καφές, γάλα, δυὸ ψωμάκια, ἕνα ἀχλάδι. Ὁ κουζινιέρης παραδίδει ἕναν - ἕναν τοὺς δίσκους στὴ συνοδό, κι' αὐτὴ στοὺς ἐπιβάτες μὲ τὴ σειρά. Ὅσο νὰ πιοῦμε τὴν τελευταία γουλιὰ τοῦ καφέ, ὅσο ν' ἀνάψουμε τὸ τσιγάρο μας, χάνεται πίσω μας ἡ ἀκτὴ τῆς Ἰταλίας. Τὸ Ἰόνιο κυλάει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας. Στὸ βάθος ἀρχίζει νὰ διαγράφεται ἡ σιλουέττα τῆς Κέρκυρας. Ὕστερα ἕνα - ἕνα τ' ἄλλα νησιὰ τοῦ Ἰονίου, ἡ λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου, ἡ Ἰτέα, τὸ Γαλαξεῖδι, ἡ Κόρινθος, ὁ Ἰσθμός, ὁ Σαρωνικός, ὁ Πειραιεύς, τὸ ἀεροδρόμιο. Τέλος τοῦ ταξειδιοῦ. Δέκα καὶ τριάντα...

Ἀφηγήθηκα τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴ θαλασσία διαδρομὴ Ἀθηνῶν - Μασσαλίας μὲ τὸ «Κυρήνεια» κι' ἀπὸ τὴν ἐναέρια διαδρομὴ Παρισίων - Ἑλληνικοῦ. Ὁ ἀναγνώστης ἂς κάνῃ τὴ σύγκρισί του καὶ ἂς βγάλῃ τὰ συμπεράσματά του...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

✪✪✪

Ἀρρώστειες ἀπὸ τὰ κουρεῖα

Σκεφθῆκατε ποτὲ πόσες ἀσθένειες σᾶς ἀπειλοῦν, ἂν ὁ κουρέας σας δὲν ἀπολυμαίνῃ καλὰ τὰ ξυράφια, τὰ ψαλλίδια, τὰ χτένια του καὶ τ' ἄλλα σύνεργά του; Μπορεῖ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ κολλήσετε ὁποιαδήποτε μεταδοτικὴ ἀρρώστεια, ἰδίως δὲ ψώρα, τριχοφάγο, ἄνθρακα, σταφυλοκοκκίασι, φθειρίασι, φυματίωσι καὶ συφιλίδα.

Ὁ τριχοφάγος παρουσιάζει τελευταίως μεγάλην ἐξάπλωσι, κι' οἱ εἰδικοὶ ἀποδίδουν τὴν ἐπιδημία αὐτὴ κυρίως στὰ ἀκάθαρτα κουρεῖα.

Οἱ κουρευτικὲς μηχανὲς ἀποτελοῦν συχνότατη πηγὴ μολύνσεως, γιατὶ ἀπολυμαίνονται δύσκολα. Τὰ 95% τῶν παιδιῶν ποὺ παθαίνουν τριχοφάγο, παρουσιάζουν τὴν ἀρχὴ τῆς παθήσεως στὴν κορυφὴ τοῦ τραχήλου, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι μολύνθηκαν ἀπὸ κουρευτικὴ μηχανή. Μόνον τὰ 5% ἔχουν μολυνθῇ στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ, ἀπὸ ψαλλίδι ἢ χτένι. Γιὰ τὴν τελείᾳ ἀπολύμανσι τῶν κουρευτικῶν μηχανῶν, ἕνας διακεκριμένος δερματολόγος συνιστᾶ νὰ τὶς βουτήσῃ κανεὶς σὲ πετρέλαιο θερμοκρασίας 100 βαθμῶν καὶ νὰ τὶς δουλέψῃ ἐκεῖ μέσα ἐπὶ 10 δευτερόλεπτα.

Συχνὰ ἐπίσης ἔχει μικρόβια τὸ λουρὶ τοῦ ἀκονίσματος τοῦ ξυραφιοῦ, γιατὶ ὁ κουρέας δὲν φροντίζει νὰ βουτήσῃ τὸ ξυράφι σὲ ἀπολυμαντικὴ διάλυσι κ ά θ ε φ ο ρ ὰ πρὶν τὸ ἀκονίσῃ.

Ἡ σχετικὴ ἔρευνα ἑνὸς εἰδικοῦ γιατροῦ ἀπέδειξε ὅτι τὸ μικρόβιο τῆς συφιλίδος μπορεῖ νὰ μείνῃ ζωντανὸ 20 - 30 λεπτὰ τῆς ὥρας μέσα σ' ἕνα ἴχνος αἵματος προερχομένου ἀπὸ κόψιμο μὲ τὸ ξυράφι.

Πρὸ 10 ἐτῶν, εἶχε ἐκδηλωθῇ στὴ Βόρεια Ντακότα τῆς Ἀμερικῆς ἕνα κροῦσμα ἄνθρακος (ἀρρώστειας θανατηφόρου κάποτε, ποὺ μεταδίδεται στὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὰ ζῶα). Ἐξακριβώθηκε λοιπὸν ὅτι ὁ ἄρρωστος εἶχε μολυνθῇ ἀπὸ ἕνα καινούργιο πινέλο τοῦ ξυρίσματος ποὺ εἶχε ἀγοράσει. Γιατὶ τὸ πινέλο αὐτό, μαζὶ μὲ 10.000 ἄλλα, ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ τρίχες ζώου ποὺ εἶχαν ἀπάνω τους μικρόβια ἄνθρακος.

Ἐνδιαφέρον

Ὁ λόξυγκας

Ἕνας ἄνθρωπος ὁρμᾶ σ' ἕνα φαρμακεῖο καὶ ζητᾶ μιὰ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία γιὰ μιὰ σοβαρὴ περίπτωσι λόξυγκα. Ὁ φαρμακοποιὸς ἁρπάζει στὰ γρήγορα ἕνα ἄδειο μπουκάλι καὶ τὸ κοπανάει μὲ δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος πέφτει κάτω μ' ἕνα βογγητό.

— Γιατί τῶκανες αὐτό; ρωτᾶ τὸν φαρμακοποιὸ μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό, μόλις συνῆλθε.

Ὁ φαρμακοποιὸς χαμογελᾶ ὑπερήφανα καὶ ἀπαντᾶ:

— Εἶνε τὸ πιὸ δραστικὸ φάρμακο ἐναντίον τοῦ λόξυγκα. Δὲν βλέπετε ποὺ σᾶς πέρασε;

— Μὰ δὲν ἦταν γιὰ μένα, ψιθυρίζει ὁ πελάτης. Τὸ ἤθελα γιὰ τὴ γυναῖκα μου ποὺ κάθεται ἔξω στὸ αὐτοκίνητο!

Ο ΦΑΚΟΣ

Πῶς ἀπεκαλύφθη ἕνας δολοφόνος

Μόλις ἔλαβε τὸ τηλεφώνημα ἐκεῖνο, ὁ γιατρὸς Χάρβεϋ Χῆσλιπ ξεκίνησε ἀμέσως μὲ τὸ αὐτοκίνητό του ἀπ' τὴν πόλι Μάνβιλ τοῦ Καναδᾶ γιὰ τὸ μακρυνὸ χτῆμά του Χένρυ Μποῦχερ.

Ἔφθασε ἐκεῖ κατὰ τὶς 8 ½ τὸ βράδυ τῆς 9ης Ἰουλίου 1928. Τὸν ὑποδέχθηκε μόνον ὁ Βέρνον Μποῦχερ, ὁ δεύτερος γυιὸς τοῦ κτηματίου. Αὐτὸς τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει.

— Ἐλᾶτε μαζί μου, γιατρέ, τοῦ εἶπε ἤσυχα.

Καὶ τὸν ὡδήγησε στὴν τραπεζαρία. Ἡ μητέρα του βρισκόταν ἐκεῖ, πεσμένη μὲ τὸ πρόσωπο πάνω στὸ τραπέζι. Δυὸ σφαῖρες τὴν εἶχαν χτυπήσει στὸ κεφάλι, καθὼς καθόταν σ' αὐτὴ τὴν θέσι, καὶ τὴν εἶχαν κεραυνοβολήσει.

Ὁ πρωτότοκος ἀδελφὸς τοῦ Βέρνον, ὁ Φρέντ, κειτόταν κι' αὐτὸς νεκρὸς κοντὰ στὴν ἐξωτερικὴ πόρτα τῆς κουζίνας. Οἱ σφαῖρες τοῦ δολοφόνου τὸν εἶχαν βρῆ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ καπέλλο.

Σ' ἕνα γειτονικὸ ὑπόστεγο βρισκόταν τὸ πτῶμα τοῦ Γκαμπριὲλ Γκορόμπυ, ἑνὸς νέου Οὐγγαρέζου, ἐργάτη στὸ χτῆμα τοῦ Μποῦχερ. Κι' ἕνας ἄλλος ἐργάτης, ὁ Οὐκρανὸς Ρόζυκ, ἦταν σκοτωμένος κι' αὐτός, πίσω ἀπ' τὸ σπίτι, μὲ μερικὲς σφαῖρες στὸ πρόσωπο καὶ στὴν κοιλιά.

— Ποιὸς ἔκαμε ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα ; ρώτησε μὲ φρίκη ὁ γιατρός.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Βέρνον. Δούλευα κατὰ τὶς 8 στὸ χωράφι, ὅταν ἄκουσα τοὺς πυροβολισμούς. Ἔτρεξα τότε κι' ἀντίκρυσα αὐτὸ τὸ θέαμα... Ὁ πατέρας μου ἔλειπε κι' αὐτὸς στὰ χωράφια. Δὲν ἔχει γυρίσει ἀκόμη. Ἐλπίζω νὰ μὴ τὸν σκότωσαν κι' αὐτόν!...

Ἡ ἡρεμία του ἔκανε ἐντύπωσι στὸν δόκτορα Χῆσλιπ.

— Μὰ γιατί τηλεφώνησες σ' ἐμένα, κι' ὄχι στὴν ἀστυνομία ; ἀπόρησε.

— Γιατὶ ἔχομε συνηθίσει νὰ εἰδοποιοῦμε ἐσᾶς, ὅταν μᾶς συμβαίνη κάτι ἄσχημο...

Ὁ γιατρὸς εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Σὲ λίγο ἔφτασε κι' ὁ Χένρυ Μποῦχερ ποὺ ἔμεινε ἀποσβολωμένος, ὅταν ἔμαθε τὴν τραγωδία ποὺ εἶχε ξετυλιχθῆ στὸ σπίτι του. Δὲν μπόρεσε ὡστόσο νὰ δώσῃ καμμιὰ χρήσιμη πληροφορία στὴν ἀστυνομία. Εἶπε μόνον ὅτι, μετὰ τὸ φαγητό, αὐτὸς κι' οἱ γυιοί του εἶχαν πάει νὰ ἐργασθοῦν σὲ διάφορα μέρη τοῦ χτήματος, ἐνῶ οἱ δυὸ ἐργάτες ἐπισκεύαζαν ἕνα τρακτέρ.

Ὅλοι οἱ γνωστοὶ τοῦ Μποῦχερ κατέθεσαν ὅτι ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἦταν ταιριασμένη κι' ὅτι δὲν εἶχε ἐχθρούς.

Ὡστόσο, οἱ παρατηρήσεις τοῦ ἀστυνόμου Ὄλσεν καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει, τὸν ἔπειθαν ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε θελήσει κυρίως νὰ ἐκδικηθῆ τὸν κ. Μποῦχερ. Ὅσο γιὰ τοὺς τρεῖς ἄλλους, τοὺς εἶχε σκοτώσει προφανῶς γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν μάρτυρες ἐναντίον του. Ὁ Φρὲντ π. χ. εἶχε δεχθῆ τὶς σφαῖρες, καθὼς ἔμπαινε στὸ σπίτι γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί σήμαιναν οἱ πυροβολισμοὶ ποὺ εἶχαν σκοτώσει τὴ μητέρα του.

Ὁ θόρυβος τοῦ τρακτὲρ δὲν θὰ εἶχε ἀφίσει προφανῶς τοὺς ἐργάτες ν' ἀντιληφθοῦν τίποτε. Γιατί λοιπὸν εἶχε χάσει πολύτιμη ὥρα ὁ δολοφόνος, ἀπασχολούμενος μ' αὐτούς ; Ἂν ἦταν ξένος, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ τοὺς σκοτώσῃ, ἐφ' ὅσον δὲν τὸν εἶχαν ἰδῆ. Ἂν ὅμως ἦταν ὁ Βέρνον, μποροῦσε νὰ τὸν εἶδαν οἱ ἐργάτες, ὅταν γύριζε στὸ σπίτι ἀπ' τὰ χωράφια...

Αὐτὲς τὶς λογικὲς σκέψεις ἔκαμε ὁ ἀστυνόμος Ὄλσεν. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ προχωρήσῃ περισσότερο, ἐφ' ὅσον δὲν εὕρισκε τοὺς ἀδειανοὺς κάλυκες τῶν σφαιρῶν ποὺ εἶχε πετάξει τὸ ὅπλο. Ὁ δολοφόνος εἶχε φροντίσει νὰ τοὺς μαζέψῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξαφανίσῃ, γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ καθορισθῆ τὸ ὅπλο τοῦ ἐγκλήματος.

Ἕνας ἀπ' ὅλους ὅμως τοῦ εἶχε ξεφύγει. Ὁ ἀστυνόμος τὸν βρῆκε στὴν κουζίνα, μέσα σὲ μιὰ λεκάνη μὲ σαπουνάδα. Προερχόταν ἀπὸ ἀγγλικὴ ἐπαναληπτικὴ καραμπίνα. Ἔνα σημάδι γύρω του, στὸ ἐπάνω μέρος του, ἔδειχνε ὅτι ἡ «θαλάμη» τοῦ ὅπλου ἦταν ἐλαττωματική.

Ὁ ἀστυνόμος ἐξακρίβωσε ὅτι ἕνας γείτονας, κάποιος Στήβενσον, εἶχε μιὰ τέτοια καραμπίνα μὲ ἐλαττωματικὴ «θαλάμη». Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς ἦταν ἀνώτερος κάθε ὑποψίας. Ὅπως ἐξήγησε δὲ στοὺς ἀστυνομικούς, τὸ ὅπλο του εἶχε χαθῆ. Ἡ ἐξαφάνισί του συνέπιπτε μὲ μιὰ ἐπίσκεψι τοῦ Βέρνον Μποῦχερ.

Μιὰ ἔρευνα στὴ ζωὴ τοῦ Βέρνον ἀποκάλυψε ὅτι σχετιζόταν μὲ μιὰ κοπέλλα, ποὺ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει τελευταίως. Ἡ νέα αὐτὴ ἐξήγησε στὸν ἀστυνόμο ὅτι εἶχε διώξει τὸ Βέρνον ἐπειδὴ ἡ μητέρα του τὴν ἀντιπαθοῦσε καὶ τὴν κακολογοῦσε.

Οἱ ἐνδείξεις πιὰ ἦταν ἀρκετές, γιὰ νὰ συλληφθῆ ὁ Βέρνον Μιτοῦχερ ὡς ὑποπτος γιὰ τὴν τετραπλῆ δολοφονία. Ὡστόσο ὁ νέος δὲν ἀνησύχησε καθόλου, ὅταν τὸν προφυλάκισαν.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ στηρίξετε κατηγορία ἐναντίον μου, ἐφ' ὅσον δὲν βρήκατε τὴν καραμπίνα! εἶπε εἰρωνικὰ στὸν ἀστυνόμο. Οὔτε καὶ θὰ μπορέσετε νὰ τὴν βρῆτε...

Ὁ Ὄλσεν βρισκόταν σὲ ἀμηχανία, ὅταν διάβασε στὶς ἐφημερίδες μιὰ εἴδησι ποὺ τοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον: Ὁ δόκτωρ Μαξιμιλιανὸς Λάνγκσνερ, ἕνας περίφημος Βιεννέζος νοσομάντις, ποὺ εἶχε προσφέρει ἐπανειλημμένως τὶς ὑπηρεσίες του στὴν Ἀγγλικὴ Κυβέρνησι, στὸ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ στὸ Σάχη τῆς Περσίας, εἶχε φτάσει στὸν Καναδᾶ, γιὰ ταξείδι ἀναψυχῆς.

Ὁ Ὄλσεν ἐπεκοινώνησε ἀμέσως μαζί του καὶ τὸν κάλεσε στὸ Μάνβιλ. Ὁ Λάνγκσνερ ἔφτασε τὴν ἄλλη μέρα καὶ δέχθηκε πρόθυμα νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴ δικαιοσύνη.

— Δὲν εἶνε δύσκολο εἶπε, νὰ μαντέψω τὴ σκέψι τοῦ Μποῦχερ καὶ νὰ βρῶ ποῦ ἔχει κρύψει τὴν καραμπίνα. Εἶνε ἁλωστε κάτι ποὺ τὸ σκέπτεται διαρκῶς. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ συλλάβω τὰ ἐγκεφαλικά του κύματα, ποὺ θὰ μοῦ δώσουν τὴν εἰκόνα τῆς κρύπτης.

Καὶ ἐγκαταστάθηκε ἀμέσως σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔξω ἀπ' τὴν καγκελλωτὴ πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ Βέρνον. Ὁ νέος δὲν ἤξερε ποιὸς ἦταν. Στὴν ἀρχή, ἀδιαφόρησε γι' αὐτόν. Βλέποντας ὅμως πὼς τὸν κύτταζε ἐπίμονα, δίχως νὰ προφέρῃ λέξι, ἄρχισε λίγο-λίγο νὰ ἐκνευρίζεται... Ἔπειτα ἀπὸ 4 ὥρες, εἶχε ἰδρώσει, εἶχε γίνει κατακόκκινος καὶ τριγύριζε σὰν θηρίο μέσα στὸ κελλί του. Στὸ τέλος τῆς πέμπτης ὥρας, οὐρλιασε πιὰ στὸ δόκτορα :

— Φύγε!... Μὴ μὲ βασανίζῃς ἄλλο !...

Μὰ ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ τὸν κυττάζῃ, ἀμίλητος... Ὁ νέος δὲν μποροῦσε πιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ ματιά του ποὺ τὸν ἔκαιγε...

Ξαφνικά, ὁ Λάνγκσνερ χαμογέλασε, σηκώθηκε, δίχως νὰ πῇ λέξι, καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου.

— Ξέρω ποῦ βρίσκεται τὸ ὅπλο, δήλωσε. Θαμμένο ἀνάμεσα σὲ κάτι θάμνους, πίσω ἀπὸ μιὰ καλύβα.

Μπῆκε σ' ἕνα αὐτοκίνητο μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικούς καὶ τοὺς ὡδήγησε ἀδίστακτα στὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἡ καραμπίνα βρέθηκε πράγματι στὴν κρύπτη ποὺ εἶχε ὑποδείξει.

Ὁ Βέρνον Μποῦχερ ὡμολόγησε πιὰ τὰ ἐγκλήματά του. Εἶχε σκοτώσει τὴ μητέρα του, ἀπὸ μῖσος, γιατὶ εἶχε χάσει ἐξ αἰτίας της τὴν ἀγαπημένη του, καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν μάρτυρες ἐναντίον του

— Πῶς μπόρεσες ν' ἀφαιρέσῃς τὴ ζωὴ ἐκείνης ποὺ σ' ἔφερε στὸν κόσμο; τὸν ρώτησαν.

— Μ' ἐτύφλωσε τὸ πάθος! ἀπάντησε ξηρά.

Τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν.

ΘΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ ΤΟ ΝΑ·Υ·ΛΟΝ;

Τὸ «πέρλον» εἶνε μιὰ νέα πλοστικὴ οὐσία, πολὺ ἀνθεκτικώτερη ἀπ' τὸ νάϋλον. ἀπ' τὴν ὁποία κατασκευάζονται τώρα κάλτσες ἀραχνοΰφαντες καὶ στερεώτατες.

Ο ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΣ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ

Πρὶν ἀρχίσουν οἱ χειμερινὲς παρασταίσεις τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου ὁ θαυμάσιος πολυέλαιος τοῦ περίφημου αὐτοῦ θεάτρου ὑπεβλήθη σὲ κανονικὸ καθάρισμα – ἐργασία δύσκολη καὶ λεπτοτάτη.

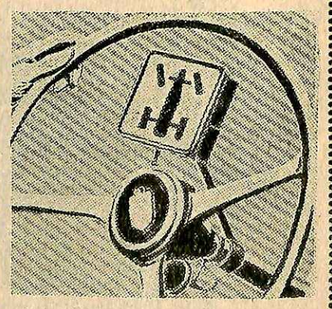

ΒΛΕΠΕΙ ΤΙΣ ΡΟΔΕΣ ΤΟΥ

Μ' αὐτὸ τὸ ἐξάρτημα, προσαρμοσμένο στὸ βολὰν τοῦ αὐτοκινήτου ὁ σωφὲρ βλέπει κάθε στιγμὴ τὴ στροφὴ ποὺ ἔχουν πάρει οἱ ὑποροτσινοὶ τροχοὶ – πρᾶγμα πολὺ ἐξυπηρετικὸ ἰδίως ὅταν θέλῃ νὰ βγάλῃ τὸ αὐτοκίνητό του ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλα ποὺ ἔχουν στενθεύσει γύρω του ἐμπρὸς καὶ πίσω του

Ὁ Καραϊσκάκης ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Μιὰ ἐπίσκεψις στὸν Κολοκοτρώνη

Ἅμα ὁ Γ. Καραϊσκάκης διορίστηκε ἀρχιστράτηγος στὰ 1826, ζήτησε ἀπὸ τὴ Κυβέρνησι τὴν ἄδεια νὰ προβιβάζῃ ὁ ἴδιος τοὺς ἀξιώτερους πολεμιστὰς τοῦ στρατοῦ του.

Ἤξερε ὁ Καραϊσκάκης, τί σημασία ἔχει γιὰ τὸν Ἕλληνα τὸ φιλότιμο.

Πρὶν ὅμως ἡ Κυβέρνησις τοῦ δώσῃ αὐτὴ τὴ δικαιοδοσία, θέλησε νὰ παρῃ καὶ τὴ γνώμη τοῦ Κολοκοτρώνη.

Κι' ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ ἀπάντησε:

— Γιὰ τὸν Καραϊσκο ὑπογράφω μὲ τὰ δυό μου χέρια!

Τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Καραϊσκάκης κι' ἔστειλε τοῦ Κολοκοτρώνη ἕνα γράμμα εὐχαριστήριο ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, ποὺ ἦταν τότε, στὸ Ἄργος, ὅπου βρισκόταν ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ.

Τὸ γράμμα ἐκεῖνο τοῦ Καραϊσκάκη τελείωνε ἔτσι:

«Εἶνε ἀνάγκη ὅμως, ν' ἀνταμώσουμε γιὰ νὰ ἑνώσουμε τῆς πατρίδος τὰ συμφέροντα...».

Καὶ πῆγε στὸ Ἄργος ὁ Καραϊσκάκης. Ἐκεῖ τὸν φιλοξένησε ὁ Κολοκοτρώνης. Πλούσιο τραπέζι, στρώθηκε λοιπόν, τὴν ἄλλη μέρα.

Μὲ τὸ πιοτὸ ἄρχισε καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ κλέφτικο. Μὰ σταμάτησε ξαφνικὰ ὁ Κολοκοτρώνης. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ν' ἀναστενάζῃ βαρυά!

Ὅλοι ἀπόρησαν.

— Δὲν εἴμαστε νιὰ γλέντια, εἴμαστε γιὰ κλάμματα! εἶπε ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ σκεπτόμενος ὅτι Πελοπόννησο βρισκόταν ὁ Ἰμπραὴμ καὶ στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα ὁ Κιουταχῆς ποὺ εἶχαν ἀναποδογυρίσει τὸ πᾶν... Νὰ φύγετε τώρα, παιδιά, πρόσθεσε ὁ Κολοκοτρώνης, καὶ νὰ δοῦμε τώρα τί θὰ κάνουμε. Ἐγώ, στρατηγέ — εἶπε ὁ Γέρος στρεφόμενος πρὸς τὸν Καραϊσκάκη — λέω νὰ σοῦ δώσω μαζὶ τὸ Γενναῖο μου (τὸ παιδί του) καὶ τὸν Νικηταρᾶ (τὸν Τουρκοφάγο)...

Πετάχτηκαν ὄρθιοι οἱ δυὸ ἀρχηγοί, Κολοκοτρώνης καὶ Καραϊσκάκης, ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν.

— Ὁ Θεὸς βοηθός! Τώρα θὰ πᾶνε ὅλα καλά.

Διωρισμένος ἀρχιστράτηγος τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, κίνησε ὁ Καραϊσκάκης ἀπὸ τὸ Ναύπλιο.

Ἀναστατώθηκε ἡ προσκυνημένη Ρούμελη ἀκούγοντας τὸ εὐχάριστο νέο!

Τρομερὲς ἦσαν οἱ διαταγές του γιὰ τοὺς «προσκυνημένους» καπεταναίους, ὅπως τοὺς ἔλεγαν, ποὺ εἶχαν δηλώσει ψεύτικη ἔστω ὑποταγὴ στὸν ἐχθρό. Ἡ ὑποταγὴ αὐτὴ ἦταν γνωστὴ μὲ τὴν ὀνομασία «καπάκια».

Τὸ ἱστορικὸ τραγοῦδι γιὰ τὶς διαταγὲς τοῦ Καραϊσκάκη ἀρχίζει ἔτσι:

Τρέμουν τὰ κάστρα, τρέμουνε,
τρέμουν τὰ βιλαέτια,
τρέμει κι' ἡ μαύρη Ρούμελη
μὲ τὸν Καραϊσκάκη...

Σ' ἐκείνη τὴ μεγάλη ἐκστρατεία τῆς Ρούμελης, τὸ 1826, κοντὰ στὴν Δόμβραινα, ἐνῶ ὁ Καραϊσκάκης γύριζε στὴ σκηνή του βρεγμένος, λασπωμένος καὶ κατατσακισμένος ἀπ' τὸν κόπο (ἀφοῦ γιὰ νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα, εἶχε βαλθῆ νὰ σέρνῃ ἕνα κανόνι μαζὶ μὲ ἄλλους λίγο πρωτύτερα) εἶδε ἐκεῖ κοντὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς γραμματικοὺς τοῦ στρατοπέδου του, τὸν Γ. Αἰνιάν.

— Βλέπεις, τοῦ λέει, τί τραβᾶμε; Ὅμως ποιὸς μᾶς τὸ ἀναγνωρίζει;

— Στρατηγέ, εἶπε ὁ λογιώτατος, ἂν τώρα δὲν γνωρίζονται οἱ ὑπηρεσίες καὶ οἱ ἀγῶνες σου, θἀρθῆ καιρός...

— Γράψε κάλλιο (τουλάχιστον), γράψε τοῦ λόγου σου ὅ,τι βλέπεις καὶ μᾶς φτάνει κι' αὐτό!...

Ἡ νίκη τῆς Ἀράχωβας, 24 Νοεμβρίου 1826, ὕστερ' ἀπὸ τόσες συμφορές, εἶχε φτάσει θεόσταλτη γιὰ νὰ δώσῃ ἀναψυχὴ στ' ἀποκαμωμένο ἔθνος. Ὁ Σπ. Τρικούπης στὸ λόγο του, ποὺ ἔβγαλε τὴν ἐπομένη τῆς νίκης τῆς Ἀράχωβας, ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἀρχιστρατήγου.

Δὲν περιγράφεται ἐκεῖνο τὸ μεθύσι τῆς χαρᾶς σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴ νίκη τῆς Ἀράχωβας. Ἀρχὲς Δεκεμβρίου ἔφτασε στὸ Ναύπλιο ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, σταλμένη ἀπὸ τὸν Ἀρχιστράτηγο, μ' ἀναφορὰ τοῦ ἴδιου τοῦ Καραϊσκάκη καὶ μὲ ὅλα τὰ σημάδια τῆς νίκης: αἰχμαλώτους, σημαίες, καὶ τὰ κεφάλια τῶν «ἀλκίμων καὶ στρατηγηματικωτάτων μεγάλων ἀρχηγῶν τῶν Τούρκων: Κεχαγιὰ μπέη καὶ Μουστὰ μπέη!».

Ὕστερα ἀπὸ τὴ νίκη τῆς Ἀράχωβας, θέλοντας ὁ Καραϊσκάκης νὰ φτάσῃ συντομώτερα στὸ Δίστομο — ποὺ τὸ κρατοῦσαν ἀκόμη οἱ ἀφημένοι ἐκεῖ ἀπὸ τὸν ἴδιο ὁπλαρχηγοὶ — πέρασε μὲ τὰ παληκάρια του, βαθειὰ νύχτα, μὲ τὰ σπαθιὰ στὰ χέρια, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τοῦ Ὁμὲρ πασᾶ, ποὺ ἦταν βυθισμένο στὸν ὕπνο.

Δυὸ - τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἄντρες τοῦ Καραϊσκάκη χάσανε τὸ δρόμο καὶ πιάστηκαν αἰχμαλῶτοι, μὰ σκοτώθηκαν καὶ μερικοὶ Τοῦρκοι, ἂν καὶ ὁ Καραϊσκάκης εἶχε δώσει διαταγὴ τὸ πέρασμα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο νὰ γίνῃ «μὲ λαγοῦ περπατησιά»!

Ὅπως κι' ἂν εἶνε ὁ Καραϊσκάκης πέρασε μὲ τὰ παλληκάρια του τόσο γρήγορα ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ποὺ τὸ πρωὶ αὐτοὶ βλέποντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ ἔδαφος αἵματα δὲν ξέραν τί εἶχε σταθῆ τὴ νύχτα.

Ὁ Ὁμὲρ πασᾶς, ντροπιασμένος γιὰ τὸ πάθημά του, εἶπε στοὺς ἄντρες του πὼς μερικοὶ στρατιῶτες τοῦ στρατοπέδου του, μεθυσμένοι, εἶχαν τσακωθῆ μεταξύ τους καὶ χτυπήθηκαν...

Ἔδωσε ὅμως συγχρόνως διαταγὴ καὶ ἀποκεφάλισαν ὅλες τὶς βάρδιες τοῦ στρατοπέδου, ποὺ δὲν πῆραν χαμπάρι τὸ πέρασμα τοῦ Καραϊσκάκη!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ἔμμετρες παροιμίε

Φάβα χωρὶς κρεμμύδι
γάμος χωρὶς παιχνίδι.

★

Γενάρη μῆνα κλάδευε φεγγάρι (μὴν ξετάζῃς

★

Τὰ γλέντια πᾶνε κι' ἔρχονται
τὰ νειάτα δὲν ξανάρχονται.

★

Τοὔτ' ἡ γῆς μὲ τὰ χορτάρια
τρῶει νειοὺς καὶ παλληκάρια.

★

Τοὔτ' τὴ γῆ ποὺ τὴν πατοῦμε,
ὅλοι μέσα θένα μποῦμε

★

Πᾶν τὰ νειάτα πᾶν τὰ κάλλη
δὲ ξαναγυρίζουν πάλι

★

Τὰ λισνὰ κρατοῦν τὸν τοῖχο,
τὸ κρασόπιωμα τὸν νέρο.

★

Τὸ κρασὶ τὸ νερωμένο
δὲν σηκώνει ἀρρωστημένο

★

Τὸ καλὸ πουλιέται πρῶτο
κι' ὅπου θέλεις ἄντε ρώτα

★

Τὸ ζουμὶ ζημιὰ δὲν κάνει

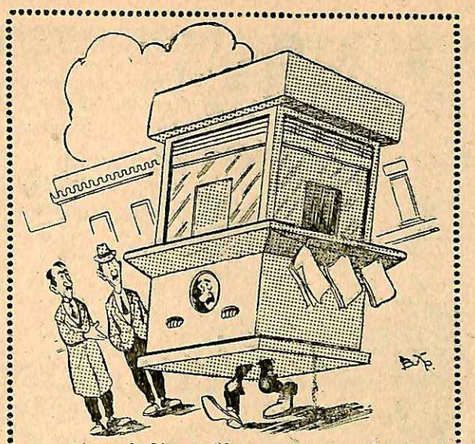

— Δὲν τοῦ δίνουν ἄδεια, τοῦ φουκαρᾶ, νὰ τὸ στήσῃ πουθενὰ κι' ἔγινε πλανόδιος!

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Φθινόπωρο

Μπήκαμε στὸ φθινόπωρο — τελείωσαν τὰ γέμματα
καὶ οἱ γυναῖκες θὰ ντυθοῦν τὰ φθινοπωρινά
καπέλλα, γάντια καὶ παλτά, παπουτσια καὶ φορέματα
ποὺ ἐφέτος ὅπως μάθαμε εἶνε πολυ... φτηνά!
Μὲς στὴ ντουλάπα ὑπάρχουνε βέβαια τὰ περσυνά
μὰ δὲν φοριοῦνται δυστυχῶς. Ἡ μόδα τοὺς περνᾶ.
Κάθε σαιζὸν ποὺ ἔρχεται φέρνει καινούργια μόδα
κι' ἡ κάθε μόδα διαρκεῖ περίπου ὅσον τὰ ρόδα.
Οἱ σύζυγοι οἱ ταλαίπωροι τῶν κυριῶν πασῶν
καλοῦνται νὰ πληρώσουνε ὑφασμα καὶ «φασόν»,
γιὰ τὶς κυρίες τὶς κομψὲς μὰ καὶ γιὰ τὶς μπεμπέκες
Διότι τὸ φθινόπωρο μὲ τὴν ψιλὴ βροχὴ
εἶν' ἡ ὡραία ἐποχὴ
ποὺ γδύνονται οἱ σύζυγοι καὶ ντύνονται οἱ γυναῖκες...

Ὁ ἔνοχος

Πάει λοιπόν! Τὸν ἔπιασαν τὸν κύριο κορχαρία.
Τὸν φοβερό, τὸν ἄγριο ποὺ φαγε τὸ παιδί.
Στὴν παραλία τὸν ἐβγαλαν κι' ἔγινε φασαρία
διότι κόσμος ἄπειρος ἐπῆγε νὰ τὸν δῆ.
Πλὴν ὅμως δὲν βεβαίωσε κανένας ὑπευθύνως
πὼς δηλαδὴ ὁ συλληφθεὶς εἶν' ἀκριβὼς ἐκεῖνος
ποὺ ἀπὸ μηνὸς ἐπιμελῶς παντοῦ καταζητεῖται.
Τοῦ συλληφθέντος ἡ ἐνοχὴ πολὺ ἀμφισβητεῖται.
"Αν θέλουμε νὰ ἔχουμε, λοιπόν, δικαιοσύνη
νομίζω πὼς ἀνάκρισις πρέπει αὐστηρὰ νὰ γίνῃ.
"Αν εἶν' αὐτὸς ὁ ἔνοχος ἀμέσως νὰ τιμωρηθῆ
κι' ἂν ἀποδείξῃ τὸ «ἀλλοθί» εὐθὺς νὰ ἀπολυθῆ!

Ἑλληνοαγγλικὰ

Μὲ δάκρυα καὶ συγκίνησι καὶ μὲ χρυσὲς ἐλπίδες
τὶς ἄλλες ἀνεχώρησαν εἴκοσι Ἑλληνίδες
καὶ πάνε τοὺς συζύγους των νὰ βροῦνε στὴν Ἀγγλία
ὅπου τοὺς περιμένουνε πλούτη καὶ μεγαλεία.
Ὁ Τζὼν κι' ὁ Τζὰκ τὶς καρτεροῦν γιὰ νὰ τὶς δοῦν νὰ
(φτάνουν
— εἶνε γλυκειὰ ἡ συνάντησι ἐκείνης καὶ ἐκείνου —
κι' ἔτσι συμπεθεριάζουνε καὶ συνοικέσιο κάνουν
ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς κι' ἡ ὁμίχλη τοῦ Λονδίνου.
"Ὡρα καλὴ κοπέλλες μου στὴ χώρα αὐτὴ ποὺ πᾶτε
σᾶς εὔχομαι ἀληθινὰ νὰ βγοῦν τὰ ὀνειρά σας
καὶ στὴν Ἀγγλία σὰν φτάσετε — αὐτὸ μὴν τὸ ξε-
(χνᾶτε —
γράφτε μας πῶς σᾶς φάνηκε ἡ Ἐγγλέζα... πεθερά
(σας!

Τὸ ξύλο

Μὰ εὐτυχῶς ἕνας σοφὸς καὶ μέγας ἐπιστήμων
— ὁ δόκτωρ Κουκλερ, χημικός, εἰς τὴν Ἀμερικὴ —
τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, εὑρήκε, τῶν τροφίμων
μιὰ λύσι σπουδαιοτατη μὰ καὶ χορταστική.
Τὸ θέμα ἀφοῦ μελέτησε μὲ θέρμη καὶ μὲ ζῆλο
σ' ἕνα συνέδριο δήλωσε κι' εἶπε πὼς ὑπευθύνως πῶς,
συντόμως θὰ παράγωνται τρόφιμα ἀπὸ ξύλο
ποὺ εἶνε νοστιμώτατος καὶ θρεπτικὸς καρπός.
Αὐτὴ ἡ ἀνακοίνωσις, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλετε,
μεγάλη ἔκανε ἐντύπωσι καὶ ἔγινε καὶ κρότος
καὶ ὅλοι συνεφώνησαν κι' εἶπαν πὼς ἐπιβάλλεται
ὁ δόκτωρ ὁ διάσημος ξύλο νὰ φάῃ... πρώτος!

ΠΑΝ. ΠΑΠ

Η Βασίλισσα του Κολοράντο

"Ενα ὀνειρῶδες ρομάντσο

"Οταν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου ξανανοίχτηκε τὸ ὀρυχειο ἀργύρου στὸ Λήντβιλλ τοῦ Κολοράντο, ὅλες οἱ ἐγκαταστάσεις του ἀλλάχτηκαν καὶ συγχρονίστηκαν. "Ενα μόνο σπιτάκι ἔμεινε ἀπείραχτο. Ἦταν τὸ σπίτι ὅπου ἔζησε τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της παὶ πέθανε ἡ Μπαίημπυ Ντὸν Ταίημπορ, ἡ ὀνομαστὴ «βασίλισσα τοῦ ἀργύρου τοῦ Κολοράντο». Ἡ ζωή της εἶναι ἕνα ὁλόκληρο μυθιστόρημα, σκανδαλιστικό, τρυφερό, συγκινητικὸ καὶ δραματικό...

Γεννήθηκε ὡς Ἐλισσάβετ Μὰκ Κούρτ, τὸ 1862 στὸ "Οσκος τοῦ Βίσκονσιν τῆς Ἀμερικῆς. Σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν ἦταν ὄχι μόνο μιὰ ἐξαιρετικὴ καλλονὴ ἀλλὰ καὶ μιὰ κοκέτα μὲ μεγάλες φιλοδοξίες. Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία παντρεύτηκε τὸν Χάρβεϋ Ντόου, γυιὸ ἑνὸς ξυλεμπόρου.

Κυνηγώντας τὴν τύχη τὸ νεαρὸ ζευγάρι, τράβηξε γιὰ τὴν πολυθόρυβη πολιτεία τοῦ Κολοράντο κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὰ Βραχώδη "Ορη, κοντὰ στὴν πόλι τῶν χρυσωρυχείων, τὸ Σέντραλ Σίτυ, ὅπου, ἐγκαταστάθηκε σὲ ἕνα σπιτάκι μεταλλωρύχων.

Ἡ γοητεία τῆς Ἐλισσάβετ δὲν ἄφησε ἀσκανδάλιστους τοὺς μεταλλωρύχους. Ἦταν σὰν ἀνοιξιάτικο μπουμπούκι κι' ὅλοι ἔλεγαν στὸν Ντόου: «Πέτυχες τὴν πιὸ ὄμορφη μπεμπέκα». Ἀπὸ τότε κόλλησε στὴν Ἐλισσάβετ τὸ παρατσούκλι «Μπαίημπυ» καὶ σ' ὅλη της τὴ ζωή, ἔμεινε ἡ Μπαίημπυ τοῦ Ντόου.

Τὸ 1881 ἡ κ. Ντόου, 19 μόνο ἐτῶν, εἶχε κι' ὅλας κουραστῆ ἀπὸ τὰ σκουπίσματα καὶ τὶς μπουγάδες. Κι' ἔκανε κάτι ἀνήκουστο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη: Ζήτησε διαζύγιο ἀπὸ τὸν Χάρβεϋ Ντόου, γιατὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τὸν... ὑποφέρη.

Ὁ λόγος, φυσικά, ἦταν ἄλλος. Ἀκόμη ποὺ φτάση στὸ Κολοράντο, εἶχε ἐρωτευθῆ κάποιον Χ.Α.Β. Ταίημπορ, βαθύπλουτο ἰδιοκτήτη μεταλλωρυχείων.

Ἡ Ἐλισσάβετ διάβασε στὶς ἐφημερίδες ὅτι ἀνάμεσα στὶς πολλὲς ἰδιοκτησίες ποὺ ἀγόρασε ὁ Ταίημπορ, ἦταν καὶ τὸ ὀρυχεῖο ἀργύρου τοῦ Λήντβιλλ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἰσέπραττε κάθε μήνα 80.000 - 100.000 δολλάρια!

— Νὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαπήση κανείς! εἶπε.

Ὁ Ταίημπορ ἦταν τότε κυβερνήτης τοῦ Κολοράντο. Καὶ παραδόξως, τὴν ἴδια χρονιὰ ποὺ ἡ Μπαίημπυ Ντόου ἔπαιρνε τὸ διαζύγιό της, χώριζε κι' αὐτὸς τὴν γυναῖκα του, ποὺ ἐπὶ 23 ὁλόκληρα χρόνια τοῦ εἶχε σταθῆ πιστὴ σύντροφος καὶ πολύτιμος βοηθός.

Ἡ κακογλωσσιὰ ὠργίασε, ὅταν εἶδαν τὸν Ταίημπορ καὶ τὴν Μπαίημπυ Ντόου μαζί. Ὡστόσο ἡ Μπαίημπυ ἔζησε μὲ τὸν Ταίημπορ μιὰ ζωὴ ὀνειρώδη. "Οταν ὁ Πρόεδρος Τσέστερ Α. "Αρθουρ, κάλεσε τὸν γερουσιαστὴ τοῦ Κολοράδο Τέλλερ, νὰ γίνη μέλος τῆς κυβερνήσεώς του, ὁ Ταίημπορ ἐξελέγη γερουσιαστὴς γιὰ νὰ πληρώση τὴν ἕδρα ποὺ εἶχε μείνει κενή. "Ετσι τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1883 ξεκίνησε γιὰ τὴν Οὐάσιγκτων. Πρὶν ὅμως φύγη, εἶχαν καταστρώσει μὲ τὴν ἀγαπημένη του τὰ σχέδιά τους: Θὰ ἔκαμναν στὴν Οὐάσιγκτων ἕνα ἀφάνταστα πολυτελὴ καὶ μεγαλοπρεπῆ γάμο.

Τὸ ὅτι εἶχαν παντρευτῆ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1882 στὸ Σαὶντ Λούϊς, θὰ τὸ κρατοῦσαν μυστικό.

Κι' ὁ γάμος ἔγινε. Ἐν τούτοις οἱ κυρίες τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸ Κολοράντο, ποὺ βρίσκονταν στὴν Οὐάσιγκτων, καταδίκαζαν τὴν νεαρὴ κοκέτα, ποὺ εἶχε κλέψει τὸν ἔρωτα τοῦ Ταίημπορ καὶ τὸν εἶχε κάνει νὰ ἐγκαταλείψη τὴν γυναῖκα του. Στὸ γάμο ὅμως παρευρέθη ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Ζήτησε μάλιστα καὶ πῆρε ἕνα λευκὸ τριαντάφυλλο ἀπὸ τὴ νυφικὴ ἀνθοδέσμη καὶ ἔμεινε στὴ γιορτὴ μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Κατόπιν αὐτοῦ κάθε διάθεσι γιὰ κουτσομπολιὸ καὶ κακογλωσσιά, εἶχε σβύσει.

"Ολες θαύμασαν τὸ φόρεμα τῆς νύφης, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμη βρίσκεται φυλαγμένο στὸ ἱστορικὸ μουσεῖο τοῦ Ντένβερ. Λέγεται ὅτι στοίχισε 7.500 δολλάρια!

Ὁ Ταίημπορ δώρησε στὴ γυναῖκα του ἕνα περιδέραιο ἀδαμάντινο, ἀξίας 75.000 δολλαρίων! Εἶχε στείλει ἀνθρώπους στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσουν. Ἦταν τὸ ἴδιο περιδέραιο τῆς Βασιλίσσης Ἰσαβέλλας τῆς Ἱσπανίας, ποὺ τὸ εἶχε πωλήσει γιὰ νὰ χρηματοδοτήση τὰ ταξίδια τοῦ Κολόμβου.

Στὸ Ντένβερ, ὁ Ταίημπορ ἐγκατέστησε τὴ νέα του γυναῖκα, σ' ἕνα ἀληθινὸ παλάτι καὶ τὸ ἐπίπλωσε μὲ ἔπιπλα σκαλισμένα μὲ τὸ χέρι, μὲ χαλιὰ ἀνατολίτικα καὶ ζωγραφικοὺς πίνακες μεγάλης ἀξίας. Ἀλλὰ ἦταν ἡ Ἐλισσάβετ εὐτυχισμένη;

"Οχι καὶ τόσο. Γιατὶ ἡ κατοικία της, βρισκόταν λίγα μόνο τετράγωνα πιὸ κεῖ, ἀπὸ ἕνα ἄλλο μέγαρο ποὺ ὁ Ταίημπορ εἶχε δωρήσει στὴν πρώτη του γυναῖκα, γριὰ πιὰ καὶ τσακισμένη ἀπ' τὰ χρόνια καὶ τοὺς κόπους.

Ὡστόσο ἡ Μπαίημπυ Ντόου, μποροῦσε νὰ ξοδεύη 1.000 δολλάρια τὴν ἡμέρα. Ἀμέτρητοι ἦσαν οἱ ὑπηρέτες της. Μποροῦσε νὰ περιδιαβάζη στοὺς κήπους της καὶ νὰ θαυμάζη τὰ πολύχρωμα παγώνια ποὺ ζοῦσαν σ' αὐτούς. Εἶχε τρεῖς ἅμαξες, γιὰ νὰ βγαίνη περίπατο. Ἀπὸ μέσα ἦσαν φοδραρισμένες μὲ μεταξωτὰ ποὺ ταίριαζαν μὲ τὰ φορέματά της.

Μὰ ἡ ὀνειρώδης αὐτὴ ζωή, δὲν ἐπρόκειτο νὰ συνεχισθῆ ὡς τὸ τέλος. Ὁ Ταίημπορ, καλόκαρδος, μοίραζε σ' ὅλο τὸν κόσμο λεπτά. Ἡ περιουσία του ἄρχισε νὰ ἐξαντλῆται. Τοῦ ἔμεναν μόνο σχεδὸν τὰ ἀργυρωρυχεῖα. Καὶ τότε ξαφνικὰ ἐπῆλθε ἡ καταστροφή: Τὸ Κογκρέσσο ὑποτίμησε τὸν ἄργυρο καὶ δημιουργήθηκε ὁ χρηματιστηριακὸς πανικὸς τοῦ 1893. Τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ταίημπορ ἐξανεμίσθηκαν...

"Ολος ὁ κόσμος τότε εἶπε:

— Ἡ Μπαίημπυ θὰ ἐγκαταλείψη τὸν Ταίημπορ. Εἶναι ἄλλωστε 33 μόνον ἐτῶν. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ ζήση τὴ ζωή της.

Κι' ὅμως. Ἡ Μπαίημπυ δὲν ἦταν μόνο μιὰ κοκέτα. Ἦταν καὶ μιὰ ἀγνὴ ὕπαρξις μὲ τρυφερὴ καρδιά. "Οχι μόνο δὲν ἐγκατέλειψε τὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ καὶ πούλησε ὅλα της τὰ στολίδια γιὰ νὰ συντηρήση τὰ παιδιά της καὶ νὰ τὸν βοηθήση στοὺς ἀγῶνες του νὰ ἀνακτήση τὴν περιουσία του. Ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ γράψη σ' ἕνα γνωστό της: «... Ἀγόρασε τὸ μικρὸ αὐτὸ διαμαντάκι, γιὰ χατῆρι μου». Κι' ἦταν τὸ τελευταῖο ποὺ τῆς εἶχε ἀπομείνει.

Ὁ Ταίημπορ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταία του γράμματα, τῆς ἔγραφε: «Ἡ ἀγάπη σου, μοῦ δίνει τὴ δύναμι νὰ βαστάξω καὶ τὴ μεγαλείτερη συμφορά». Κι' ἀλήθεια, χάρις ἀκριβῶς στὴν ἀγάπη αὐτὴ βρῆκε τὴ δύναμι νὰ διοριστῆ ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος, μὲ 3.500 μόνο δολλάρια τὸ χρόνο, γιὰ νὰ συντηρῆ τὴν οἰκογένειά του! Μόνο τὸ μεταλλεῖο ἀργύρου τοῦ Λήντβιλλ δὲν θέλησε ποτὲ νὰ τὸ πουλήση. Καὶ τὴν ἴδια παραγγελία, πεθαίνοντας, ἄφησε καὶ στὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα Κ.' αὐτὴ ὑπάκουσε Σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι, τὴ βρῆκε ὁ θάνατος, σὲ ἡλικία 81 ἐτῶν...

ΛΟΥΙΖΑ ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΜΠΙΛΙΟΡΝΣΟΝ

ΜΗ ΔΙΑΚΟΠΙΕΤΕ
τὸν νυκτερινό σας ὕπνο

Πῶς θὰ καταπολεμήσετε τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια

Ὁ περίφημος ἀνθρωπολόγος Φρὶτς Κὰν σ' ἕνα εἰδικὸ ἄρθρο του γιὰ τὸν ὕπνο γράφει τὰ ἀκόλουθα :

«"Αν ἔχετε τὴ συνήθεια νὰ ζυπνᾶτε τὴ νύχτα καὶ νὰ σηκώνεστε ἀπὸ τὸ κρεββάτι γιὰ νὰ πᾶτε στὸ ἀνακουφιστήριο προσέξτε ὅσα γράφω παρακάτω :

» Πρέπει πρῶτα - πρῶτα νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι ἡ φύσις ποτὲ δὲν ἐπιτρέπει σὲ μιὰ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ νὰ γίνεται εἰς βάρος ἄλλης λειτουργίας. Στὴ συγκεκριμένη περίπτωσι ποτὲ ἡ οὐροδόχος κύστις δὲν ἔχει ἀνάγκη γιὰ ν' ἀδειάση νὰ διακόψη μιὰ τόσο βασικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ ὅπως εἶνε ὁ νυκτερινὸς ὕπνος.

» Εἶνε ἀξιοσημείωτο σχετικῶς ὅτι κανένα ζῶον δὲν διακόπτει τὸν ὕπνο του γιὰ ν' ἀδειάση τὴν κύστι του. "Αν ἕνας ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ κάμη αὐτὸ τότε σημαίνει ὅτι κάποια ἀνωμαλία συμβαίνει στὸν ὀργανισμό του ἢ στὴ δίαιτά του ἢ καὶ στή... φαντασία του.

»Δυὸ μόνον φυσιολογικὲς αἰτίες μιᾶς τέτοιας διαταραχῆς μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν.

»Ἡ πρώτη μπορεῖ νὰ εἶνε κάποια ἀνωμαλία ἢ ἀδυναμία στὴν κύστι. Ὀργανικὲς ἀλλοιώσεις — ὅπως εἶνε οἱ πέτρες τῶν νεφρῶν καὶ τῆς κύστεως — ἢ πρόσκαιρες φλεγμονὲς προκαλούμενες ἀπὸ κρύωμα ὅταν συνήθως κάθεται κανεὶς σὲ ὑγρὰ καθίσματα ἢ μένει πολλὴ ὥρα στὸ μπάνιο δημιουργοῦν τὴν ἀνάγκη νὰ ἀδειάζη νωρίτερα ἀπ' ὅ τι πρέπει ἡ κύστις. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὶς ἐγκυμονοῦσες γυναῖκες ὁπότε τὸ ἔμβρυο πιέζει τὴν κύστι.

»Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις πρέπει νὰ κληθῆ γιατρὸς γιὰ νὰ διαγνώση τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ καὶ νὰ διορθώση τὴν ἀνωμαλία.

»Ἡ δεύτερη φυσιολογικὴ αἰτία βρίσκεται στὴν ἴδια μας τὴ θέλησι καὶ ἀφορᾶ τὶς συνήθειες ποὺ ἔχουμε ὅταν τρῶμε ἢ πίνουμε.

»"Αν τὸ βράδυ φᾶμε καὶ πιοῦμε καὶ πέσουμε ἀμέσως νὰ κοιμηθοῦμε τότε δὲν δίνομε στὴν κύστι τὸν καιρὸ νὰ ἀδειάση ὅταν εἴμαστε ζύπνιοι καὶ κατ' ἀνάγκην θὰ σηκωθοῦμε τὴ νύχτα Τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ ἂν τρῶμε ἐξαιρετικὰ ὑδαρεῖς τροφές, ἂν πίνουμε ἄφθονα ποτὰ ἂν τρῶμε ἀκόμη σάλτσες καὶ καρυκεύματα ποὺ ἐρεθίζουν πολὺ τὰ νεφρά

»"Οταν ὅμως τίποτε ἀπὸ τὰ παραπάνω δὲν συμβαίνει τότε ἡ αἰτία ποὺ μᾶς κάνει νὰ ζυπνοῦμε καὶ νὰ σηκωνόμαστε τὴ νύχτα βρίσκεται στὴ φαντασία μας ἢ μᾶλλον σὲ μιὰ νευρικὴ ὑπερευαισθησία Ἡ κύστις εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πειὸ εὐαίσθητα ὄργανα κι' ἂν ἐμεῖς φαντασθοῦμε ὅτι πρέπει νὰ τὴν κενώσουμε, τότε ἀμέσως θὰ τὸ «αἰσθανθῆ» καὶ ἡ ἴδια καὶ θὰ «νοιώση» τὴν ἀνάγκη ν' ἀδειάση.

»"Εται τὴν παθαίνουμε ὅπως ἐκεῖνος ποὺ νομίζει ὅτι κάθε δυο λεπτὰ πρέπει νὰ πλένη τὰ χέρια του χωρὶς νὰ ὑπάρχη γι' αὐτὸ λόγος. Πιστεύω ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἀπὸ ὅσους σηκώνονται τὴν νύχτα γιὰ νὰ πᾶνε στὸ ἀνακουφιστήριο, ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία τῶν «κατὰ φαντασίαν ἀσθενῶν». Ἡ πάθησίς των εἶνε ἁπλῶς ἡ συνήθεια. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴ «θεραπεύσουμε» καλὸν εἶνε νὰ συνδυάσουμε τὰ ψυχολογικὰ μέσα μὲ τὰ ὑλικά. Δηλ. ὡρισμένες ἐρεθιστικὲς τῶν νεφρῶν καὶ τῆς κύστεως τροφὲς καὶ εἰδικώτερα τὶς σάλτσες, τὰ πολλὰ ἁλατοπίπερα καὶ τὰ πολλὰ ποτὰ πρὶν κοιμηθοῦμε (Προπαντὸς πρέπει ν' ἀποφεύγουμε τὸν καφέ τὸ τσάϊ τὴ μπύρα, τὰ σπαράγγια τὰ πεπόνια τὰ θαλασσινὰ τὸ σέλινο καὶ τὸν μαϊντανό).

»Ἐπίσης πρέπει ν' ἀφήνουμε νὰ περνᾶ μετὰ τὸ φαγητὸ ἀρκετὴ ὥρα καὶ ὕστερα νὰ ξαπλώνουμε γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε.

»Ἐπιβοηθητικὰ μέσα γιὰ νὰ μὴ σηκωνώμαστε τὴ νύχτα εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς: Νὰ φοροῦμε ζεστὲς πυτζάμες Νὰ ἔχουμε πάντοτε ζεστὰ τὰ πόδια μας. Ἐν ἀνάγκη νὰ βάζουμε καὶ ἕνα μπουκάλι μὲ ζεστὸ νερὸ στὸ κάτω μέρος τοῦ ὑπνοδωματίου ποὺ κοιμηθοῦμε».

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δυστυχημάτων

Μιὰ κηδεία περνοῦσε ἀπὸ ἕνα πολυσύχναστο δρόμο τοῦ Ντητρόιτ, μὲ μετρία ταχύτητα. Ξαφνικά, σ' ἕνα σταυροδρόμι, ὁ ὁδηγὸς τῆς νεκροφόρου ἀναγκάσθηκε νὰ φρενάρη ἀπότομα, γιὰ ν' ἀποφύγη μιὰ σύγκρουση. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ σωφὲρ τοῦ ἑπομένου αὐτοκινήτου. Μὲ τὸ ἀπότομο σταμάτημα, μιὰ γυναῖκα ποὺ καθόταν δίπλα του, τιναχτηκε πρὸς τὰ ἐμπρός, χτύπησε τὸ κεφάλι της στὸ παρ-μπρίζ καὶ στὸ ταμπλώ, πληγώθηκε στὸ μέτωπο ἀπ' τὰ σπασμένα γυαλιὰ κι' ἔσπασε τὸ κόκκαλο τῆς μύτης της.

Ποιός ἔφταιγε γι' αὐτὸ τὸ δυστύχημα; Ὄχι βέβαια ὁ σωφέρ... Θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ὑπεύθυνοι ἦσαν οἱ κατασκευαστὲς τοῦ αὐτοκινήτου...

Μ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ γνώμη συμφωνοῦν δυὸ διακεκριμμένοι Ἀμερικανοὶ γιατροί, οἱ δόκτορες Φλέτσερ Γαύντγουαρντ καὶ Κλέιρ Σνεῖδ, ποὺ ἔχουν ἀνακοινώσει τὶς ἀπόψεις τους σὲ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ καὶ σὲ ἰατρικὰ συνέδρια. Τονίζουν δηλαδὴ κι' οἱ δυὸ ὅτι τὰ αὐτοκίνητα μποροῦν νὰ γίνουν πολὺ λιγότερο ἐπικίνδυνα, μὲ ὡρισμένες μεταβολὲς καὶ τελειοποιήσεις.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, προτείνουν νὰ μεταρρυθμισθῆ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν αὐτοκινήτων. Ἔχει διαπιστωθῆ ἀπ' τὶς στατιστικὲς ὅτι τοὺς μεγαλυτέρους κινδύνους διατρέχει ὁ ἐπιβάτης ποὺ κάθεται δίπλα στὸ σωφέρ. Στὰ 70 % δὲ τῶν περιπτώσεων, ὁ ἐπιβάτης αὐτὸς εἶνε γυναῖκα. Σὲ μιὰ σύγκρουσι ἢ σ' ἕνα ἀπότομο σταμάτημα, χτυπάει μὲ τὸ κεφάλι του πάνω στὸ παρ-μπρίζ ἢ στὸ ταμπλὼ καὶ κινδυνεύει νὰ πληγωθῆ — ἢ καὶ ν' ἀποκεφαλισθῆ ἀκόμη — ἀπ' τὰ γυαλιά, νὰ χάση μερικὰ δόντια, νὰ πάθη κατάγματα τῶν ὀστῶν τοῦ προσώπου ἢ τοῦ κρανίου κλπ.

Τρεῖς φορὲς λιγότερα εἶνε τὰ δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν στοὺς σωφέρ. Αὐτοὶ κινδυνεύουν νὰ χτυπήσουν δυνατὰ τὸ πρόσωπο ἢ τὸ στῆθος τους στὸ τιμόνι. Κατόπιν ἔρχονται τὰ χτυπήματα τῶν γοφῶν, τῶν ποδιῶν, κλπ. στὸ κάτω μέρος τοῦ ταμπλὼ ἢ στὰ πεντάλ. Ἰδιαίτερως συχνὰ εἶνε οἱ τραυματισμοὶ στὸν ἀγκώνα, γιατὶ πολλοὶ σωφὲρ συνηθίζουν νὰ ὁδηγοῦν ἀκουμπώντας τὸν ἀγκώνα τους στὰ ἀνοιχτὸ παράθυρο ποὺ βρίσκεται δίπλα τους, ἔτσι ὥστε νὰ ξεπροβάλλη λίγο ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο.

Οἱ δυὸ γιατροὶ προτείνουν λοιπὸν νὰ ἐφαρμοσθῆ στὰ τιμόνι ἕνα ἐξάρτημα ὑδραυλικό, ποὺ θ' ἀναπτύσση πίεσι 50 κιλῶν περίπου. Ἔτσι, θὰ μπορῆ μὲν ὁ σωφὲρ νὰ ὁδηγῆ κανονικά, ἂν ὅμως τὸ σῶμα του χτυπήση μὲ δύναμι πάνω στὸ τιμόνι (σὲ περίπτωσι συγκρούσεως) θὰ ὑποχωρῆ ὁλόκληρο τὸ σύστημα τοῦ τιμονιοῦ, μὲ τὴν ἐλαστικότητα ποὺ θὰ ἔχη, καὶ θὰ ἐλαττώνεται ἐπομένως ἡ ὁρμὴ τοῦ χτυπήματος.

Σημαντικὸ κίνδυνο ἀποτελοῦν οἱ διάφορες χειρολαβές, στακτοδοχεῖα, χερούλια γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῶν τζαμιῶν, ἠλεκτρικοὶ διακόπτες, κλπ. Εἶνε ὡραῖες βέβαια καὶ διακοσμητικὲς οἱ χρωμιωμένες χειρολαβές, σὲ περίπτωσι ὅμως δυστυχήματος σπάζουν δόντια, παραμορφώνουν, χώνονται μέσα στὸ κρανίο... Αὐτὸ ἰσχύει τόσο γιὰ τὶς ἐσωτερικὲς ὅσο καὶ γιὰ τὶς ἐξωτερικές.

Οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ δόκτορες συνιστοῦν λοιπὸν τὴ διαρρύθμισι ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπικινδύνων ἐξαρτημάτων, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ προεξέχουν καθόλου.

Προσθέτουν ἀκόμη ὅτι τὸ ταμπλὼ πρέπει νὰ εἶνε ἐπιστρωμένο μὲ σπαγγῶδες καουτσούκ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπιβάτου ποὺ κάθεται δίπλα στὸ σωφέρ. Τὸ ἴδιο ἐπίστρωμα πρέπει νὰ ὑπάρχη κάτω ἀπ' τὸ ταμπλὼ μπροστὰ στὸ σωφέρ, γιὰ νὰ μὴ χτυπάη ἄσχημα τὰ γόνατα ἢ τοὺς μηροὺς του. Μποροῦν ἐξ ἄλλου νὰ λιγοστέψουν τὰ πεντάλ καὶ νὰ μετατεθοῦν σὲ καταλληλότερες θέσεις.

Ἐπίσης ἡ κορυφὴ τῆς ράχης τοῦ καθίσματος, πρέπει νάχη τὴν ἴδια ἐλαστικὴ ἐπίστρωσι.

Τὸ παρ-μπρὶζ πρέπει νάχη κρύσταλλα ἀθραυστα ἀπὸ «πλεξιγκλάς». Τὸ καλλίτερα θάταν ἂν μποροῦσε νὰ περιβάλλεται ὁλόκληρος ὁ σωφὲρ ἀπὸ «πλεξιγκλάς», οὕτως ὥστε νὰ βλέπη ἀνεμπόδιστα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν στὴν πρᾶξι, γιατὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε πιὰ στερεὴ καροσερὶ γιὰ νὰ προφυλάξη τὸ σωφὲρ σὲ περίπτωσι ἀναποδογυρίσματος τοῦ αὐτοκινήτου.

Τὰ διπλανὰ παράθυρα προτείνεται νὰ μεγαλώσουν, οὕτως ὥστε νὰ μποροῦν οἱ ἐπιβάτες νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτά, ἂν τύχη καὶ σφηνώσουν οἱ πόρτες. Καλὸν εἶνε δὲ ν' ἀρχίζουν ἀπὸ μεγαλείτερο ὕψος, γιὰ νὰ μὴ φτάνη ὁ σωφὲρ ν' ἀκουμπάη τὸν ἀγκώνα του τεμπέλικα στὸ πλαίσιο τοῦ παραθύρου.

Οἱ σημερινοὶ προφυλακτῆρες δὲν προσφέρουν καμμιὰ οὐσιαστικὴ προστασία, σὲ περίπτωσι συγκρούσεως. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ ἔμβολα συμπιέσεως λαδιοῦ, ἱκανὰ ν' ἀπορροφήσουν τὴ μεγαλείτερη δύναμι τῆς συγκρούσεως. Τέτοια σύστημα ὑπάρχει ἤδη στοὺς τροχοὺς τῶν ἀεροπλάνων, γιὰ νὰ μὴ παθαίνουν βλάβες κατὰ τὴν προσγείωσι.

Τέλος, οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ δόκτορες προτείνουν νὰ δένεται στὴ θέσι του μὲ μιὰ ζώνη ἀσφαλείας ὁ ἐπιβάτης δίπλα στὸ σωφέρ, οὕτως ὥστε νὰ μὴ κινδυνεύη νὰ τιναχτῆ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Συγχρόνως, πρέπει βεβαίως νὰ γίνουν ἀνθεκτικώτερα τὰ σασὶ καὶ οἱ καροσερὶ τῶν αὐτοκινήτων, νὰ καλλιτερέψη ἡ ὁρατότης τοῦ ὁδηγοῦ καὶ νὰ λυθῆ μὲ κάποιον πρακτικὸ τρόπο τὸ πρόβλημα τοῦ θαμπώματος τοῦ ἀπ' τοὺς προβολεῖς τῶν αὐτοκινήτων ποὺ ἔρχονται ἀντιθέτως.

❂❂

Ὁ σωσίας τοῦ Τσῶρτσιλ

Ἕνας Ἄγγλος, ὁ Ζ. Ὄλσον, εἶναι ὁ σωσίας τοῦ Τσώρτσιλ. Γιὰ νὰ κάνη πιὸ χτυπητὴ αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα, συνηθίζει νὰ καπνίζη πούρα. Κι' ὁ περισσότερος κάσμος, ὅταν τὸν βλέπη, τὸν περνάει γιὰ τὸ διάσημο πολιτικὸ καὶ τὸν χαιρετάει μὲ τὸ γνωστὸ σημεῖο τῆς νίκης!

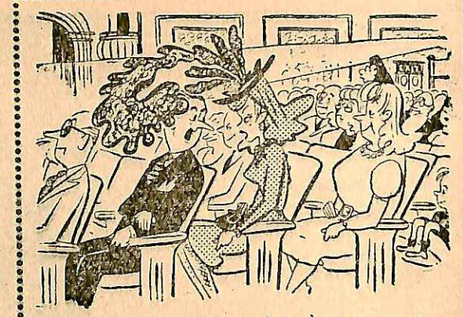

— Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ βγάλετε τὸ καπέλλο σας, κυρία μου;

— Μὲ συγχωρεῖτε, γιατρέ, θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ κάνετε μιὰ μετάγγισι... ἀέρος;...

— Τέρμα εἴπαμε! Ἐσεῖς θὰ συνεχίσετε;

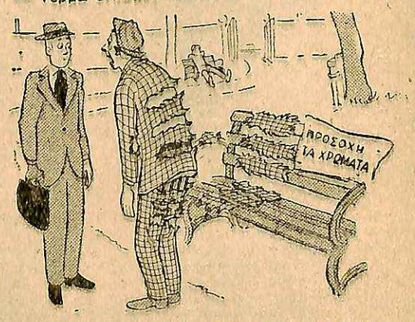

— Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὰ πόδια μου... Τρόμαξα νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸν πάγκο!...

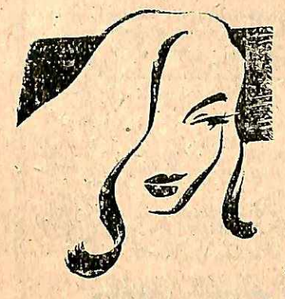

Βερόνικα Λέϊκ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ

Γενέθλια ἀστέρων

Ποιοὶ ἀπὸ τοὺς ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ θὰ ἑορτάσουν τὰ γενέθλιά τους κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον; Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι θὰ ἀπαντήσωμε κατωτέρω, δίνοντάς σας συγχρόνως καὶ τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνία τῆς γεννήσεώς τους ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ βρῆτε τὴν πραγματικὴ τους ἡλικία:

Ἄννν Ράδερφορδ: 2-11-1920, Βάντα Χένριξ: 3-11-1928, Βιρτζίνια Φίλντ: 4-11-1917, Βίβιαν Λῆ: 5-11-1914, Τζόελ Μὰκ Κρῆ: 5-11-1905, Ρόϋ Ρότζερς: 5-11-1912, Κάθρην Χέπμπουρν: 8-11-1909, Χέντυ Λαμάρ: 9-11-1915, Κλὼντ Ραίνυς: 10-11-1890, Πάτρικ Νόουλς: 11-11-1911, Πὰτ Ὀ' Μπράϊεν: 11-11-1899, Ρόλαν Γιούγκ: 11-11-1887, Τζὰκ Ὤκυ: 12-11-1903, Βερόνικα Λέϊκ: 14-11-1914, Ντὶκ Πάουελ: 14-11-1904, Λούϊς Στόν: 15-11-1879, Μπάργκες Μέρεντιθ: 16-11-1908, Μίσσα Ἄουερ: 17-11-1905, Τζοὺντυ Καζανόβα: 20-11-1918, Ἔθελ Κῆζ: 20-11-1920, Φύλλις Τάξτερ: 20-11-1920, Τζὶν Τίρνεϋ: 20-11-1920, Βίδιαν Μπλαΐηκ: 21-11-1921, Ἔλινορ Πάουελ: 21-11-1913, Ἔλλεν Ντριού: 23-11-1915, Μπορὶς Καρλώφ: 23-11-1887, Φρὲντ Ἄσταιρ: 26-11-1900, Φράνσις Ντή: 26-11-1907 καὶ Βιρτζίνια Μάγιο: 30-11-1922.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας σκοπεύουν νὰ γράψουν σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ τ' ἀστέρια, ἂς ἐπωφεληθοῦν τῶν γενεθλίων του.

Ἡ Κράουφορντ καὶ ὁ ἔρως

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἐδήλωσε τελευταίως σ' ἕνα δημοσιογράφο πὼς δὲν πρόκειται ν' ἀπαντήση στὸ μέλλον σ' ἐρωτήσεις σχετικὲς μὲ τὴν αἰσθηματική της ζωή. Καὶ ἐξήγησε ὡς ἑξῆς τὴν ἀπόφασί της:

— Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγαπήσω στὸ μέλλον!... Τὸ ραντεβοῦ ποὺ ἔδωσα στὶς 2 Ἀπριλίου στὸν Γκρὲγκ Μπάουτσερ (ἕνα διάσημο δικηγόρο τῆς Καλιφορνίας ποὺ εἶνε συγχρόνως καὶ πολὺ ὡραῖος νέος) θὰ μείνη τὸ τελευταῖο τῆς ζωῆς μου. Στὸ ἑξῆς θέλω νὰ μείνω μιὰ καλὴ μητέρα καὶ θὰ ἀρκεσθῶ στὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν μου. Δὲν θέλω ξὲ νὰ μοῦ ξαναμιλήση κανεὶς οὔτε γιὰ τὸ ἐρωτικό μου παρελθόν!

Θὰ κρατήση ἄραγε τὸ λόγο της ἡ Τζόαν;

Ἡ Ρίτα καὶ τὸ πάχος

Μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ δὲν κάνουν καμμιὰ δίαιτα γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴ γραμμή τους ἢ γιὰ νὰ ἀδυνατίσουν, εἶνε ἡ Ρίτα Χαϊηγουωρθ. Τὸ πρᾶγμα ἔμεινε ἀνεξήγητο ἕως τὸν περασμένο Σεπτέμβριο, ὁπόταν ἡ βασίλισσα τοῦ σὲξ-ἀππὴλ ἀπεκάλυψε πὼς χρησιμοποιεῖ τὸ χορὸ ὡς μοναδικὸ φάρμακο κατὰ τῆς παχυσαρκίας.

Τὸ πρᾶγμα δὲν φαίνεται ἀπίστευτο γιατὶ ἡ Ρίτα ἀφιέρωσε στὸ χορὸ πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐλεύθερες ὧρες της. Πρὸ καιροῦ δέ, καὶ μέσα σὲ 15 μέρες κατὰ τὶς ὁποῖες μελετοῦσε τοὺς διάφορους χοροὺς τοῦ νέου της φίλμ «Κάρμεν», ἡ Ρίτα ἔγασε 2 κιλά!...

Γιὰ ἕνα γραμματόσημο

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια γραμματόσημα τῆς Ἀμερικῆς εἶνε ἕνα μικρὸ πορτοκαλλόχρουν ποὺ κυκλοφόρησε στὴν Ἀριζόνα τὸ 1879 καὶ ποὺ τιμᾶται σήμερα 75.000 δολλάρια.

Ἡ ἑταιρεία «Κολόμπια» προκειμένου νὰ γυρίση μιὰ σκηνὴ ληστείας ταχυδρομικῆς ἁμάξης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γιὰ τὸ νέο ἔγχρωμο φίλμ «Τὸ ρυάκι τοῦ θανάτου» ἀναγκάστηκε ν' ἀγοράση ἕνα τέτοιο γραμματόσημο καὶ νὰ τὸ ἐπικολλήση σ' ἕνα γράμμα ποὺ φωτογραφίζεται σὲ πρῶτο πλάνο.

Φυσικὰ μετὰ τὸ γύρισμα τῆς σκηνῆς ἡ ἑταιρεία σκοπεύει νὰ ξαναπουλήση τὸ πολύτιμο γραμματόσημο!...

Ὁ Κρόσμπυ καὶ οἱ φόροι

Ὁ Μπίνγκ Κρόσμπυ, ποὺ θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος σὲ πολλὰ φίλμ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνα μὲ τὴν Ἰνγκριντ Μπέργκμαν, εἶνε ὁ ἠθοποιὸς ποὺ κερδίζει τὰ περισσότερα χρήματα στὴν Ἀμερικὴ ἀσφαλῶς δὲ καὶ σ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ δίσκοι του, ποὺ κυκλοφοροῦν κατὰ ἑκατομμύρια καὶ τὰ κινηματογραφικά του συμβόλαια τοῦ ἐξασφαλίζουν τοὐλάχιστον ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια τὸ χρόνο.

Ἀλλ' ὁ Μπίνγκ ἔχει καὶ ἄλλους πόρους. Εἶνε ἰδιοκτήτης ἑνὸς ἀπέραντου ράντς στὴ Νεβάδα, ἔχει ἐπίσης κτήματα στὴν Ἀργεντινὴ καὶ μεγάλους σταύλους. Τὰ ἄλογα τῶν σταύλων του εἶνε φημισμένα σ' ὅλη τὴν Ἀμερική. Εἶνε ἀκόμη μέτοχος σ' ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο κατασκευῆς ἀεροπλάνων κλπ.... Γιατὶ θὰ ἦταν κάπως κουραστικὸ ν' ἀναφέρωμε ὅλους τοὺς κλάδους στοὺς ὁποίους ἔχει ἐπεκτείνει τὴν δρᾶσι του ὁ Μπίνγκ.

Φυσικά, ἡ φορολογία ποὺ στὴν Ἀμερικὴ εἶνε «σκληρὴ» ἐλαττώνει σημαντικὰ τὰ ἔσοδα τοῦ Μπίνγκ. Ἔτσι, ὅταν τελευταίως κάποιος τὸν ρώτησε τί ποσὸν πληρώνει κάθε χρόνο γιὰ φόρους στὸ κράτος, ὁ ἀχώριστος φίλος του, ὁ Μπόμμπ Χὸπ ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς παρών, ἀπάντησε ἀντ' αὐτοῦ μὲ τὸ γνωστό του χιοῦμορ:

— Ὁ Μπίνγκ δὲν πληρώνει φόρους! Κάθε χρόνο ζητᾶ ἀπὸ τὸ κράτος πόλὶ εἶνε τὸ ἔλλειμμα τοῦ προϋπολογισμοῦ του καὶ... ὑπογράφει ἀμέσως ἕνα τσέκ!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

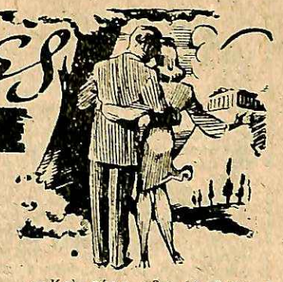

ΠΡΟΒΛΕΠΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἄρχισε ἀπὸ τὶς καρφίτσες. Γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβὴς μάλιστα ἀπὸ μιὰ καρφίτσα. Ἔκανα παρέα σὲ μιὰ κυρία ποὺ περίμενε κάποιο κύριο ὅταν αὐτὴ ἡ κυρία εἶδε μὲ τρόμο πὼς πιάστηκε στὴν καρέκλα καὶ εἶχε ἀνοίξει λίγο τὸ φόρεμά της.

— Θεέ μου! εἶπε. Μήπως ἔχετε καμμιὰ καρφίτσα μαζί σας;

— Ὄχι, εἶπα. Δὲν ἔχω.

— Ἄχ! Μὰ πάντα πρέπει νάχετε, κάτω ἀπὸ τὸ πέτο σας, δυὸ-τρεῖς καρφίτσες. Βλέπετε ὅτι χρειάζονται.

— Ζητῶ συγγνώμην. Θὰ σᾶς βρῶ μία.

Πῆγα στὸ περίπτερο καὶ τῆς ἔφερα μερικές. Χρησιμοποίησε δύο καὶ τὶς ὑπόλοιπες μὲ πρόσταξε εὐγενικὰ νὰ τὶς καρφώσω κάτω ἀπὸ τὸ πέτο μου.

— Θὰ ἰδῆτε, μοῦ λέει, ὅτι κάποτε θὰ σᾶς χρειασθῆ καρφίτσα. Καὶ τότε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάνετε ἔτσι καὶ νὰ πάρετε μία, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέχετε στὰ περίπτερα γιὰ ἕνα τόσο ἀσήμαντο μικροπραγματάκι.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ κυρία ἔφερε τὸ κομψό της χεράκι στὸ κομψό της κεφαλάκι καὶ εἶπε:

— Θεέ μου! Ἔχω ἕναν πονοκέφαλο! Μήπως ἔχετε καμμιὰ ἀσπιρίνη μαζί σας;

— Ἀσπιρίνη; Δυστυχῶς, ὄχι.

— Κρίμα!

— Νὰ σᾶς πάρω μία.

Ξαναπῆγα στὸ περίπτερο καὶ τῆς ἔφερα δύο. Ἐκείνη πῆρε τὴ μία. Τὴν ἄλλη τὴν ξαναδίπλωσε στὸ χαρτάκι καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε:

— Βάλτε τη στὸ τσεπάκι σας, μοῦ εἶπε. Θὰ ἰδῆτε κάποτε ὅτι θὰ χρειασθῆ. Καὶ καλὰ τώρα ποὺ εἶνε κοντὰ τὸ περίπτερο. Ἂν ὅμως σᾶς πιάση πονοκέφαλος ἢ πονόδοντος σ' ἕνα μέρος καὶ σὲ ὥρα ποὺ δὲν εἶνε εὔκολο νὰ τρέχετε ἔξω, γιατὶ νὰ μὴν ἔχετε δυὸ-τρεῖς ἀσπιρίνες μαζί σας;

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ κυρία μοῦ ζήτησε μολύβι γιὰ νὰ σημειώση κάτι σὲ κάρνε της. Εὐτυχῶς εἶχα. Ἀλλὰ μόλις ἡ κυρία πίεσε μὲ δύναμι τὸ μολύβι, ἔσπασε ἡ μύτη. Καὶ τότε μοῦ εἶπε:

— Μήπως ἔχετε κανένα ξυράφακι;

— Δυστυχῶς, ὄχι!

— Καὶ τώρα πῶς θὰ ξύσουμε τὸ μολύβι;

— Μιὰ στιγμή! εἶπα.

Καὶ πῆγα ξανὰ στὸ περίπτερο καὶ τῆς ἔφερα τὸ ξυραφάκι.

— Δῶστε μου νὰ τὸ ξύσω, εἶπα.

— Ὄχι ὄχι. Ἐγὼ θὰ τὸ ξύσω, ποὺ τὸ ἔσπασα!

— Θὰ μουν-ξουρωθῆτε!

— Θὰ προσέχω. Ἐξ ἄλλου αὐτὸ μὲ διασκεδάζει!

Πραγματικὰ δὲν μουντζουρώθηκε. Ἀλλὰ ἔκοψε λίγο τὸ δάχτυλό της κι' ἄρχισε νὰ τρέχη αἷμα.

— Θεέ μου! Κόπηκα! Ξεφώνισε χαριτωμένα.

— Δυστυχῶς δὲν ἔχω ἰώδιο μαζί μου, πρόταξα νὰ δηλώσω. Ἀλλὰ θὰ σᾶς φέρω.

Πετάχτηκα ὡς τὸ φαρμακεῖο κι' ἔφερα ἕνα κομματάκι μπαμπάκι μὲ ἰώδιο. Τῆς ἔδωσα τὶς πρῶτες βοήθειες. Ἐκείνη ἤθελε νὰ δέση τὸ χέρι της γιὰ νὰ μὴ μολυνθῆ. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα κλωστὴ ἀπάνω μου, πῆρα μιὰ κουβαρίστρα ἀπὸ τὸ κοντινὸ ἐμπορικό. Ἀφοῦ τελείωσαν ὅλ' αὐτά, ἡ κυρία μοῦ ἔδωσε τὴν κουβαρίστρα.

— Βάλτε την στὴν τσέπη σας, εἶπε. Ἂς βρίσκεται ἐκεῖ. Μπορεῖ νὰ σᾶς χρειαστῆ καμμιὰ ὥρα. Πάρτε μερικὰ μικροπραγματάκια ποὺ δὲν πιάνουν τόπο καὶ ὅμως ἔρχεται μιὰ στιγμὴ ποὺ εἶνε ἀπαραίτητα. Ὅπως π.χ. ἡ καρφίτσα, ὁ στυλογράφος ἡ ἀσπιρίνη, τὸ ξυραφάκι καὶ ἄλλα τέτοια. Ἕνας προβλεπτικὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ τάχη πάντα μαζί του. Κι' ἂν δὲν τὰ χρειαστῆ ὁ ἴδιος μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετήση ἕναν ἄλλο συνάνθρωπό του, καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώση. Κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐχάριστο!

Ἐπὶ τέλους ἦρθε καὶ ὁ κύριος ποὺ περίμενε ἐνῶ ἔμεινα ἐλεύθερος, χαιρέτησα ἔφυνα κι' ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι τὶς φοβίες συστάσεις τῆς κυρίας.

Ναί, ἡ κυρία εἶχε ἀπόλυτο δίκηο. Ὑπάρχουν κάτι μικροπραγματάκια ποὺ δὲν πιάνουν τόπο κι' ὅμως ἔρχεται μιὰ κρίσιμη στιγμὴ

Ἡ ΕΥΚΑΙΡΙΑ !

— Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς ζητήσω τὸ νέρι τῆς κόρης σας!...

πού σοῦ χρειάζονται. Γιατί νά μήν τάχης μαζί σου: 'Εγώ μάλιστα εἶχα ὑποχρέωσι περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον, γιατί πίστευα πώς ἤμουν ἄνθρωπος προβλεπτικός.

—Τρίχες! εἶπα σάν ἐαυτό μου. Εἶσαι προβλεπτικός καί δέν ἔχεις ἀπάνω σου οὔτε μιά ἀσπιρίνη, οὔτε ἕνα ξυραφάκι, οὔτε μιά καφετιέρα, καί ὅμως, γιά σκέψου. Πόσες φορές ἔλαβες ἐπείγουσα ἀνάγκη ἀπ' αὐτά τά μικροπράγματα κι' ἔπρεπε νά ζητᾶς ἀπό ἄλλους ἤ νά τρέχης σέ μαγαζιά καί περίπτερα γιά νά ζητᾶς καί νά χάνης ἔτσι πολύτιμο χρόνο. 'Ορίστε π.χ. ἐχεῖς ἀναπτῆρα γιά ν' ἀνάβης τό τσιγάρο σου. 'Αλλά πόσες φορές ἔτυχε νά σωβῆ ἡ πέτρα ἤ ἡ βενζίνη καί νά μήν ἔχης πρόχειρα αὐτά τά ἀσήμαντα εἴδη γιά νά τροφοδοτήσης τό μηχάνημά σου; Καί τότε νευριάζεις καί βλαστημᾶς, ἐνῶ...

'Εκείνη τήν ὥρα σκόνταψα ἀπάνω σ' ἕνα περίπτερο. 'Αποφάσισα νά λύσω ριζικά τό ζήτημα τῆς φωτιᾶς τοῦ τσιγάρου:

—"Ενα κουτάκι πέτρες παρακαλῶ, ἕνα φυτῆλι κι' ἕνα μικρό μπουκαλάκι μπενζίνα.

Τάβαλα στήν τσέπη μου καί ἤμουν εὐτυχής. Εἶχα ὅλη τήν ἀποθήκη ὑλικοῦ τοῦ ἀναπτῆρα μου στήν τσέπη. Σκέφθηκα ὅμως ὅτι ἔρχονται περιπτώσεις πού καί ὁ πιό ἱκανός ἀναπτῆρας παρουσιάζει σημεῖα ἀπειθαρχίας. "Εχει ἀπό ὅλα καί ἀρνεῖται μέ πεῖσμα ν' ἀνάψη. "Ας πάρω λοιπόν κι' ἕνα κουτί σπίρτα γιά καλό καί γιά κακό. Τί τόπο θά πιάση;

"Ετσι μπράβο! Τώρα εἶμαι ἀπόλυτα ἐξασφαλισμένος στό ζήτημα τῆς φωτιᾶς. Μένει τό ζήτημα τῆς γραφῆς. Εὐτυχῶς εἶχα τό ξυραφάκι. 'Αλλά γιατί νά μήν πάρω καί μιά ξύστρα; Καί γιατί ὄχι καί μιά γομολάστιχα; Μπῆκα σ' ἕνα χαρτοπωλεῖο. 'Αλλά ἐκεῖ ἀντιλήφθηκα πώς ὑπῆρχαν κι' ἄλλα εἴδη τῆς τέχνης τοῦ γράφειν, πού πάντα μποροῦν νά σοῦ φανοῦν χρήσιμα. Εἶχα π.χ. καί στυλό. 'Αλλά γιατί νά μήν πάρω κι' ἕνα μπουκαλάκι μελάνι νά τόχω μαζί μου; 'Αν σώνεται τό μελάνι, θά μένω δηλαδή μέ τό στυλό μου ἄνικανο νά ἐκτελέση τό καθῆκον του; Καί καλά τό στυλό. 'Αν ὅμως ἐπιθυμήσω νά σημειώσω κάτι μέ κόκκινο ἤ μπλέ μολύβι, ποῦ θά γράψω: 'Επῆρα λοιπόν καί δυό-τρία χρωματιστά κραγιόνια καί ἤμουν πολύ εὐχαριστημένος πού ἤλυσα τό πρόβλημα τῆς γραφῆς.

"Εμεινε τό πρόβλημα τῆς ὑγείας. 'Επισκέψι στό φαρμακεῖο. Ζήτησα καί μοῦβαλαν σ' ἕνα κουτάκι ἀσπιρίνες καί κινῖνα. "Ετσι ἐξασφαλίστηκα τελείως καί εἶχα τό δικαίωμα νά καυχηθῶ πώς ἤμουν ἕνας πολύ προβλεπτικός ἄνθρωπος. 'Η κυρία θά ἐνθουσιαζόταν νά μ' ἔβλεπε τώρα. Καί δέν ἦταν γιά τόν ἑαυτό μου πού τά ἤθελα. 'Επειδή εἶμαι ἕνας κύριος πολύ ἐξυπηρετικός, χαιρόμουν ἐξαιρετικά γιατί θά εἶχα τήν εὐκαιρία νά προσφέρω ὑπηρεσίες στούς φίλους μου. Τυχαίνει, ἄς ποῦμε σέ μιά παρέα καί ἕνας κύριος βλέπει τόν ἀναπτῆρα του νά μήν ἀνάβη.

—Νά πάρη ὁ διάολος, λέει ὁ κύριος, ἀνανακτισμένος, τελείωσε ἡ πέτρα!

Τότε πετάγεσαι καί λές μ' ἕνα ὑποχρεωτικό χαμόγελο:

—'Ορίστε κύριε! Νά σᾶς δώσω ἐγώ!

Βγάζεις τό κουτάκι σου καί προσφέρεις, 'Ο κύριος σ' εὐχαριστεῖ. Κι' ἐσύ κάνεις μεγάλη, πολύ μεγάλη ἐντύπωσι.

★

Γρήγορα ὅμως ἀνακάλυψα πώς οἱ μικροανάγκες πού παρουσιάζονται κάθε μέρα στόν ἄνθρωπο εἶνε πολύ περισσότερες ἀπό τόν ἀναπτῆρα, τόν ποινκέφαλο καί τό γραφιμο. Πολύ καλά, εἶπα: Κι' ἄν τύχη μιά ντελικάτη δεσποινίς πού εἶνε στήν παρέα σου νά παραπονεθῆ πώς ἔχει πυρετό, νά μήν ἔχης ἕνα θερμόμετρο μαζί σου νά τῆς προσφέρης; Κι' ἄν προκύψη κάπου τό ἐρώτημα κατά ποῦ πέφτει ἡ ὁδός 'Αγχέσμου, νά μήν ἔχης ἕναν ὁδηγό 'Αθηνῶν-Πειραιῶς καί Περιχώρων νά διαλευκάνης τό ζήτημα; Κι' αὐτά κι' ἕνα σωρό ἄλλα. Μιά ποὺ ἀποφάσισα νά εἶμαι προβλεπτικός, εἶχα ὑποχρέωσι νά συμπληρώσω ὅλες μου τίς ἀποσκευές. Κι' ἔτσι ὅλα καί κάτι ἐπιπλέον. "Οταν γέμισα τίς τσέπες μου, ἀγόρασα χορτοφύλακα. Κι' ὅταν φούσκωσε κι' ὁ χαρτοφύλακας ἀγόρασα μιά μικρή βαλίτσα πού τήν κρατοῦσα πάντα μαζί μου καί εἶχε ὅλα τά χρειαζούμενα. Τί ἤθελες καί δέν εἶχα ἐκεῖ μέσα... 'Αντικείμενα καί ἐργαλεῖα γιά ὅλες τίς ἀνάγκες καί γιά κάθε περίπτωσι πού μποροῦσε νά παρουσιασθῆ.

★

Καί ἤμουνα πάντοτε περιζήτητος στίς παρέες. "Οτι ἤθελε ὁ καθένας, σέ μένα ἔτρεχε:

—Φαίδων, μήπως σοῦ βρίσκεται κανένα κατσαβίδι;

—Μάλιστα!

Κι' ἄνοιγα τή βαλίτσα:

—'Ορίστε.

Καί τό τί γινόταν στίς συντροφιές πού μέ καλοῦσαν ἄλλο πρᾶγμα. Γιά νά σᾶς δώσω μιά ἀμυδρά ἰδέα, θά σᾶς διηγηθῶ τί ἔγινε στήν τελευταία ἐκδρομή δπου μέ εἶχαν καλέσει ἀπό τούς πρώτους, γιατί — πρέπει νά σᾶς τό πῶ — πάντα πρώτο-πρώτο μέ προσκαλοῦν. 'Επῆγα, φυσικά μέ τό βαλιτσάκι μου. Κι' ὅταν τό γλέντι προχώρησε, ὅλοι οἱ ἐκδρομεῖς, κατά σατανική σύμπτωσι, ἔλαβαν ἀνάγκη ἀπό διάφορα πράγματα. Σέ μιά στιγμή πού ἁπλώθηκαν τά κεφτεδάκια, κάποιος φώναξε:

—Μωρέ ξεχάσαμε νά πάρουμε πιπέρι.

—Θάχη ὁ Φαίδων, εἶπε ἕνας.

"Ανοιξα τό βαλιτσάκι μου κι' ἔδωσα.

"Επειτα μιά δεσποινίς χτύπησε τό γόνατό της σ' ἕνα δέντρο.

—Θεέ μου! φώναξε. Λίγο ὀξυζενέ!

—Θάχη ὁ Φαίδων!

—Καί βέβαια, ἔχω.

"Ανοιξα τό βαλιτσάκι μου κι' ἔβγαλα τό μπουκαλάκι μέ τό ὀξυζενέ. Καί τράβηξα καί μπαμπάκι κι' ἐπίδεσμο.

—Φοβᾶμαι μήπως μολυνθῆ! εἶπε ἡ τραυματισμένη δεσποινίς.

—Τότε, ἀπάντησα ἐγώ — θά σᾶς βάλω λίγη πενικιλλίνη!

Χρειάστηκαν ἀκόμα: 1) "Ενα κλειδί γιά ν' ἀνοιχτοῦν οἱ κονσέρβες. Εἶχα. 2) "Ενα σφυρί καί καρφιά γιά νά καφρωθῆ τό ἀντίσκηνο. Εἶχα. 3) "Ενα ψαλίδι γιά νά κόψουν κάτι σπάγγους χοντρούς. Εἶχα. 4) Γυαλόχαρτο γιά νά τρίψουν ἕνα σκουριασμένο ἀντικείμενο. Εἶχα. 5) Κατσαβίδι γιά νά ξεβιδώσουν κάποια καρέκλα. Εἶχα. 6) Σόδα γιατί βαρυστομάχιασε ἕνας φαγᾶς πού εἶχε καταβροχθίσει 175 κεφτέδες. Εἶχα. 7) Τηλεφωνικός κατάλογος γιά νά βεβαιωθῆ ἀπό ἀριθμός κάποιου γνωστοῦ καί νά τοῦ κάνουν φάρσα. Εἶχα. 8) Ποῦντρα γιά μιά κρυπτα πού εἶχε ξεχάσει τή δική της. Εἶχα. 9) Ξεσκονιστῆρι γιά νά ξεσκονίσουν τό τζίπ. Εἶχα. 10) 'Οδοντογλυφίδες γιά νά ξύσουν τά δόντια τους οἱ ἐκδρομεῖς. Εἶχα. 11) 'Αγκίστρια γιά νά ψαρέψουν τά παιδιά. Εἶχα.

"Ολα τά ἐχα καί ὅλοι σέ μένα ἔτρεχαν γιά νά ζητήσουν ὅ,τιδήποτε. Σέ μιά στιγμή ὅμως ντροπιάστηκα. Αὐτό ἔγινε στήν ἐπιστροφή. Καθώς γυρίζαμε, τό παραφορτωμένο αὐτοκίνητο ἔκανε ἕνα φοβερό «μπούμ» καί σταμάτησε.

—"Εσπασε τό λάστιχο! εἶπε ὁ Μίμης πού ὁδηγοῦσε. Καί δέν ἔχω ρεζέρβα!

—Θάχη ὁ Φαίδων, φώναξε ἡ Ντόλλυ.

—Δυστυχῶς δέν ἔχω! ἀπάντησα κόκκινος ἀπό τή ντροπή μου. Καί τότε ὅλοι φώναξαν:

—Δέν ντρέπεσαι, καῦμένε νά μήν ἔχης μιά ρεζέρβα μαζί σου;

—Ζητῶ συγγνώμην, εἶπα. Αὐτό δέν τό εἶχα προβλέψει. "Αλλη φορά ὅμως θάχω.

"Αν δῆτε στήν ὁδόν Σταδίου ἕναν κύριο νά κρατάη μιά μεγάλη βαλίτσα στό ἕνα χέρι καί νά κυλάη μιά ρόδα αὐτοκινήτου μέ τό ἄλλο, νά ξέρετε πώς εἶμαι ἐγώ!

"Η θά εἶμαι προβλεπτικός ἤ δέν θά εἶμαι. "Αλλη φορά ὅμως δέν ξαναντροπιάζομαι!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 197

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πόλις τῆς Δ. Μακεδονίας — Ὁσιδρός εὔθυμος.

2) 'Εκκλησιαστική δέησις τελουμένη κατά τίς ὁλονυκτίες. — Ἐντομον μέ τό ὁποῖο κενεῖς δέν ἐπιθυμεῖ νά ἔρθη σ' ἐπαφή. — Αἰχμή.

3) Στάσις — Ζῶα προοριζόμενα γιά τά σφαγεῖα.

4) Προσφώνησις πού χρησιμοποιοῦν οἱ πολιτικοί ρήτορες. — Δέν τρώγονται παρά μόνο ὅταν γίνουν γλυκό — Ποταμός τοῦ Βελγίου.

5) Βασιλεύς. — Ποδοσφαιρική ὁμάς — Μονάς τοῦ ἱππικοῦ. — 'Αρχαῖο καί σύγχρονο πολεμικό ὅχημα.

6) Πρωτομάρτυς τῆς 'Ελευθερίας.

7) 41 — Ὑπάρχει στά μαγαζιά ἀλλά δέν πωλεῖται — Καφεῖ. — Ἄρθρο (πληθ.).

8) Τραγούδια — Στάσιμα ὕδατα. — 'Αφθονοῦν στίς προαναφερθεῖσες περιοχές.

9) Δέν ἀγαπᾶ τή δουλειά.

10) Πονηρό ζῶο. — Πρόθεσις. — Παλαιά ὀνομασία τῆς Παλαιστίνης.

11) Δεικτικόν. — Τήν ἔχουν κυρίως τά παλιά σπίτια τῆς 'Αθήνας. — Φρούτο. — Νότα μουσικῆς.

12) Μεγάλη χριστιανική ἑορτή.

13) Τροφή πού δίδεται στά ὑποζύγια. — "Ορος στό σκάκι. — Τό εἶπαμε κάποια 28η Ὀκτωβρίου — Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου.

14) "Αψητα. — Πρωθυπουργός τῆς κστοχῆς (γεν.). — Πρόθεσις καί σιμφωνο (ἑνωμένα στή δημοτική).

15) Κάθε κράτος ἔχει τή δική του — Πηγή ζωῆς γιά τά νεογέννητα.

16) 'Εχει σχέσι μέ τή μουσική — Μονάς μετρήσεως ὄγκου καί βάρους. — 'Αλλοίμονο στό πλοῖο πού κάνει...

17) Εὐχάριστο θέαμα (ξεν.). — Γίνεται σέ ἀγρό πού προοιζεται γιά σπορά.

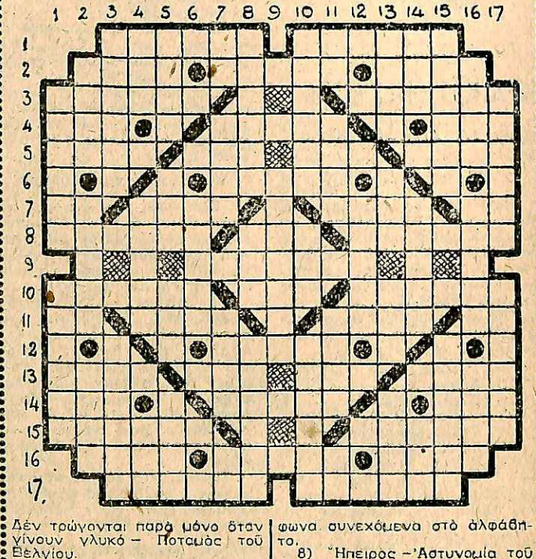

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Μέρος τῆς μονάδος — 'Επίρρημα πού σημαίνει τρόπο ζωῆς.

2) 'Επίρρημα ποσοτικό. — Φιλοξενοῦν δυστυχισμένους ἀνθρώπους — Τέλος προσευχῆς.

3) Προσφέρει θέαμα εὐχάριστο καί μορφωτικό. — Δέν ἐχει οὐζυγο.

4) Χρονικό διάστημα (πληθ.). — Εἶδος λίμας τῶν ὑποδηματοποιῶν — Εὐγενικό ζῶο.

5) Μέρος τοῦ λόγου. — ... Ο' Μπράϊεν: ἠθοποιός τοῦ κινηματογράφου. — "Οργανο εἰσθήσεως. — ... Σμάτς: σύγχρονος φιλέλλην.

6) Ποδοσφαιρικός ὅρος.

7) Λεπτή κλωστή — Προϊόν τῶν μελισσῶν. — "Ενα ἀπό τά σπλάχνα μας (καθ.). — Δυό σύμφωνα συνεχόμενα στό ἀλφάβητο.

8) "Ηπειρος — 'Αστυνομία τοῦ ναυτικοῦ — 'Ακατοστασία.

9) 'Ο πατήρ τῆς Φυδιολογίας καί τῆς Γενικῆς Παθολογίας.

10) Νησί τοῦ Αἰγαίου. — Θεά τῶν ἀρχαίων — Τρομερή ἀρρώστεια.

11) Νότα μουσικῆς — Μικρά δάση — Εἶνε πάντοτε αἱματηρή.

12) Μέρος ὅπου συγκεντρώνονται πρόσωπα τῆς ἰδίας κοινωνικῆς τάξεως.

13) Μέρος ὅπου συνδέονται δυό κομμάτια ὑφάσματος. — "Ανθος — Θάλασσα (ἀρχ.) — 'Ηρώϊς τοῦ Ζολά

14) Μέτρον βάρους — Τά τῆς Τουρκίας προκαλοῦν διαρκεῖς συζητήσεις. — Σιδηρόδρομοι τοῦ κράτους.

15) Πωλοῦνται στά περίπτερα. — Κέντρον παραθερισμοῦ παρά τήν Κηφισιά

16) Χώρα τῆς Ν.Α 'Ασίας — Νεαρόν θήλυ πρόβατο — Δίοδος διά μέσου οἰκοδομῆς.

17) Χώρα τῆς Ν.Δ. 'Ασίας — 'Αθηναῖος πολιτικός ἐπί Περικλέους

ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 196ου στή σελ. 70

'Ο θρύλος τοῦ σκώρου

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Πανεπιστημίου Κόρνελ ἔχουν ἀποτυπώσει σέ φωτογραφικούς δίσκους τό κελάδημα 72 πουλιῶν καί 26 εἰδῶν βατράχων. Τελειταίως ἔφτιασαν κι' ἕναν ἀκόμη δίσκο, μέ... τόν ἦχο πού κάνει ὁ σκώρος ὅταν τρώη ἕνα ὕφασμα. 'Ο ἦχος αὐτός μοιάζει κάπως σάν... νά μασουλάη κανείς ἀφράτα στρογγάλια!

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ *τήν Ἑλλάδα*

'Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος

Στήν 'Ελλάδα ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ἀρχικά, (δηλ. στήν 'Επανάστασι) δέν ἐλέγετο «Πρωθυπουργός». 'Ο τίτλος του ἦταν: «Γραμματεύς τοῦ 'Εκτελεστικοῦ». 'Αργότερα, ἐπί Καποδίστρια (1828), ὁ τίτλος ἔγινε: «Γραμματεύς τῆς 'Επικρατείας». Καί μόνο ἀπό τό 1843 (δηλ. ἀπό τήν συνταγματική ἐπανάστασι τοῦ Καλλέργη) καθιερώθη, ἀμετάβλητος τώρα, ὁ τίτλος: «Πρωθυπουργός».

"Ενας λοιπόν, ἀπό τούς παλαιοτέρους πρωθυπουργούς τῆς 'Ελλάδος πού ὑπηρέτησε καί ὡς γραμματεύς 'Εκτελεστικοῦ, ἦταν ὁ Φαναριώτης πολιτικός 'Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκογένεια κρατοῦσε ἀπό βυζαντινό δέντρο.

Μετά τήν πτῶσι τοῦ Βυζαντίου οἱ Μαυροκορδάτοι σκόρπισαν, στό ἐξωτερικό καί στήν ὑπόδουλη 'Ελλάδα, Χίο, Κρήτη, κλπ. 'Αλλά στά 1636, ὁ παλαιότερος 'Αλέξανδρος (παππούς τοῦ προέδρου) ξαναγύρισε στήν Πόλι, ὅπου γεννήθηκε ('Αναούτ - κιοϊ) ὁ πολιτικός τῆς νεώτερης 'Ελλάδος, ἀπό πατέρα Νικόλαο κι' ἀπό μάνα Δομνίτσα Καρατζᾶ.

Φτάνουμε, λοιπόν, τώρα στό νεώτερο γόνο τῶν Μαυροκορδάτων πού ἐκυβέρνησε τήν 'Ελλάδα σέ διάφορες ἐποχές, κατά τόν πρῶτο αἰῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας. Πῆρε τήν πρώτη κλασσική μόρφωσί του στήν Πόλι. Εἴκοσι χρονῶν παιδί μιλοῦσε ἐξαίρετα γαλλικά, ἀγγλικά καί ἰταλικά. "Εμαθε δέ, στή νεαρή του ἡλικία, τόσο καλά καί τά τουρκικά, ὥστε κάποτε ὁ ὑπουργός τῶν 'Εξωτερικῶν τῆς Αὐτοκρατορίας Χαλήλ Σερίφ Πασσᾶς, ἕνας ἀπ' τούς πιό ἐπιφανεῖς νομομαθεῖς 'Οθωμανούς πού ὑπηρέτησε ἀργότερα καί πρέσβυς τῆς Τουρκίας στήν 'Ελλάδα, ἔλεγε χαριτολογῶν:

—'Εγώ ἀποφεύγω νά μιλῶ τουρκικά μέ τό Μαυροκορδάτο γιατί φοβοῦμαι μήπως κάνω κανένα λάθος!

★

Στά πρῶτα νειᾶτα του, ὁ 'Αλ. Μαυροκορδάτος εἶχε σκοπό νά γίνη στρατιωτικός. Γι' αὐτό, μαζί μέ τ' ἄλλα ἐσπούδασε στήν 'Ιταλία ὀχυρωματική καί πολιορκητική ἀπ' τό διάσημο καθηγητή Ντυφούρ. Καί τίς γνώσεις του αὐτές τίς ἐχρησιμοποίησε ἀργότερα στή διάρκεια τῆς πρώτης πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου.

"Οταν γύρισε ἀπ' τήν 'Ιταλία στήν Πόλι, ἀκολούθησε (1812) τόν θεῖο του 'Ιωάννη Καρατζᾶ, πού διορίστηκε, τότε ἡγεμόνας τῆς Βλαχίας. Τόν βοήθησε τόσο στά βαρειά καθήκοντά του καί στά πρῶτα ἔργα του, ὥστε ὁ νεαρός Μαυροκορδάτος πῆρε, σέ λίγο καιρό, μέ τό σπαθί του, τή θέσι τοῦ γραμματέως τῆς 'Επικρατείας, δηλ. τοῦ προέδρου τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου τῆς Βλαχίας.

Αὐτό ἦταν καί τό πρῶτο «πρωθυπουργιλῆκι» πού πῆρε ὁ Φαναριώτης πολιτικός σέ πολύ νεαρή ἡλικία κι' ἀκούστηκε, ἔκτοτε, ὡς ἄνδρας μέ ἀξία καί δυναμικότητα ἀκατάβλητη, στό ἐξωτερικό.

'Εργάστηκε, λοιπόν, τότε, μέ ὅλες του τίς δυνάμεις γιά τή διοίκησι τῆς Βλαχίας πού γιά πολύν καιρό τήν εἶχε στά στιβαρά χέρια του. 'Αλλά στά 1818, ὁ θεῖος του ἡγεμών, ἔπεσε στή δυσμένεια τοῦ Σουλτάνου, φοβηθείς μήπως πάθη κι' αὐτός ὅ,τι ἔπαθαν κι' ἄλλοι προκάτοχοί του, ἔφυγε κρυφά ἀπ' τήν πρωτεύουσά του καί πῆγε στήν Αὐστρία.

"Ετσι; ἔφυγε καί ὁ Μαυροκορδάτος ἀπ' τή Βλαχία καί πῆγε στήν Πίζα, ὅπου παρηκολούθησε μαθήματα ἰατρικῆς. 'Αλλά, τότε, ἀκριβῶς ἐμυήθηκε, ἀπ' τόν Τσακάλωφ, στή Φιλική 'Εταιρεία καί μόλις ἄρχισε ὁ πόλεμος τῆς ἀνεξαρτησίας (1821) κατέβηκε στήν 'Ελλάδα.

'Αλλά στήν 'Ελλάδα ὁ Μαυροκορδάτος, τότε, δέν ἤρθε μέ ἄδειανά τά χέρια. "Εφερε κι' ἕνα φορτίο πυρομαχικά ('Ιούνιος 1821) καί τά ξεφόρτωσε στό Μεσολόγγι καί προσέφερε, ἔτσι, καί τήν καλλίτερη βοήθεια στόν ἀγῶνα τῆς Δυτικῆς 'Ελλάδος.

'Ο σπουδαιότερος πολιτικός ρόλος, τότε, τοῦ Μαυροκορδάτου, ἀναπτύχθηκε στή Συνέλευσι τῆς 'Επιδαύρου (1822) ἡ ὁποία μετά τή διάλυσί της, τοῦ ἀνέθεσε, μέ πράξι ἐπίσημη, τήν ἀρχηγία τοῦ ἀγῶνος τῆς Δυτικῆς 'Ελλάδος. Προετοιμάστηκε, λοιπόν, τότε, ὁ Φαναριώτης πολιτικός καί πῆγε στό Μεσολόγγι, συνοδευόμενος ἀπ' τό Μάρκο Μπότσαρη καί μερικούς ξένους φιλέλληνας στρατηγούς (Νόρμαν κλπ.) πού τούς ἐχρησιμοποίησε σάν ἐπιτελεῖς του.

Στήν ἐποχή αὐτή ἰδίως, ὁ Μαυροκορδάτος, ἀποδείχτηκε, σ' ὅλη του τή δράσι, ἀληθινά χαλκέντερος. Δέν τοῦ ξέφευγε τίποτε. 'Ο κόμης Πέκκιο, στ' ἀπομνημονεύματά του, γράφει γιά τούς φιλέλληνας πού περιστοίχιζαν τό Μαυροκορδάτο τήν ἐποχή ἐκείνη καί διηγεῖται κι' ἕνα ὡραῖο ἀνέκδοτο. Εἶχε δεχτῆ, ἕνα πρωΐ, στό γραφεῖο του, τό Γάλλο φιλέλληνα στρατηγό Ρός, ὁ ὁποῖος, μαζί μέ τ' ἄλλα, τοῦ ἔλεγε:

— Μοῦ φαίνεται κάπως περίεργο, κύριε Πρόεδρε, πού στό Παρίσι μιλοῦμε γιά τά πράγματα τῆς 'Ελλάδος περισσότερο παρ' ὅσο μιλοῦν ἐδῶ!

— Αὐτό δείχνει — τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαυροκορδάτος — ὅτι εἶνε πολύ εὐκολώτερο νά μιλῆ κανείς παρά νά ἐνεργῆ!

—"Οχι δά! ἀπάντησε ὁ Γάλλος στρατηγός. Δέν πρέπει νά λησμονῆτε ὅτι ὅσοι ἀγαποῦν, πρωτιμοῦν νά μιλοῦν, σχεδόν διαρκῶς, γιά τό ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης των!

—Σύμφωνος! κατέληξε ὁ Φαναριώτης πολιτικός. 'Αλλά τί κρῖμα, ὅταν ὁ ἔρως τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶνε μόνο πλατωνικός!

★

Στά χρόνια τοῦ "Οθωνος, οἱ ἐθνικές ὑπηρεσίες τοῦ Μαυροκορδάτου ἦσαν σπουδαῖες. Διορίστηκε στάς ἀρχάς ὑπουργός καί κατόπιν πρέσβυς στό Λονδίνο.

"Επειτα (1841) ἀνακλήθηκε στήν 'Αθήνα, ἀνέλαβε πρωθυπουργός κι' ἐργάστηκε ἐντατικά γιά τήν ἐσωτερική ἑνότητα καί τήν διοργάνωσι τοῦ νεαροῦ τότε ἑλληνικοῦ Κράτους. 'Αγωνίστηκε γιά νά δώση ὁ "Οθων τό Σύνταγμα καί δέν πρέπει νά παραλείψω ὅτι αὐτός μπῆκε στή μέση καί ἔσωσε τόν Κολοκοτρώνη ἀπ' τή θανατική ἐκτέλεσι καί ἐπέτυχε νά πεισθῆ ὁ νεαρός βασιλεύς νά δώση χάρι στόν ἀρχιστράτηγο τοῦ πολέμου τῆς ἀνεξαρτησίας. "Επειτα χρημάτισε πρέσβυς στήν Πόλι, Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καί πρωθυπουργός (1844).

Στά 1854 ξανάγινε πρωθυπουργός καί ὕστερα πῆγε πρέσβυς στό Παρίσι, ἀλλά σέ λίγο διάστημα παραιτήθηκε, γιατί εἶχε κουραστῆ. Εἶχε γεράσει πιά ὅταν ἔγινε καί πληρεξούσιος (1863) στήν 'Εθνοσυνέλευσι.

"Επαθαν, τότε, τά μάτια του καί τελικά δέν ἔβλεπε καθόλου. 'Ωστόσο ζητοῦσε νά μιλῆ ἀπ' τό βῆμα, χωρίς νά χάνη τήν πνευματική του διαύγεια. 'Αποτραθηγμένος, ἔτσι, ἕνα καλοκαίρι στήν Αἴγινα, πέθανε στίς 6 Αὐγούστου 1865.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Εἶνε πολύ εὐκολώτερο νά μιλῆ κανείς παρά νά ἐνεργῆ!.. ἀπάντησε ὁ Μαυροκορδάτος στό στρατηγό Ρός.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

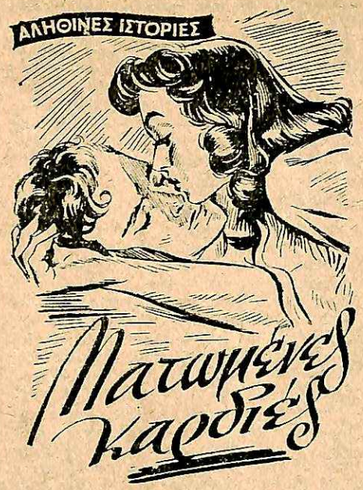

Ματωμένες καρδιές

Το μενταγιὸν ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

— Τὸν γνωρίζετε μήπως; ρώτησε ἡ νεαρὴ κυρία μὲ περιέργεια τὴ Γιόλα, δείχνοντας τὴ φωτογραφία τοῦ μενταγιόν, ποὺ κρεμόταν στὸ λαιμό της καὶ ποὺ τόσο ἐπίμονα τὴν κύτταζε.

— Πολὺ λίγο! Ἁπλῶς κάποτε μᾶς εἶχαν συστήσει, ἀπάντησε ἡ Γιόλα καὶ γύρισε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μὴ φανοῦν δυὸ δάκρυα ποὺ θόλωσαν τὰ μάτια της.

Στὴν πρώτη στάσι τοῦ τραμ κατέβηκε. Κάθησε σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ ξανασκέφτηκε μιὰ παληὰ ἱστορία — τὴ μόνη ἱστορία τῆς ζωῆς της.

★

Ναί, ἁπλῶς κάποτε τοὺς εἶχαν συστήσει. Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Μὰ ἦταν μόνο ἡ ἀρχή. Καὶ ἦταν σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι ποὺ γνωρίστηκαν. Οἰκογενειακὸ πάρτυ. Νέοι καὶ κοπέλλες, ἄλλοι ζευγαρωμένοι κι' ἄλλοι μὲ τὴν καρδιά τους ἄδεια.

—Ὁ κύριος Χρῆστος Α., ἡ δεσποινὶς Γιόλα Ν.

— Χαίρω πολύ, δεσποινίς! Ὁ πρῶτος χορὸς θὰ εἶνε δικός μας. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

Συμφώνησαν μὲ λόγια, συμφώνησαν καὶ μὲ τὰ μάτια, ποὺ συναντήθηκαν καὶ εἶπαν πολλά. Ἡ Γιόλα ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ταραχὴ στὸ δυνατὸ βλέμμα αὐτοῦ τοῦ νέου. Κι' ὅταν σὲ λίγο, ποὺ τὰ ζευγάρια σηκώθηκαν γιὰ νὰ χορέψουν βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά του, εἶχε τὴν ἐντύπωσι σὰν νὰ τὸν γνώριζε χρόνια. Φλύαρος ἐκεῖνος, τῆς εἶπε ἕνα σωρὸ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴν ὁμορφιά της, γιὰ τὴ χάρι της, γιὰ τὰ μαῦρα της μάτια. Ἡ Γιόλα τὰ εἶχε ξανακούσει πολλὲς φορές, εἶχε κολακευθῆ σὰν γυναίκα, μὰ δὲν εἶχε δώσει σημασία. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὰ ἴδια λόγια τὴν μεθοῦσαν.

Ὅλο τὸ βράδυ ἦταν ὁ καβαλιέρος της. Κι' ὅταν πέρασε τὰ μεσάνυχτα κι' ἔπρεπε νὰ φύγουν οἱ καλεσμένοι, ἡ Μαίρη, ἡ φίλη τῆς Γιόλας ποὺ ἔδινε τὸ πάρτυ, τῆς εἶπε:

—Ἐσένα ποιὸς θὰ σὲ πάῃ σπίτι Γιόλα;

— Ἐγὼ Μαίρη, εἶπε ὁ Χρῆστος, μ' ἕνα ὕφος προσταγῆς.

—Ἄ! Σᾶς εὐχαριστῶ! ἀπάντησε ἡ Γιόλα. Ἀλλὰ γιατί νὰ μπῆτε σ' αὐτὸν τὸν κόπο; πρόσθεσε τυπικά.

— Σ' ἕνα τέτοιον κόπο θάμπαινα εὐχαρίστως κάθε βράδυ! εἶπε ἐκεῖνος χαμογελώντας.

Βγῆκαν στὸ δρόμο. Ἦταν μιὰ παγερὴ Δεκεμβριανὴ νύχτα. Φυσοῦσε δυνατὸ ξεροβόρι.

— Τυλιχθῆτε καλά, εἶπε ὁ Χρῆστος.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἴδια τῆς κούμπωσε ὁ ἴδιος τὸ παλτό. Ἡ Γιόλα δέχθηκε μ' εὐχαρίστησι αὐτὴ την προστασία.

— Θέλετε νὰ πάρωμε ἕνα ταξί;

—Ὄχι. Προτιμῶ νὰ περιπατήσω λιγάκι.

Τῆς ἔδωσε τὸ μπράτσο του κι' ἐκείνη στηρίχθηκε σ' αὐτό. Βάδιζαν ἀργὰ μέσα στὴ σκοτεινὴ καὶ κρύα νύχτα. Καὶ κουβεντιαζαν. Τί ὄμορφα ποὺ μιλοῦσε, μὲ τὴ βαρειὰ καὶ γλυκειὰ φωνή του!

— Νὰ ἐκεῖ στὴ γωνία εἶνε τὸ σπίτι μου! εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Γιόλα.

Κι' ἀκούμπησε σ' ἕνα δέντρο, λαχανιασμένη ἀπὸ τὸν ἀνήφορο.

— Κρῖμα! εἶπ' ἐκεῖνος. Τόσο λίγο ἦταν!..

— Θὰ εἴχατε τὸ κουράγιο νὰ μὲ πᾶτε καὶ πιὸ μακρυά;

—Ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, Γιόλα! εἶπε ἐκεῖνος.

Καὶ τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ Γιόλα ἐγκαταλείφθηκε χωρὶς ἀντίστασι. Ἦταν κάτι ποὺ τὸ περίμενε καὶ τὸ ἤθελε.

★

Καὶ ἦταν ἡ πρώτη ἀγάπη τῆς ζωῆς της. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, χωρὶς ὕπνο, σκεπτόταν αὐτὸ ποὺ ἔγινε καὶ τῆς φαινόταν σὰν φέμμα. Πῶς αὐτή, ποὺ εἶχε ἀποκρούσει τόσες ἐπιθέσεις καὶ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τόσες στενὲς πολιορκίες, πρόσφερε τὰ χείλη της σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μόλις τὸν εἶχε γνωρίσει; Ἴσως ἦταν ὁ μοιραῖος ἄντρας τῆς ζωῆς της. Αὐτὸς ποὺ περίμενε χρόνια, αὐτὸς ποὺ ὀνειροπολοῦσε. Χαμογέλασε εὐτυχισμένη.

Ἔτσι ἄρχισε ἡ μεγάλη της ἀγάπη. Ἡ Γιόλα ἦταν εὐτυχισμένη. Ὁ Χρῆστος ἦταν καλός, εὐγενικός, τρυφερὸς μαζί της. Τῆς μιλοῦσε συχνὰ γιὰ τὰ σχέδιά του, γιὰ τὸ μέλλον, αὐτὸ τὸ μέλλον ποὺ προβάλλει γελαστὸ καὶ ἀνθισμένο στὴ φαντασία κάθε ἐρωτευμένης γυναίκας. Κι' ἔτσι ἡ Γιόλα τοῦ ἔδωσε ὅλο τὸν ἑαυτό της, τὴν ψυχή της καὶ τὸ σῶμα της.

Καὶ κύλησε ἕνας ὁλόκληρος χρόνος, γεμᾶτος εὐτυχία καὶ ὄνειρα. Τότε ἡ Γιόλα ἄρχισε νὰ παρατηρῇ στὴ στάσι τοῦ Χρήστου τὶς ἀλλαγὲς ἐκείνες ποὺ προμαντεύουν τὸ τέλος. Μὲ διάφορες προφάσεις ἀνέβαλλε τὶς συναντήσεις τους, τὶς συντόμευε, ἦταν λιγώτερο τρυφερός. Κι' ἕνα βράδυ, ποὺ τοῦ εἶπε πὼς ἦταν πολὺ ἀλλοιώτικος αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρό, ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε:

— Ναί, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, Γιόλα.

— Γιατί, Χρῆστο;

— Γιόλα, ἂς εἴμαστε εἰλικρινεῖς. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε κύριος τῶν αἰσθημάτων του. Μιὰ ἀγάπη γεννιέται καὶ σβύνει μόνη της, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέλησί μας. Κι' ὅλα ἔχουν ἕνα τέλος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

— Κατάλαβα, Χρῆστο. Μὴν προχωρῆς! εἶπε ἡ Γιόλα, μὲ βουρκωμένα μάτια.

Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος.

★

Ἡ Γιόλα ἔγινε δυστυχισμένη. Τὸν ἀγαποῦσε πολὺ τὸ Χρῆστο. Εἶχε στηρίξει σ' αὐτὸν ὅλη τὴ ζωή της. Καὶ τώρα ποὺ τὸν ἔχασε, καταλάβαινε πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀγάπη της. Ἔκλαψε πολύ. Ἔσφιξε ὅμως τὴν καρδιά της καὶ μπροστὰ στὸν κόσμο φοροῦσε τὴ μάσκα τῆς ἀδιαφορίας. Μονάχα ὅταν βρισκόταν μόνη της, κλεισμένη στὴν κάμαρά της, ἄφηνε τὴν ἀπελπισία της νὰ ξεσπάσῃ.

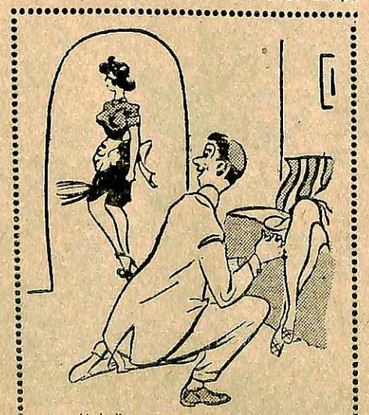

— Κι' ἂν μὲ ταντρευτῆς, ἀγαπη μου, θὰ... σοῦ ἐπιτρέψω νὰ πάρῃς μαζί σου τὴν ὑπηρέτριά σου!

Λένε πὼς ὁ καιρὸς γιατρεύει τὶς πληγὲς ποὺ ἀφήνει ἡ χαμένη ἀγάπη. Αὐτὸ ἴσως νὰ εἶνε ἀλήθεια πολλὲς φορές. Μὰ ἄλλες δὲν εἶνε. Ὑπάρχουν καρδιὲς φτιαγμένες μονάχα γιὰ μιὰ μεγάλη καὶ μοναδικὴ ἀγάπη. Κι' ὅταν ἐκείνη χαθῇ, ἡ καρδιὰ μένει πάντα μὲ ἀνοιχτὴ τὴν πληγή της. Ἴσως ὁ πόνος νὰ μετριάζεται λίγο μὲ τὸν καιρό. Ὁ ἄνθρωπος συνηθίζει στὴ δυστυχία. Ὅμως φτάνει μιὰ τυχαία συνάντησι γιὰ νὰ ξυπνήσῃ πάλι τὴ ναρκωμένη πληγή.

Εἶχαν περάσει τρία χρόνια ἀπὸ τότε. Ἡ Γιόλα, πιστὴ στὴν ἀνάμνησί της, δὲν εἶχε ἀγαπήσει κανένα. Ζοῦσε ἀπομονωμένη στὸ ἑαυτό της. Καὶ νὰ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ποὺ μπαίνει στὸ τράμ, γιὰ νὰ πάῃ κάπου. Κάθεται στὸ τελευταῖο κάθισμα. Ἀπέναντί της μιὰ νέα καὶ κομψὴ κυρία. Στὸ λαιμό της ἔχει κρεμασμένη μιὰ μαύρη κορδελλίτσα. Κι' ἀπὸ τὴν κορδελλίτσα αὐτὴ κρέμεται ἕνα μενταγιόν, μὲ μιὰ φωτογραφία. Ἡ Γιόλα ξαφνιάζεται. Εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ Χρήστου. Νοιώθει μιὰ ταραχὴ στὰ στήθη της. Ἕνας κόμπος τῆς ἀνεβαίνει στὸ λαιμό. Τὴν τρώει ἡ περιέργεια νὰ μάθῃ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, λέει στὴ νέα κυρία, ποιός εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἔχετε στὸ μενταγιόν;

—Ὁ ἄντρας μου, ἀπαντᾶ ἐκείνη γελαστά! Λείπει στὸ ἐξωτερικὸ καὶ θἄρθη σὲ τρεῖς μῆνες. Τὸν γνωρίζετε μήπως;

— Πολὺ λίγο, ψιθυρίζει ἡ Γιόλα. Ἁπλῶς κάποτε μᾶς εἶχαν συστήσει...

Καὶ γύρισε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μὴ φανοῦν δυὸ δάκρυα ποὺ θόλωναν τὰ μάτια της.

Σὲ λίγο, καθισμένη στὴ γωνία ἑνὸς ζαχαροπλαστείου, ξαναζῇ τὶς παληὲς ἀναμνήσεις, ποὺ τῆς ξύπνησε ἕνα μενταγιὸν ποὺ κρεμόταν στὸ λαιμὸ μιᾶς νέας κι' εὐτυχισμένης κυρίας.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✿✿✿

Νέα οἰκοδομικὰ ὑλικά

Ὁ «περλίτης» κι' ὁ «βερμικουλίτης» εἶνε δυὸ ὀρυκτά, ποὺ ὑπάρχουν σὲ ἀφθονία στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο περιέχουν μέσα στὴ μάζα τους μιὰ ποσότητα νεροῦ. Ἂν λοιπὸν ψηθοῦν σὲ εἰδικοὺς φούρνους, σὲ πολὺ μεγάλη θερμοκρασία, ἀρχίζουν νὰ μαλακώνουν καὶ συγχρόνως φουσκώνουν ἀπ' τὴν πίεσι τῶν ἀτμῶν τοῦ νεροῦ αὐτοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι γίνονται ἐλαφρότατα. Ζυγίζουν δηλαδὴ κατόπιν περὶ τὰ 140 κιλὰ τὸ κυβικὸ μέτρο.

Δεδομένου ὅτι τὸ βάρος τοῦ συνηθισμένου μπετὸν εἶνε 10 φορὲς μεγαλείτερο ἀπ' αὐτό, ὁ περλίτης κι' ὁ βερμικουλίτης ἀποτελοῦν ἰδεώδη ὑλικὰ γιὰ τὴν ἀνάμιξι μὲ τσιμέντο, ἀντὶ τοῦ συνηθισμένου ἀμμοχάλικου, καὶ τὴν παρασκευὴ ἑνὸς ἐλαφροτάτου μπετόν. Ἔτσι, τὸ συνολικὸ βάρος ἑνὸς κτιρίου μπορεῖ νὰ ἐλαττωθῇ κατὰ τὰ δύο τρίτα, κι' ἐπομένως νὰ προστεθοῦν ἀρκετοὶ ὄροφοι χωρὶς νὰ κινδυνεύουν τὰ θεμέλια.

Χάρις στὴ χρῆσι τοῦ περλίτου, ἕνας οὐρανοξύστης τοῦ Τέξας ἔγινε μὲ 22 πατώματα, ἐνῶ ἦταν προϋπολογισμένος γιὰ πολὺ λιγώτερα.

Συγχρόνως, ἐπιτυγχάνεται μεγάλη οἰκονομία σιδερένιων ράβδων γιὰ τὸν «ὀπλισμὸ» τοῦ τσιμέντου, καὶ τὸ κτίριο κοστίζει 10% φθηνότερα.

Ἐξ ἄλλου, τὰ νέα αὐτὰ οἰκοδομικὰ ὑλικὰ ἔχουν ἀρίστες θερμοαπομονωτικὲς ἰδιότητες. Μποροῦν νὰ πριονισθοῦν καὶ δέχονται καρφιὰ χωρὶς νὰ σκάσουν. Δὲν κινδυνεύουν διόλου ἀπ' τὴ φωτιὰ καὶ δὲν ἀφίνουν τὴ θερμότητα τῆς πυρκαγιᾶς νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο δωμάτιο. Ἀπομονώνουν τὸν ἦχο, κι' ἐπομένως εἶνε καταλληλότατα γιὰ θαλάμους ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν, σχολεῖα, νοσοκομεῖα, κλπ. Δὲν ἀποκτοῦν ὀσχημη μυρωδιὰ ὅταν βραχοῦν, καὶ δὲν φθείρονται καθόλου ἀπ' τὴν ὑγρασία. Μποροῦν νὰ βαφοῦν τέλος μὲ διάφορα ὡραῖα χρώματα.

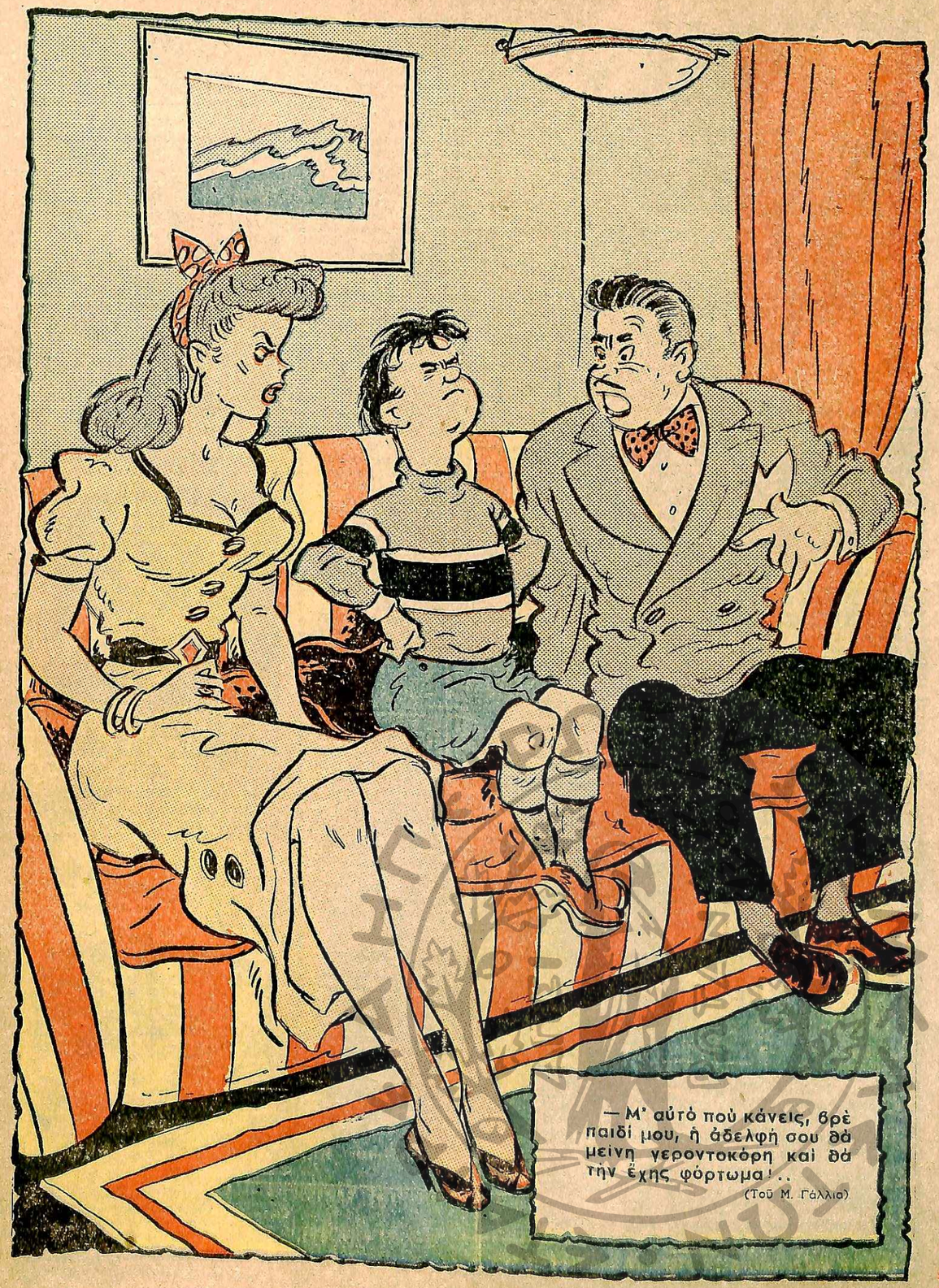

Κηδεμόνας με το ζόρι

(Στο κίτρινο λεωφορείο που μεταφέρει τη μικροαστική παραθερίζουσα τάξι λίγα χιλιόμετρα έξω απ' τη σκόνη και την πνικτική ζέστη της Αθήνας).

ΕΚΕΙΝΗ (μια χαριτωμένη μικρούλα ως είκοσι δυο χρονών, με φτηνή κομμώτητα και άκριβά νειάτα): Μ' ενοχλείτε κύριε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένας νέος που βαδίζει προς την ωριμότητα με ύποψίες ρυτίδων κι' ελαφρότατη πούδρα των χρόνων στα μαλλιά, ίσα - ίσα όση φτάνει για να μασκαρευτή κανείς σε «γόητα»): Σας άγγιξα;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, εσείς! Το βλέμμα σας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το βλέμμα μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα!... Έχει πέσει με ολόκληρο το βάρος του άπανω μου και κουτεύω να λυγίσω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' συγχωρείτε!

ΕΚΕΙΝΗ: Αφήστε τις εξυπνάδες! Και πάψτε να με ενοχλήτε, σας παρακαλώ! Αναιδέστατε!...

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ (σοβαρός, με άναχρονιστικό μουστάκι κι' άκόμα πιο «ντεμοντέ» σκληρό κολλάρο): Κύριε!.. Ψιτ! Κύριε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όρίστε! Μήπως σας ενοχλεί κι' εσάς... το βλέμμα μου;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Μ' εμένα δεν θα τα βγάλετε τόσο εύκολα πέρα! Φύγετε από κεί που είσθε κι' έλάτε πίσω από μένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έννοώ να το κουνήσω από δώ! Άλλωστε... το βλέμμα μου μπορεί να φτάση άρκετά μέτρα μακρυά! Δεν είμαι μύωψ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άκούστ' εδώ! Ενοχλείτε τη δεσποινίδα κι' έχω το δικαίωμα να παρέμβω. Είμαι γυμνασιάρχης.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν σας το άμφισβητώ, άλλα εγώ δεν είμαι πια γυμνασιόπαις. Κι' η δεσποινίς δεν πιστεύω να είνε μαθήτρια!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θα σ' άρπάξω από το γιακά να σε στείλω πίσω - πίσω τελευταίον! Πρόστυχε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ φοβούμαι... ότι έποφθαλμιάτε τη θέσι μου κοντά στη δεσποινίδα, κύριε γυμνασιάρχα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θα σ' χαστουκίσω!

ΕΚΕΙΝΗ (σ' Εκείνον): Σού χρειάζεται!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα συμφωνώ, άν το χαστούκι το φάω από σάς!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Άν το φάτε από μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα εκδικηθώ τότε τούς μαθητάς που άπέρριψες, βγάζοντάς σου τρίχα - τρίχα το μουστάκι!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ίταμέ!... Θρασύτατε!... Πρόστυχε! Αύτή είνε ή νέα γενεά!... Ένα έμψυχον όνειδος περιφερόμενον και έπωχούμενον. (Χτυπάει το κουδούνι). Πάμε δεσποινίς!... Κατεβήτε! (Την άρπάζει από το μπράτσο και την κατεβάζει μόλις στάθηκε το λεωφορείο). Θα πάρουμε το έπόμενο αύτοκίνητο και θα πληρώσω έγώ το εισιτήριό σας!...

ΕΚΕΙΝΗ (ένώ το λεωφορείο φεύγει): Δεν μού λές, βρε παληόγερε, ποιος σε διώρισε κηδεμόνα μου;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (έμβρόντητος): Μά, δεσποινίς... αύτος ό νέος σάς ήνώχλει!...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάς στο καλό σου λέω γώ;... Και περίμενα πώς άπόψε θα πέρναγα θαύμα τή θραδυά μου!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (κατάπληκτος): Μα σείς τον εβρίζατε!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί σε νοιάζει, βρέ, τί έκανα έγώ; Πατέρας μου είσαι; Κι' άν έχασα έγώ ένα γαμπρό άπόψε, τί θα γίνη; Έσύ θα με παντρευτής ή ό γυιός σου; (Έξω φρενών). Κατάλαβες, προστασία με το ζόρι!

(Ένα ταξί περνάει και στέκει μπροστά τους).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένώ άνοίγει την πόρτα του ταξί): Πήδησα και πήρα ένα ταξί γιατί... μπορεί ν' άργήση το έπόμενο λεωφορείο!

ΕΚΕΙΝΗ (ένώ μπαίνει στο αύτοκίνητο): Καληνύχτα, κύριε γυμνασιάρχα, και μέ συγχωρείτε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Χωρίς να το θέλετε παίξατε το ρόλο του ... καλού άγγέλου! Μάς ένώσατε! Μερσί!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ύπάγετε είς το πούρ της Κολάσεως, παληόπαιδα!

(Το ταξί φεύγει κι' ή έξάτμισι ένοχλεί άπελπιστικά τον καϋμένο τον κ. Γυμνασιάρχη που σκέπτεται πώς θα πληρώση χωρίς λόγο διπλό εισιτήριο και οίκτείρει τα σύγχρονα περίεργα κι' άχαλίνωτα νειάτα).

Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

✪✪

Πρακτικές συμβουλές

"Όταν τα βλέφαρά σας είνε κόκκινα, τα πλένετε τρεις ώς τέσσερες φορές την ήμέρα με χαμομήλι, μέσα στο όποίον έχετε βάλει και λίγο βορικόν όξύ (μιά κουταλιά του γλυκού βορικόν όξύ μέσα σ' ένα φλυτζάνι χαμομήλι).

★

Το βράδυ νερό άφαιρεί πολλές φορές τις κηλίδες που άφίνουν τα φρούτα στο τραπεζομάντηλο και τις πετσέτες, έκτος των άκλαδίων και των ροδάκινων. Γι' αύτά χρειάζεται μιά ειδική διάλυσις.

★

Θέλετε να πίνετε νόστιμον καφέ;
Ζεστάνετε λίγο τους κόκκους (τα σπυριά του) πρίν τους άλέσετε

★

Ό χυμός της γινωμένης ντομάτας άφαιρεί την μελάνη και τις κηλίδες της σκουριάς από τα ρούχα και από τα χέρια.

★

Το κίτρινο κερί και το άλάτι καθαρίζουν και γυαλίζουν το πειό σκουριασμένο σίδηρο του σιδερώματος. Τυλίξτε ένα κομμάτι άπ' το κερί αύτό σ' ένα πανί. Και μόλις ζεσταθή το σίδερο, τρίψτε το πρώτα με αύτό, κι' έπειτα με χαρτί πασπαλισμένο με άλάτι

★

Γιά να καθαρίσετε τις μποτίλιες που έχουν χρωματισθή άπό κρασί βάλτε μέσα άλάτι και ξύδι και άναταράξετέ τις. Καθαρίζουν πολύ καλά.

★

"Άν έπεσε στό φόρεμά σας πίσσα, τρίψτε το μέρος έκείνο με χοιρινό πάχος και πλύνετέ το κατόπιν με σαπούνι. Το ίδιο θα κάνετε κι' όταν θέλετε να καθαρίσετε τα χέρια σας άπό πίσσα.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

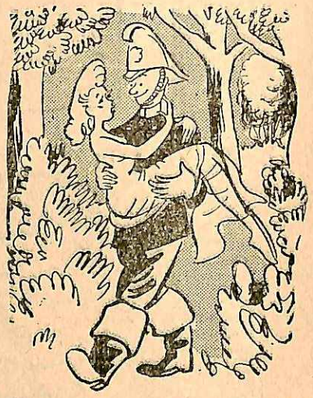

— Δέν νομίζετε, κύριε πυροσβέστα, ότι είμαι πιά έκτός κινδύνου;

Ο ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ

— Δίνεις τρεις χιλιάδες λίρες στην ήρωΐδα σου και άφίνεις τη γυναίκα σου χωρίς παλτό...

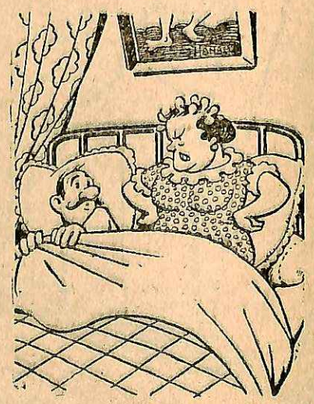

Η γυναίκα του συνταγματάρχη: "Αν δέν σταματήσης αύτους τους έλιγμούς για την κάλυψη της δεξιάς πτέρυγός σου, θα κάνω έφοδο για να σε έντοπίσω!

Επιγράμματα

Σὲ δεσπότη ροδοπάρειε

Μάς λές: «Μη γνώτω ή δεξιά
τί πράττει ή άριστερά σου...»
Γι' αύτο άλλα λές στον άμβωνα
κι' άλλα στην άνηψιά σου!

Σὲ καλλιτεχνοσυοσιάνο

Άρτον ώά κ:ι θρίδακες
γράφεις μά σάν πεινάσης
ψωμί μερσεύλια κεί σύκα
κυδώνας πώς ν' άγοράσης.
Ώ!' άν μάς πουλάς κοιμώσας κι' ί-
(χθύς
γραπτούς είς το πεζάρι
ψωνίζεις μόνον λάχανα
και ψάρια κατεργάρη!

Σὲ μανιώδη χαρτοπαίκτη

Τάχασε ελα νύ μονάχα
ή γυναίκα του τού μένει
μά κι' αύτη θαρρώ ένα βράδυ
μ' ένα φάντη πάει... χαμένη!

Σὲ τρομερὸ δικηγόρο

Πώς γελάει μαζί σου ή Θέμις
Λένε τά κακά τα χειλη
Τί ψευτιά! Τό έναντίον:
σύ την έκανες ρεζίλι!...

Σὲ ἀχόρταγο κισχρωκερδῆ

Τα κέρια δέστε του καλά
προτού τον χώσετε στο χώμα
γιατί μπορεί καμμιά νυχτιά
να νδύση και νεκρούς άκόμα!

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ γιὰ τὸ μυαλὸ

Τὰ τελευταῖα πειράματα τῶν ἐπιστημόνων

"Οπως έχουν διαπιστώσει οί ψυχολόγοι, το είδος της τροφής παίζει συχνά μεγάλο ρόλο γιά την άντίληψι.

Ή παληά ιδέα ότι το ψάρι είνε κατάλληλο φαγητό γιά το μυαλό, έχει άποδειχθή άθάσιμη. Έξ άλλου όμως, κατά τη γνώμη πολλών έπιστημόνων, ώρισμένες τροφές συντελούν στην άνάπτυξι του μυαλού, όπως άλλες άναπτύσσουν ιδιαιτέρως το σώμα. Είνε ή άλήθεια ότι ή άντίληψις έξαρτάται κατά πολύ άπ' την κληρονομικότητα, μπορεί όμως να καλλιτερέψη σημαντικά με μιά είδική δίαιτα, ίδίως άν αύτή άρχίση άπό νωρίς.

Ό γνωστός Νεοϋορκέζος παιδίατρος δόκτωρ Κούγκελμας πειραμα-τίσθηκε με μιά όμάδα άπό 91 παιδιά και κατώρθωσε, με μιά συστηματική δίαιτα, ν' αύξήση πολύ την άντίληψι τους και να έλαττώση διάφορες κακές συνήθειές τους (π.χ. να «βρέχωνται» τη νύχτα, τα τρώνε τα νύχια τους, κλπ.). Έξακρίβωσε δέ ότι ή πνευματική βελτίωσις ήταν τόσο περισσότερη, όσο μικρότερα στην ήλικία ήσαν τα παιδιά.

Έννοείται ότι χρειάζεται ένα χρονικό διάστημα, γιά να σημειωθή μιά αίσθητή διαφορά στην άντίληψι των παιδιών. Κατά το δόκτορα Κούγκελμας, τα άποτελέσματα όλοκληρώνονται μετά δύο όλόκληρα χρόνια διαίτης.

"Ενας άλλος έπιστήμων, ό δόκτωρ Βαλεντίνερ, χρησιμοποίησε γιά τα πειράματά του 40 παιδιά διανοητικώς καθυστερημένα. Τα χώρισε σε δυο όμάδες και ύπέβαλε και τις δυο στην ίδια άκριβώς δίαιτα, με τη μόνη διαφορά ότι στην πρώτη έδινε έπιπλέον και σκόνη άπό σηκότι, δηλαδή συμπυκνωμένες βιταμίνες Β. Αύτή λοιπόν ή όμάς παρουσίασε μέσα σε λίγον καιρό μιά σημαντική καλλιτέρευσι στη διάκρισι των χρωμάτων και σ' άλλες δεκιμές της άντιλήψεως. Έτσι άποδείχθηκε ότι οί βιταμίνες Β όφελούν πολύ στην άντίληψι και στην ικανότητα της συγκεντρώσεως.

Άνάλογο ήταν το πείραμα που έκαμε ό δόκτωρ Χάρρελ σε 100 παιδιά ένός όρφανοτροφείου. Ή προσθήκη «θειαμίνης» (βιταμίνης Β1) στη δίαιτα των μισών άπ' αύτά καλλιτέρεψε άπίστευτα τις πνευματικές τους ικανότητες.

Τέλος, ό δόκτωρ Γουίλντερ πειραματίσθηκε με 11 ένηλίκους, όλους θεραπευμένους άρρώστους ένος ψυχιατρείου. Έλάττωσε την κανονική ποσότητα βιταμίνης Β1 που ύπήρχε στην τροφή τους. Σε 12 μήνες λοιπόν, έγιναν όλοι εύερέθιστοι, φιλόνεικοι, δύστροποι και γκρινιάρηδες. Δυο άπ' αύτους μάλιστα έπεχείρησαν ν' αύτοκτονήσουν. Έχασαν όλοι την ικανότητα να συγκεντρώνονται στα συνηθισμένα τους καθήκοντα. Έπίσης έλαττώθηκε πολύ ή μνήμη τους κι' ή έπιδεξιότης τους και παρουσίασαν μιά γενική άδυναμία.

Κατόπιν ό δόκτωρ Γουίλντερ άρχισε να τους δίνη βιταμίνη Β1, περισσότερη άπ' την κανονική. "Ολα λοιπόν τα παραπάνω συμπτώματα χάθηκαν σιγά - σιγά, μέσα σε 6 μήνες.

"Αλλοι έπιστήμονες έκαμαν πειράματα σε ποντικούς, περιστέρια κι' άλλα ζώα. Τα περιστέρια που στερήθηκαν τη βιταμίνη Β1, παρουσίασαν άνώμαλες άντιδράσεις κατά την εξέτασί τους με τον «έγκεφαλογράφο» (μιά λεπτή συσκευή που άποτυπώνει τα έγκεφαλικά κύματα). Έξ άλλου, ή έλλειψις βιταμίνης Β σε μικρά άκόμη ζώα προκάλεσε άσυνήθιστη άνάπτυξι του κεντρικού νευρικού συστήματος και των όστών κι' έλάττωσι των πνευματικών ικανοτήτων.

"Οταν τα ποντίκια στερούνται τη βιταμίνη Β1, μαθαίνουν πολύ δυσκολώτερα τα διάφορα «τρυκ» που τους διδάσκουν οί πειραματισταί γιά να βρούν την τροφή τους. Με τη χορήγησι όμως μεγάλης ποσότητος βιταμίνης, ξαναποκτούν κανονική άντίληψι σε λίγες βδομάδες (πολύ γρηγορώτερα δηλαδή άπ' τους άνθρώπους).

Το συμπέρασμα όλων αύτων των πειραμάτων είνε ότι ή έλλειψις θειαμίνης προκαλεί αύτο που όνομάζουν οί Βιολόγοι «νευρασθενικόν σύνδρομον». Τα συμπτώματά του είνε γενική άδυναμία, εύκολη κούρασις, δυσκολία συγκεντρώσεως, όξυθυμία, άπώλεια της όρέξεως και μυϊκοί πόνοι.

Οί άνάγκες του όργανισμού μας σε βιταμίνες μπορούν να συγκριθούν με την άπορροφητική ικανότητα ένος σφουγγαριού. Το σφουγγάρι ρουφάει μόνον ώρισμένη ποσότητα νερού, τόση ώστε να γεμίσουν οί πόροι του. Γιά να τη ρουφήξη όμως όλη, πρέπει νάναι βουτηγμένο σε περισσότερο νερό. Έτσι και στον όργανισμό μας πρέπει να ύπάρχη περίσσεια βιταμινών, άπ' τις οποίες το σώμα παίρνει και χρησιμοποιεί μόνον όσες του χρειάζονται, κι' άπορρίπτει κατόπιν το πλεόνασμα.

Οί έπιστήμονες έχουν έξακριβώσει τις έλαχίστες ποσότητες βιταμινών που άπαιτούνται γιά τη συντήρησι του σώματος, δεν ξέρουν όμως άκόμη ποιό είνε το μεγαλύτερο όριον αύτών των ποσοτήτων. Πάντως είνε βέβαιον ότι ύπάρχει σημαντικό περιθώριο βελτιώσεως του σώματος και του μυαλού μας με την κατάλληλη δίαιτα. Ίδίως οί Βιολόγοι συνιστούν σηκότι και σταρένιο ψωμί που είνε πλούσια σε βιταμίνες.

"Οσον άφορα τον τρόπο με τον οποίο ή βιταμίνη Β1 αύξάνει τις διανοητικές ικανότητες, φαίνεται ότι ή ούσία αύτή βοηθεί στη διάσπασι της τροφής σε συστατικά ίδιαιτέρως ώφέλιμα γιά τον έγκέφαλο.

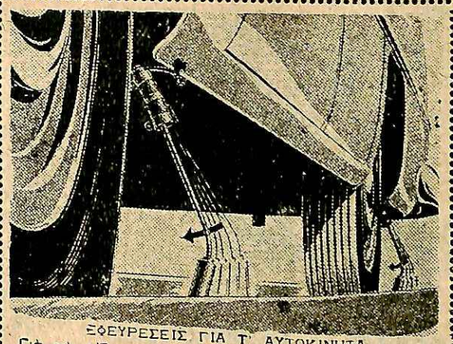

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΓΙΑ Τ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Γιά να είδοποιούνται οί σωφέρ ότι περνούν πολύ κοντά άπ' το πεζοπόριο ή άπό άλλο έμπόδιο που έχουν πρό να έφαρμόσουν αύτο το νέο εξάστημα. Το έμπόδιο λυνίζει τότε πρός τα μέσα κοί προκαλεί συγχρόνως το άνοιγμα ένός φωτεινού σήματος στο ταμπλό του αύτοκινήτου.

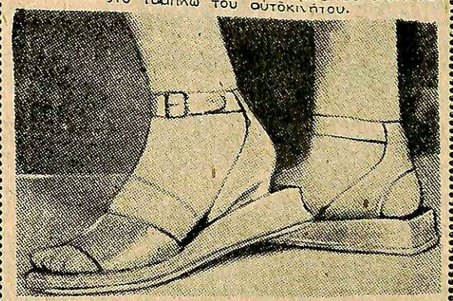

ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΛΑΦΡΟ ΒΑΔΙΣΜΑ

Ή τελευταία Λονδρέζικη έπινόησις: πέτσινα πέδιλα με χοντρή σόλα άπό φελλό έπενδεδυμένη με δέρμα. Έξασφαλίζουν βάδισμα έλαφρό κι ελαστικό

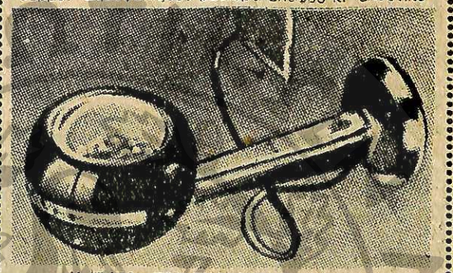

Η «ΠΙΠΑ» ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ

Αύτό το πρανματάκι που μοιάζει κάπως με πίπα είνε συσκευή έντομοκτόνος. Όταν συνδεθή με το ηλεκτρικό ρεύμα, μεταβάλλει υιά ποσότητα D.D.T που περιέχει σε μικροσκοπικούς κόκκους οί οποίοι ξαπλώνονται σ' όλο το δωμάτιο.

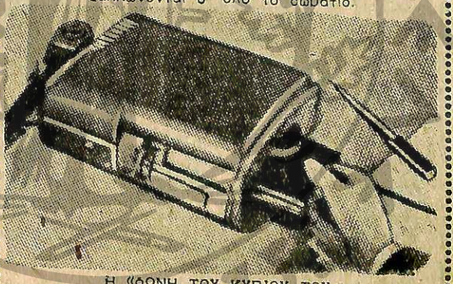

Η «ΘΩΝΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΟΥ»

Ένα νέο «δικτάφωνον» βάρους 10 κιλών μόνο άποτυπώνει την όμιλία σε λευρίδες πλαστικής ούσίας Μ' αύτό ένας γραμματεύς άκούει και γράφει ό τι θά του «ύπαγορεύση» και θά του στείλη ταχυδρομικώς ό προϊστάμενός του όταν λείπη σε ταξειδι

13ον

Αὐτὸ σκεπόταν ὁ Μοραλές, ὅταν, μετὰ τὴν ἀνάκρισι, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ Ταγκρέ, τὸν ὠδήγησαν δυὸ ναῦτες στὴ μικρὴ καμπίνα, ποὺ θὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ προσωρινὴ φυλακή.

★

Ἐνῶ εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι του, τὸ βλέμμα του ἐρευνοῦσε τὰ πάντα: Προσπαθοῦσε νὰ κατατοπισθῇ, γιὰ νὰνε σὲ θέσι, ὄν τοῦ παρουσιαζόταν ἡ παραμικρὴ εὐκαιρία, νὰ ἐπωφεληθῇ... Εἶδε λοιπὸν τὴ βαρκοῦλα, ποὺ ἦταν στὴ θάλασσα, δεμένη μ' ἕνα παλαμάρι ἀπὸ τὴν πρύμνη. Εἶδε ὅμως ἐπίσης ὅτι γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὴν πρύμνη, θἄπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ διάδρομο. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ δύσκολο, γιατί, καθὼς εἴπαμε, ὁ διάδρομος ἐκεῖνος ἦταν πολυσύχναστος.

Ἀλλ' ὁ Μοραλὲς δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του.

Ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ, μὲ κάθε τρόπο, γιατὶ ἀλλοιῶς — κι' αὐτὸ τὸ καταλάβαινε καλὰ — ἦταν χαμένος...

Ἦταν ἄοπλος ὅμως, ἐνῶ οἱ ναῦτες ἦσαν ὅλοι ὡπλισμένοι.

Ἀλλὰ καὶ ὡπλισμένος ἂν ἦταν, δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ πέσῃ ἐπάνω τους, γιὰ ν' ἀνοίξῃ δρόμο. Μιὰ τέτοια πρᾶξι θὰ τὴν ἔκανε μόνον ἕνας ποὺ τόλεγε ἡ καρδιά του. Κι' ὁ Μοραλὲς ἦταν θρασύδειλος... Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, δὲν εἶχε χτυπήσει ἀντίπαλο παρὰ μόνο ἂν ἦταν πολὺ ἀδύνατος, ἢ ἂν τοῦ ἔστρεφε τὰ νῶτα...

«Μόνο μὲ τὴν πονηριὰ πρέπει νὰ ξεφύγω!» σκέφτηκε ὁ Μοραλὲς τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἔκλειναν στὴν καμπίνα.

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Μοραλές, μόλις τὸν κλείδωσαν, ἦταν νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὸ φινιστρίνι. Ἀμέσως ὅμως ἀντελήφθη πὼς ἀπὸ κεῖ δὲν γινόταν τίποτα. Τὸ ἄνοιγμα ἦταν πολὺ μικρό, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ.

Ἐξέτασε ἔπειτα, μιὰ πρὸς μιά, τὶς σανίδες τῶν τοιχωμάτων καὶ τοῦ πατώματος. Ὅλες ἦσαν γερὰ καρφωμένες στὴ θέσι τους.

«Δὲν μᾶς μένει παρὰ ἡ πόρτα!» σκέφτηκε.

Τὴν ἐξέτασε κι' αὐτὴν προσεκτικά.

Εἶχε ἕνα σύρτη ἀπὸ μέσα, κι' ἦταν κλειδωμένη ἀπ' ἔξω.

— Δύσκολα τὰ πράγματα! μουρμούρισε ὁ Μοραλές.

Γιατὶ κι' ἡ πόρτα ἦταν τόσο γερή, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν παραβιάσῃ.

Ἄλλωστε, ὅ,τι θἄκανε, ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃ ἀθόρυβα, γιατί, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, στὸ στενὸ διάδρομο, περνοῦσαν συχνά, ὅπως εἴπαμε, ναῦτες.

Πῶς ὅμως νὰ τὴν ἀνοίξῃ; Δὲν εἶχε κανένα ἐργαλεῖο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεβιδώσῃ ἀπὸ μέσα τὴν κλειδαριά.

Ἡ καμπίνα ἦταν ἀδειανὴ ἐντελῶς, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ἀχυρόστρωμα, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνιά, κι' ἕνα χοντρὸ σχοινί, τυλιγμένο σὲ κουλοῦρα, πού, ποιός ξέρει γιατί, τὸ εἶχαν ἀφίσει ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Μοραλὲς κυττοῦσε μηχανικὰ τὸ σχοινὶ ἐκεῖνο.

Ξαφνικά, μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Ἔσκυψε καὶ τὸ σήκωσε. Ἦταν ἕνα σχοινὶ χοντρό, βαρύ, ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως...

Ἕνα ἄγριο χαμόγελο φώτισε τὴν ἀπαίσια μορφὴ τοῦ Ἱσπανοῦ.

— Μ' αὐτὸ κάτι μπορεί νὰ γίνῃ! μουρμούρισε.

Καὶ τὸκρυψε κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα του.

Ξαπλώθηκε ἔπειτα κι' ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα ἀκίνητος, βυθισμένος στὶς καταχθόνιες σκέψεις του.

Κατόπιν σύρθηκε σιγὰ ὡς τὴν πόρτα κι' ἔστησε τὸ αὐτί του.

Ἔξω ἀπὸ διάδρομο, ἁπλωνόταν ἡσυχία ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ἔπειτα, ἀκούστηκαν τὰ βιαστικὰ βήματα δύο ναυτῶν, ποὺ περνοῦσαν, μιλῶντας δυνατά.

— Ἐδῶ τὸν ἔχουν; ρώτησε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ σύντροφός του.

— Καὶ πῶς δὲν ἔβαλαν σκοπὸ στὴν πόρτα;

— Γιατί νὰ τὸν βάλουν τὸ, σκοπό;

— Γιὰ νὰ μὴ φύγῃ.

— Ἔννοια σου καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος. Ἡ πόρτα εἶναι κλειδωμένη...

— Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα...

— Κι' ἐξ ἄλλου, γιὰ νὰ φύγῃ θἄπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ κατάστρωμα καὶ θὰ τὸν βλέπαμε. Ἀπὸ τὸ φινιστρίνι, θἄπρεπε νἄναι ὁ διάολος ὁ ἴδιος γιὰ νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα...

— Φαίνεται πὼς εἶναι ὁ διάολος ὁ ἴδιος... Δὲν εἶδες τὰ μοῦτρα του;... Κρίμα ὅμως!...

— Τὸν λυπᾶσαι;

— Αὐτὸ ἔλειπε! Ἄλλο θέλω νὰ πῶ... Κρίμα, λέω, ποὺ δὲν τὸν κρέμασαν. Θὰ διασκεδάζαμε καλά.

Ὁ ἄλλος ὁ ναύτης γέλασε.

— Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκηο, εἶπε. Χάσαμε καὶ μιὰ εὐκαιρία...

— Τί εὐκαιρία;

— Νὰ πάρουμε ὁ καθένας μας ἀπὸ ἕνα κομμάτι σχοινί, ἀπ' αὐτὸ ποὺ θὰ τὸν κρεμούσαμε.

— Ἀλήθεια, δὲν μοῦ πῆγε στὸ νοῦ... Λένε πὼς τὸ σχοινὶ τοῦ κρεμασμένου φέρνει γοῦρι...

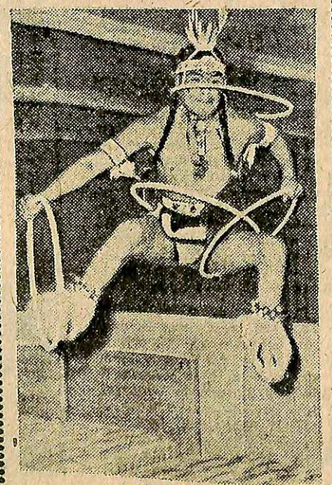

ΕΞΩΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

Ὁ Τάνυ («Ἀσπροσύννεφος») Ἐρυθρόδερμος («δασος») τῶν ἰνδιάνικων χορῶν ἐκτελεῖ αὐτὸ τὸ δύσκολο ἀκροβατικὸ — χορευτικὸ νούμερο σ' ἕνα παρισινὸ μιοῦζικ - χὼλλ

—Ἐ, τί νὰ γίνῃ... Ἡ τύχη του ἦταν νὰ γλυτώσῃ κι' ἡ δική μας ἡ ἀτυχία ἦταν νὰ χάσουμε τὸ σχοινὶ τῆς κρεμάλας του...

Οἱ δυὸ ναῦτες συνέχισαν κατόπιν τὸ δρόμο τους γελῶντας.

★

Ὁ Μοραλὲς εἶχε παρακολουθήσει αὐτὸ τὸ διάλογο μὲ τὸ αὐτὶ κολλημένο στὸ θυρόφυλλο, παγωμένος ἀπὸ τὸν τρόμο του.

Κάθε τόσο, ἔβαζε τὸ χέρι στὸ λαιμό του, σὰν νἄθελε νὰ πεισθῇ πὼς ἡ θηλειὰ τῆς ἀγχόνης δὲν τὸν ἔσφιγγε...

Ὅταν οἱ ναῦτες ἀπομακρύνθηκαν, πῆγε καὶ ξάπλωσε πάλι στὸ ἀχυρένιο στρῶμα, νοιώθοντας ρίγη.

«Ἡ ζωή μου κρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή!

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπάρχει καὶ κάποιος Θεὸς γιὰ τοὺς κακούργους... Γιατί, αὐτὸ ποὺ ὑπολόγιζε ὁ Μοραλές, αὐτὸ ποὺ περίμενε μὲ τόση ἀγωνία, ἔγινε: Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα περίπου, ἄκουσε τὸ κλειδὶ νὰ γυρίζῃ στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας. Προσποιήθηκε ἀμέσως τὸν κοιμισμένο.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας ναύτης μπῆκε μέσα.

Ἔκλεισε τὴν πόρτα, τράβηξε τὸν σύρτη ἀπὸ μέσα κι' ἔπειτα πλησίασε τὸν τσιγγάνο.

— Κοιμᾶσαι; τὸν ρώτησε σκουντώντας τον.

—Ἐ, τί εἶναι; ψιθύρισε ὁ Μοραλές, προσποιούμενος τὸν ζαλισμένο.

— Σούφερα νὰ φᾶς, τοῦ ἐξήγησε ὁ ναύτης. Φάγε μόνο γρήγορα, γιὰ νὰ πάρω τὴν καραβάνα καὶ τὸ πηροῦνι. Δὲν ἐπιτρέπεται στοὺς φυλακισμένους νὰ ἔχουν κανένα ἐργαλεῖο στὴ διάθεσί τους, οὔτε ἕνα πηροῦνι...

— Δὲν πειράζει, φίλε μου, εἶπε μὲ ὕφος μισοκακόμοιρο ὁ ἀδελφὸς τῆς Κάρμεν. Οὔτε νὰ δραπετεύσω ἔχω σκοπό, οὔτε, φυσικά, θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω μὲ τὸ πηροῦνι σας... Δῶσε μου τὴν καραβάνα...

Ὁ ναύτης τοῦδωσε τὴν καραβάνα, ποὺ ἦταν πλατειά, μ' ἕνα μακρὺ χερούλι, καὶ τὸ πηροῦνι. Ἔπειτα κάθησε ἀντίκρυ στὸν φυλακισμένο καὶ τὸν παρακολουθοῦσε ποὺ ἔτρωγε.

Τοῦ εἶχαν φέρει πατάτες νερόβραστες, ποὺ ἦταν πολὺ καυτές.

«Καλύτερα!», σκέφτηκε ὁ Μοραλὲς καὶ χαμογέλασε.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ναύτης ποὺ τοῦ εἶχε φέρει τὸ φαΐ, ἔστρεψε ἀλλοῦ τὴν προσοχή του.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν εὐκαιρία περίμενε ὁ Μοραλές.

Καθὼς κρατοῦσε τὴν καραβάνα ἀπὸ τὸ χερούλι, μὲ μιὰν ἀστραπιαία κίνησι, τὴν φόρεσε, σὰν προσωπίδα, στὸ πρόσωπο τοῦ ναύτη, πού, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ ἀπρόοπτο χτύπημα, ζεματισμένος ἀπὸ τὶς καυτὲς πατάτες, σωριάστηκε στὸ στρῶμα, μουγκρίζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους.

Ἀλλ' ἡ φωνή του πνιγόταν μέσα στὴν καραβάνα, ποὺ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ τὴν ξεκολλήσῃ.

Ὁ Μοραλὲς εἶχε ἤδη πέσει ἀπάνω του καὶ κάθησε, μ' ὅλο του τὸ βάρος, στὴν καραβάνα, ποὺ τοῦ πίεζε τὸ πρόσωπο. Ἔπειτα, μ' ἀστραπιαίες κινήσεις, τὸν ἔγδυσε καὶ τὸν ἔδεσε γερά, μὲ τὸ σχοινί, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα.

Μὲ τὴν πίεσι, ἡ καραβάνα εἶχε σφηνωθῇ τόσο πολὺ στὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου ναύτη, ποὺ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξία!

Ὁ Μοραλὲς ντύθηκε βιαστικὰ τὰ ροῦχα τοῦ ναύτη καὶ πλησίασε τὴν πόρτα.

Περίμενε ὡς ποὺ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὰ βήματα, ποὺ ἄκουγε ἀπ' ἔξω, κι' ἔπειτα τράβηξε τὸ σύρτη. Ἄνοιξε κατόπιν τὴν πόρτα, τὴν κλείδωσε πάλι ἀπ' ἔξω, ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του καὶ προχώρησε, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, πρὸς τὴν πρύμνη.

Ἕνας - δυὸ ναῦτες, ποὺ πέρασαν βιαστικοὶ πλάϊ του, δὲν τὸν πρόσεξαν, νομίζοντας, ἀσφαλῶς, πὼς ἦταν κάποιος συνάδελφός τους.

Ἔτσι, ὁ Μοραλές, κατώρθωσε νὰ φτάσῃ ἀνενόχλητος στὴν πρύμνη τοῦ καραβιοῦ. Ἐκεῖ, ἐπωφελούμενος μιᾶς στιγμῆς, ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε κανείς, πιάστηκε ἀπὸ τὸ παλαμάρι, καὶ γλύστρησε, σὰν αἴλουρος, στὴ βάρκα. Μὲ κινήσεις νευρικὲς κατώρθωσε νὰ λύσῃ τὸ σχοινί, κι' ἁρπάζοντας τὰ κουπιά, ἄρχισε νὰ κωπηλατῇ, προσέχοντας νὰ μὴν κάνῃ θόρυβο.

Σὲ λίγο, βρισκόταν κιόλας δέκα ὀργυιὲς μακρυὰ ἀπὸ τὸ καράβι.

Κωπηλάτησε τότε μ' ὅλη του τὴ δύναμι, ἐπειγόμενος ν' ἀπομακρυνθῇ ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς θανάσιμους ἐχθρούς του

★

Εὐτυχῶς γιὰ τὸν Μοραλές, κανένας ἐπάνω στὸ καράβι δὲν εἶχε προσέξει τὴ βάρκα, ποὺ ἀπομακρυνόταν, πρὸς τὴν ἀκτή.

Οὔτε εἶχαν ἀντιληφθῇ ἀκόμα τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ναύτη, πού, τὴν ὥρα ἐκείνη, πνιγόταν μέσα στὴν καμπίνα, δεμένος καθὼς ἦταν καὶ φιμωμένος μὲ τὴν καραβάνα...

Ἔτσι, ὁ τσιγγάνος μπόρεσε νὰ φτάσῃ στὴν ἀκτὴ καὶ ν' ἁρᾶξῃ σ' ἕνα ἐρημικὸ σημεῖο. Πήδησε ἔξω ἀπὸ τὴ βάρκα, κι' ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ πίσω του καὶ βεβαιώθηκε πὼς δὲν τὸν κυνηγοῦσαν ἀπὸ τὸ καράβι, ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ, τρέχοντας μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα, ποὺ τὴν δεκαπλασίαζε ὁ φόβος.

Καθὼς ἔτρεχε, σκεπτόταν ποῦ ἦταν προτιμότερο νὰ πάῃ. Νὰ γυρίσῃ στὴν πόλι καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἦταν ἀδύνατον. Ὁ Ταγκρὲ θὰ τὸν κυνηγοῦσε, θὰ τὸν ἀνακάλυπτε, κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἂν ἔπεφτε καὶ πάλι στὰ χέρια του, δὲν θὰ γλύτωνε τὴν κρεμάλα.

— Μπρρρ!... ἔκαμε ὁ Μοραλές, ποὺ κοβόταν ἡ ἀναπνοή του σ' αὐτὴ τὴ σκέψι.

Ἀλλὰ καὶ πῶς θἄφευγε πάλι ἀπὸ τὴν πόλι, χωρὶς χρήματα; Ποῦ θὰ πήγαινε; Τί θἄκανε;

Καὶ τότε πῆρε τὴν ἀπόφασί του: Θὰ γύριζε στὴν Ἐγκουμπίλ, στὸ μέγαρο τοῦ Ὀλιβιέ, ὅπου κανένας ἀκόμα δὲν ἤξερε πὼς τὸν καταδίωκαν...

Πραγματικά, τρέχοντας πάντοτε, σὰν τρελλός, ἔφτασε στὸ μέγαρο τοῦ συζύγου τῆς Κάρμεν. Ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του, προσποιούμενος τὸν ἀτάραχο, ἄλλαξε φορέματα, στοίβαξε σ' ἕνα δερμάτινο σακκίδιο ὅσα χρυσὰ νομίσματα καὶ πολύτιμα κοσμήματα μποροῦσε, καὶ φόρεσε καὶ μιὰ ζώνη στὴν ὁποία πέρασε δυὸ πιστόλια κι' ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι.

Ἔπειτα κατέβηκε στοὺς τταύλους, σέλλωσε τὸ καλύτερο ἄλογο, κι' ἔδεσε πίσω ἀπὸ τὴ σέλλα, στερεά, τὸ σακκίδιο μὲ τὸ θησαυρό. Κατόπιν καβαλλίκεψε κι' ἔφυγε μὲ καλπασμό, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ πίσω του.

«Πρέπει νὰ βρῶ καὶ νὰ εἰδοποιήσω τὴν Κάρμεν! σκεπτόταν. Κινδυνεύει κι' αὐτὴ ὅπως κι' ἐγὼ καὶ μάλιστα περισσότερο ἀπὸ μένα...»

Ἡ πολιορκία

Καθὼς θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσταί μας, ἡ Κάρμεν εἶχε μάθει, ἀπὸ τὸ γράμμα του, ποὺ εἶχε κλέψει ὁ Μοραλὲς καὶ τῆς εἶχε δώσει, πὼς ὁ Ὀλιβιὲ βρισκόταν στὸ Σαὶν Ναζέρ, κι' ὅτι μάλιστα εἶχε παντρευτῇ ἐκεῖ μὲ τὴν Ντινόρα.

— Τώρα τὸν κρατῶ! εἶχε σκεφτῇ ἡ τσιγγάνα.

Εἶχε δυὸ φοβερὰ ὅπλα στὰ χέρια της γιὰ νὰ συντρίψῃ τὸν Ὀλιβιέ: Ἤξερε ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὸ διοικητὴ τῆς πόλεως κι' ἤξερε ἐπίσης πὼς εἶχε παντρευτῇ τὴ Ντινόρα, ἐνῶ δὲν εἶχε διαλυθῇ ὁ πρῶτος του γάμος.

Δυὸ φοβερὰ ἐγκλήματα, ἡ δολοφονία κι' ἡ διγαμία, ποὺ καὶ τὰ δυὸ — τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ἐτιμωροῦντο μὲ τὴν ἴδια ποινή: τὸ θάνατο!

Γι' αὐτὸ ἦταν βέβαιη πὼς κρατοῦσε στὰ χέρια της τὸν Ὀλιβιέ, ποὺ τὸν μισοῦσε μ' ὅλη της τὴν ψυχή, γιατὶ τὴν εἶχε ἀποκαλύψει...

Μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ εἶχε ζητήσει ὡς συνοδεία, ἡ Κάρμεν ἔφτασε στὸ Σαὶν Ναζέρ.

Ἐκεῖ δὲν χρειάστηκε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ μάθῃ τὴ διεύθυνσι τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ τῆς Ντινόρας, ὅπου ὁ Ὀλιβιὲ εἶχε ἐγκατασταθῇ, μετὰ τὸ γάμο του.

Ἡ Κάρμεν, συνοδευόμενη πάντοτε ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες, διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὸ σπίτι ἐκεῖνο.

Ὅταν πλησίασαν ἀρκετά, στάθηκε καὶ κάλεσε κοντά της τὸν ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος.

— Τὸ βλέπετε αὐτὸ τὸ σπίτι; τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ σεβασμό.

— Ἐκεῖ μέσα εἶναι κρυμμένος ὁ δολοφόνος του διοικητοῦ.

Τὰ μάτια τοῦ ἀξιωματικοῦ ἄστραψαν στὴ σκέψι πὼς ἂν ἔπιανε τὸ δολοφόνο τοῦ Γκοντέ, ἀσφαλῶς θὰ κέρδιζε ἕνα γαλόνι. Γι' αὐτό, ἔσπευσε νὰ ρωτήσῃ :

— Εἶσθε βεβαία, κυρία ;

— Ἀπολύτως! ἀπάντησε κατηγορηματικὰ ἡ Κάρμεν. Οἱ πληροφορίες ποὺ ἔχω εἶναι θετικές.

— Τόσο τὸ καλύτερο! Θὰ τὸν πιάσουμε! τὴν διαβεβαίωσε ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν χωροφυλάκων.

Ἀλλ' ἡ Κάρμεν, ποὺ ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ Ὀλιβιὲ ἦταν ἕνας ἐπικίνδυνος κακοῦργος, προσποιήθηκε ὅτι δὲν πίστευε καὶ τόσο στὴ διαβεβαίωσι τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Φοβοῦμαι! τοῦ εἶπε

— Τί φοβᾶστε, κυρία μου;

— Φοβᾶμαι τὸν ἄνθρωπο αὐτόν...

— Τὸ σύζυγό σας ;

— Ναί... Τὸ σύζυγό μου... ἐπέμεινε ἡ τσιγγάνα. Εἶναι ἕνας φοβερὸς κακοῦργος...

— Φυσικά, ἀφοῦ σκότωσε τὸν διοικητή, παραδέχθηκε ὁ ἀξιωματικός. Μονο ποῦ...

Ἀλλὰ φάνηκε πὼς δίσταζε καὶ δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του.

— Μόνο πού... Τί θέλετε νὰ πῆτε; τὸν ρώτησε περίεργη ἡ Κάρμεν κυτταζοντάς τον κατάματα.

Ὁ ἀξιωματικός, ποὺ ἦταν νέος, καὶ ποὺ δὲν ἔμενε ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὸ φλογερὸ ἐκεῖνο βλέμμα, χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ κοκκίνισε.

—Ἤθελα νὰ πῶ... ψιθύρισε μὲ κόπο, ὅτι κανεὶς δὲν περίμενε ἀπὸ τὸν νεώτερο Ὀλιβιὲ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα... Ἰσως νὰ φιλονείκησαν κι' ἀπάνω στὸ θυμό του... Ὁ κύριος Ὀλιβιὲ ἦταν τόσο καλός, τόσο εὐγενικός...

— Γελαστήκατε καὶ σεῖς ὅπως κι' ἐγὼ ἡ ἰδια, εἶπε ἡ Κάρμεν. Ἄ, νὰ ξέρατε...

Καί, πιάνοντας τὰ χέρια τοῦ ἀξιωματικοῦ, κόλλησε ἀπάνω του σγεδόν, δῆθεν γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι.

—Ἦταν ἕνας κακοῦργος! συνέχισε. Ὑπέφερα τὰ πάνδεινα ἀπ' αὐτόν! Ζοῦσα μιὰ ζωὴ μαρτυρικὴ κοντά του...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔνοιωθε τὸ αἷμα του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ στοὺς κροτάφους του.

— Σᾶς ἱκετεύω, κυρία! ψέλλισε. Ναί, σᾶς πιστεύω... Κι' αὐτὸς ὁ κύριος Ὀλιβιὲ ποὺ ἤξερε τόσο καλὰ νὰ κρύβῃ τὸν πραγματικό του χαρακτῆρα, θὰ τὸ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὸ κακὸ ποὺ σᾶς ἔκανε... Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι κυρία...

—Σᾶς εὐχαριστῶ! Στηρίζομαι σὲ σᾶς! ψιθύρισε ἡ Κάρμεν, σφίγγοντάς τοῦ τὸ χέρι καὶ ρίχνοντάς του μιὰ ματιὰ φλογερή, γεμάτη ὑποσχέσεις...

Αὐτὸ τὸ βλέμμα ἦταν διαταγὴ γιὰ τὸν δύστυχο τὸν ἀξιωματικό

Τώρα πιά, ἦταν σκλάβος τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς τσιγγάνας, ἦταν ἕτοιμος νὰ πέσῃ στὴ φωτιὰ γι' αὐτήν, κι' ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος πὼς ὁ Ὀλιβιὲ Λεβαιλὰν, ποὺ ὅλοι τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν στὴ Χάδρη, δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κακοῦργος...

— Διατάξετε, κυρία μου! εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Τί πρέπει νὰ κάνουμε;

Ἡ Κάρμεν προσποιήθηκε ὅτι σκεφτόταν, κι' ἔπειτα ἀπάντησε:

—Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ πρίν, ὁ Ὀλιβιὲ Λεβαιλὰν ποὺ μιὰ κακὴ μοῖρα μ' ἔκανε γυναῖκα του, εἶναι ἕνας φοβερὸς κακοῦργος. Ἀσφαλῶς θὰ θελήσῃ νὰ ξεφύγῃ, καὶ δὲν θὰ διστάσῃ μπροστὰ σὲ κανένα ἔγκλημα, γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Πρέπει λοιπὸν νὰ ζώσετε ἀπὸ παντοῦ τὸ σπίτι, αὐτὸ καὶ νὰ δώσετε ἐντολὴ στοὺς ἀνθρώπους σας νὰ μὴν τὸν ἀφίσουν νὰ διαφύγῃ.

— Θὰ τὸν πυροβολήσουν! εἶπε ὁ ἀξιωματικός.

— Ναί, ναί, νὰ τὸν πυροβολήσουν! ἐπανέλαβε μὲ μῖσος ἡ Κάρμεν Ἂν ζητήσῃ νὰ φύγῃ, πρέπει νὰ τὸν σκοτώσουν!...

Αὐτὸ — γιὰ τὴν τσιγγάνα — ἦταν ἡ καλύτερη λύσι: Ἂν οἱ χωροφύλακες σκότωναν τὸν Ὀλιβιέ, αὐτὴ θὰ τὸν κληρονομοῦσε καὶ τότε θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ τὴ ζωή της ὅπως ἤθελε...

Ὁ ἀξιωματικὸς συγκέντρωσε τοὺς ἄντρες του καὶ τοὺς ἔδειξε πὼς θὰ σκορπίζονταν γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ τὸ ἐπιβλέπουν καλύτερα.

— Δὲν θ' ἀφίσετε κανένα νὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ μέσα! τοὺς εἶπε. Ἂν δῆτε κανένα νὰ δοκιμάζῃ νὰ τὸ σκάσῃ, πυροβολῆστε τον!

Οἱ χωροφύλακες ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσουν. Καί, σὲ λίγο, τὸ σπιτάκι τῆς Ντινόρας εἶχε ζωστῇ ἀπὸ παντοῦ.

— Τώρα, τί θέλετε νὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ ἀξιωματικός.

— Ἐμεῖς οἱ δύο θὰ μποῦμε στὸ σπίτι, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ Κάρμεν. Εἶστε ἕτοιμος;

— Μάλιστα, κυρία μου!

Κι' ὁ ἀξιωματικὸς ἔσυρε τὸ πιστόλι

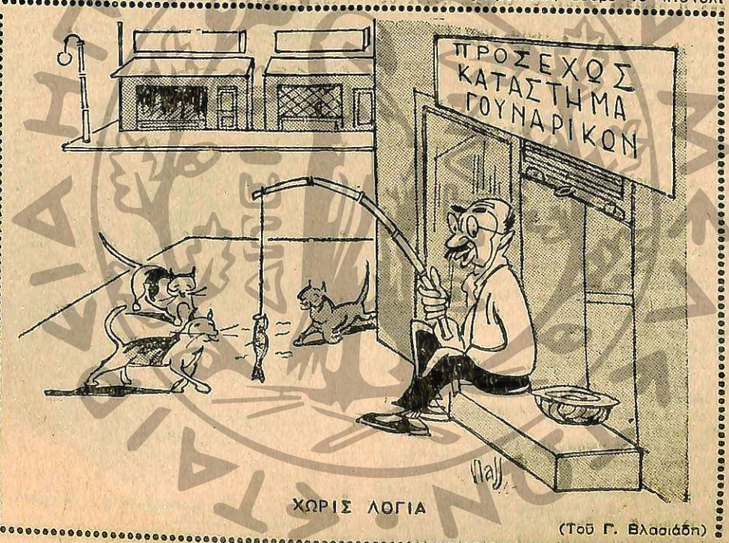

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

(Τοῦ Γ. Βλασιάδη)

του, βεβαιώθηκε πώς ήταν γεμάτο καὶ τὸ ξανάβαλε στὴ ζώνη του.

Ὁ δίγαμος

—Ἐμπρός! εἶπε ἡ Κάρμεν.

—Πᾶμε! φιθύρισε ὁ ἀξιωματικός.

Καὶ προχώρησαν κι' οἱ δυὸ πρὸς τὸ σπίτι τῆς Ντινόρας.

Οὔτε ὁ Ὀλιβιέ, οὔτε ἡ γυναῖκα του περίμεναν τὴν ἐπιδρομὴ αὐτή. Ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς ντύπησε δυνατὰ τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ, ἡ Ντινόρα ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ, ἀπορῶντας γιὰ τὴν πρωϊνὴ ἐκείνη ἐπίσκεψι.

Ὅταν εἶδε τὸν ἀξιωματικὸ μπροστά της, παραξενεύτηκε περισσότερο. Τὴν Κάρμεν δὲν τὴν ἀντελήφθη, γιατὶ στεκόταν πιὸ πίσω.

—Τί θέλετε; τὸν ρώτησε εὐγενικά.

—Ἐδῶ μένει ὁ Ὀλιβιὲ Λεβαιλάν; ρώτησε ἀπότομα ὁ ἀξιωματικός.

—Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ἡ Ντινόρα. Ὁ κύριος Λεβαιλὰν μένει ἐδῶ. Εἶναι τὸ σπίτι του...

—Τὸ σπίτι του εἶναι στὴν Ἐνγκουβίλ, παρατήρησε ὁ ἀξιωματικός. Κι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἔχει γιὰ καταφύγιο...

Ἡ Ντινόρα κοκκίνισε.

—Τί ἐννοεῖτε; τὸν ρώτησε. Γιατί θὰ χρειαζόταν καταφύγιο ὁ κύριος Λεβαιλάν;

—Ἀπλούστατα, κυρία μου, γιὰ νὰ κρύβεται!...

—Γιὰ νὰ κρύβεται; ἐπανέλαβε κατάπληκτη ἡ Ντινόρα. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο θὰ κρύβεται;

—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε ἀμέσως! ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός. Ποῦ εἶναι τώρα ὁ Λεβαιλάν;

—Στὸ δωμάτιό του... Τὸν θέλετε;...

—Ὁδηγῆστε μας! εἶπε μὲ ὕφος ἀπότομο ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ Ντινόρα ὑπάκουσε.

Καὶ τότε μόνο πρόσεξε ὅτι, πίσω ἀπὸ τὸν ἀξιωματικό, εἶχε μπῆ στὸ διάδρομο καὶ μιὰ γυναῖκα, ἡ Κάρμεν.

—Ἡ κυρία; ρώτησε παραξενεμένη.

—Ὁδηγῆστε μας! ἐπανέλαβε ἐντονώτερα ὁ ἀξιωματικός. Ἡ κυρία εἶναι μαζί μου!

Ἡ Ντινόρα, κατάπληκτη, ὡδήγησε τοὺς δυὸ παράξενους ἐκείνους ἐπισκέπτες στὸ δωμάτιο τοῦ συζύγου της.

Ὁ Ὀλιβιέ, ποὺ ἔνοιωθε μιὰ μεγάλη ψυχικὴ ἀτονία τὶς μέρες ἐκείνες, ἔμενε στὸ δωμάτιό του, ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι, χωρὶς ὅμως νὰ μπορῇ νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχή του καὶ νὰ διαβάσῃ.

Ἀπὸ τότε, ποὺ εἶχε πάρει τὸ γράμμα τοῦ πιστοῦ του ὑπηρέτη, ποὺ τοῦ ἔγραφε πὼς ἡ Κάρμεν ζοῦσε, ὁ Ὀλιβιὲ ζοῦσε σὲ μιὰ διαρκῆ ἀγωνία.

Τί θὰ γινόταν; Ποιὰ λύσι θἄβρισκε στὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρισκόταν;

Καταλαβαίνει λοιπὸν κανεὶς τὴν ἔκπληξί του ὅταν ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ καὶ παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Κάρμεν καὶ τὴ Ντινόρα.

Ὁ Ὀλιβιὲ σηκώθηκε ἀπάνω, πελιδνὸς σὰν νεκρός.

—Τί θέλετε; φέλλισε.

—Ὀλιβιὲ Λεβαιλάν, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός, μὲ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του, ἕτοιμος νὰ τὸ τραβήξῃ ἀπὸ τὴ ζώνη του, ἤρθα νὰ σᾶς συλλάβω.

Ἀκούγοντας τὰ φοβερὰ κεῖνα λόγια, ἡ Ντινόρα σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κι' ἐκεῖ, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα, ἀνίκανη νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ κινηθῇ, παρακολούθησε ὅλη τὴ δραματικὴ τεχνή, ποὺ ἐκτυλίχθηκε μπροστά της.

—Νὰ μὲ συλλάβετε; ρώτησε ὁ Ὀλιβιέ. Καὶ γιατί;

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ ἀξιωματικὸς ἄνοιξε τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου καὶ σφύριξε δυνατά.

Σὲ λίγο, οἱ χωροφύλακες, ποὺ εἶχαν ζώσει ἀπὸ παντοῦ τὸ σπίτι, ὑπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ ἀξιωματικός, ποὺ εἶχε πιστέψει ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ἡ Κάρμεν, καὶ νόμιζε πὼς ὁ Ὀλιβιὲ ἦταν ἕνας κακοῦργος, αἰσθανόταν τώρα τὸν ἑαυτό του πιὸ ἥσυχον, μὲ τόσους χωροφύλακες γύρω του.

Στράφηκε λοιπὸν πάλι πρὸς τὸν Ὀλιβιὲ καί, μὲ φωνὴ πιὸ σταθερή, ἐπανέλαβε:

—Σᾶς συλλαμβάνω γιατὶ κατηγορεῖσθε γιὰ δολοφονία.

—Πῶς! φώναξε κατάπληκτος ὁ Ὀλιβιέ. Καὶ ποιὸς μὲ κατηγορεῖ γιὰ δολοφονία;

—Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει.

—Μοῦ φαίνεται, κύριε, πὼς κάποια παρεξήγησις συμβαίνει. Τί εἴδους κατηγορία εἶναι αὐτή;

—Τὴν ἀρνεῖσθε, λοιπόν;

—Φυσικὰ τὴν ἀρνοῦμαι.

—Ὀλιβιὲ Λεβαιλάν, τὰ ξέρουμε ὅλα! ἐπανέλαβε ὁ ἀξιωματικός. Ξέρουμε πὼς εἰσαστε δολοφόνος...

—Ἀλλὰ ποιὸν δολοφόνησα, λοιπόν; ρώτησε κατάπληκτος ὁ δύστυχος Ὀλιβιέ.

—Δολοφονήσατε τὸν διοικητὴ τῆς Χάβρης κόμητα ντὲ Γκρανσέ, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ ἀξιωματικός.

—Τὸν ντὲ Γκρανσέ; ἐπανέλαβε ὁ Ὀλιβιέ. Ἄ, ὥστε αὐτὸ εἶναι! Καλὰ ἔλεγα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ παρεξήγησι...

—Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ὁ ἀξιωματικός, ποὺ παραξενεύτηκε ἀπὸ τὸ ἤρεμο ὕφος τοῦ «κακούργου».

—Τώρα θὰ ἰδῆτε! ἀπάντησε ὁ Ὀλιβιέ. Πῆγε καὶ κάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, τράβηξε ἕνα συρτάρι, ἔψαξε σ' ἕνα φάκελλο, ἔβγαλε ἕνα χαρτὶ καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ἀξιωματικό.

—Διαβᾶστε! τοῦ εἶπε ψυχρά.

Ὁ ἀξιωματικὸς πῆρε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ διάβασε δυνατά.

Ἦταν τὸ χαρτί, ποὺ εἶχε γράψει, πρὶν πεθάνῃ, ὁ ντὲ Γκρανσέ, ἡ ὁμολογία δηλαδὴ ὅτι εἶχε μονομαχήσει νόμιμα μὲ τὸν Ὀλιβιὲ Λεβαιλάν. Ἡ ὁμολογία αὐτή, καθὼς θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶστες μας, εἶχεν ὑπογραφῇ ἀπὸ τὸν ντὲ Γκρανσὲ κι' ἀπὸ τὸν Ὀλιβιέ.

Ὁ ἀξιωματικός, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ἡ ὑπογραφὴ τοῦ διοικητοῦ ἦταν γνήσια, ἐπέστρεψε τὸ χαρτὶ στὸν Ὀλιβιέ, ποὺ στεκόταν ὄρθιος μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, καὶ τοῦ εἶπε :

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε... Πραγματικά, εἶχε γίνει κάποια παρεξήγησι... Μᾶς εἶχαν πῆ ὅτι τὸν δολοφονήσατε...

Καὶ στράφηκε πρὸς τὴν Κάρμεν.

Ἀλλὰ ἡ τσιγγάνα, ποὺ ἀντελήφθη ὅτι θἄχανε τὸ παιγνίδι, ἂν δὲν χρησιμοποιοῦσε ὅλα της τὰ ὅπλα, χαμογέλασε στὸν ἀξιωματικὸ καὶ τοῦ εἶπε :

—Σᾶς εἶχα προειδοποιήσει. Ὁ Ὀλιβιὲ Λεβαιλὰν εἶναι ἕνας ἐπικίνδυνος κακοῦργος...

—Ἀλλὰ ὑπάρχει ἡ ὁμολογία τοῦ ντὲ Γκρανσέ...

—Ἕνας κακοῦργος ἐπικίνδυνος καὶ δόλιος συγχρόνως, συνέχισε ἡ Κάρμεν χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὸν ἀξιωματικὸ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Αὐτὴ ἡ δήθεν ὁμολογία, ποῦ σᾶς παρουσίασε, ἐπιβεβαιώνει αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω: Ἁπλούστατα, προτοῦ δολοφονήσῃ τὸν ντὲ Γκρανσέ, τὸν ἐξεβίασε νὰ ὑπογράψῃ τὴν ὁμολογία αὐτή, ποὺ σᾶς παρουσίασε...

—Ἀνουντσιάτα! φώναξε γλωμὸς σὰν πεθαμένος ὁ Ὀλιβιέ.

Ἀλλὰ ἡ ψευτο - Ἀνουντσιάτα οὔτε στράφηκε κὰν νὰ τὸν κυττάξῃ.

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐξακολούθησε, ἀπευθυνόμενος πάντοτε πρὸς τὸν ἀξιωματικό, καταλαβαίνω πὼς ἡ θέσι σας εἶναι δύσκολη. Δὲν μπορεῖτε, βέβαια, νὰ τὸν συλλάβετε ὡς δολοφόνο τοῦ ντὲ Γκρανσέ, ἐφ' ὅσον σᾶς παρουσιάζει τέτοιο χαρτί...

—Βλέπετε λοιπόν..., ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ ἀξιωματικός.

Ἀλλὰ ἡ Κάρμεν τὸν διέκοψε καὶ πάλι.

—Τὸ μόνο ποὺ βλέπω, εἶπε, εἶναι ὅτι δὲν ξέρετε μὲ ποιὸν ἔχετε νὰ κάνετε... Ἡ δολοφονία τοῦ ντὲ Γκρανσὲ δὲν εἶναι τὸ μόνο ἔγκλημα ποὺ βαρύνει τὴ συνείδησι τοῦ Ὀλιβιὲ Λεβαιλάν, ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει συνείδησι... Γιατὶ ὁ Ὀλιβιὲ Λεβαιλὰν δὲν εἶναι μόνο δολοφόνος... Εἶναι καὶ δίγαμος!...

Στὸ ἄκουσμα τῆς φοβερῆς αὐτῆς κατηγορίας, ἡ Ντινόρα ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη κραυγὴ καὶ κύτταξε τὸν ἄντρα της μὲ ἀγωνία, σὰ νἄθελε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του πὼς ἡ ἄγνωστη ἐκείνη γυναῖκα ἔλεγε ψέμματα...

Ἀλλὰ ὁ Ὀλιβιέ, πελιδνὸς σὰν νεκρός, εἶχε κατεβάσει τὸ κεφάλι του κι' ἔμενε σιωπηλός.

—Εἶστε βεβαία, κυρία, γι' αὐτὸ ποὺ λέτε; ρώτησε τὴν Κάρμεν ὁ ἀξιωματικός. Ἡ τσιγγάνα γέλασε.

—Καὶ δὲν ρωτᾶτε τὸν ἴδιο νὰ σᾶς τὸ πῇ; φώναξε εἰρωνικά. Κυττάχτε τον πὼς στέκεται!... Ὁ ἔνοχος κατεβάζει τὸ κεφάλι του γιατὶ δὲν τολμάει ν' ἀντικρύσῃ τὶς δυὸ γυναίκες του...

—Πῶς εἴπατε; ψιθύρισε ὁ ἀξιωματικὸς κατάπληκτος.

—Μάλιστα, κύριε, συνέχισε βιαιότερα ἡ τσιγγάνα. Κι' ἐγώ, κι' ἡ κυρία ποὺ βλέπετε ἐκεῖ πέρα — κι' ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὴ μισολιπόθυμη Ντινόρα — εἴμαστε νόμιμες γυναῖκες τοῦ Ὀλιβιὲ Λεβαιλάν, γιατὶ ὁ κακοῦργος αὐτὸς εἶχε τὸ θράσος νὰ μᾶς παντρευτῇ καὶ τὶς δυό, τὴ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη, καταπατῶντας ἔτσι τοὺς θείους καὶ τοὺς ἀνθρώπινους νόμους...

Ὁ ἀξιωματικὸς πείσθηκε τώρα. Ἄλλως τε, ἡ στάσις τοῦ Ὀλιβιέ, ποὺ στεκόταν σὰν μαρμαρωμένος, ἔδειχνε καθαρὰ πὼς ἡ φοβερὴ ἐκείνη κατηγορία ἦταν ἀληθινή.

Στράφηκε λοιπὸν πρὸς τοὺς ἄντρες του καὶ τοὺς διάταξε:

—Πιάστε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!

Ἀλλά, πρὶν οἱ χωροφύλακες προφτάσουν νὰ κινηθοῦν, συνέβη κάτι τὸ ἀπροσδόκητο.

Ὁ Ὀλιβιέ, καθὼς στεκόταν μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του, ἅπλωσε τὸ χέρι του, ἅρπαξε ἕνα πιστόλι, τὸ στήριξε στὸ στῆθος του καὶ πίεσε τ' σκανδάλη.

Μαζὶ μὲ τὸ βρόντο τοῦ τυροβολισμοῦ ἀκούστηκε κι' ἡ σπαραχτικὴ κραυγὴ τῆς Ντινόρας, πού, μαντεύοντας τὴν πρόθεσι τοῦ συζύγου της, εἶχε τιναχθῇ ἐπάνω γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Ἀλλὰ δὲν πρόφταση.

Ὁ Ὀλιβιὲ κυλίστηκε αἱμόφυρτος στὸ πάτωμα.

Ἡ Ντινόρα ἔκαμε δυὸ βήματα γιὰ νὰ πάῃ κοντά του, ἀλλ' οἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν καὶ σωριάστηκε κι' αὐτή, πλάι του, λιπόθυμη.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔσκυψε πάνω στὸν Ὀλιβιὲ καὶ τὸν ἐξήτασε.

—Δὲν φαίνεται νὰ πληγώθηκε βαρειά, ψιθύρισε.

Καί, στρέφοντας στοὺς ἄνδρες του, διέταξε :

—Φτιάστε ἕνα πρόχειρο φορεῖο καὶ σηκῶστε τον νὰ τὸν πᾶμε στὸ νοσοκομεῖο τῆς φυλακῆς...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

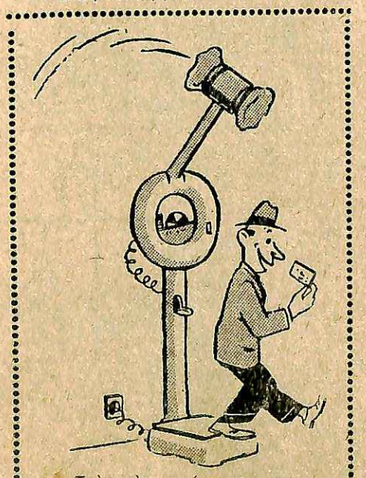

—Τοὺς τὴν κοπάνησα!... Ζυγίστηκα τζάμπα!...

ΜΕΣΑ στὸ πλῆθος τῶν καινουργίων ἀστέρων ποὺ ἀνέτειλαν κατὰ τὰ πέντε τελευταῖα χρόνια, συμπεριλαβάνεται καὶ ὁ Βὰν Χέφλιν. Ὑψηλός, ἐκφραστικός, συμπαθητικός, μὲ δική του «προσωπικότητα», ἐκπροσωπεῖ τὸ μοντέρνο παλληκάρι μὲ τὸν δυνατὸ χαρακτῆρα, τὸν Ἀμερικανὸ ποὺ ξέρει κατὰ βάθος τί θὰ πῇ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ὁ Βὰν εἶνε σήμερα ἕνας καλλιτέχνης φοβερὰ πολυάσχολος. Μέσα σὲ διάστημα 15 μηνῶν πρωταγωνίστησε σὲ πέντε μεγάλες ταινίες, τελευταία ἀπὸ τὶς ὁποίες εἶνε τὸ κλασσικὸ ἀριστούργημα τοῦ Δουμᾶ «Τρεῖς σωματοφύλακες».

Μετὰ τὴν ἀποστράτευσί του ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ πολεμικὴ ἀεροπορία, ὅπου ὑπηρέτησε μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ἐπισμηναγοῦ, ἔπαιξε στὶς ταινίες «Ὅσπου νὰ διαλυθοῦν τὰ σύννεφα», «Ἡ παράξενη ἀγάπη τῆς Μάρθας Ἄϊβερς» καὶ «Ποσσέντ» σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ὁποίες ἐθριάμβευσε ὅπως καὶ στὶς προπολεμικὲς ἐπιτυχίες του «Τζόννυ Ἤυκερ», βραβεῖον Ὄσκαρ, γιὰ τὴν δυνατὴ ἑρμηνεία του, «Ἑπτὰ ἀγοροκόριτσα» καὶ «Λιλὴ Μάρς».

Αὐτὴ ἡ τόσον θριαμβευτικὴ καρριέρα του ὡς ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου ἔβαλε ἐπὶ τέλους ἕνα τέρμα στὶς ἀτέλειωτες περιπλανήσεις του, ποὺ τὸν ἔφερναν στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Γύριζε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀργόσχολος, φίλος θερμὸς τῆς περιπετείας καὶ τῶν ταξιδιῶν. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ εἶχε ἰδιαίτερη κλίσι στὰ ταξίδια, ἀφοῦ κάθε καλοκαίρι μπάρκαρε σ' ἐμπορικὰ πλοῖα καὶ ταξίδευε, κάνοντας τὶς δουλειὲς ἑνὸς ἁπλοῦ μούτσου, γυρεύοντας πότε τὴν μεγάλη περιπέτεια καὶ πότε τὴν τύχη.

—Θυμᾶμαι αὐτὴ τὴν μακρυνὴ ἐποχή, λέει ὁ ἴδιος, καὶ ντρέπομαι. Εἶχα καταντήσει νὰ γίνω ἕνας πραγματικὸς τυχοδιώκτης. Εὐτυχὼς ὅμως ἄλλαξα γρήγορα.

Ὁ Βὰν Χέφλιν—τὸ σωστὸ ὄνομά του εἶνε Ἔμμετ - Ἔβαν Χέφλιν—γεννήθηκε στὴ πόλι Γουώλτερς τῆς Ὀκλαχόμα τῆς Ἀμερικῆς στὶς 13 Δεκεμβρίου τοῦ 1911. Ὁ πατέρας του ἦταν ὀδοντογιατρός. Ἡ οἰκογένεια Χέφλιν μετεκόμισε στὴν πόλι Λόνγκ Μπὴτς τῆς Καλιφόρνιας. Ἐκεῖ ἀντίκρυσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν θάλασσα καὶ ἔμεινε γοητευμένος ἀπὸ τὴν γνωριμία της. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ στὰ 1929, μόλις εἶχε τελειώσει τὸ πρῶτο ἔτος στὸ Πολυτεχνικὸ Κολλέγιο, ὁ νεαρὸς Βὰν δὲν δίστασε νὰ μπαρκάρῃ κρυφὰ σὲ μιὰ σκοῦνα καὶ νὰ ταξιδήξῃ γιὰ τὸ Μεξικὸ ὅπου ἔμεινε ὅλο τὸ καλοκαίρι. Τὸ ἑπόμενο καλοκαίρι τὸ ἀφιέρωσε σ' ἕνα ταξίδι στὴν Πολυνησία καὶ ἰδιαιτέρως στὴ μαγευτικὴ Ταϊτή, καὶ μετὰ δυὸ χρόνια ἔκανε ἄλλο ταξίδι μὲ φορτηγὸ στὴ Νότιο Ἀμερική. Ἠλιοκαμένος καὶ σκληραγωγημένος ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὸ «Πολυτεκνικ Κόλλετζ» στὰ 1933.

Στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀκλαχόμα, ὅπου ἐνεγράφη μετά, σπούδασε ἐπὶ δυὸ χρόνια καὶ κατόπιν, μπάρκαρε πάλι σ' ἕνα ἐμπορικὸ κι' ἔφυγε γιὰ τὸν Παναμᾶ μέσον Ν. Γόρκης. Στὴν Ν. Γόρκη γνώρισε τυχαίως τὸν μακαρίτη σκηνοθέτη Ρίτσαρντ Μπολεσλάβσκυ, στὸν ὁποῖον ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι αὐτὸς ὁ περίεργος τύπος ποὺ συνεδύαζε τὸν μορφωμένο τζέντλεμαν καὶ τὸν σκληρὸ ναυτικό. Καὶ τὸν προσέλαβε ἀμέσως γιὰ ἕνα ρόλο στὸ θεατρικὸ ἔργο «Μίστερ Μόννεϋ Πέννυ». Τὸ ἔργο δὲν εἶχε ἐπιτυχία ἀλλὰ ὁ Χέφλιν δὲν ταραχθηκε καθόλου γι' αὐτό.

—Εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχουν φορτηγὰ πολλὰ καὶ μπορῶ νὰ μπαρκάρω ὁποτε θέλω, ἔλεγε, αὐτοπαρηγορούμενος. Δὲν παρέστη ἀνάγκη ὡστόσο νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ λεγόμενά του. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ ἄρεσε καὶ ἀποφάσισε νὰ μείνῃ στὴ στεριά. Καὶ ὄχι μόνο αὐτὸ ἀλλά, κατὰ συμβουλὴ τοῦ Μπολεσλάβσκυ, ἔγινε καὶ φοιτητὴς τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γιέϊλ. Μετὰ πῆρε ἕνα ρόλο στὸ ἔργο «Πρόσεχε Ναύτη». Ἀπὸ τότε ὁ Χέφλιν ἀφιερώθηκε μὲ ὅλη τὴ ψυχή του στὸ θέατρο καὶ κατέληξε νὰ σημειώσῃ πραγματικὸ θρίαμβο δίπλα στὴ μεγάλη ντίβα Κάθριν Χέμπορν στὸ ἔργο «Κοινωνικὰ σκάνδαλα» ποὺ ἀργότερα ἔγινε καὶ ταινία.

Γιὰ ἕναν τέτοιο καλλιτέχνη, ποὺ τὸ μέλλον του ἦταν ἐξασφαλισμένο, δὲν μποροῦσε φυσικὰ ν' ἀδιαφορήσῃ ὁ κινηματογράφος. Μὲ ἕνα πολυετὲς καὶ εὐνοϊκὸ συμβόλαιο τὸν ἐξασφάλισε ἡ Μέτρο καὶ τὸν ἔχει καὶ σήμερα μεταξὺ τῶν καλλιτέρων ἀστέρων της. Τὰ τελευταία του φίλμ εἶνε τὰ «Ἀδελφοὶ Καραμαζώφ», «Ὅσπου νὰ διαλυθοῦν τὰ σύννεφα», «Δρόμος τοῦ πράσινου δελφινιοῦ» καὶ «Τρεῖς σωματοφύλακες», στὰ ὁποῖα σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία.

Ὁ Βὰν Χέφλιν εἶνε παντρεμένος ἀπὸ τὸ 1942 μὲ τὴν Φράνσις Νήλ. Τὴ λατρεύει κυριολεκτικὰ καὶ μόλις μπῇ στὸ σπίτι τους, τὴ σηκώνει στὰ χέρια του σὰν μικρὸ κορίτσι. Σήμερα εἶνε πατέρας δυὸ χαριτωμένων δίδυμων κοριτσιῶν, τῆς Βέρα- καὶ τῆς Κάρρολ γιὰ τὰ ὁποῖα τρέφει πολλὰ ὄνειρα.

Ὁ Βὰν φημίζεται στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὶς πολλὲς θαυμάστριες ποὺ ἔχει καὶ τὴν ὀγκώδη ἀλληλογραφία του μὲ ἀντιπροσώπους τοῦ ὡραίου φύλου. Συχνὰ τὸν ρωτοῦν οἱ φίλοι του νὰ τοὺς διηγηθῇ καμμιὰ περιπέτειά του ἀπὸ τὰ πολλὰ ταξίδια του. Τὶς περισσότερες φορὲς τὸ ἀπ-φεύγει. Ὅταν ὅμως ἀποφασίσῃ νὰ διηγηθῇ καμμιὰ λέει πάντα τὴν ἴδια:

—Σὰν ἄντρας κι' ἐγὼ εἶχα ἀσκετὲς περιπέτειες μὲ γυναῖκες. Δὲν θὰ ξεγάσω ὅμως ποτὲ τὴν πρώτη: ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἐπεχείρησα νὰ κάνω ἕνα ἀδέξιο κομπλιμὰν σὲ μιὰ ὁμορφη ἄγνωστη, ἔφαγα εἰς ἀπάντησιν ἕνα τέτοιο χαστοῦκι ποὺ μοῦ φάνηκε ὁ οὐρανὸς σφουγγάρι!...

Χ. ΑΡΤΣ

"Ἕνας στὰρ μὲ δικη του προσωπικότητα

Βὰν Χέφλιν. ♦ τύπος του μοντέρνου νέου.

✪✪

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

★ Ὁ Ὄρσον Γουέλλες ποὺ βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ στὴν Εὐρώπη ἐγύρισε τελευταίως στὴ Ρώμη τὸ φίλμ «Καλιόστρο» γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς ἀμερικανικῆς ἑταιρίας.

Ὁ τέως σύζυγος τῆς Ρίτας Χαίηγουωρθ γεννήθηκε στὸ Κενόσα τοῦ Γουίσκονσιν στὶς 6 Μαΐου τοῦ 1915.

★ Ἡ Μισελὲν Πρὲλ ποὺ εἶνε 25 ½ ἐτῶν, εἶνε σύζυγος τοῦ παριζιάνου ἐμπόρου Μισὲλ Λεφόρ. Τὸ ὕψος της εἶνε 1 μ. 66 καὶ τὰ μαλλιά της κάστανά.

★ Ὁ Ἀνὺ Γκαρὰ ἔχει ἐγκαταλείψει πιὰ τὸν κινηματογράφο καὶ ἀσχολεῖται μὲ διάφορες ἐμπορικὲς συναλλαγές. Εἶνε σήμερα 44 ἐτῶν καὶ μένει πάντοτε στὸ ἀγαπημένο του Παρίσι, τοῦ ὁποίου ἦταν ἄλλοτε τὸ χαϊδεμένο παιδί.

★ Τὸ ἰδανικὸ ζευγάρι τῆς Μέτρο Γκόλντουϊν Μάγιερ, Γκρὴρ Γκάρσον - Γουώλτερ Πίτζον ἐγκαταλείπει γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς αἰσθηματικοδραματικοὺς ρόλους γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ σὲ μιὰ κωμωδία ποὺ διευθύνει ὁ Τζὰκ Κόνγουαιη καὶ ποὺ τιτλοφορεῖται: «Τζούλια Μισπιχαίηδδ».

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ποὺ... δὲν ἔγινε

Ἡ κ. Ἀγλαΐα εἶνε ἰδιοκτήτρια ἑνὸς ξενοδοχείου της ὁδοῦ Σωκράτους. Κόσμος καὶ κόσμος περναει ἀπὸ ἐκεῖ πέρα, καλοὶ καὶ κακοί, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἔντιμοι καὶ ἀπατεῶνες. Περασε κι' ἕνας παράξενος ἄνθρωπος, ἕνας τύπος, κι' ἔμεινε ἀπὸ τότε στὸ ξενοδοχειο της: Ὁ «Καρβουνιάρης». Ὁ ὑπαστυνόμος κ. Δ. Ἰλιάδης μᾶς τὸν γνώρισε ἕνα βράδυ. Κι' ἀπὸ τὴν κ. Ἀγλαΐα, τὸν φιλο ἀστυνομικὸ κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν «Καρβουνιάρη» ἀκούσαμε τὴν παράξενη ἱστορία του:

Ἕνα καιρὸ ὁ «Καρβουνιάρης» ἦταν ὁ μεγαλείτερος εἰσαγωγεὺς γαιανθράκων. Αὐτὸς προμήθευε κάρβουνο στὰ καράβια. Εἶχε ἀκόμη καὶ μιὰ ἱστορία μὲ τὸν «Ἀβέρωφ» ποὺ θὰ σᾶς τὴν διηγηθοῦμε ἄλλη φορά. Ἔκανε ἑκατομμύρια πολλά, μὰ ὅπως τὰ κέρδισε τὰ σκόρπισε, δοκιμάζοντας τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἀθηναικῆς νύχτας. Ἔντιμος καὶ πονόψυχος, μὰ δίχως πρακτικὸ μυαλό, διεσπάθισε ὅλη τὴν περιουσία του καὶ τέλος ἔμεινε σχεδὸν στὴν ψάθα.

Τότε ἔγινε λεσχιάρχης καὶ σήμερα εἶνε χοροδιδάσκαλος. Αὔριο μπορεῖ πάλι νὰ γίνῃ χρηματιστὴς καὶ ἑκατομμυριοῦχος.

Οἱ γυναῖκες ἦταν πάντα ἡ μεγάλη ἀδυναμία του. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πάθος του ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς φοβερῆς αὐτῆς ἱστορίας του, ποὺ θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε καὶ ποὺ κόντεψε νὰ τὸν τρελλάνῃ...

Τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε μιὰ χαρτοπαικτικὴ λέσχη γνώρισε μιὰ μικρούλα ποὺ ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς κ. Ἀγλαΐας. Ἦταν τότε σαράντα χρόνων. Ἡ μικρὴ εἶχε τὰ μισὰ χρόνια του. Καὶ τὴν ἐλάτρευε. Κάθε βράδυ πήγαινε νὰ τὴν ἰδῇ, κουβαλώντας της ἕνα σωρὸ γλυκὰ καὶ δῶρα. Μιὰ νύχτα ὅμως κατάλαβε ὅτι ἡ ὡμορφη διαβόλισσα δὲν τοῦ ἦταν πιστή. Σὸν πρόδιδε μ' ἕναν σαλταδόρο, ἕνα παίδαρο γερδεμένο κι' ὡμορφο. Θόλωσε τὸ μυαλό του. Τὸ ἴδιο βράδυ βεβαιώθηκε γιὰ τὴν ἀπιστία. Μπῆκε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο τῆς σοφίτας καὶ βρῆκε τὸν σαλταδόρο νὰ περιμένῃ τὴ φίλη του. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. Ξημέρωμα κοντά...

— Ντύσου, ρέ, νὰ φύγουμε καὶ νὰ πάμε νὰ λογαριαστοῦμε! τοῦ φώναξε ἀγριεμένος.

Κατέβηκαν στὸ δρόμο. Ἐκεῖ ὅμως δὲν ἔσφαξε τὸ νέο. τὸν λυπήθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔχε χάρι, ρέ!... Τράβα στὸ σπίτι σου, καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναϊδῶ στὸ ξενοδοχεῖο!...

Ὁ σαλταδόρος ἔτρεξε στὸ σπίτι του καὶ τὸ πρωὶ τηλεφώνησε στὴ φίλη του νὰ πάῃ νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἔμειναν μαζὶ πολλὲς ὧρες. Γιὰ νὰ μὴ ἀνησυχήσουν μάλιστα στὸ ξενοδοχεῖο τηλεφώνησε ἡ νέα στὴν κ. Ἀγλαΐα:

— Θ' ἀργήσω γαρθὼ σήμερα γιατὶ συνέβη κάτι τρομερό. Ὁ «Καρβουνιάρης» ἔδωσε ἑφτὰ μαχαιριὲς τοῦ σαλταδόρου. Βρίσκομαι κοντά του. Ψυχορραγεῖ στο Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν!...

Τ' ἄκουσε ἡ κυρὰ Ἀγλαΐα καὶ κόπηκε ἡ ζωή της. Τὸ μεσημέρι πῆγε ὁ «Καρβουνιάρης» στὸ ξενοδοχεῖο.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τοῦ φώναξε. Τί ἔκανες; Πάει καταστράφηκες, καϋμένε, γιὰ μιὰ γυναῖκα... Πήγαινε κρύψου, φουκαρά μου, γιατὶ χάθηκες!...

— Μὰ τί συμβαίνει; ρώτησε κατάπληκτος ὁ «Καρβουνιάρης».

— Μωρὲ δὲν λυπήθηκες τὴ ζωή σου; Κάρφωσες ἑφτὰ μαχαιριὲς τοῦ σαλταδόρου καὶ κάνεις τὸν ἀδιάφορο; Τὸν βρήκανε μισοπεθαμένο στὸ δρόμο καὶ τώρα τὸν ἔχουνε στὸ Σταθμὸ Α'. Βοηθειῶν!

Χλώμιασε ὁ «Καρβουνιάρης». Βέβαια δὲν τὸν εἶχε χτυπήσει, μὰ ὁ σαλταδόρος εἶχε φύγει μαζί του ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Ὅλοι ξέραμε ὅτι εἶχαν κατεβῆ στὸ δρόμο γιὰ νὰ λογαριστοῦνε. Κανεὶς δὲν θὰ τὸν πίστευε ὅτι ἦταν ἀθῶος. Κατάλαβε ὅτι ἦταν χαμένος. Ἔτρεξε στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν μήπως προλάβῃ ζωντανὸ τὸ σαλταδόρο καὶ τὸν κάνῃ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν τὸν εἶχε σκοτώσει αὐτός. Μὰ ἐκεῖ τὰ πράγματα μπερδεύτηκαν πιὸ πολύ. Ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ Σταθμοῦ φαινόταν ὅτι δὲν εἶχε μεταφερθῆ κανένας μαχαιρωμένος, τὸ περασμένο βράδυ.

— Μπορεῖ νὰ τὸν μάζεψαν καὶ νὰ τὸν πήγανε σὲ κανένα νοσοκομεῖο. Μπορεῖ κι' ὅλας νὰ πέθανε καὶ νὰ τὸν ἔχουν στὸ Νεκροτομεῖο... Δὲν περνᾶν ὅλοι οἱ τραυματίαι ἀπὸ τὸ Σταθμό, τοῦ δήλωσαν.

Κρῦος ἱδρὼς ἔλουσε τὸν «Καρβουνιάρη». Μὲ χίλιες προφυλάξεις γύρισε ὅλα τὰ νοσοκομεῖα ψάχνοντας τὰ βιβλία τους καὶ ρωτῶντας τὶς «ἀδελφὲς» καὶ τοὺς γιατρούς. Τὸ μαρτύριό του ἦταν ἀκόμη μεγαλείτερο, γιατὶ δὲν ἤξερε τὸ ἐπώνυμο τοῦ σαλταδόρου. Κάθε φορὰ ποὺ ρωτοῦσε, ἀναγκαζόταν νὰ κάνῃ λεπτομερῆ περιγραφὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀναζητοῦσε.

Νύχτωσε κι' ἀκόμη ὁ «Καρβουνιάρη» γύριζε μὲ χίλιες προφυλάξεις στὰ νοσοκομεῖα. Εἶδε ἕνα σωρὸ τραυματίες. Πῆγε καὶ στὸ Νεκροτομεῖο κι' ἔψαξε ἀνάμεσα στοὺς σκοτωμένους μήπως βρῆ... τὸ «θῦμα» του. Ἔπειτα τρομοκρατημένος ἄρχισε νὰ σκέφτεται ἂν ἔπρεπε νὰ κρυφτῆ ἢ ὄχι. Καμμιὰ γυναίκα δὲν κρατάει τὴ γλῶσσα της. Κατάλαβε ὅτι ἦταν χαμένος. Πέρασαν δυο-τρεῖς ἡμέρες μ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἀγωνία. Τέλος τὴν πέμπτη ἡμέρα ἔμαθε ἀπὸ ἕνα ἔμπιστο φίλο του τὴν ἀλήθεια:

— Ὤμορφα σοῦ τὴν ἔσκασε ἡ Σμυρνιά, τοῦ δήλωσε. Πέντε ἡμέρες γλεντάει μὲ τὸ σαλταδόρο κι' ἐσὺ ἔχεις ἐξαφανισθῆ...

Ὁ «Καρβουνιάρης» τὰ ἔχασε.

— Γιὰ ἐξηγήσου τί θέλεις νὰ πῆς; Ζῆ, μωρέ, ὁ σαλταδόρος;...

— Ζῆ καὶ σὲ κοροϊδεύει. Ἡ φιλενάδα σου εἶχε πῆ αὐτὸ τὸ ψέμμα στὴν κυρὰ Ἀγλαΐα γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσία της κι' ἐσὺ ἔτρεχες νὰ βρῆς τὸ σκοτωμένο!

Καὶ γέλασε ὁ φίλος του. Γέλασε κι' ὁ «Καβουνιάρης» μ' ἀνακούφισι. Ἀπὸ τὴ χαρὰ του ξέχασε καὶ νὰ θυμώσῃ. Ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος Ἄφησε τὴν διαβόλισσα μὲ τὸ σαλταδόρο καὶ τράβηξε γι' ἄλλες περιπέτειες. Μὰ τὸ πρόβλημα του ἀκόμη συζητεῖται στὸν ὑπόκοσμο.

Γ. ΔΡΑΚΟΣ

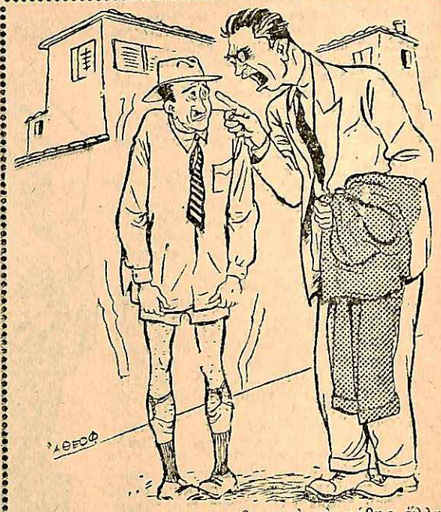

— Φέρε πίσω τὸ κοστοῦμι γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ μὴν εἶσαι κακοπληρωτής!...
(Σκίτσο Α. Θεοφιλοπούλου)

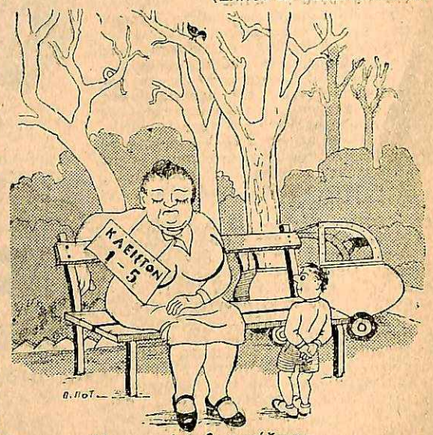

Ἡ παραμάνα ξεκουράζεται...
(Τοῦ Π. Ποταμιάνου)

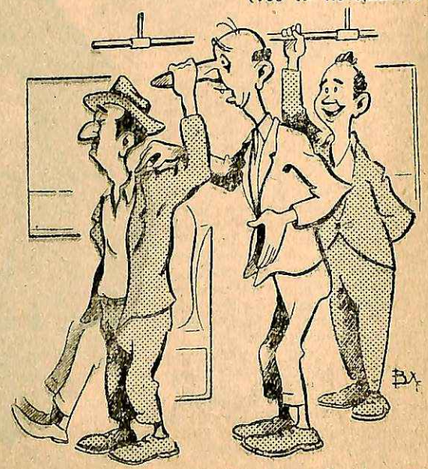

— Δὲν τραβᾶς, παλληκάρι μου, τὸ χέρι σου γιατὶ θέλω νὰ φτερνίσω;
(Τοῦ Β. Χοιστοδούλου)

Ὁ Ρόμπερτ Τσέτναμ ἄρχισε τὴν περίεργη καὶ καταπληκτικὴ σταδιοδρομία του μὲ μιὰ κοινή, πολὺ κοινὴ ἀπάτη. Ἔπρεπε νὰ βρῆ μὲ κάποιο τρόπο τὰ πρῶτα χρήματα.. Ὅλα τὰ ἄλλα θὰ ἦσαν εὔκολα κατόπιν.

Μιὰ μέρα, ἕνας φλεγματικὸς καὶ λιγομίλητος Ἄγγλος ἐμφανίσθηκε μπροστὰ στὸν τραπεζίτη τοῦ Λιβόρνου Ταντέο.

— Εἶμαι ὁ λόρδος Φὶτζ Οὐίλλιαμ, τοῦ εἶπε. Θἄθελα νὰ μάθω σὲ ποιὰ κατάστασι βρίσκεται ὁ λογαριασμός μου στὴν Τράπεζά σας.

Ὁ Ταντέο τινάχθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ ὑποκλίθηκε βαθύτατα. Ἔπειτα, ἀφοῦ συμβουλεύθηκε τὰ βιβλία του, ἀπάντησε:

—Ὁ τραπεζίτης Μπάρλεϋ ἔχει ἀνοίξει μιὰ πίστωσι ἐπ' ὀνόματί σας γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 1.000 λιρῶν. Δεδομένου ὅτι δὲν ἔχετε ἀποσύρει τίποτε, ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ ποσὸν βρίσκεται στὴ διάθεσί σας.

— Δὲν μοῦ χρειάζεται πρὸς τὸ παρόν, εἶπεν ὁ λόρδος. Πηγαίνω στὸ Μιλάνο. Ἀπὸ κεῖ θὰ σᾶς διαβιβάσω τὶς ἐντολές μου.

Τὸ ὕφος τοῦ ἐπισκέπτου ἦταν τέτοιο, ὥστε οὔτε στιγμὴ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Ταντέο ἡ ἰδέα ν' ἀμφιβάλῃ ὅτι εἶχε μπροστά του τὸν πάμπλουτο λόρδο Φὶτζ Οὐίλλιαμ. Κι' ὡστόσο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοῦ εἶχε κάμει τὴν τιμὴ νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χέρι δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν καμαριέρη τοῦ Ἄγγλου εὐπατρίδου.

Ἀπὸ τὸ Μιλάνο, ὁ Ρόμπερτ Τσέτναμ διεβίβασε τρεῖς ἐντολὲς στὸν Ταντέο. Τὴ μιὰ νὰ πληρώσῃ ἕνα ποσὸν 430 λιρῶν σὲ κάποιον Τζιάκομο Κοτσιοῦτο γιὰ τὴν ἀγορὰ μιᾶς ἐπαύλεως. Τὴ δεύτερη γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 165 λιρῶν ποὺ ἔπρεπε νὰ πληρωθῆ σ' ἕναν Τζιοβάνι Μεντόλα γιὰ τὴν ἀγορὰ ἐπίπλων, ἁμαξῶν, κλπ. Καὶ τὴν τρίτη γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 350 λιρῶν, ποὺ ἔπρεπε νὰ καταβληθῆ στὸ διαχειριστὴ του Ἱερεμία Πόττερ.

Καὶ τὰ τρία αὐτὰ ποσὰ τὰ εἰσέπραξε ὁ ἴδιος ὁ Τσέτναμ, μεταμφιεσμένος διαδοχικὰ σὲ Κοτσιοῦτο, σὲ Μεντόλα καὶ σὲ Πόττερ.

Εἶχε καταφύγει σ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα γιὰ νὰ μὴ προκαλέσῃ τὶς ὑποψίες τοῦ Ταντέο, ποὺ... ἄρχισε νὰ τραβᾶῃ τὰ μαλλιά του μόνον ὅταν διεβίβασε τὰ ἀποδεικτικὰ τῶν πληρωμῶν στὸν Μπάρλεϋ κι' ἔμαθε ἀπ' αὐτὸν ὅτι ὁ λόρδος Φὶτζ Οὐίλλιαμ δὲν εἶχε μετακινηθῆ ἀπὸ τὸν πύργο του κι' οὔτε εἶχε σκεφθῆ ποτὲ ν' ἀνοίξῃ καμμιὰ πίστωσι καὶ μάλιστα γιὰ ἕνα ποσὸν τόσο σοβαρὸ στὸ Λιβόρνο.

Ἀλλὰ τότε; Ὁ Τσέτναμ εἶχε πλαστογραφήσει ἁπλούστατα τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Μπάρλεϋ, ποὺ τὴν γνώριζε ἀπὸ διαφόρους λογαριασμοὺς τοῦ κυρίου του.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν χονδροειδῆ αὐτὴ ἀπάτη, ὁ Τσέτναμ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μιλάνο καὶ πῆγε στὴ Ρώμη, ὅπου ἐμφανίσθηκε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος Ὄλαφ τῆς Σουηδίας. Ἐκεῖ ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν Πάπα καὶ συνδέθηκε μὲ τὴν ὡραιοτάτη κόμησσα Γκοταλτιέρι, ποὺ τοῦ πρότεινε νὰ κάμουν μαζὶ ἕνα ταξεῖδι στὸ Κάπρι. Ἀλλ' ὁ Τσέτναμ, μαζὶ μὲ τὸν ἔρωτα, δὲν ξεχνοῦσε καὶ τὶς ὑποθέσεις του. Ἀγόρασε, λοιπόν, μιὰ ἐπαυλι, πλήρωσε μιὰ προκαταβολὴ εἴκοσι χιλιάδων λιρων, τὴν μετεπώλησε σ' ἕναν ἄλλον, εἰσπράττοντας τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν καὶ ἐξαφανίσθηκε.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, οἱ ἔμποροι ἀδαμάντων τοῦ Ἀμστερνταμ μάθαιναν τὴν ἀφιξι στὴν πόλι τους τοῦ μεγάλου δουκὸς Βλαδιμήρου, ἀδελφοῦ τοῦ Τσάρου Παύλου τοῦ Α' κι' ἔτριβαν τὰ χέρια ἀπὸ τὴ χαρά τους. Γιατὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως τοῦ μεγάλου δουκὸς ἦταν ν' ἀγοράσῃ μερικὰ διαμάντια γιὰ τὸ στόλισμα τοῦ στέμματος ποὺ θὰ φοροῦσε ἡ αὐτοκράτειρα Ὄλγα Κωνσταντινόβια κατὰ τὴ στέψι της.

Οἱ ἀδαμαντοπῶλαι τοῦ Ἀμστερνταμ προθυμοποιήθηκαν, ὅπως ἦταν φυσικό,

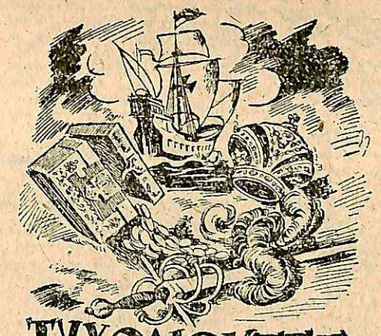

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ των 5 Ἠπείρων

Ρόμπερτ Τσίτναμ, ὁ «μεγαλοφυὴς» καμαριέρης

νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὰ καλλίτερα ποὺ εἶχαν.

— Πρέπει νὰ τὰ δείξω στὸν ἀδελφό μου, εἶπεν ὁ μέγας δούξ. Ἐμπιστευθῆτε δεύση στὴ Μόσχα. Ἡ πληρωμὴ τοῦ ἀντιτίμου θὰ γίνῃ ἐκεῖ.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τὸ Στέττινγκ, ὁ μέγας δούξ, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Τσέτναμ, ἀποκοίμισε τὸ σύντροφό του, ρίχνοντας μέσα στὸ κρασί του ἕνα ναρκωτικό, πῆρε τὸ κουτὶ μὲ τὰ διαμάντια κι' ἐξαφανίσθηκε.

Ὁ Τσέτναμ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἔτρεξε ἀμέσως στὴν Κωνσταντινούπολι, παρουσίασε τὰ διαμάντια του στὸν Σουλτάνο Σουλεϊμὰν τὸν 7ο κι' ὅπως ἡ τιμὴ ποὺ ζητοῦσε ἦταν πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὴν ἀξία τους, δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὸν πείσῃ νὰ τ' ἀγοράσῃ.

Ἀπὸ κεῖ, ὁ περίφημος Ἄγγλος τυχοδιώκτης πῆγε στὴν αὐλὴ τοῦ Σάχη τῆς Περσίας Φαρντισὶ Τζεμπὲλ ὡς ἀπεσταλμένος μιᾶς ὁμάδος Ἄγγλων κεφαλαιούχων καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὴν κατασκευὴ ἑνὸς δικτύου δρόμων καὶ ἄλλων τεχνικῶν ἔργων.

Τὴ σχετικὴ σύμβασι ὁ Τσέτναμ τὴν πούλησε τρεῖς φορές, τὴ μιὰ στὸ Παρίσι, τὴ δεύτερη στὶς Βρυξέλλες καὶ τὴν τρίτη πάλι στὸ Παρίσι.

Σὲ λίγο, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν τριῶν ἑταιριῶν ἔφτασαν στὴν Τεχεράνη διεκδικῶντας τὰ δικαιώματά τους. Ἀλλ' ὁ Πέρσης μονάρχης τοὺς ἔδιωξεν ὅλους καὶ ἀγανακτισμένος γι' αὐτὴ τὴν περίεργη ἱστορία, ἀπαγόρευσε γιὰ ἀρκετὸ διάστημα τὴν εἴσοδο Εὐρωπαίων στὴ χώρα του.

Ὁ Τσέτναμ πῆγε κατόπιν στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ καὶ ἔφτασε μέχρι τῆς Κορέας, ἀπὸ ὅπου γύρισε στὴν Εὐρώπη ἔχοντας στὴν τσέπη του μερικὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, ποὺ ἀπεδείκνυαν ὅτι ἦταν ἰδιοκτήτης μεγάλων μεταλλείων μαγγανίου καὶ χαλκοῦ.

Ἀλλά, κατὰ τὶς διαπραγματεύσεις ποὺ ἔκανε γιὰ τὴν πώλησί τους, ἡ τύχη τὸν ἔφερε μπροστὰ στὸν τραπεζίτη Ταντέο, ποὺ ἦταν τὸ πρῶτο θῦμα του.

Ὁ Τσέτναμ συνελήφθη τότε καὶ κατεδικάσθηκε σὲ πολυετῆ εἰρκτή.

Κατώρθωσε, ὡστόσο, νὰ δραπετεύσῃ καὶ κατέφυγε, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, στὴ Βοημία, ὅπου παρουσιάσθηκε στὴν πλουσία χήρα βαρώνη Τοκαϋ ὡς τελευταῖος ἀπόγονος τῶν Τυδὼρ καὶ νόμιμος διεκδικητὴς τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου.

Ἡ βαρώνη Τοκαϋ ἔθεσε ἀμέσως ὅλη τὴν περιουσία της στὴ διάθεσί του, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ μεγάλου σκοποῦ του καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν τοῦ προσέφερε καὶ τὴν καρδιά της.

Ὁ Τσέτναμ τὴν παντρεύτηκε κρυφὰ

Ὁ Τσέτναμ παρουσίασε τὰ διαμάντια του στὸ Σουλτάνο Σουλεϊμὰν καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τ' ἀγοράσῃ...

καὶ σὲ λίγο, κυριευμένος ἀπὸ μιὰ περίεργη νοσταλγία, ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἐκεῖ ὅμως ἀναγνωρίσθηκε καὶ ὁ περίφημος τυχοδιώκτης πέθανε στὴ φυλακὴ τὸ 1839 σὲ ἡλικία 64 χρόνων.

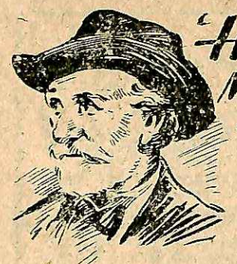

Η ιστορία μιας όπερας

Πώς έγραψε ο Βέρντι την «Αΐντα»

Καμμιά ίσως άλλη όπερα δεν έγινε τόσο δημοφιλής σ' όλο τον κόσμο κατά την τελευταία τριακονταετία όσο η «Αΐντα». Η ιστορία της είνε αρκετά περίεργη κι' ενδιαφέρουσα.

Το 1870, ο κυβερνήτης της Αιγύπτου Ισμαήλ Πασσάς ζήτησε απ' το διάσημο Ιταλό μουσικοσυνθέτη Γκιουζέππε Βέρντι να γράψη ένα μελόδραμα για το θέατρο της "Οπερας του Καΐρου. Η πρότασις ήταν έλκυστική. Ωστόσο ο Βέρντι δεν φάνηκε διόλου ενθουσιασμένος.

— Δεν γράφω ποτέ μουσική επί παραγγελία για κανένα! δήλωσε.

Τέλος, οι αντιπρόσωποι του Ισμαήλ Πασσά είχαν την έμπνευσι να του στείλουν ένα σύντομο σενάριο της «Αΐντας», γραμμένο απ' το Γάλλο αιγυπτιολογο Μαριέτ. Αυτό ήταν! Αμέσως, η φαντασία του Βέρντι φλογίσθηκε. Η ιστορία του Μαριέτ άφορούσε μιά Αιγυπτία σκλάβα και μιά πριγκήπισσα, άντίζηλες για τον έρωτα του πολεμιστού Ραντάμες. Ήταν ένα θέμα πού παρουσίαζε άπέραντες δυνατότητες, μουσικές και θεσματικές.

Σέ μιά βδομάδα λοιπόν, ο Βέρντι είχε υπογράψει τα συμβόλαιο. Θάπαιρνε ως δικαιώματα για την πρωτη παράστασι 150.000 φράγκα — ποσόν τεράστιο για την έποχή έκείνη. Ωφειλε νάχη έτοιμάσει την «Αΐντα» τον Ιανουάριο του 1871.

Το Μάϊο, ο Βέρντι συνεργάσθηκε στη βίλλα του με το θεατρικό συγγραφέα Καμίλ ντυ Λοκλ. Κι' άνέπτυξαν οί δυό τους το σύντομο τετρασέλιδο σχέιο του Μαριέτ σέ πλήρες σενάριο. Δυό μήνες άργότερα, ο Βέρντι τέλειωσε σ' ένα νέο ποιητή, τον Άντώνιο Γκισλαντζόνι, ως ποιητή κάμη έμμετρο. Εξηλεγχε ωστόσο ο ίδιος το έργο του κι' έκανε τις σχετικές διορθώσεις. Το μέρος π. χ. όπου η Αΐντα άναγνωρίζει τον πατέρα της μεταξύ των σίχμαλώτων του Ραντάμες, ξαναγράφτηκε 9 φορές άπ' τον Γκιολαντζόνι, ως ποιητή να το έγκρίνη ο Βέρντι.

Πρίν άκόμη τελειώση το λιμπρέτο, ο Βέρντι άρχισε νά συνθέτη τη μουσική, πού ήταν καθαρά ιταλική, μολονότι το έργον έκτυλίσσεται στην άρχαία Αίγυπτο. Εγραψε δέ την τελευταία νότα στα τέλη Δεκεμβρίου του 1870. Μιά όπερα προωρισμένη νά ζήση έπί αίώνες, χρειάσθηκε μόνον 7-8 μήνες για νά συμπληρωθή...

Ο Βέρντι την παρέδωσε όταν ώριζε το συμβόλαιο. Ωστόσο η πρώτη παράστασις στο Καΐρο άνεβλήθη έπί 11 μήνες. Και σ' αυτό έφταιγε ο Γαλλογερμανικος πόλεμος. Τα κοστούμια κι' οί σκηνογραφίες είχαν παραγγελθή στο Παρίσι, όπου θα έπέβλεπε την έκτέλεσι ο Μαριέτ. Όταν όμως το Παρίσι πολιορκήθηκε άπ' τους Πρώσσους, ο Μαριέτ δέν μπορούσε πιά νά έπικοινωνήση μέ το Βέρντι και τον Ισμαήλ Πασσά, μολονότι προσπάθησε νά μεταχειρισθή άεροστατο για ν' άλληλογραφήση μαζί τους.

Άλλη δυσκολία ήταν η έκλογή του διευθυντού της όρχήστρας. Ο Ισμαήλ Πασσάς ζήτησε τον Μαριάνι, τον Τοσκανίνι της έποχής έκείνης. Ο Βέρντι ήταν σύμφωνος. Άλλα ο Μαριάνι δέν δέχθηκε, γιατί ύπήρχε μιά έχθρα μεταξύ τους, για άνεξακρίβωτη αίτία — είτε για οίκονομικούς λόγους, είτε γιατί ο Μαριάνι είχε άνακαλύψει ότι ο Βέρντι είχε σχέσεις μέ τη φιλενάδα του Τερέζα Στολτζ.

Έτσι, ο Μαριάνι πέρασε στο στρατόπεδο του Βάγνερ, θανασίμου έχθρού του Βέρντι, και διηύθυνε την έκτέλεσι του «Λοενγκριν». Κι' ο Βέρντι έστειλε στο Καΐρο το μαέστρο Μποτεσίνι, για τις πρόβες και την πρεμιέρα.

Ο Ισμαήλ Πασσάς προσκάλεσε, για την έξαιρετική έκείνη παράστασι, άρκετούς μουσικούς κριτικούς άπ' την Ευρώπη.

Η γενική δοκιμή κρατησε άπ' τις 7 το βράδυ ως τις 3½ μετά τα μεσάνυχτα. Ο Ισμαήλ Πασσάς την παρακολουθησε ολοκληρη και γύρισε κατόπιν στο μέγαρό του ένθουσιασμένος, για νά στείλη άμέσως συγχαρητήρια τηλεγραφήματα σ' όσους είχαν συνεργασθή για την «Αΐντα».

Στην πρεμιέρα, το νέο θέατρο άκτινοβολούσε άπο κοσμήματα και παράσημα. Οί γυναίκες του χαρεμιού, μέ τους φερετζέδες τους είχαν καταλάβει τρία θεωρεία της πρώτης σειράς. Οί κριτικοί έξεθείασαν την «Αΐντα». Μερικοί όμως έγραψαν ότι η μουσική της ήταν «Βαγνέρειος», ένώ στην πραγματικότητα δέν ύπήρχε τότε σ' όλη την Ευρώπη διανοούμενος περισσότερο άντι-Γερμανός άπ' το Βέρντι. Σέ κάθε εύκαιρία, έξεφράζετο μέ συμπόνοια για τη λατινική διανόησι, πού είχε ποδοπατηθή άπ' τους «καταραμένους Γότθους». Θεωρούσε τη μουσική του Βάγνερ ως άντίστοιχη μέ τη βιαία πολιτική του καγκελλαρίου Βίσμαρκ.

Ωστόσο, όταν έμαθε το θάνατο του Βάγνερ, στα 1883, έγραφε μ' άληθινή λύπη:

«Έλειψε μιά μεγάλη προσωπικότης, που άφίνει βαύτατα ίχνη στην ίστορία της Τέχνης».

Η «Αΐντα» σημείωσε έπό τότε πραγματικούς θριάμβους. Σ' αυτήν άποθεώθηκαν ή Μέλμπα κι' ή Άδελίνα Πάττι. Και θά περάση άκόμη πολύς, πάρα πολυς καιρός, για ν' άρχίση νά ξεχνιέται αυτή ή όπερα και νά περνάη στο περιθώριο.

Λαϊκά δίστιχα

Βρέξε Χριστέ μου, ύδράργυρο νά πιούν να βούβαθούνε
οί γλώσσες και τά στόματα που μάς κατηγορούνε.

Είπαν τα μάτια της καρδιάς: "Καρδιά γιατ' έχεις λύπη;"
—"Είστε τυφλά: Δέν βλέπετε το ταίρι μου πώς λείπει;"

Μ' άρνήθηκες πού ν' άρνηθής τη μάννα πού σ' ένέννοα
το γάλα πού σ' έβύζαξε νά το ξεράσης σίμα!

Μήν άγαπήσης άνθρωπο δίχως νά σ άγαπήση
δίχως νά δής τα μάτια του, νά τρέχουν σάν τή βρύσι

Νά τόξεραν οί λεύτερες τ' έχουν οί παντρεμένες
σάν άκουναν την παντρειά θά τρέμαν οί κοϋφένες

Μιά μεγάλη πέτρα τού γιαλού θα βάλω προσκεφάλι
γιατί όσο πάσχει το κορμί τα ψαίει το κεφάλι.

Νά φύγω θέλω κι' άπό δώ, ν' άλλάξω και τον τόπον
ίσως και πουκάσουνε οί γλώσσες των άνθρώπων.

Ο κόσμος είν ένα δεντρί και μείς το πωρικό του
ο χάρος είνε τουνητής και παίρνε τον άνθό του

Σπαθιά κι' άν βρέξης ούρανέ μαχαίρια κι' άν χιονίσης
εύάς δπ' την άγάπη μας δέ θά μάς ξεχωρίσης.

Άναστενάζω, βγαίνει άχνός και μέσα βράζει ο πόνος
κι' όποιος μάς έξεχώρισε νά μήν τον εύρη ο χρόνος.

Τί σού είπα και μού χόλιασες λαμπάδα μου χυμένη;
για να φιλί που μούδωκες νά στέκης πικραμένη.

Άνοιξε γή μέσα νά μπώ και σκέπασέ με χώμα
νά λείψω άπό τα βάσανα κι' άπ' των όχτρών το στόμα

Ψηλά τη χτίζεις τη φωλιά μα θά λυγίση ο κλώνος
και θά σού φύγη το πουλί και θά σού μείνη ο πόνος

«Πλαστικές» βάρκες

Η κατασκευή των και τα προσόντα των

Χάρις στις προόδους της άμερικανικής βιομηχανίας μπορούν τώρα να κατασκευασθούν άπό 6 έργάτες σέ 6 ώρες μεγάλες βάρκες άπό πλαστική ούσία. Πρόκειται για ένα άληθινά έπαναστατικό νεωτερισμό πού δοκιμάσθηκε πρώτα μ' έπιτυχία στο άμερικανικό Πολεμικό Ναυτικό και τώρα προσφέρεται σ' όλο τον κόσμο άπ' τα μεγάλα έργοστάσια Γκουίννεο

Ένας συνηθισμένος τύπος τέτοιου σκάφους έχει μήκος 7 μέτρων περίπου και βάρος 1½ τόννου μπορεί νά μεταφέρη 22 άτομα κινείται μέ δυό βενζινομηχανές κι' άναπτύσσει ταχύτητα 19 κόμβων

Οί βάρκες αύτές είνε τα πρώτα πλωτά μέσα μέ πλαστικό σκάφος Συγχρόνως είνε τα μεγαλείτερα μονοκόμματα άντικείμενα άπό πλαστική ούσία, πού έχουν κατασκευασθή ως σήμερα. Για νά ναυπηγηθή ένα παρόμοιο σκάφος ξύλινο θάπρεπε νά δουλέψουν 6 είδικοί τεχνίτες έπί 60 ώρες το λιγώτερο.

Η διαφορά δηλαδή όπως καταλαβαίνετε είνοι έξαιρετικά μεγάλη, γιατί μέ τις βάρκες πού θά γίνωνται άπό πλαστική ούσία κερδίζεται πολύτιμος χρόνος πράγμα άρκετά σημαντικό

Είνε κι' άλλα όμως τα πλεονεκτήματα των νέων πλαστικών σκαφών — έκτος άπ' την ταχύτητα της ναυπηγήσεως. Δέν χρειάζονται βάψιμο, γιατί το χρώμα είνε άνακατεμένο έξ άρχής μέ την πλαστική ούσία κι' έτσι είνε όμοιόμορφο και δέν ξεφτάει ούτε ξεθωριάζει ποτέ Έπειτα οί βάρκες αύτές καθαρίζονται εύκολα μέ πλύσιμο και τρίψιμο όπως μιά αυαλωμένη μπανιέρα. Είνε άπροσβλητες άπ' τα έντομα, τα σκουλήκια τούς μύκητες και τούς άλλους φυσικούς έχθρούς του ξύλου Μπορούν νά κρεμασθούν χωρίς νά ραγίσουν ή νά ξεφτύσουν Άλλά κι' άν άκόμη περουσιασθή κάποιο ράγισμα βουλώνεται εύκολα μ' ένα κατάλληλο σύγκολλητικό ύλικό

Η πλαστική ούσία που χρησιμοποιείται γι' αύτες τις βάρκες είνε ένα είδος ρητίνης ένισχυμένης μέ ίνες γυαλιού. Έχει 2½ φορές μεγαλείτερη άντοχή άπό άτοάλι ίσου βάρους και 12 φορές πιό μεγάλη άπ" το ξύλο.

Μ' αύτή τη μέθοδο, το σκάφος μπορεί νά πάρη όποιοδήποτε σχήμα άκόμη κι' το πιό πολύπλοκο μέ καμπύλες που θά-ταν δύσκολο – άν όχι άδύνατο – νά σχηματισθούν μέ ξύλο

Η τεχνική της κατασκευής είνε άπλουστάτη Χρησιμοποιείται ένα «καλούπι» άπό άλουμίνιο το όποίο άλείφεται πρώτα μ' ένα ύγρό – όπως άλείφουν οί νοικοκυρές μέ βούτυρο τις φόρμες των γλυκισμάτων – γιά νά βγή κατόπιν εύκολα άπό κεί μέσα το τελειωμένο σκάφος Έπειτα άπλώνεται στην έσωτερική έπιφάνειά του ένα στρώμα παχύρρευστης ρητίνης, κατάλληλα χρωματισμένης Άπό πάνω τοποθετούνται κομμάτια άπό ένα πλένμα γαλίνων ινών, Έπακολουθεί άλλη στρώση άλλες γυάλινες ίνες κι' ούτω καθεξής ώς ότου το σύνολον άποκτήση το άπαιτούμενο πάχος.

Κατά την κατεργασία αύτή, ένσωματώνεται μέσα στην πλαστική ύλη κι' ένας βοηθητικός ξύλινος σκελετός που θά χρησιμεύση κατόπιν γιά νά στερεώ. θούν τα καθίσματα, οί μηχανές και τ' άλλο έξαρτήματα.

Έπειτα είσάγεται στο καλούπι μιά μεγάλη έλαστική φούσκα και κλείνεται άπό πάνω) το κεφάκι του Κατόπιν διοχετεύεται μέσα στη φούσκα άέρας τόσος ώστε νά έξασκή πίεσι 2½ κιλών σέ κάθε τετραγωνικό πόντο έπιφανείας. Η πίεσις αύτή χρειάζεται γιά νά στρώση καλά ή πλαστική ούσία και νά έφαρμόση τελείως στα τοιχώματα του καλουπιού

Τέλος, διοχετεύεται ύπέρθερμος άτμός σ' ένα σύστημα σωλήνων που περιβάλλει το καλούπι Έτσι η πλαστική ούσία ψήνεται έπί μερικές ώρες σέ θερμοκρασίε 120 βεθμών. Έπειτα το σκάφος είνε πιά έτοιμο και δέν μένει παρά νά τοποθετηθούν τα διάφορα έσωτερικά χωρίσματα. οί μηχανές κλπ.

Οί τεχνικοί των έργοστασίων Γουίννερ σκοπεύουν νά φτιάσουν σκάφη άπό πλαστική ούσία μήκους 30 μέτρων και πλέον!

Τα θαυμάσια του ΣΥΖΥΓΟΥ

Οί Άμερικανίδες κατηγοροΰν το σύζυγ. ως έγωϊστή, αύταρκικό και μουρντάρη!..

Τελευταία έγινε στη Μεγάλη Βρεττανία και στην Άμερική μιά πολύ ένδιαφέρουσα έρευνα μέ σκοπό ν' άποκαλύψη ποιά νομίζει ο κάθε άντρας και ή κάθε γυναίκα πώς είνε τα χειρότερα έλαττώματα τού άλλου στη συζυγική ζωή. Χιλιάδες άντρόγυνα άπάντησαν σ' αύτην την πρότασι: «Ποιά νομίζετε πώς είνε τα χειρότερα έλαττώματα των συζύγων;».

Άς δούμε πρώτα τις άπαντήσεις στη Μεγάλη Βρεττανία.

Τα παράπονα των άντρων:

Ως πρώτο έλάττωμα στις γυναίκες τους οί άντρες καταλογίζουν τη γκρίνια και το κουτσομπολιό. Έπίσης οί άντρες βρίσκουν πώς οί γυναίκες τους δύσκολα εύχαριστιούνται, στενοχωριούνται μέ το τίποτα και έπεμβαίνουν πάρα πολύ σέ όλα.

Μιά μεγάλη μερίδα άνδρών έξ άλλου κατακρίνει μερικές λόξες των γυναικών: «Άγαποΰν πολύ τα λοΰσα» — «είνε ένοχλητικά χαδιάρες» κλπ.

Έπίσης άκολουθοΰν τυφλά κάθε έξωφρενισμό της μόδας, μέχρι τού σημείου ν' άντιγράφουν άκόμη και στη μέση τοΰ δρόμου το έκκεντρικό φόρεμα, ή το «ύπέρκομψο» καπελλάκι μιάς άλλης γυναίκας!...

«Τα οίκιακά τους καθήκοντα άπορροφοΰν πάρα πολύ τις γυναίκες μας», παραπονοΰνται μερικοί. Άλλοι πάλι τις βρίσκουν ύστερικές, περίεργες, νευρικές.

Νά τώρα και τα παράπονα των γυναικών:

Πρώτος - πρώτος στον κατάλογο των έλαττωμάτων έρχεται ο έγωϊσμός. Νά όμως ένας πίνακας πού δίνει παραστατικά τις σκέψεις των γυναικών γιά τους άντρες:

Έγωϊσμός	12 %
Παραμέλησις (θεωροΰν τις γυναίκες σάν κάτι πού τους άνήκει όριστικά και δέν τις προσέχουν)	12 %
Έλλειψις λεπτότητος	11 %
Δέν έκτιμοΰν τις θυσίες πού κάνουν οί νοικοκυρές	8 %
Πίνουν πολύ	5 %
Καπνίζουν πολύ	2 %
Έχουν λόξες	2 %

Η Άγγλίδα άντιγράφει και στη μέση τοΰ δρόμου το έκκεντρικό φόρεμα μιάς άλλης γυναίκας.

Μιά άποκαλυπτική έρευνα

Δέν ένδιαφέρονται γιά το σπίτι τους ..... 2 %
Ξεχνοΰν φοβερά ..... 9 %
Άσήμαντα σφάλματα ..... 25 %

Στις Ήνωμένες Πολιτείες το κυριο παράπονο των άντρων είνε πώς οί γυναίκες δέν προσπαθοΰν καθόλου νά είνε οίκονόμες, πώς δέν ξέρουν νά δουλεύουν το σπιτικό τους και άδιαφοροΰν τελείως γιά το νοικοκυριό τους Τα 3% μόνο των άντρων δέν βοήκαι κανένα έλάττωμα στις γυναίκες

Έξ άλλου τα παράπονα των Άμερικανίδων γυναικών είνε γιά τους άντρες έπίσης πολλά και διάφορα:

1. Πίνουν πολύ.
2. Θεωροΰν τις γυναίκες σά φυσική ίδιοκτησία «Μετά το γάμο δέν σοΰ φέρνουν ούτε μιά κερασιά».
3. Έγωϊσμός. Μόνο ο έαυτούλης τους άξίζει.
4. Είνε πολύ δεσποτικοί
5. Κυττάζουν «άλλες γυναίκες».

Μόνον 4 % των Άμερικανίδων δήλωσαν πώς δέν βρίσκουν κανένα έλάττωμα στους άντρες.

Οί άπαντήσεις αύτές ίσως νά έπαναλαμβάνουν τα γνωστά έλαττώματα των συζύγων. Έχουν όμως το καλό πώς τα ταξινομοΰν κι' έτσι παίρνει κανείς μιά ίδέα γιά τα βάσανα τοΰ συζυγικοΰ βίου.

Και τώρα γιά νά άνακεφαλαιώσουμε το ένδιαφέρον αύτό θέμα:

Οί γυναίκες είνε:	Οί άντρες είνε:
Σχολαστικά νοικοκυρές	Έγωϊστές
Γκρινιάρες	Δύσκολοι
Κουτσομπόλες	Άδιάφοροι
Ίδιότροπες	Τιποτένιοι
Ύστερικές	Πίνουν πολύ
Επεμβαίνουν διαρκώς στις όποθέσεις των συζύγων.	Καπνίζουν πολύ

Αύτός όμως είνε ο γάμος; Κόλασις; Όχι βέβαια. Γυναίκες και άντρες παραπονοΰνται, ρίχνουν την εύθυνη στο σύντροφο ή τη σύντροφό τους, άλλά... έξακολουθοΰν νά συζοΰν.

❁❁❁

Πελώρια λουλούδια

Το μεγαλείτερο λουλούδι του κόσμου παράγεται άπό ένα φυτό της Σουματρας, που λέγεται «αμορφόφαλλος» κι' έχει μιά άσχημη μυρωδιά ψοφημιού. Το ύψος του φτάνει συχνά τα 3 μέτρα. Άν θηλασή σταθή δίπλα του ένας ψηλός άντρας και τεντώση προς τα πάνω το χέρι του, δύσκολα κατορθώνει ν' αγγίξη την κορυφή του. Χρειάζονται δέ δυό άνθρωποι για νά μπορέσουν ν' άγκαλιάσουν τη βάσι του. Συνήθως διατηρείται έπί 3 ήμέρες κι' έπειτα μαραίνεται.

Πελώριο είνε έπίσης ένα λουλούδι μέ 5 πέτολα, το «μπόλο», που άνθίζει στις Φιλιππίνες. Τα πέταλά του έχουν πλάτος 1 μέτρου και το βάρος του φτάνει το 10 κιλά.

Τα άνθοπέταλα αύτά οί ίθαγενείς το χρησιμοποιοΰν συνήθως γιά πιάτα.

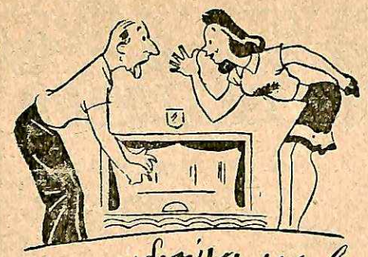

Η κωμωδιούλα μας

ΤΟ ΑΠΟΤΣΙΓΑΡΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΠΕΝΤΛΑΡ: 30 ἐτῶν.
ΕΛΣΗ ΜΕ·Υ·Σ: 23 ἐτῶν ἐξαιρετικὰ ὁμορφη ΤΖΩΝ ΜΕ·Υ·Σ: Πατέρας της.
ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ: 25 - 30 ἐτῶν.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ἐστιατόριο. Ὁ Ρίτσαρντ καὶ ἡ Ἔλση προχωροῦν ἀνάμεσα στὰ τραπεζάκια καὶ ἀνεβαίνουν στὸ ἐπάνω πάτωμα).

ΕΛΣΗ: Ἐδῶ εἶναι θαυμάσια! Μποροῦμε ἀπ' ἐδῶ νὰ βλέπουμε καὶ τὸν κόσμο τοῦ ἐστιατορίου καὶ τὴν κίνησι τοῦ δρόμου!

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Πιθανὸν ἡ κίνησις τοῦ δρόμου νὰ σ' εὐχαριστῇ ἐσένα. Ἐγὼ πάντως δὲν θέλω νὰ βλέπω πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν ἀπέναντι μεριὰ τοῦ τραπεζιοῦ μου. ('Η Ἔλση χαμογελᾶ ἱκανοποιημένη καὶ ὁ νεος συνεχίζει): Ὑπάρχουν ἀλήθεια φορὲς ποὺ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί βρίσκεις ἐσύ, μιὰ τόσο ὄμορφη καὶ πλουσία νέα σ' ἕνα ἀσήμαντο νέο σὰν ἐμένα;

ΕΛΣΗ. Ἴσως κι' αὐτὸ νὰ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες μου ἰδιοτροπίες.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Μιὰ καὶ ἔχεις ὅμως τόσο παράξενο γοῦστο, θὰ ἤθελα νὰ πείσῃς τὸν πατέρα σου νὰ τὸ συμμεριστῇ!

ΕΛΣΗ (κυττάζοντάς τον στὰ μάτια): Θὰ τὸ ἤθελα πολὺ αὐτό. Μὰ δὲν ξέρω γιατί ὁ πατέρας μου δὲν σὲ συμπαθεῖ καθόλου. Κι' ὅμως τόσες φορὲς τοῦ εἶπα πὼς εἶσαι ἕνας ἐξαιρετικὸς νέος. Δυστυχῶς ἐκεῖνος δὲν θέλει νὰ συμφωνήσῃ μαζί μου. "Οχι πὼς ἔχει τίποτε ἐναντίον σου, ἀλλὰ σὲ βρίσκει ἀσήμαντο, χωρὶς προσωπικότητα. Θὰ ἤθελε, λέει, γιὰ σύζυγο τῆς κόρης του ἕνα νέο δραστήριο καὶ ἀποφασιστικό.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Κι' ὅμως ἔχω μιὰ καλὴ δουλειὰ καὶ ὁ μισθός μου εἶνε ἀρκετὰ ἱκανοποιητικός. 'Εξ ὅλλου εἶμαι νέος κι' ἔχω τὸ μέλλον ὁλόκληρο μπροστά μου... Τί λές, Ἔλση, ὑπάρχει ἐλπὶς ν' ἀλλάξῃ γνώμη καὶ νὰ συγκατατεθῇ στὸ τέλος νὰ γίνῃ ὁ γάμος μας;

ΕΛΣΗ (λυπημένη): Πολὺ φοβᾶμαι πὼς δὲν ὑπάρχει τέτοια ἐλπίς.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: "Αν δὲν ἦταν πατέρας σου, θἄλεγα τώρα κάτι γι' αὐτόν... 'Αλλὰ κύττα σύμπτωσις, κατὰ τὴ φωνή...

ΕΛΣΗ (κυττάζοντας μέσα στὴν αἴθουσα): Ὤ, Θεέ μου. Ὁ πατέρας μου ἦρθε κι' αὐτὸς νὰ γευματίσῃ ἐδῶ! 'Αρκεῖ νὰ μὴν ἔρθῃ στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ μᾶς τσακώσῃ ἐδῶ!...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Εὐτυχῶς δὲν εἶνε μόνος του. Ποιὸς νὰ εἶνε ἄραγε ὁ κύριος αὐτὸς ποὺ τὸν συνοδεύει;

ΕΛΣΗ: Θὰ εἶνε ὁ Σὲρ Ντέντλεϋ Χόπκινς. Ὁ πατέρας μου ἔχει μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι μαζί του καὶ ἐπρόκειτο σήμερα νὰ τὸν συναντήσῃ. Φαίνεται, λοιπόν, πὼς γιὰ νὰ τὸν καλοπιάσῃ, θὰ τοῦ κάνῃ τὸ τραπέζι.

(Τὸ γκαρσόνι πλησιάζει τὸ τραπεζάκι τους καὶ φέρνει τὶς σοῦπες).

ΕΛΣΗ: Ὁ πατέρας θὰ προτιμήσῃ φαντάζομαι νὰ μείνῃ στὴν αἴθουσα. "Ας φᾶμε, λοιπόν, τὴν σοῦπα μας προτοῦ κρυώσῃ!...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Καλὰ λές! (πετᾶ τὸ τσιγάρο του ἀπ' τὸ παράθυρο. 'Αμέσως ὅμως σηκώνεται καὶ φωνάζει στενοχωρημένος): Ὤ, Θεέ μου! τί ἔκανα;

ΕΛΣΗ: Τί ἔκανες;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (κυττάζοντας ἔξω στὸν δρόμο): Τὸ ἀναμμένο τσιγάρο μου ἔπεσε ἐπάνω στὸ καπέλλο ἐκείνου τοῦ νέου ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ ἐστιατόριο... Μὲ συγχωρῆς μιὰ στιγμή, πρέπει νὰ τρέξω νὰ τὸν εἰδοποιήσω! (Φεύγει τρέχοντας).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στὸ δρόμο ὁ Ρίτσαρντ πλησιάζει τὸν ἄγνωστο ποὺ ἀπομακρύνεται).

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Κύριε!... Ψίτ!...

('Ο ἄγνωστος ἀνοίγει τὸ βῆμα του, ὁ Ρίτσαρντ ἀνοίγει κι' αὐτὸς τὸ δικό του. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν προφτάνει καὶ τὸν χτυπᾶ κάπως ἀπότομα στὸν ὦμο. 'Ο ἄγνωστος τότε βγάζοντας μιὰ βαρειὰ βλαστήμια, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ).

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Εεεε!... Στάσου!...

('Ο ἄγνωστος ὅμως δὲν καταδέχεται ν' ἀπαντήσῃ καὶ αὐξάνει τὴν ταχύτητα τῆς φυγῆς του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως μπαίνει κατὰ λάθος σ' ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ ἀδιέξοδα δρομάκια τῆς περιοχῆς ἐκείνης).

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (τρέχοντας): Τί διάβολο ἔπαθε καὶ δὲν σταματᾶ. Θὰ καταστραφῇ τελείως τὸ καπέλλο του!...

('Ο ἄγνωστος βλέποντας πὼς μπῆκε σὲ ἀδιέξοδο, σταματᾶ).

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (ἀγανακτισμένος καὶ λαχανισμένος): "Ακου ἐδῶ, παλληκάρι μου. Γιατί δὲν σταματᾶς τόση ὥρα ποὺ σοῦ φωνάζω;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ (νευριασμένος): Οὔφ! Τὴν ἔπαθα!... Μὰ βλέπεις αὐτὴ ἡ ὥρα εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ τὴ δουλειά μας. Εἶνε ἡ ὥρα ποὺ ἡ κίνησις εἶνε πυκνὴ στὸ ἐστιατόρια!...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Τί θὲς νὰ πῇς;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ (βγάζοντας ἀπ'τὴν τσέπη του ἕνα παραφουσκωμένο πορτοφόλι): Νά, πάρτο! Αὐτὸ δὲν εἶνε;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (ἁπλώνοντας τὸ παίρνει, τὸ ἀνοίγει καὶ βλέπει πὼς εἶνε γεμᾶτο τραπεζογραμμάτια): Θεέ μου!.. Ποῦ τὸ βρῆκες αὐτό;

('Ο ἄγνωστος τὸ ἔχει στρίψει κι' ὅλας).

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (βάζοντας τὸ πορτοφόλι στὴν τσέπη του): Θὰ τὸ πάω μετὰ στὸ τμῆμα. Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσω στὸ ἐστιατόριο.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στὴν εἴσοδο τοῦ ἐστιατορίου. Ὁ Ρίτσαρντ συναντᾶ τὸν πατέρα τῆς Ἔλση, ὁ ὁποῖος φαίνεται τρομερὰ συγχισμένος καὶ κυττάζει γύρω σὰν κάτι νὰ ζητᾶ).

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Καλησπέρα σας, κύριε Μέϋς. Τί σᾶς συμβαίνει;

Κος ΜΕ·Υ·Σ: Κάποιος μοῦκλεψε τὸ πορτοφόλι.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο, βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ λωποδύτης καὶ τὸ παραδίδει στὸν κ. Μέϋς): Μήπως εἶνε αὐτὸ τὸ πορτοφόλι σας;

Κος ΜΕ·Υ·Σ (μὴ πιστεύοντας τὰ μάτια του): Ναί!... Αὐτό!... 'Αλλὰ πῶς;...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία): Κυνήγησα τὸν κλέφτη καὶ τοῦ τὸ πῆρα πίσω.

Κος ΜΕ·Υ·Σ: Τὸν κυνηγήσατε;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Φυσικά!... Ἐγὼ ξέρετε εἶμαι ἐνεργητικὸς ἄνθρωπος. Μόλις τὸν εἶδα ἔτρεξα ἀμέσως. Μόνο ποὺ ὁ λωποδύτης μοῦ ξέφυγε, ἀλλ' ὄχι μὲ τὸ πορτοφόλι σας.

Κος ΜΕ·Υ·Σ (κυττάζοντάς τον μὲ θαυμασμό): Μὰ τὴν πίστι μου, ποτὲ δὲν σὲ εἶχα φανταστῇ τέτοιον, νεαρέ μου φίλε.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (μὲ μετριοφροσύνη): Ὤ!... Δὲν ἀξίζει νὰ γίνεται λόγος!

Κος ΜΕ·Υ·Σ: Νὰ μὴ γίνεται λόγος; Μὰ ἂν δὲν μοῦφερνες πίσω τὸ πορτοφόλι μου θὰ ἀναγκαζόμουν νὰ δανειστῶ χρήματα ἀπ' τὸν Σὲρ Ντέντλεϋ γιὰ νὰ πληρώσω τὸ γεῦμα ποὺ τοῦ ἔκανα! 'Ωραίος τρόπος γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ προσπαθεῖ νὰ πετύχῃ μιὰ καλὴ δουλειά! Χωρὶς νὰ λογαριάσωμε πὼς ἡ ἀπώλεια τῶν διαφόρων σημειώσεων ποὺ ὑπῆρχαν μέσα στὸ πορτοφόλι μου ἦταν ἀνεπανόρθωτη. Μ' ἔσωσες, παιδί μου, μ' ἔσωσες!

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (διστακτικά): Μιὰ καὶ νομίζετε ὅτι σᾶς πρόσφερα τόσο μεγάλη ὑπηρεσία, θὰ ἤθελα... ἐπιθυμῶ... νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν κόρη σας!

Κος ΜΕ·Υ·Σ: Θὰ σ' ἀκούσω εὐχαρίστως. Ἔλα ἀπόψε κιόλας στὸ σπίτι μου!

ΡΙΤΣΑΡΝΤ (κατενθουσιασμένος): Ὤ, σᾶς εὐχαριστῶ, σέρ!...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ὁ Ρίτσαρντ ξαναγυρίζει κοντὰ στὴν Ἔλση).

ΕΛΣΗ: Τί ἔγινες τόση ὥρα, καϋμένε; Ἡ σοῦπα σου θὰ πάγωσε.

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Ὤ, μὲ συγχωρῆς ποὺ σ' ἄφησα, ἀγάπη μου.

ΕΛΣΗ: Ἂς σοῦ γίνῃ μάθημα αὐτὸ νὰ μὴ πετᾶς ἄλλη φορὰ τὸ τσιγάρο ἀπ' τὸ παράθυρο!

ΡΙΤΣΑΡΝΤ: Νὰ μοῦ γίνῃ μάθημα; Μὰ τί λές, ἀγάπη μου; Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί λαμπρὰ ἀποτελέσματα ἔχει τὸ πέταμα ἑνὸς ἀναμμένου τσιγάρου ἀπ' τὸ παράθυρο. Θὰ τὸ ἀντιληφθῇς αὐτὸ μόλις γυρίσῃς στὸ σπίτι σου τὸ βράδυ!...

ΚΟΛΙΝ ΧΟΟΥΑΡΝΤ

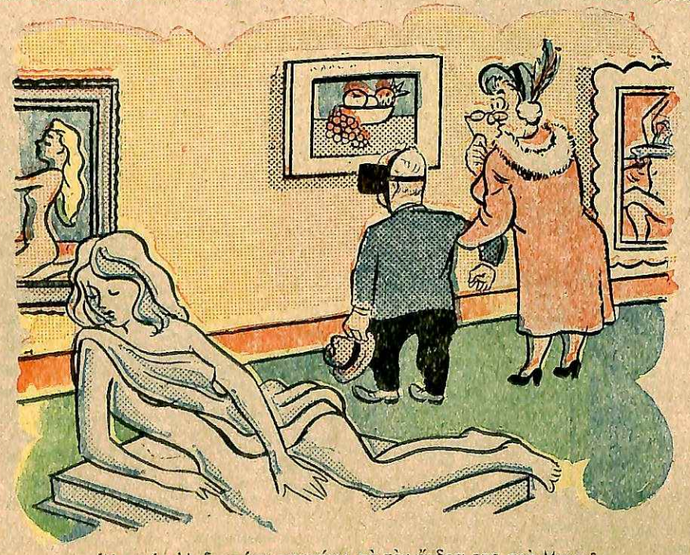

Ἡ κυρία Ἀνδρομάχη πηγαίνει μὲ τὸν ἄνδρα της στὸ Μουσεῖο.

Τὰ μυστικὰ τῆς ὁμορφιᾶς μου

"Οπως τὰ ἀποκαλύπτει ἡ γοητευτικὴ στὰρ "Αρλιν Ντάλ

Οἱ φίλες τοῦ κινηματογράφου γενικά, εἰδικώτερα ὅμως οἱ γυναῖκες ποὺ ἐνδιαφέρονται καὶ φροντίζουν γιὰ τὴν ὁμορφιά τους, θὰ βροῦν στὸ ἄρθρο αὐτὸ μερικὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ μυστικὰ τῆς γυναικείας καλλονῆς, ὅπως τὰ φέρει στὴν δημοσιότητα σ' ἕνα εἰδικὸ ἄρθρο της ἡ "Αρλιν Ντάλ, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὁμορφες κοκκινομαλλοῦσες στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.

Μὲ κόκκινα σὰν τὴ φλόγα μαλλιὰ καὶ μάτια καστανά, ἡ "Αρλιν ἔχει μιὰ γοητεία ποὺ κάνει ἄντρες καὶ γυναῖκες νὰ διερωτῶνται: «Ποιό νὰ εἶνε ἄρα γε τὸ μυστικὸ τῆς "Αρλιν Ντάλ μὲ τὸ ὁποῖον διατηρεῖ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ προσώπου της;»

Τὴν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὴν δίνει ἡ "Αρλιν χωρὶς καμμιὰ δυσκολία.

—Διαθέτω, λέει, μόνο δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας κάθε βράδυ γιὰ νὰ κάνω τὴν νυκτερινή μου τουαλέττα καὶ ἀπέσω μετὰ στὸ κρεββάτι γιὰ ὕπνο. Ποτὲ δὲν πίστεψα ὅτι ἡ προετοιμασία τῆς γυναίκας πρὶν νὰ κοιμηθῇ ἀξίζει τόση προσοχὴ καὶ τόση μικροφασαρία: πλύσιμο μὲ διάφορες λοσιὸν ἢ γάλα ἢ χυμὸ ἀπὸ φροῦτα, κρέμες ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ τόσα ἄλλα βασανιστικὰ καλλυντικὰ δὲν δίνουν πάντοτε ἀγαθὰ ἀποτελέσματα. 'Εκεῖνο ποὺ πιστεύω καὶ ἐφαρμόζω εἶνε μόνον ἡ διατήρησις τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου «λιπαροῦ». Γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ τὸ κοινὸ λάδι τῆς ἐληᾶς, ἀλλὰ σὲ ἐκλεκτὴ ποιότητα εἶνε τὸ καλλίτερο μέσον.

»'Εδῶ καὶ πολὺν καιρὸ ἔχω ἀνακαλύψει ἐπίσης ὅτι τὸ ὀρυκτέλαιον εἶνε τὸ μόνον ποὺ δίνει θαυμαστὰ ἀποτελέσματα θέλω νὰ ξεμακιγιαρισθῶ, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ στούντιο. Προκειμένου ὅμως νὰ βγάλω τὸ μακιγιάζ ποὺ κάνω ὅταν βγαίνω περίπατο, τότε ἔχω διαλέξει μιὰ καλὴ κρέμα ποὺ περιέχει ὡς κύριο συστατικὸ τὸ ἀμυγδαλόλαδο.

»Νομίζω θετικὰ ὅτι τὸ μακιγιάζ γιὰ ἕναν περίπατο ἢ μιὰ ἐπίσκεψι εἶνε πολὺ πιὸ δύσκολο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ κάνουμε ἐμεῖς οἱ καλλιτέχνες προκειμένου νὰ γυρίσουμε μιὰ κινηματογραφικὴ σκηνὴ σὲ στούντιο. Τὸ μακιγιάζ περιπάτου εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ πολύ, γιατὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ δρόμος τὸ καταστρέφουν γρήγορα, πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει — δὲν εἶνε περίεργο; — μὲ τὸ τεχνητὸ φῶς τῶν προβολέων ἑνὸς στούντιο.

»'Αφοῦ καθαρίσετε ἐπιμελῶς τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό σας μὲ σαποῦνι, καθαρὸ νερὸ καὶ μιὰ βοῦρτσα, τὸ ἀλείφετε καλὰ μὲ λάδι ἢ ἐλαιώδη κρέμα, ποὺ τὴ σφογγίζετε σὲ λίγο μὲ καθαρὸ ὕφασμα λευκό. "Επειτα, πρὶν ἀρχίσετε τὸ μακιγιάζ, ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ κραγιονιοῦ τῶν χειλιῶν. Αὐτὸ εἶνε ποὺ δημιουργεῖ τὴν καλλίτερη καὶ τὸ εὐχάριστη ἐντύπωσι.

Ἡ νέα στὰρ "Αρλιν Ντὰλ γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα κανονικὸ σχῆμα στὰ φρύδια της βγάζει μόνο τὶς περιττὲς τρίχες καὶ συμπληρώνει κατόπιν τὸ σχῆμα χρησιμοποιώντας ἕνα εἰδικὸ κραγιόνι

»Ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ κραγιονιοῦ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς ὁμορφιᾶς μου. Πρὶν νὰ χρησιμοποιήσω τὸ κραγιόν ἐπιθέτω ἕνα λεπτὸ στρῶμα εἰδικῆς κρέμας. Εἶνε μιὰ καθαρὴ κρέμα ποὺ περιέχεται σὲ σωληνάριο. Τὸ κραγιόνι σας δὲν πρέπει νὰ εἶνε μόνο ἁπαλὸ καὶ καλῆς ποιότητος, ἀλλὰ καὶ διαρκείας. 'Επὶ πλέον πρέπει νὰ εἶνε ἀνεξίτηλο ὥστε, ἂν καπνίζετε, νὰ μὴν ἀφήνῃ αὐτὸ τὸ ἀηδὲς ἴχνος στὴν ἄκρη τοῦ τσιγάρου σας. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶνε νὰ μὴν ἀφήνῃ ἴχνη στὰ μάγουλα ἑνὸς ἀντρὸς ὅταν τὸν φιλᾶτε.

»Μετὰ τὸ κραγιόνι ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ ροὺζ. Φροντίζω ὥστε τὸ χρῶμα τοῦ ροὺζ νὰ ἔρχεται σὲ ἁπόλυτη ἁρμονία μὲ τὸ χρῶμα τοῦ κραγιόν. Παίρνω ἕνα μικρὸ ἀλλὰ παχὺ πομπὸν καὶ ἁπλώνω τὸ ροὺζ στὰ μάγουλά μου, μὲ κέντρον τὰ μῆλα τους, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν βάσι καὶ προχωροῦντας πρὸς τὰ ἄκρα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἔχω συνδυάσει τὴν ὁμοιομορφία στὴν ἀπόχρωσι στὰ χείλη καὶ στὰ μάγουλα, πρᾶγμα ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως δίνει χάρι καὶ γοητεία στὸ πρόσωπο μιᾶς γυναίκας.

»Μετὰ εἶνε ἡ σειρὰ τῆς πούδρας. Φροντίζω ὥστε ἡ πούδρα ποὺ χρησιμοποιῶ νὰ εἶνε ἀφ' ἑνὸς ἐκλεκτῆς ποιότητος. Ἀπηλλαγμένη ξένων, ἐπιβλαβῶν γιὰ τὸ δέρμα οὐσιῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀφομοιώνεται μὲ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος καὶ νὰ μὴ σχηματίζῃ τοὺς ἀκαλαίσθητους ἐκείνους καὶ ἀηδεῖς θρόμβους.

»Αὐτὰ γιὰ τὴν ἡμέρα. "Οσον ἀφορᾷ τὴν νύχτα λίγο πρὶν νὰ πλαγιάσω, ἀλείφω τὸν γῦρο τῶν ματιῶν μου μὲ μικρὴ ποσότητα ρετσινόλαδου. Τὸ λάδι αὐτὸ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ διατηρῇ ἐλαστικὸ καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ξεκουράζῃ τὸ δέρμα, ποὺ, φυσικά, εἴτε ἀπὸ τὸν ἥλιο ἢ τὴ σκόνη, εἴτε ἀπὸ τοὺς προβολεῖς τοῦ στούντιο κουράζεται μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα καὶ ρυτιδώνεται. "Αν λίγο ἀπὸ τὸ ρετσινόλαδο περάσῃ κατὰ λάθος μέσα στὰ μάτια σας μὴ φοβηθῆτε. "Οχι μόνο δὲν ἔχει συνέπειες, ἀλλὰ καὶ τονώνει, μπορῶ νὰ εἰπῶ τοὺς βολβούς.

»Αὐτὰ εἶνε τὰ μυστικά μου. "Αν τολμᾶτε κι' ἐσεῖς ὅτι εἶνε πράγματι μυστικά, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὰ ἀκολουθήσετε. Οὕτως ἢ ἄλλως δὲν θὰ ζημιωθῆτε...»

Μὴ διστάζετε λοιπόν. 'Εφ' ὅσον μιὰ γοητευτικὴ στὰρ σᾶς ἀποκαλύπτει τὰ ἰδιαίτερα τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς γοητείας της δοκιμάστε τὸ καθετὶ ποὺ συμβουλεύει κι' ἀσφαλῶς θὰ βελτιώσετε σημαντικὰ τὴν ἐμφάνισί σας.

'Η "Αρλιν Ντὰλ εἶνε πραγματικὰ ἕνα ὅμορφο κι' ἐξαιρετικὰ γοητευτικὸ στὸ σύνολό του κορίτσι. "Αλλωστε, αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ στὶς φωτογραφίες της ποὺ δημοσιεύονται κάθε τόσο στὰ περιοδικὰ ὅλου τοῦ κόσμου. 'Αλλὰ δὲν ἀρκεῖται ἡ "Αρλιν, στὸ νὰ φροντίζῃ μόνο γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ προσώπου. Εἶνε πάντα καὶ ἐξαιρετικὰ κομψή, γιατὶ θαυμάζεται ἀπ' ὅλους γιὰ τὸ ἀσφαλὲς γοῦστο της. Ξέρει νὰ κάνῃ θαυμαστοὺς συνδυασμοὺς χρωμάτων καὶ νὰ προσαρμόζῃ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας στὴν προσωπικότητά της.

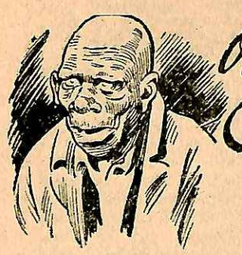

Οἱ νεκρολόγοι τῆς Αἴτης

Τί ἀποκαλύπτει μία Ἀμερικανὶς δημοσιογράφος

Ἡ Ἰνὲς Οὐάλλας εἶνε μιὰ Ἀμερικανίδα δημοσιογράφος, ἀπίστευτα θαρραλέα. Ἔχει ἀναλάβει τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες καὶ περίεργες ἀποστολές, στὶς τέσσερις ἄκρες τοῦ κόσμου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων λοιπόν, ριψοκινδύνευσε τὴ ζωή της γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γράψῃ μιὰ ἱστορία γιὰ τοὺς «ζόμπι» — ἡ ὁποία ἔγινε κατόπιν ἕνα φιλμ ποὺ θὰ διατηρηθῇ στὸ ἀρχεῖο τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κογκρέσσου.

Ἔχουν γραφῇ πολλὰ ὡς τώρα γι' αὐτοὺς τοὺς μυστηριώδεις «ζόμπι» τῆς Ζαμάϊκας καὶ τῆς Αἴτης. Πρόκειται γιὰ «νεκροζώντανους», γιὰ ἀνθρώπους δηλαδὴ ποὺ ἔχουν πεθάνει καὶ ποὺ ὡρισμένοι ἰθαγενεῖς ξέρουν νὰ τοὺς ξαναφέρνουν στὴ ζωή, μὲ μαγικὰ φίλτρα, καὶ νὰ τοὺς βάζουν νὰ δουλεύουν στὶς φυτείες τους, σὰν κτήνη δίχως θέλησι καὶ ἀντίληψι! Ἡ τετραγωνικὴ λογικὴ φαίνεται ν' ἀποκλείῃ τὴν ὕπαρξί τους. Ὡστόσο ἡ Ἰνὲς Οὐάλλας ὁρκίζεται πὼς εἶδε μὲ τὰ μάτια της ἕνα ἀπ' αὐτούς!

Ταξείδευε τότε γιὰ τὴν Αἴτη, ἀποφασισμένη νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριο τῶν «ζόμπι».

— Δὲν πιστεύω οὔτε λέξι ἀπ' αὐτὲς τὶς φλυαρίες! εἶπε σ' ἕνα συνταξειδιώτη της, Ἄγγλο καλλιεργητή. Θέλω ὅμως ν' ἀκούσω τὰ ἐπιχειρήματα ἐκείνων ποὺ τὶς πιστεύουν.

— Δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς πῶ... ἀπάντησε ὁ Ἄγγλος. Ἔχω ἀκούσει ὅμως ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη «ζόμπι» στὴν Αἴτη καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ζαμάϊκας... Σᾶς συνιστῶ πάντως νὰ προσέξετε πολύ! Μὴ μιλᾶτε γιὰ τέτοια ἐπικίνδυνα πράγματα σ' ἀνθρώπους ποὺ τοὺς ξέρετε...

— Μὰ ποιὰ εἶνε ἡ δική σας γνώμη; ἐπέμεινε ἡ δημοσιογράφος.

— Σᾶς εἶπα ὅτι δὲν ξέρω... Ἄκουσα ὅμως ὅτι δυὸ διακεκριμένοι γιατροί, ἰθαγενεῖς τῆς Ζαμάϊκας, ἔφισαν παραγγελία νὰ τοὺς θάψουν στὴ θάλασσα, ὅταν πεθάνουν. Γιατὶ εἶχαν ἰδῆ τόσα πράγματα στὸ στάδιό τους... κι' ἤθελαν νὰ μείνουν νεκροί, κι' ὄχι νὰ ξαναζήσουν γιὰ νὰ δουλεύουν σὰν κτήνη στὶς φυτείες τοῦ κακάου καὶ τοῦ ζαχαροκάλαμου!... Ἐξ ἄλλου, πολλοὶ ἰθαγενεῖς θάβουν τοὺς δικούς τους στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν τους, γιὰ νὰ μὴν κλέψῃ κανεὶς τὰ πτώματα μέσα ἀπ' τὸν τάφο τους...

Ἔπειτα ὁ Ἄγγλος ἄλλαξε κουβέντα — ἴσως γιατὶ ἔκρινε πὼς εἶχε πῆ πάρα πολλά...

Ὅταν ἔφτασε στὴν πρωτεύουσα τῆς Αἴτης, ἡ δημοσιογράφος ἄρχισε τὶς ἐρευνές της. Κανεὶς ὅμως δὲν φαινόταν διατεθειμένος νὰ τῆς δώσῃ πληροφορίες γιὰ τοὺς «ζόμπι». Κατάλαβε πὼς ἦταν ἕνα θέμα ἀπηγορευμένο...

Ἕνα ἀπόγεμα, γύριζε μὲ τὸ ἄλογό της ἀπ' τὸν καθημερινὸ περίπατό της στὰ γύρω βουνά. Καθὼς περνοῦσε δίπλα ἀπὸ μιὰ φυτεία κακάου, εἶδε ξαφνικὰ μπροστά της ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ στεκόταν στὴν ἄκρη τοῦ μονοπατιοῦ, ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα. Τὸ ἄλογό της ἔκαμε ἕνα ἀπότομο πήδημα πρὸς τὰ πλάγια. Ἡ Ἰνὲς φώναξε στὸν ἄνθρωπο νὰ φυλαχτῇ, μὰ ἐκεῖνος δὲν κουνήθηκε, οὔτε φάνηκε νὰ τὴν ἄκουσε.

Ἡ δημοσιογράφος τὸν κύτταξε μὲ προσοχή. Ἦταν ἕνα πλάσμα παράξενο, μὲ δέρμα γκρίζο, ζαρωμένο σὰν περγαμηνὴ καὶ κολλημένο στὰ κόκκαλά του, μὲ κεφάλι ἄτριχο καὶ μάτια σβυσμένα...

Τὸ ἄλογο τῆς Ἰνὲς ἀφνίασε ξαφνικά, τὴν πέταξε κάτω κι' ἔφυγε πρὸς τὴν πόλι. Ἡ δημοσιογράφος σηκώθηκε — δὲν εἶχε χτυπήσει, εὐτυχῶς — καὶ ρώτησε τὸν παράξενο ἄνθρωπο:

— Ποιὸς εἶσθε; Τί κάνετε ἐδῶ; Χρειάζεσθε βοήθεια;

Ἐκεῖνος δὲν ἔδειξε πὼς τὴν ἄκουσε. Ὡστόσο τὰ χείλη του κουνήθηκαν καὶ πρόφεραν κάτι ἀκατανόητους ἤχους... Ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε, περπατῶντας σὰν αὐτόματο, καὶ χάθηκε σ' ἕνα κοντινὸ δάσος...

Ἀπ' τὶς περιγραφὲς ποὺ εἶχε διαβάσει, ἡ Ἰνὲς ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι εἶχε ἰδῆ ἕνα «ζόμπι», ἕνα νεκροζώντανο, δίχως ἀντίληψι καὶ θέλησι!

Ὅταν γύρισε στὴν πόλι, ζήτησε περισσότερες πληροφορίες. Μὰ οἱ ἀπαντήσεις ποὺ πῆρε, ἦσαν ἀόριστες καὶ φοβισμένες.

— Σᾶς φτάνουν ὅσα εἴδατε, ὅσα ξέρετε! τῆς ἔλεγαν ὅλοι.

Τέλος, ἀπευθύνθηκε σ' ἕνα γνωστὸ ἰθαγενῆ γιατρὸ καὶ τοῦ δήλωσε:

— Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ δῶ, ἂν δὲν μοῦ πῆτε τὴ γνώμη σας γιὰ τοὺς «ζόμπι»! Ἐνοῶ νὰ ἐξακριβώσω τὴν ἀλήθεια γι' αὐτοὺς τοὺς νεκροζώντανους ποὺ περπατοῦν!

— Θαυμάζω τὸ θάρρος σας! εἶπε ὁ γιατρός.

Ἔπειτα, ὑποχωρῶντας στὴν ἐπιμονή της, τῆς ἔδωσε μιὰ ἐξήγησι ποὺ φαινόταν λογική:

— Οἱ συμπατριῶται μου, τῆς εἶπε, ξέρουν ὡρισμένα βότανα, ποὺ φέρνουν παράξενα ἀποτελέσματα... Ἂς ὑποθέσουμε πὼς ἔχω ἕναν ἐχθρὸ... κάποιον ποὺ τὸν μισῶ ἢ τὸν φοβᾶμαι. Φροντίζω λοιπὸν νὰ πιῇ ἕνα φίλτρο ἀπ' αὐτὰ τὰ βότανα. Ἐπὶ δυὸ ὧρες δὲν τοῦ συμβαίνει τίποτε. Στὸ διάστημα αὐτό, φεύγει ἀπ' τὸ σπίτι μου, κι' ἔτσι δὲν ὑπάρχει πιὰ καμμιὰ ἔνδειξις ἐναντίον μου.

»Ἔπειτα βυθίζεται ξαφνικὰ σὲ κωματώδη κατάστασι. Φαίνεται πεθαμένος — τόσο ποὺ μπορεῖ νὰ ξεγελασθοῦν ἀκόμα κι' οἱ γιατροί. Ἡ συνήθεια κι' οἱ ἀπαιτήσεις τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς στοὺς τροπικοὺς ἐπιβάλλουν νὰ ταφῇ ἀμέσως ὁ «νεκρός». Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἐξαφανίζεται ἡ ἀναισθητικὴ ἐνέργεια τοῦ φίλτρου. Ἐγὼ ἔχω βγάλει ἐν τῷ μεταξὺ τὸ «νεκρὸ» ἀπ' τὸν τάφο του καὶ τὸν ζωντανεύω μὲ τεχνητὴ ἀναπνοή. Μπορεῖ πιὰ νὰ σηκωθῇ, νὰ κινηθῇ. Μὰ δὲν εἶνε, παρὰ ἕνα ρομπότ. Ἀκολουθεῖ τὶς διαταγές μου, δουλεύει, ἀλλὰ δὲν ἔχει θέλησι. Τὸ φίλτρο ἔχει καταστρέψει τὸ μυαλό του...

»Οἱ «ζόμπι» δὲν εἶνε μόνον ὑποδειγματικοὶ ἐργάται. Ἐκτελοῦν ἐπίσης κάθε διαταγὴ ποὺ θὰ τοὺς δώσετε. Θὰ σκοτώσουν π. χ. ἕναν ἄνθρωπο, θὰ βάλουν φωτιὰ στὸ σπίτι ποὺ θὰ τοὺς ὑποδείξετε, θὰ ἀνατινάξουν μιὰ γέφυρα, θὰ διαρρήξουν ἕνα χρηματοκιβώτιο, κλπ. Ἂν συλληφθοῦν, δὲν θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ ποῦν ποιὸς τοὺς παρακίνησε σ' αὐτὴ τὴν πρᾶξι.

Ὅταν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο της, ἡ Ἰνὲς βρήκε νὰ τὴν περιμένῃ ἕνας κυβερνητικὸς ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε:

— Τὸ φρονιμώτερο γιὰ σᾶς, κυρία, εἶνε νὰ φύγετε μὲ τὸ ἀποψινὸ πλοῖο!...

Δὲν θέλησε νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο. Μὰ κι' ἡ Ἰνὲς δὲν ἐπέμεινε πολύ. Ἀλλωστε, δὲν τὴν κατοῦσε πιὰ τίποτε στὴν Αἴτη. Εἶχε ἐξασφαλίσει τὸ συνταρακτικὸ ρεπορτάζ της γιὰ τοὺς «ζόμπι»...

Θὰ προσθέσουμε ἀκόμη ὅτι ἕνας Γάλλος ἐπιστήμων κατώρθωσε, τελευταῖα νὰ παρουσιάσῃ μιὰ οὐσία, ποὺ ἐξαφανίζει τελείως τὴ θέλησι ἐκείνου ποὺ θὰ τὴν πιῇ καὶ τὸν μεταβάλλει, στὴν πραγματικότητα, σ' ἕναν «ἄνθρωπο χωρὶς ψυχή».

Ἡ οὐσία αὐτὴ καλεῖται «σκοποχλωραλόζη» καὶ εἶνε μιὰ σύνθεσις σκοπολαμίνης καὶ χλωραλόζης. Ἀραγε χρησιμοποιεῖται κάτι ἀνάλογο καὶ γιὰ τοὺς «ζόμπι»; Γιατὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς σκοποχλωραλόζης εἶνε, παροδικά. Μ' ἄλλα λόγια ἡ δυτικὴ ἐπιστήμη βρίσκεται σὲ πολὺ κατώτερη μοῖρα ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τῆς Αἴτης, ποὺ μὲ τὰ βότανά τους ἐξαφανίζουν γιὰ πάντα τὴ θέλησι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν μεταβάλλουν σ' ἕνα ζωντανὸ πτῶμα γιὰ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή του.

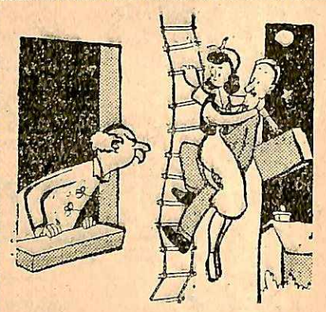

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

— Κύ... Κύ... Κύριε, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας!...

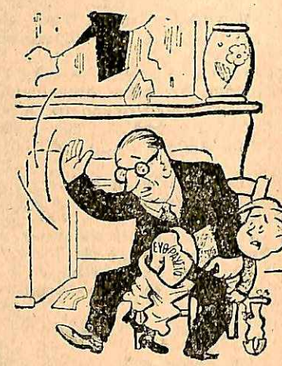

Ὁ ἔξυπνος μικρὸς...

Χωρὶς λόγια...

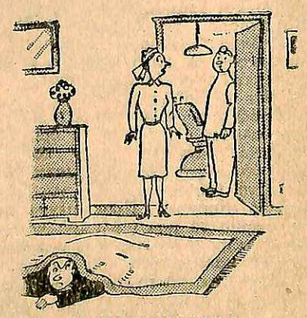

ΣΤΟΝ ΨΥΧΙΑΤΡΟ

— Νὰ πάρῃ ὁ ὀργή! Ἔχομε κι' ἄλλο πελάτη;

Οἱ ΙΕΡΕΙΕΣ τῆς ΤΕΧΝΗΣ

Τὰ ἐρωτικὰ καπρίτσια τῆς δεσποινίδος Μὰρς

Γιὰ τὴ δεσποινίδα Μάρς, τὴ μεγάλη ἠθοποιὸ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, ἕνας Γάλλος κριτικὸς εἶπεν ὅτι ἀπὸ λάθος ἢ ἀπὸ ψυχολογικὴ διαστροφή, ἔκαμε τὸ θέατρο ζωὴ της καὶ τὴ ζωὴ της ὡς γυναίκας, τὴν ἐρωτικὴ ζωή της, μ' ἄλλα λόγια, θέατρο. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι οὔτε ἡ ἴδια γνώρισε ποτὲ τὴν εὐτυχία, οὔτε κανέναν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν ἀγάπησαν ἔκαμε εὐτυχισμένον.

Κι' ὡστόσο, ἡ ψυχή της ἦταν γεμάτη ἀπὸ τρυφερότητα καὶ περιπάθεια. Ἀλλὰ τὴν σπαταλοῦσε ὅλη στὴ σκηνή, πρᾶγμα ποὺ ἐξηγεῖ ἴσως τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ προκαλοῦσε μεταξὺ τοῦ κοινοῦ. Ὅταν κατόπιν πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε, δειχνόταν ἀπέναντί του ψυχρή, δύστροπη καὶ τὶς περισσότερες φορὲς κακή.

Ὁ ζωγράφος Ζεράρ — ἦταν ὁ πρῶτος της φίλος — ἔφυγε μιὰ μέρα βιαστικὰ γιὰ τὴν Ἀφρική, λέγοντας πὼς θὰ προτιμοῦσε νὰ κυνηγόῃ λέαινες μέσα στὴ ζούγκλα, παρὰ ν' ἀντιμετωπίζῃ κάθε μέρα τοὺς φοβερσὺς θυμοὺς τῆς φίλης του.

Ἕνας δεύτερος, ὁ Ἑλβετὸς λοχαγὸς Σαΐφφερ, ἀποπειράσθηκε δυὸ φορὲς ν' αὐτοκτονήσῃ καί, στὸ τέλος, προτίμησε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν πατρίδα του. Ὡστόσο, ἡ δεσποινὶς Μὰρς εἶχεν ἀποκτήσει 3 παιδιὰ μαζί του, ἀλλ' εἶχε τὸ πεῖσμα ν' ἀποκρούῃ πάντοτε τὶς προτάσεις ποὺ τῆς ἔκανε νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Ἔπειτα ἦρθεν ἡ σειρὰ ἑνὸς μεγάλου κατακτητοῦ νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι του μπροστά της.

Ὁ Ναπολέων, ὅταν τὴν εἶδε ἕνα βράδυ στὴ σκηνή, γύρισε πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ μοῦ φέρετε αὔριο, τὴ δεσποινίδα Μάρς.

Ὅταν ἡ ἠθοποιὸς ἄκουσε τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐπιθυμία, ἔσκασε στὰ γέλια.

— Νὰ πῆτε σ' αὐτὸν ποὺ σᾶς ἔστειλε, ἀπάντησε στὸν ὑπασπιστὴ τοῦ Αὐτοκράτορα, ὅτι ἡ δεσποινὶς Μὰρς δὲν δέχεται διαταγὲς ἀπὸ κανένα.

Ὁ Ναπολέων ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ἀπάντησι. Καὶ κάλεσε τὸν ὑπουργὸ τῆς Ἀστυνομίας Φουσὲ γιὸ νὰ τοῦ δώσῃ ἐντολὴ νὰ συλλάβῃ τὴν ἠθοποιό. Ἀλλὰ μετάνοιωσε ἀμέσως καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλε ἕνα μπουκέτο μὲ ὡραῖα λευκὰ τριαντάφυλλα στὴν δεσποινίδα Μάρς.

— Ἀ! Βλέπω ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἀρχίζει νὰ μαθαίνῃ πῶς οἱ ἄντρες πρέπει νὰ φέρωνται στὶς γυναίκες, εἶπε ἡ ἠθοποιὸς στὸν ἀξιωματικὸ ποὺ τῆς πῆγε αὐτὰ τὰ λουλούδια στὸ καμαρίνι της. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη γι' αὐτό.

— Μήπως θὰ θέλατε νὰ τοῦ πῶ τίποτε ἐκ μέρους σας; ρώτησε ὁ ἀξιωματικός.

— Ναί. Πέστε του ὅτι... θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολὺ νὰ τὸν βλέπω μεταξὺ τῶν θεατῶν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ξεροκατάπιε, ἀλλ' ἀπόφυγε νὰ δώσῃ ἀπάντησι. Μετέφερε, ὅμως, τὰ λόγια τῆς ἠθοποιοῦ στὸν Αὐτοκράτορα.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ναπολέων δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ. Κι' ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ὁδηγήσουν ἀμέσως μπροστά του τὴ γυναίκα, ποὺ εἶχε τολμήσει νὰ μιλήσῃ μὲ τόσο προσβλητικὸ τρόπο γι' αὐτόν.

Ἡ δεσποινὶς Μὰρς ὑπάκουσε.

Ὁ Ναπολέων ἑτοιμαζόταν νὰ τῆς κάμῃ φοβερὲς παρατηρήσεις. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τῆς πῇ παρὰ μερικὰ ἐγκωμιαστικὰ λόγια γιὰ τὴν τέχνη της.

Ἡ ἠθοποιὸς γελοῦσε γιὰ τὸ θρίαμβό της.

— Σᾶς ἀρέσει, λοιπόν, νὰ κοροϊδεύετε τὸν κόσμο; τῆς φώναξε ὀργισμένος ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Νομίζετε, λοιπόν, πὼς εἴσαστε ὁ κόσμος; ρώτησε ἡ ἠθοποιὸς χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ γελᾶ.

Ὁ Ναπολέων παρασύρθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ γέλιο της.

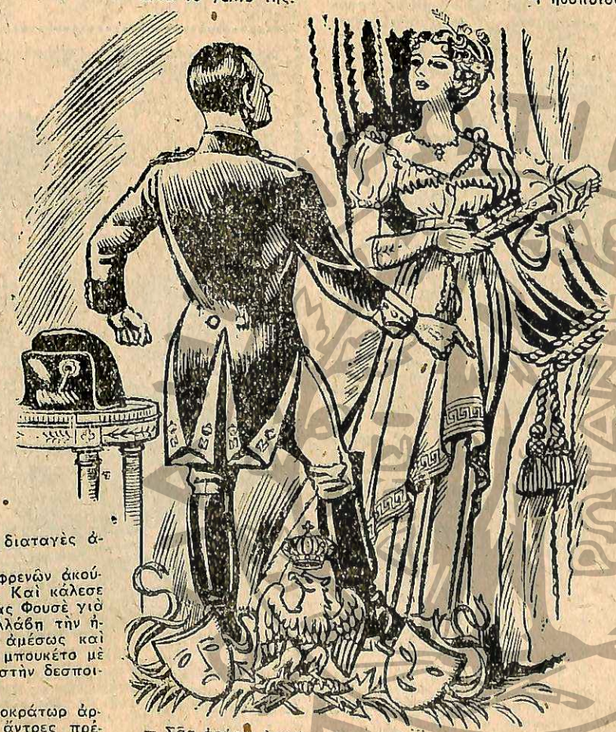

— Σᾶς ἀρέσει λοιπὸν νὰ κοροϊδεύετε τὸν κόσμο; εἶπε στὴ δεσποινίδα Μὰρς ὁ Ναπολέων.

— Ὅλοι οἱ ἄντρες εἴμαστε κτήνη! εἶπε. Εἶνε εὔκολο νὰ κατακτήσῃ κανεὶς τὸν κόσμο. Ἀλλά, προκειμένου γιὰ τὴν καρδιὰ μιᾶς γυναίκας, τὸ πρᾶγμα διαφέρει...

Ἔτσι ἄρχισαν οἱ σχέσεις τους. Καὶ συνεχίσθηκαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἦσαν πάντα δυὸ «τρομεροὶ ἐραστάι». Ποτὲ ἡ λέξις «σ' ἀγαπῶ» δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τους. Κι' ὅμως, ἡ ἀγάπη τους ἦταν μεγάλη. Ἀλλ' ἀπὸ ἐγωϊσμὸ καὶ περηφάνεια δὲν ἤθελαν νὰ τὸ ὁμολογήσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ Ναπολέων, ἀκόμη καὶ στὴν ἐξορία του, ἀνέφερε τ' ὄνομά της μὲ συγκίνησι. Κι' ἡ δεσποινὶς Μάρς, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δὲν ἔκρυβε ἀπὸ κανένα τὴν ἀγάπη της γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα.

Μόνο στὸν ἴδιο δὲν τὴν ὡμολόγησε ποτέ. Τοὺναντίον, μάλιστα, τῆς ἄρεσε νὰ τὸν ἐκνευρίζῃ. Καὶ πήγαινε στὰ ραντεβοὺ των μὲ καθυστέρησι μιᾶς ὁλόκληρης ὥρας καὶ κάποτε περισσότερο. Ἀλλ' ἀρκοῦσε ἕνα χαμόγελό της, γιὰ νὰ ξεχάσῃ ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ θυμό του.

Ὁ τελευταῖος ἔρως τῆς δεσποινίδος Μὰρς ἦταν ὁ κόμης Κάρολος ντὲ Μορναί, ἕνας εὐπατρίδης ἀπὸ παληὰ οἰκογένεια, ἀλλὰ μὲ πολὺ μέτρια περιουσία. Ἡ ἠθοποιὸς δὲν φέρθηκε καλύτερα μαζί του.

Κάποτε, ὁ Μορναὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ὡραῖο τριαντάφυλλο, ποὺ εἶχε στὸ κορσάζ της.

— Λυπᾶμαι, ἀγαπητέ μου Σάρλ, ἀπάντησε ἡ καλλιτέχνις. Ἀλλὰ τὸ ἔχω ὑποσχεθῇ στὸ συνάδελφό μου Λαφερριέρ!

Ὁ κόμης ἔφυγε στενοχωρημένος.

Ἡ δεσποινὶς Μὰρς ἔβγαλε τότε τὸ τριαντάφυλλο ἀπὸ τὸ κορσάζ της καὶ τὸ ἔδωσε στὴν καμαριέρα της.

— Σοῦ τὸ χαρίζω, Χριστίνα, τῆς εἶπε.

— Ἀλλὰ δὲν εἴπατε στὸν κύριο κόμητα ὅτι...

Ἡ ἠθοποιὸς γέλασε.

— Αὐτὸ ἦταν ψέμμα, ἀπάντησε. Δὲν εἶχα ὑποσχεθῇ τὸ τριαντάφυλλο σὲ κανένα. Ἀλλ' ἤθελα νὰ κάμω τὸν κόμητα νὰ περάσῃ μιὰ πολὺ ἀσχημη νύχτα...

Ὡστόσο, ὅταν πέθανε, ἄφησε μὲ τὴ διαθήκη της ἕνα ἰσόβιο εἰσόδημα σαράντα χιλιάδων λιβρῶν τὸ χρόνο στὸν Μορναί.

Ἀλλ' ὁ κόμης ἔδωκε ἐντολὴ στὸ συμβολαιογράφο τῆς δεσποινίδος Μὰρς νὰ διαθέσῃ αὐτὸ τὸ ποσὸν γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς. Πῆρε μόνο ἕνα πορτραῖτο τῆς ἠθοποιοῦ καὶ τὸ ἔβαλε στὸ κάτω μέρος τοῦ κρεββατιοῦ του, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ σὲ κάθε στιγμὴ τὴ γυναίκα ποὺ εἶχε λατρεύσει. Γιατὶ ἦταν κατάκοιτος ἀπὸ μερικοὺς μῆνες καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῇ.

Δὲν λησμονοῦσε στιγμὴ τὴ γυναίκα ποὺ ἐλάτρευε σὰν θεά. Καὶ μέσα στὰ ὀνειρά του φιθύριζε τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Μάρς. Κύτταζε ἐπὶ ὧρες τὸ πορτραῖτο της καὶ τὰ μάτια του βουρκωναν. Τὰ χείλη του σάλευαν καὶ φιθύριζαν μὲ τρυφερότητα, μὲ λατρεία τὸ ὄνομά της:

— Γλυκειά μου, ἀγαπημένη μου μικρούλα!...

Ὁ θάνατος τῆς ἀγαπημένης του χειροτέρευσε τὴν κατάστασί του. Καὶ πέθανε κι' αὐτὸς σὲ λίγο, ἔχοντας τὰ μάτια του στηλωμένα πάνω σ' αὐτὸ τὸ πορτραῖτο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Γιατί κρυολογοῦμε τὸ χειμῶνα;

Τὰ περίσματα τῆς ἐπιστήμης

Ἀφοῦ οἱ ἐπιστήμονες σημείωσαν ἀποφασιστικὲς νίκες ἐναντίον τόσων σοβαρῶν καὶ θανατηφόρων ἀσθενειῶν, ἔκριναν ὅτι ἦταν καιρὸς ν' ἀπασχοληθοῦν καὶ μὲ τὶς ἠπιώτερες, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐνοχλητικές, ὅπως εἶνε ἡ ἰνφλουέντσα, ὁ πονόλαιμος καὶ τὰ κρυολογήματα. Μήπως ἄλλωστε κι' αὐτὲς δὲν ἔχουν συχνὰ ἐπιπλοκὲς βαρειὲς κι ἐπικίνδυνες;

Ἦταν ἤδη γνωστὸν ὅτι τὸ ὑγρὸ ποὺ παράγεται ἀπ' τὴ μύτη ἑνὸς κρυολογημένου, διατηρεῖ τὴ μολυσματικότητά του, κι ἐφοῦ ἀκόμη περάσῃ ἀπὸ ἕνα φίλτρο τόσο λεπτὸ ὥστε νὰ συγκρατῇ ὅλα τὰ μικρόβια, Ἂν ὁηλαδὴ τὸ στολαξωμε μέσα στὴ μύτη ἑνὸς ὑγιοῦς, μπορεῖ νὰ πάθῃ κι' αὐτὸς κρυολόγημα. Συνεπῶς τὸ ὑγρὸ αὐτὸ περιέχει κάποιον ἰόν, κάποιο νοσογόνο. ὁηλαδὴ παράγοντα, ἀόμη μικρότερον ἀπ' τὰ μικρόβια.

Δὲν εἶχε ἐξακριβωθῇ ὅμως ὑπὸ ποίες συνθήκες ὁ ἰὸς αὐτὸς προκαλεῖ τὸ κρυολόγημα. Ἀρκεῖ ἡ ἁπλῆ συνάφεια ἑνὸς ὑγιοῦς μ' ἕναν ἄρρωστο, γιὰ νὰ μεταδοθῇ ἡ ἀσθένεια; Ὅταν καθήσουμε σ' ἕνα ρεύμα, ἢ ὅταν βρεξοῦμε τὰ πόδια μας, εἶνε βέβαιο πὼς θὰ κρυολογήσουμε; Ἡ μήπως ἡ ἰδέα αὐτή, ποὺ ὑπάρχει στὸν πολὺ κόσμο, εἶνε ἕνα ἀπηρχαιωμένο ὑπόλειμμα τῆς μεσαιωνικῆς ἰατρικῆς.

Διάφορες ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις ἔδωσαν τὴν ἀπάντησι σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐπιστημονικὰ προβλήματα.

Ἕνας κυνηγὸς γουναρικῶν, στὴ Σπιτσβέργη, κρυολόγησε μόνον ἔπειτα ἀπ' τὴν πρώτη ἐπίσκεψί του σ' ἕνα πολιτισμένο κέντρον. Ὅταν ξαναγύρισε στὴ μοναξιά του, γιατρεύτηκε. Μετὰ 1½ μῆνα ὅμως, ἔτυχε νὰ πέσῃ μέσα σὲ παγωμένο νερό, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ξαναεμφανισθῇ τὸ κρυολόγημά του. Ὡστόσο, στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν ἔφταιγε τὸ παγωμένο νερό, ἀλλὰ ὁ ἰός, ποὺ εἶχε μεταδοθῇ στὸν κυνηγὸ ἀπ' τὴν ἐπικοινωνία του μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀλλοιῶς, θὰ ἔπρεπε νὰ μουσκεφτῇ ὁσεσδήποτε φορὲς μὲ παγωμένο νερὸ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἄλλοτε πάλι — τὸ 1933 — οἱ κάτοικοι τῆς Σπιτσβέργης εἶχαν μείνει ἀπομονωμένοι ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο κόσμο ἐπὶ 7 χειμωνιάτικους μῆνες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα λοιπόν, δὲν κουολόγησε κανείς τους. Μὲ τὸ φθάσιμο ὅμως τοῦ πρώτου πλοίου, τὴν ἄνοιξι, ξέσπασε μιὰ ἐπιδημία κρυολογήματος, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸν ἀποθηκάριο, τὸν πρῶτο ὁηλαδὴ ποὺ ἤρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ξένους. Τὰ κρυολογήματα συνεχίσθηκαν ὅλο τὸ καλοκαίρι κι ἐλειψαν μόνον ὅταν τὸ τελευταῖο πλοῖο ἔφυγε, τὸ φθινόπωρο. Τὸ ἴδιο φαινόμενον ἔχει σημειωθῇ σὲ νησιὰ ὄχι ἀρκτικά, ἀλλὰ ἀπομονωμένα πάντως στὸν ὠκεανό, ποὺ δέχονται σπανίως τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς πλοίου.

Μὲ τὶς παρατηρήσεις αὐτές, ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ψῦξις δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ προκαλέσῃ κρυολόγημα, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἰός. Ἀντιθέτως, μιὰ μεγάλη δόσις ἰοῦ φέρνει κρυολόγημα, ἀκόμη κι' ἔξω ψῦξι.

Γιατὶ ὅμως, στὰ πολιτισμένα μέρη, τὰ κρυολογήματα εἶνε συχνότερα τὸ χειμῶνα παρὰ τὸ καλοκαίρι; Εἴπαμε ἤδη ὅτι αὐτὸ δὲν ὀφείλεται στὴν ψῦξι. Ἔχει παρατηρηθῇ ἄλλωστε στὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες ὅτι τὸ «κύμα» τῶν κρυολογημάτων ἐκδηλώνεται κάθε χρόνο τὴν ἴδια ἐποχὴ ἀπ' τὰ καναδικὰ σύνορα ὡς τὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ. Ἂν ὅμως συντελοῦσε σ' αὐτὸ ἡ ψῦξις, θἄπρεπε νὰ κρυολογοῦν πρῶτα οἱ κάτοικοι τῶν βορειοτέρων περιοχῶν — ὅπου κυρίως ἐνωρίτερα ὁ καιρὸς — καὶ κατόπιν τῶν νοτιωτέρων καὶ πιὸ θερμῶν.

Θὰ μποροῦσε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι τὰ κρυολογήματα εὐνοοῦνται ἀπὸ τὶς ἀπότομες μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας. Οἱ μεταβολὲς ὅμως αὐτὲς εἶνε μεγαλείτερες τὸ καλοκαίρι, παρὰ τὸ χειμῶνα.

Μερικοὶ ἐπιστήμονες προσεπάθησαν — ἀλλὰ δίχως ἐπιτυχία — νὰ συσχετίσουν τὰ κρυολογήματα μὲ τὴν ὑγρασία καὶ μὲ ἄλλους μετεωρολογικοὺς παράγοντες.

Ὑπάρχει ἐπίσης ἡ ἐξήγησις ὅτι τὰ κρυολογήματα περισσεύουν τὸ χειμῶνα, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι συγκεντρώνονται τότε σὲ κλειστοὺς χώρους, δίχως ἀρκετὸν ἀερισμό, κι' ἔτσι διευκολύνεται ἡ μετάδοσις τῆς ἀρρώστειας. Μήπως ὅμως καὶ τὸ καλοκαίρι δὲν ὑπάρχει καθημερινῶς τόσος συνωστισμὸς στὰ βαγόνια τῶν «μετρὸ» καὶ στὰ λεωφορεῖα; Γιατὶ νὰ μὴ συμβαίνουν τότε πολλὰ κρυολογήματα;

Οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες θέλησαν νὰ διαφωτίσουν αὐτὰ τὰ προβλήματα. Ἵδρυσαν λοιπὸν στὸ Σαλισμπούρυ ἕνα κέντρον ἐρευνῶν, ὅπου ὑπάρχουν 12 διαμερίσματα. Σὲ κάθε διαμέρισμα μένουν ἐπὶ 10 ἡμέρες δυὸ ἐθελοντές, ποὺ χρησιμεύουν ὡς πειραματόζωα. Ἔχουν στὴ διάθεσί τους ὅλες τὶς ἀνέσεις, ραδιόφωνο, τηλέφωνο, βιβλία, παιγνίδια... Καθένας κοιμᾶται σὲ ἰδιαίτερη κρεββατοκάμαρα. Τὰ γεύματά τους, κλεισμένα μέσα σὲ εἰδικὲς θερμοφόρους, τοὺς σερβίρονται τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα, μ' ἕνα ἠλεκτροκίνητο βαγονάκι ποὺ σταματάει ἐμπρὸς στὴν πόρτα τους. Μπορεῖ ὁ καθένας νὰ βγῇ περίπατο στὴν ἔξοχὴ μὲ τὸ σύντροφό του, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ν' ἀποφύγῃ κάθε ἐπαφὴ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, ὀχήματα, κτίρια, κλπ.

Στὸ διάστημα τῶν 10 ἡμερῶν, παίρνουν κανονικὰ τὸ μισθό τους ἢ τὸ ἡμερομίσθιο τῆς ἐργασίας τους, κι' ἐπιπλέον 3 σελλίνια τὴν ἡμέρα γιὰ χαρτζηλίκι.

Ἀφοῦ φτάσουν στὸ κέντρον ἐρευνῶν, ἐξετάζονται λεπτομερῶς ἀπ' τοὺς γιατρούς. Ἔπειτα μένουν ἐπὶ 3 μέρες, γιὰ νὰ ἔχῃ τὸν καιρὸ νὰ ἐκδηλωθῇ ἕνα τυχαῖο κρυολόγημα ποὺ μπορεῖ νὰ κόλλησαν στὸ ταξείδι. Ἂν δὲν παρουσιάσουν κανένα σύμπτωμα, μολύνονται τὴν τετάρτη ἡμέρα μὲ ἐκκρίσεις τῆς μύτης κρυολογημένων, τὶς ὁποίες τοὺς στάζει ὁ γιατρὸς μέσα στὰ ρουθούνια.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πρέπει νὰ σημειώνουν κάθε σύμπτωμα ποὺ θὰ παρουσιάσουν. Οἱ γιατροὶ κι' οἱ νοσοκόμοι — οἱ μόνοι ποὺ τοὺς πλησιάζουν, φορῶντας ἀποστειρωμένες μπλούζες καὶ μάσκες — παίρνουν τακτικὰ τὴ θερμοκρασία τους καὶ τὸ σφυγμό τους. Μετὰ τὶς 10 μέρες, φεύγουν αὐτοὶ οἱ ἐθελοντὲς καὶ τοὺς διαδέχονται ἄλλοι.

Τὸ πρῶτο θετικὸ συμπέρασμα αὐτῶν τῶν πειραμάτων εἶνε ὅτι ὁ ἰὸς τῶν ρινικῶν ἐκκρίσεων προκαλεῖ κρυολογήματα στὰ 50% τῶν περιπτώσεων. Ἡ ἀσθένεια ἐκδηλώνεται 2 - 3 μέρες μετὰ τὴ μόλυνσι κι' εἶνε μᾶλλον ἠπία. Τὸ καλοκαίρι κρυολογοῦν κάπως περισσότεροι ἐθελοντὲς παρὰ τὸ χειμῶνα.

Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς συνεχίζονται, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξακριβωθοῦν ὅλες οἱ συνθῆκες καὶ θὰ βρεθῇ ὁ τρόπος θεραπείας τοῦ κρυολογήματος.

Ἡ θερμοκρασία τῆς εὐεξίας.

Ποιὰ εἶνε ἡ θερμοκρασία ποὺ μᾶς δίνει περισσότερο ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη τὸ αἴσθημα τῆς εὐεξίας;

Σύμφωνα μὲ τὰ πειράματα τῶν ἐπιστημόνων τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς δοκιμάζει τὸ μεγαλύτερο αἴσθημα εὐεξίας στὴ θερμοκρασία τῶν 18 βαθμῶν.

Πέραν ἀπ' αὐτὴ τὴ θερμοκρασία αἰσθανόμαστε βαρυθυμία καὶ κάμωτο. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ γιατὶ οἱ λαοὶ τῶν τροπικῶν περιοχῶν εἶνε λιγώτερο δραστήριοι ἀπὸ ἐκείνους τῆς Εὐρώπης.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ πτῶσις τῆς ἐξωτερικῆς θερμοκρασίας ἀναγκάζει τὸ σῶμα μας νὰ στέλνῃ μεγαλύτερη ποσότητα θερμότητος πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος γιὰ ν' ἀντιδράσῃ στὸ ψῦχος. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ κατεβάλλει τὶς δυνάμεις μας καὶ μᾶς ἐξαντλεῖ ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὴ ζέστη!

Ἡ θερμοκρασία τῶν 17 βαθμῶν δὲν ἀποτελεῖ καμμιὰ τέτοια προσπάθεια ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας, ἐνῶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος μᾶς ἀνεκουφίζει ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς θερμότητος, ποὺ μᾶς δίνει ἡ ἐσωτερικὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός μας, ποὺ κυμαίνεται ὡς γνωστὸν γύρω στοὺς 37 βαθμούς.

Τὸ μικρότερο θηλαστικό

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ἀμερικανοῦ ζωολόγου Ὄλιβερ Πῆρσον τὸ μικρότερο θηλαστικὸ ποὺ εἶνε δυνατὸν νὰ δημιουργήσῃ ἡ φύσις (καὶ ποὺ δὲν ὑπάρχει τώρα) πρέπει νὰ ζυγίζῃ περίπου 2½ γραμμάρια. Ἂν εἶνε πιὸ μικρὸ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον ὅριον δὲν θὰ μπορῇ πιὰ νὰ φάῃ ἀρκετὰ γρήγορα ὥστε νὰ συντηρῇ τὴν καῦσι στὸν ὀργανισμό του. Ἔχει παρατηρηθῇ, πράγματι, ὅτι ὅσο μεγαλείτερο εἶνε ἕνα θηλαστικὸ τόσο πιὸ ἀργὰ γίνεται ἡ καῦσις μέσα στὸ σῶμα του. Ἀπεναντίας σ' ἕνα εἶδος μικροσκοπικοῦ τρωκτικοῦ, ποὺ ζυγίζει 4. 5 γραμμάρια, ἡ καῦσις τοῦ ὀργανισμοῦ του, εἶνε τόσο γρήγορη, ὥστε ψοφάει ἂν μείνῃ ἐπὶ λίγες ὧρες χωρὶς τροφή.

ΤΟ ΜΑΓΝΗΤΙΚΟ ΛΑΔΙ

Ἡ μᾶζα αὐτὴ ποὺ κρέμεται ἀπ' τὸ μαγνήτη εἶνε «μαγνητικὸ ὀρυκτέλαιον» προωρισμένο νὰ παίξῃ μεγάλο ρόλο γιὰ τὶς μηχανὲς. Παράγεται μὲ τὴν ἀνάμιξι κοινοῦ ὀρυκτελαίου μὲ λεπτὴ σκόνη σιδήρου, μὲ τὴν ἐπίδρασι δὲ ἑνὸς μαγνήτου γίνεται ἀμέσως μιὰ πηχτὴ κι' ὁμογενὴς ζελατίνη. Χάρις στὴν ἰδιότητά του αὐτὴ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ σ' ἕνα πρωτότυπο αὐτόπτημα («ἀμπραγιάζ») τῶν αὐτοκινήτων.

ΤΟ ΠΗΞΙΜΟ τοῦ αἵματος

Τὰ φάρμακα κατὰ τῆς αἱμορραγίας

Τὸ αἷμα, τὸ ἀπαρέγκλιτο αὐτὸ ὑγρὸ γιὰ τὴ ζωή, μπορεῖ σὲ δυὸ περιπτώσεις νὰ φέρῃ τὸ θάνατο. Πρῶτον ὅταν ἔχῃ λείψει ἢ ἔχει ἐλαττωθῇ ἡ πηκτική του ἱκανότης. Κινδυνεύει κανεὶς νὰ πεθάνῃ ἀπὸ αἱμορραγία. Ἀλλὰ κι' ὅταν πήξῃ ὑπερβολικὰ εὔκολα καὶ τείνῃ νὰ ὀκνηστίσῃ θρόμβους μέσα στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τοπικὴ παράλυσι ἢ καὶ τὸ θάνατο ἀκόμη.

Ὁ μηχανισμὸς μὲ τὸν ὁποῖο τὸ αἷμα μένει ὑγρὸ μέσα στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα καὶ πήζει ὅταν βγῇ ἀπ' αὐτά, εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς λεπτότερες καὶ πιὸ ἀξιοσημείωτες λειτουργίες τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Οἱ ἐπιστήμονες τὸν μελετοῦσαν ἀπὸ 30 χρόνια, μόνον ὅμως τελευταίως συμπλήρωσαν τὶς ἐρευνές τους. Κι' ἔτσι εἶνε σήμερα σὲ θέσι νὰ διορθώσουν σχεδὸν κάθε ἀνωμαλία τοῦ καὶ νὰ σώσουν συχνὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωή.

Τὸ αἷμα εἶνε ἕνα ὑγρὸ παθητικό, Μ' αὐτὸ ἐννοοῦμε ὅτι δὲν παράγει κανένα ἀπ' τὰ συστατικά του, ἀλλὰ τὰ παίρνει ὅλα ἕτοιμα ἀπ' τὰ ἔντερα. Τὸ σηκότι τους πνεύμονες, τοὺς ἀδένες, κλπ. Ἀπ' τὰ ἔντερα λοιπὸν παραλεμβάνει βιταμίνη Κ καὶ τὴ μεταφέρει στὸ σηκότι, ὅπου μεταβάλλεται σὲ μιὰ οὐσία ποὺ λέγεται «προθρομβίνη». Ἡ οὐσία αὐτὴ περνάει κατόπιν στὸ αἷμα ὅπου μένει σὲ ἐπιφυλακή. Ὅταν λοιπὸν κοπῇ ἕνα αἱμοφόρο ἀγγεῖο μας, ἡ προθρομβίνη γίνεται ἀμέσως μιὰ ἄλλη οὐσία, ἡ «θρομβίνη», ποὺ κάνει τὸ αἷμα νὰ πήξῃ.

Ἀλλὰ τὸ σηκότι παράγει καὶ μιὰ δεύτερη οὐσία, τὸ «ἰνογόνον». Κατὰ τὸ πῆξιμο τοῦ αἵματος, ἡ θρομβίνη ἐπιδρᾶ στὸ ἰνογόνον καὶ σχηματίζει κλωστὲς ἀπὸ «ἰνικήν» (μιὰ νέα ὁηλαδὴ οὐσία) ποὺ αἰχμαλωτίζουν ἀνάμεσά τους τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια καὶ ἀποτελοῦν ἔτσι τοὺς θρόμβους τοῦ αἵματος, μὲ τὴ γνωστή τους μορφή.

Στὴ λεπτὴ κι' ἀξιοθαύμαστη αὐτὴ φυσικοχημικὴ ἀντίδρασι λαβαίνει κάποιο μέρος — ἄγνωστον ποιὸ ἀκριβῶς — τὸ ἀσβέστιον τοῦ ὀργανισμοῦ. Δίχως ἀσβέστιον τὸ αἷμα δὲν μπορεῖ νὰ πήξῃ.

Ὅταν λοιπὸν οἱ γιατροὶ θέλουν νὰ ἐμποδίσουν τὸ πῆξιμο μιᾶς ποσότητος αἵματος ποὺ ἔχουν βγάλει ἀπ' τὸ σῶμα γιὰ ἐξέτασι ἢ γιὰ πείραμα, προσθέτουν ἁπλῶς λίγο κιτρικὸν ἢ ὀξαλικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖο σχηματίζει μὲ τὸ ἀσβέστιον ἕνα ἀδιάλυτο ἅλας κι' ἔτσι τὸ ἀπομακρύνει ἀπ' τὸ αἷμα. Στὴν ἀντίθετη περίπτωσι, ὅταν ὁηλαδὴ ἡ ἔλλειψις ἀσβεστίου ἐμποδίζῃ τὸ πῆξιμο τοῦ αἵματος χορηγοῦνται ἀπ' τὸ στόμα κατεπότιο ἀσβέστιο ἢ γίνονται ἐνέσεις ἀσβεστίου ἀπ' εὐθείας μέσα στὸ αἷμα.

Ὁ νωτιαῖος μυελὸς παράγει καὶ δίνει στὸ αἷμα ἕνα ἄλλο συστατικό, ἀπαραίτητο γιὰ τὸ πῆξιμό του: τὰ «αἱμοπετάλια» ποὺ φαίνονται σὰν μιὰ λεπτὴ σκόνη κατὰ τὴ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι μιᾶς στανόγουτσας αἵματος. Ὅταν δὲν ὑπάρχουν ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ συμβοῦν αἱμορραγίες σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ διακρίνονται κάτω ἀπ' τὸ δέρμα πολλὲς κόκκινες κοκκίδες σὰν μύτη καρφίτσας ὀφειλόμενες σὲ τοπικὲς αἱμορραγίες. Τὰ αἱμοπετάλια παράγουν μιὰ οὐσία τὴ «θρομβοπλαστίνη» ποὺ ἐπιταχύνει τὴ μεταβολὴ τῆς προθρομβίνης σὲ θρομβίνη — καὶ συνεπῶς τὸ πῆξιμο τοῦ αἵματος.

Καὶ τώρα ἂς ἰδοῦμε τὰ νέα φάρμακα ποὺ χρησιμοποιοῦνται κατὰ τῆς αἱμορραγίας ἢ τῆς θρομβώσεως. Πρῶτο ἀπ' ὅλα εἶνε ἡ βιταμίνη Κ, ἀπαρέγκλιτη — ὅπως εἴπαμε — γιὰ τὴν παραγωγὴ τῆς θρομβίνης.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ βιταμίνη αὐτὴ περιέχεται μόνο στὰ λίπαρα τρόφιμα γιατὶ εἶνε διαλυτὴ στὰ λίπη, κι' ὄχι στὸ νερό. Γιὰ ν' ἀπορροφηθῇ λοιπόν, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ στὰ ἔντερα ἀρκετὴ ποσότης χολῆς μὲ τὴν ὁποία καὶ μόνον χωνεύονται τὰ λίπη. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἕνα ἰατρικὸ μυστήριο ποὺ ἔμενε σκοτεινὸ ὡς τώρα: τὸ ὅτι ὁηλαδὴ αὐτοὶ ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἴκτερο ἔχουν προδιάθεσι σὲ αἱμορραγίες — τόσο ὥστε σὲ τέτοιες περιπτώσεις οἱ χειρουργοὶ ἀπέφευγαν καὶ τὶς ἁπλούστερες ἀκόμη ἐγχειρήσεις ἐκτὸς ἂν τὶς ἐπέβαλλε ἀπόλυτη κι' ἐπείγουσα ἀνάγκη. Ὁ ἴκτερος προκαλεῖ ἐλαττωσι τῆς χολῆς στὰ ἔντερα ἐπομένως ὁ ὀργανισμὸς δὲν ἀπορροφᾷ βιτουίνη Κ καὶ δὲν παράγει προθρομβίνη καὶ θρομβίνη.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, καθὼς καὶ σὲ κάθε σοβαρὴ αἱμορραγία μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὸ πήξιμο τοῦ αἵματος καὶ τὸ στομάτημα τῆς ροῆς του ἡ θρομβίνη ποὺ ἐξάγεται τώρα ἀπὸ ἀνθρώπινο ἢ βωδινὸ αἷμα. Μόλις ἔλθῃ ὁ ἐπαφὴ μὲ τὸ αἷμα ἀπλωμένη πάνω σὲ λίνη γάζα ἢ σὲ βαμπάκι, μεταβάλλει ἀμέσως τὸ ἰνογόνον του σὲ ἰνική, κι' ἔτσι τὸ αἷμα πήζει στὸ μέρος ἐκείνο καὶ σταματάει ἡ αἱμορραγία. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο χρησιμοποιεῖται ἡ θρομβίνη σὲ ἐγχειρήσεις στὸν ἐγκέφαλο, στὸ σηκότι, στοὺς νεφροὺς στοὺς πνεύμονες, κλπ. σὲ περιπτώσεις ὁηλαδὴ ποὺ ἡ αἱμορραγία δὲν σταματάει μὲ τὶς συνηθισμένες μεθόδους τοῦ ραψίματος ἢ τοῦ σφιχτοῦ δεσίματος τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Προπάντων σὲ ἐγχειρήσεις τοῦ ἐγκεφάλου, κάθε τραυματισμὸς τῶν λεπτῶν ἱστῶν του μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀκατάσχετη αἱμορραγία καὶ νὰ θέσῃ σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τοῦ ἀρρώστου.

Εἶνε τόσο ἰσχυρὲς οἱ διαλύσεις τῆς θρομβίνης ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμοποιηθοῦν σ' ἐνέσεις γιατὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν θρόμβους μέσα στὶς φλέβες. Μόνον ἐπιφανειακὰ ἀλείφεται μὲ θρομβίνη τὸ μέρος ποὺ αἱμορραγεῖ.

Ἡ θρομβίνη ὠφελεῖ ἐπίσης σὲ περιπτώσεις ποὺ ἀνοίγει συχνὰ ἡ μύτη.

Ἕνα ἄλλο φάρμακο ἡ «δικουμαρόλη», ἔχει τὴν ἀντίθετη ἐπίδρασι: θεραπεύει ὁηλαδὴ τὴν προδιάθεσι τοῦ αἵματος νὰ σχηματίζῃ θρόμβους. Μ' αὐτὴν σώζεται ἡ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων, ποὺ παθαίνουν θρόμβους μέσα στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τους καὶ κινδυνεύουν ἔτσι ἀπὸ θανατηφόρο «ἔμβολή».

Ἡ δικουμαρόλη βρέθηκε στὰ τελευταῖα χρόνια. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ παρατήρησι ὅτι τὰ κερασφόρα ζῶα παθαίνουν ἰσχυρὲς αἱμορραγίες ὅταν τρῶνε ἕνα ὡρισμένο χορτάρι, εἶδος τριφυλλιοῦ. Ἡ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι τὸ χορτάρι αὐτὸ περιέχει μιὰ οὐσία ποὺ λιγοστεύει σημαντικὰ τὴν πηκτική ἱκανότητα τοῦ αἵματος. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἀπομονώθηκε κι' ὀνομάσθηκε δικουμαρόλη.

Γιατὶ κοκκινίζει ἡ μύτη

Οἱ παθήσεις ποὺ παραμορφώνουν τὰ θύματά τους εἶνε ἀπ' τὶς πιὸ τρομερὲς ἰδίως γιὰ τὶς γυναῖκες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε ἡ «ροδίνη ἀκμή» ποὺ πρήζει καὶ κοκκινίζει τὴ μύτη, καταστρέφοντας ἔτσι τὴν πιὸ ὡραία ἐμφάνισι. Ἀντίθετα μὲ ὅ τι πιστεύει ὁ πολὺς κόσμος δὲν προκαλεῖται ἀπ' τὸ ὑπερβολικὸ πιστό, ἀλλὰ ἀπὸ ἔλλειψι ἀρκετῶν βιταμινῶν τῆς ὁμάδος Β. Πράγματι, ἕνας διακεκριμένος δερματολόγος θεράπευσε τελευταίως 96 ἄτομα ποὺ εἶχαν αὐτὴ τὴν πάθησι μὲ μιὰ δίαιτα πλουσία σὲ βιταμίνες μαγιὰ τῆς μπύρας καὶ σίδηρο.

Γελωτοθεραπεία

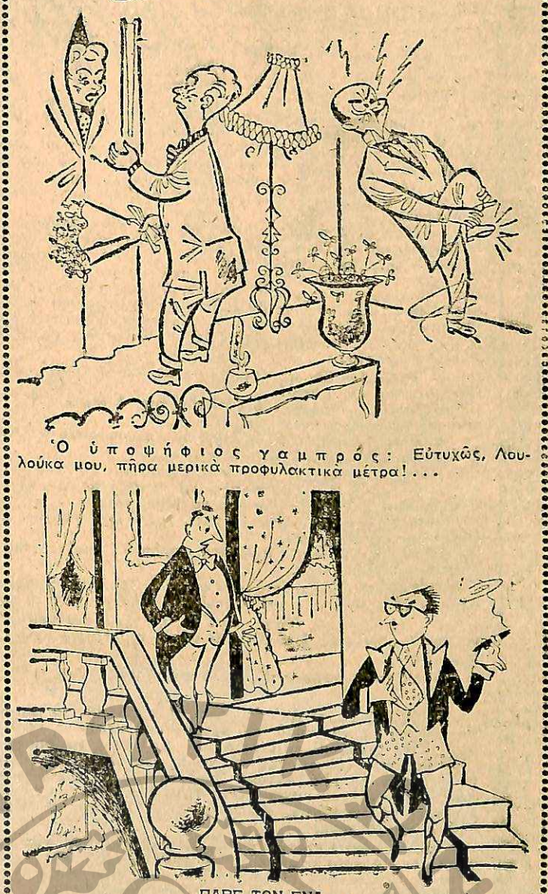

Ὁ ὑποψήφιος γαμπρός: Εὐτυχῶς, Λουλούκα μου, πῆρα μερικὰ προφυλακτικὰ μέτρα!...

ΠΑΡΕ ΤΟΝ ΕΝΑ...

Ὁ ὑπηρέτης: Ὁ κύριος θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ χρωματιστὴ γραβάτα δὲν πηγαίνει διόλου μὲ τὸ φράκο!...

Ὅταν ὁ σκοπὸς εἶνε μύωψ...

Ένα πουγγὶ χρυσάφι

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Ὁ ταχυδρόμος ἔφερε ἕνα γράμμα στὴν κυρία Κρόσμπυ. Ἡ ἡλικιωμένη κυρία ἄρχισε νὰ διαβάζῃ προσεκτικά, ὕστερα ἀναστέναξε κι' ἄθελα τὰ μάτια της γύρισαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Τζαίην, τῆς μεγαλείτερης κόρης της.

— Τί συμβαίνει, μαμά; ρώτησε ἡ μικρότερη κόρη της, ἡ Μάμπελ.

— Τίποτε τὸ σοβαρό, μικρούλα μου, εἶπε χαμογελῶντας ἡ κ. Κρόσμπυ. Ἡ θεία Μάργκαρετ γράφει πὼς ἡ Φύλλις ἀρραβωνιάστηκε μὲ κάποιον καλὸ νέο κι' εἶνε ἐνθουσιασμένη.

— Καϋμένη μου μητερούλα, ἔκανε χαϊδευτικὰ ἡ Τζαίην, ξέρω τί σκέπτεσαι : πὼς ἡ Φύλλις, ἡ κόρη τῆς θείας Μάργκαρετ, ποὺ εἶνε εἴκοσι τριῶν χρόνων ἀρραβωνιάστηκε κι' ὅλας, ἐνῶ ἐγὼ ποὺ εἶμαι εἴκοσι ὀκτώ, βρίσκομαι ἀκόμη στὸ ράφι...

Ἡ Μάμπελ, ποὺ εἶχε ἐπιτυχίες στοὺς νέους, χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ εἶπε :

— Ἡ Τζαίην δὲν παντρεύεται γιατὶ δὲν ἔχει σὲξ - ἀππήλ. Ποτὲ δὲν θὰ παντρευτῇ!

— Πάψε, τῆς φώναξε ὁ ἀδελφός της, ὁ Μπίλ. Ἡ Τζαίην ἔχει κι' αὐτὴ τὴ γοητεία της.

Ἐξαφνα, χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Τηλεφωνοῦσε ὁ Ἄντονυ Κρῶφορντ καὶ ζητοῦσε τὴ Τζαίην.

Ἡ νέα κοκκίνισε. Πῆγε στὸ τηλέφωνο καὶ σὲ λίγο γύρισε:

— Ὁ Ἄντονυ μὲ παρακαλεῖ νὰ συναντηθοῦμε καὶ κατόπιν νὰ φᾶμε μαζύ, εἶπε. Μπορῶ νὰ πάω, μαμά ;

— Καὶ βέβαια μπορεῖς νὰ πᾶς, μικρή μου Τζαίην, ἀπάντησε ἡ κυρία Κρόσμπυ.

— Καὶ τί θὰ κάνῃς μαζί του, ντροπαλὸ κορίτσι; ρώτησε ἡ Μάμπελ πειρακτικά.

Ἡ Τζαίην δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε τὴ Μάμπελ κατάματα.

— Ἂν θέλῃς νὰ ξέρῃς, εἶπε ξερά, ὁ Ἄντονυ μοῦ ζήτησε νὰ τὸν βοηθήσω νὰ διαλέξῃ ἕνα δῶρο ποὺ τὸ προορίζει γιὰ μιὰ κοπέλλα.

Ἡ Μάμπελ ξέσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

★

Ἡ Τζαίην ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι στὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι, προχώρησε ὡς τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ περίμενε τὸ λεωφορεῖο. Εἶχε ντυθῆ μ' ἐπιμέλεια καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ οὔτε καὶ στὸν ἑαυτό της τὴ χαρὰ ποὺ δοκίμαζε γιατὶ θὰ συναντιόταν μὲ τὸν Ἄντονυ. Ἡ Τζαίην ἦταν εὐχαριστημένη ποὺ θὰ τὸν ἔβλεπε μακρυὰ ἀπὸ τοὺς δικούς της. Καὶ καθὼς περίμενε τὸ λεωφορεῖο, σκεπτόταν τὸν Ἄντονυ καὶ τὴν παλιὰ γνωριμία τους.

Ἐδῶ κι' ὀχτὼ χρόνια, ἡ Τζαίην εἶχε γνωρίσει γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἄντονυ ὅταν πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ γειτονιά τους ὡς βρηθὸς τοῦ γέρου γιατροῦ τῆς οἰκογενείας της. Ὁ Ἄντονυ ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν γνωριμία της καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἄρχισε νὰ τῆς κάνῃ κόρτε διακριτικά. Πόσο ὅμως αὐτὴ εἶχε φανῇ ἀνόητη!

Ἦταν τόσο σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτό της, γιὰ τὶς δουλειές της καὶ νόμιζε πὼς θᾶταν πάντα νέα καὶ ἀξιολάτρευτη. Δίχως ἄλλο θὰ τὸν εἶχε πληγώσει βαθειὰ δείχνοντας ὄυ πὼς δὲν τὸν λογάριαζε, ὅπως δὲν λογάριαζε καὶ τὴν ἀγάπη του. Ξαφνικὰ ὁ Ἄντονυ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά της. Στὴν ἀρχὴ ἡ Τζαίην ἀδιαφόρησε, μὰ ὅσο οἱ μέρες περνοῦσαν, τόσο λαχταροῦσε τὴ συντροφιά του. Ὅσο γνώριζε ἄλλους νέους, τόσο ἀνακάλυπτε τὰ προτερήματα τοῦ Ἄντονυ. Καὶ κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό της πικρὰ γιὰ τὴ στάσι της.

Τὰ χρόνια ὡστόσο περνοῦσαν καὶ ἡ Τζαίην δὲν χαιρόταν τίποτε ἀπ' τὴ ζωή. Ἐλάχιστοι ἄντρες τὴν ἐνδιέφεραν, μὰ δὲν τραβοῦσε κανενὸς τὴν προσοχὴ ὡς γυναίκα. Κι' αὐτὸ τὴ βασάνιζε. Τὰ νειάτα της θὰ περνοῦσαν ἔρημα.

★

Τὸ λεωφορεῖο στάθηκε στὴν Πλατεῖα τῆς Ἀγορᾶς κι' ἡ Τζαίην ξύπνησε ἀπ' τὸ ὀνειροπόλημά της. Κατέβηκε γρήγορα. Ἡ ὥρα ἦταν κι' ὅλας περασμένη κι' ὁ Ἄντονυ τῆς εἶχε τηλεφωνήσει πὼς θὰ τὴν περίμενε στὶς δώδεκα καὶ μισή, στὸ μικρὸ Γκίλντχωλ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀγοράσῃ ἕνα δῶρο γιὰ κάποια κοπέλλα. Κι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα τὴν εἶχε δῆ τὶς προάλλες μαζί του ἡ Μάμπελ.

Ἡ Τζαίην τὸν ἀντίκρυσε ψηλὸν καὶ ἡλιοκαμένο νὰ τὴν περιμένῃ. Μόλις τὴν εἶδε, ὁ Ἄντονυ ἔτρεξε κοντά της.

— Σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἦλθες, Τζαίην, τῆς εἶπε.

Τὰ μάτια τους συναντήθηκαν κι' ἡ Τζαίην ἔνοιωσε πὼς ὁ Ἄντονυ ἦταν ἐνθουσιασμένος ποὺ τὴν ἔβλεπε.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει, συλλογίσθηκε ἡ νέα, τί θὰ γίνῃ ἔπειτα. Αὐτὸ τὸ ἀπόγεμα θὰ βρίσκωμαι κοντά του. Μὲ θέλει γιὰ φίλη του ὁ ἀγαπημένος μου Ἄντονυ. Ὦ! ἂν ἤξερε πόσο τὸν ἀγαπῶ! Ἂν ἤξερε πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη ποὺ βρίσκομαι κοντά του, ἔστω κι' ἂν πρόκειται γ' ἀγοράσῃ ἕνα δῶρο γιὰ μιὰ ἄλλη γυναίκα. Αὐτὸ τ' ἀπόγεμα εἶνε δικό μας!

Τοῦ χαμογέλασε.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σὲ ξαναβλέπω, Ἄντονυ, τοῦ εἶπε ἁπλά.

— Θ' ἀρχίσουμε τ' ἀπόγεμά μας τρώγοντας μαζί, εἶπε ὁ Ἄντονυ καὶ μπῆκε μὲ τὴ Τζαίην σ' ἕνα μικρὸ ρεστωράν.

Τὸ γεῦμα ἦταν χαρούμενο.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Ἄντονυ, καθὼς ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ ρεστωράν, ἔχουμε νὰ λύσουμε τὸ πιὸ σοβαρὸ πρόβλημα τῆς ἡμέρας. Ἡ ἐκλογὴ ἑνὸς δώρου εἶνε δύσκολη. Ἕνας ἄντρας πρέπει νὰ βρῇ κάτι ποὺ ν' ἀξίζῃ γιὰ μιὰ νέα. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, αὐτὴ εἶνε δική σου δουλειά, ἀγαπητή μου Τζαίην.

— Ἔχω κάποια ἰδέα, εἶπε ἡ Τζαίην. Ξέρεις τὸ γέρο Ἄντριους, στὴν ὁδὸ Μόρτιμερ; Ἕνα μαγαζὶ ποὺ πουλάει ἀρχαιότητες καὶ παληὰ πράματα; Πᾶμε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιά;

— Ἂς πᾶμε, εἶπε ὁ Ἄντονυ.

Πῆγαν στὸ μικρὸ μαγαζὶ τοῦ Ἄντριους κι' ἡ Τζαίην ἄρχισε νὰ φάχνῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ξαφνικὰ ρώτησε :

— Δὲν μοῦ λές, τί χρῶμα ἔχει αὐτὴ ἡ νέα ;

— Χρυσοκόκκινα μαλλιά, μάτια γαλαζοπράσινα κι' ἕνα δέρμα σὰν τριαντάφυλλο, ἀπάντησε ὁ Ἄντονυ δίχως δισταγμό.

— Θᾶνε πολὺ ὄμορφη, παρατήρησε ἡ Τζαίην.

— Πραγματικὰ εἶνε πολὺ ὄμορφη. Βρῆκες τίποτε;

— Ναί. Τί λὲς γι' αὐτὸ ἐδῶ;

Κι' ἡ Τζαίην τοὺδειξε ἕνα ζευγάρι παληὰ σκουλαρίκια μὲ πράσινη πολύτιμη πέτρα.

— Πιστεύω, εἶπε ὁ Ἄντονυ, πὼς βρῆκες τὸ κατάλληλο δῶρο. Αὐτὸ εἶνε ὑπέροχο. Μπράβο, Τζαίην.

Ἡ Τζαίην κοκκίνισε ἀπὸ εὐχαρίστησι.

— Δὲν πίστευα ποτὲ πὼς θὰ τελειώναμε τόσο γρήγορα, εἶπε ὁ Ἄντονυ. Εἶνε νωρὶς ἀκόμα. Μόλις δυὸ καὶ μισή. Παμε σὲ κανένα κινηματογράφο ;

Ἄμα τελείωσε ἡ ταινία, ἡ Τζαίην ρώτησε :

— Ἀλήθεια, Ἄντονυ, δὲν σὲ ρώτησα γιὰ ποιὰ νέα ἀγόρασες τὰ σκουλαρίκια. Ἢ μήπως εἶνε μυστικό;

— Δὲν θὰ στὸ πῶ τώρα, ἀγαπητή μου Τζαίην. Θὰ στὸ πῶ ὅταν ξεκινήσουμε γιὰ τὸ σπίτι.

— Θάρθῃς μαζί μου ὡς τὸ σπίτι; Θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ περπατήσουμε. Εἶνε τόσο γλυκειὰ ἡ βραδυά !

★

Εἶχαν προσπεράσει καὶ τὰ τελευταῖα σπίτια τῆς πόλεως καὶ τ' ἀνοιξιάτικο ἀεράκι δρόσιζε τὰ πρόσωπά τους.

— Στάσου, ἔκανε ξαφνικὰ ὁ Ἄντονυ, περνῶντας τὸ μπράτσο του γύρω στὴ μέση τῆς Τζαίην. Δὲ νοιώθεις τὴν ἀνοιξι καὶ τὴν ἀγάπη, Τζαίην;

— Ναί, ναί, ψιθύρισε ἡ νέα.

— Ἀγαπημένη μου, μικρή μου, γλυκειά μου Τζαίην. Περάσαμε ἕνα εὐτυχισμένο ἀπόγεμα κι' ἀγοράσαμε μαζὶ ἕνα δῶρο γιὰ τὴ μνηστὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου Ντίκ, ποὺ μένει στὸ σπίτι μὲ τὴ μητέρα μου. Τούτη τὴ στιγμὴ πρέπει νὰ σκεφθοῦμε μόνο τοὺς ἑαυτούς μας καὶ κανέναν ἄλλο.

— Ὦ! Ἄντονυ! ἔκανε ἡ Τζαίην συγκινημένη.

Ξαφνικὰ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε παράφορα στὰ χείλη. Γιὰ μερικὰ λεπτὰ δὲν μπόρεσαν νὰ ἀρθρώσουν λέξι. Ὅταν ἡ Τζαίην κατάφερε νὰ μιλήσῃ, ψιθύρισε, ἀκουμπῶντας στὸ στῆθος τοῦ ἀγαπημένου της:

— Πάντα συλλογιζόμουνα, Ἄντονυ, πὼς ἤμουνα δική σου, μὰ δὲν πίστευα σὲ τόση εὐτυχία.

Ὅταν τέλος ἔφτασαν στὸ σπίτι, ἡ Τζαίην μπῆκε πρώτα μόνη της μέσα. Ἡ μητέρα της μόλις τὴν εἶδε σήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Καλῶς τὸ παιδί μου, εἶπε τρυφερά. Πέρασες καλὰ τ' ἀπόγεμά σου, μικρή μου;

— Θαυμάσια μαμά. Γράφεις; Σὲ ποιόν;

— Γράφω στὴ θεία σου Μάργκαρετ γιὰ νὰ τῆς πῶ πόσο χαρήκαμε γιὰ τὸν ἀρραβῶνα τῆς Φύλλις. Νὰ τῆς γράψω τὶς εὐχές σου;

— Ναί, μαμά. Καὶ νὰ προσθέσῃς ἀκόμα πὼς ἡ κόρη σου ἡ Τζαίην ἀρραβωνιάστηκε κι' αὐτὴ μ' ἕναν θαυμάσιο κι' ἐξαιρετικὸ ἄνθρωπο. Θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ μάθῃ αὐτὰ τὰ νέα.

Σηκώνοντας τότε τὰ μάτια της ἡ κ. Κρόσμπυ εἶδε τὸ ψηλὸ ἀνάστημα τοῦ Ἄντονυ στὸ κατῶφλι. Ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ εὐτυχία, ὅπως καὶ τὸ πρόσωπο τῆς Τζαίην.

ΡΟΖΜΑΡΥ ΣΑΙΝ ΤΖΩΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΝΡΥ ΖΕΡΜΑΙΝ

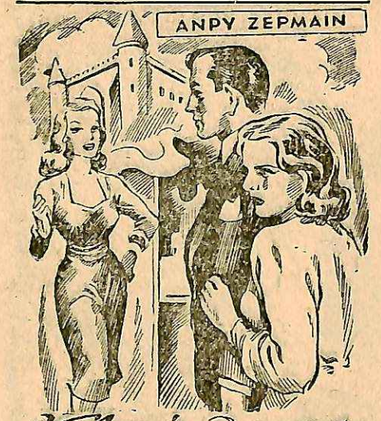

Ἀπόκληροι ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

35ον

Μόλις βγῆκε ἔξω, πῆγε στὰ κεντρικὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας καὶ ἀπέσυρε καμμιὰ εἰκοσαριὰ χιλιάδες φράγκα, ποὺ εἶχε καταθετημένα στὸ ὄνομά του. Ἔπειτα, προτοῦ ἐπίπλωνε σπίτι του, εἰδοποίησε ἕναν ἔμπορο ἐπίπλων εὐκαιρίας τῆς ὁδοῦ Ματουρίν νἀρθῆ νὰ ἰδῆ τὴν ἐπίπλωσί του.

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπίπλωσι εἶχε πουληθῆ γιὰ δυὸ χιλιάδες φράγκα.

Ὁ Ζὺλ εἰδοποίησε κατόπιν τὴ θυρωρό του γι' αὐτὴ τὴν πώλησι, λέγοντάς της πὼς, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ κάνη ἕνα μεγάλο ταξίδι, ἦταν ὑποχρεωμένος ν' ἀφίση τὸ διαμέρισμά του. Πλήρωσε, ἄλλωστε, καὶ δυὸ μηνιάτικα γιὰ ἀποζημίωσι.

Τὸ ἀπόγευμα πῆγε στὴν Τράπεζα τῆς Γαλλίας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ συνέταιρό του. Οἱ διατυπώσεις γιὰ τὴ μεταγραφὴ τῶν δυὸ ἑκατομμυρίων ἔγιναν ἀμέσως. Ὁ Ζὺλ ἔφυγε, ἐφοδιασμένος μ' ἕνα καρνὲ τσὲκ στ' ὄνομά του, καὶ μ' ἕνα βιβλιάριο καταθέσεως αὐτοῦ τοῦ τεράστιου ποσοῦ.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε εἰρωνικὰ στὸν πρώην συνέταιρό του, σφίγγοντάς του δυνατὰ τὸ χέρι.

— Στραγγαλιστή!.... μούγκρισε ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ, ποὺ μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τὸ θυμό του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ τυχοδιώκτης ἐπαιρνε τὸ ἐξπρὲς γιὰ τὸ Μπορντώ.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα ἐπιβιβαζόταν σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική, ἀφοῦ ἔστειλε στὸν πρώην συνέταιρό του αὐτὸ τὸ γράμμα:

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

»Κυριευμένος ἀπὸ μιὰν ἀθεράπευτη πλήξι κι' ἀπὸ μιὰ σκληρὴ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι, ἐξ αἰτίας τῆς ἀποτυχίας κάποιου αἰσθηματικοῦ μου σχεδίου, φεύγω γιὰ τὴ Χιλή, ἀπελπισμένος. Ἐλπίζω νὰ διασκεδάσω τὴ λύπη μου, σ' αὐτὴ τὴ μακρυνὴ χώρα, καὶ νὰ βρῶ, χάρι στὶς διασκεδάσεις, τὴ λήθη ἑνὸς ἔρωτα τόσο ἄτυχου.

»Μαντεύεις μὲ ποιὰ νεαρὴ κι' ὑπέροχη ὕπαρξι εἶχα τολμήσει νὰ ὀνειρευθῶ πὼς θὰ συνέδεα τὴ ζωή μου, μ' ὅλα μου τὰ πενῆντα χρόνια.

»Ἀλλοίμονο! Εἶμαι ἀπαρηγόρητος. Θὰ ξανάρθω πιθανόν, ὅταν θὰ ἔχω γιατρευτῆ.

»Ὡρδουὰρ καὶ καλὴ τύχη πάντοτε!

Ὁ φίλος σου
Ζύλ».

Αὐτὸ τὸ γράμμα κατέπληξε τὸν τραπεζίτη. Τί ἐσήμαινε πραγματικὰ αὐτὴ ἡ τόσο ἀπότομη ἀναχώρησι, κι' ἡ τεράστια ἀπόστασι ποὺ ὁ προνοητικὸς τυχοδιώκτης ἔβαζε ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴ Γαλλία;

Ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ ἀγνοοῦσε πραγματικὰ πὼς ὁ Ζύλ, ὁ πρώην συνέταιρός του, πού, ὡς τότε εἶχε σ' ὅλα του πετύχει, δὲν εἶχε παρηγορηθῆ γιὰ τὴν ἐρωτική του ἀποτυχία μὲ τὴ Βασίλισσα τῶν Λειβαδιῶν. Ἡ ἀθωότητα κι' ἡ ἀγνότης του εἶχανε νικήσει τὴν ἀτιμία του.

— Μπά! ψιθύρισε, στὸ κάτω - κάτω, τὸν ξεφορτώθηκα κιόλας. Δὲν τὸν εἶχα πιὰ ἀνάγκη. Θὰ μπορῶ πιὰ νὰ πετάξω μὲ τὰ δικά μου τὰ φτερά, ἐντελῶς ἀνεξάρτητος. Χωρὶς νὰ λογαριάσω ὅσα ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ δώσω, ἔχω κερδίσει δυὸ - τρία ἑκατομμύρια. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς πρέπει νὰ πηγαίνω προσεχτικά, καὶ νὰ μὴ δίνω λαβὴ γιὰ τὴν παραμικρὴ ὑποψία.

Καί, μ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ὁ ἄτιμος τραπεζίτης πῆγε στὸ χρηματιστήριο. Ἡ τύχη τοῦ χαμογελοῦσε μ' ἐπιμονὴ τοὺς τελευταίους μῆνες. Ἡ περιουσία του μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἀκατάπαυστα. Καί, μ' ὅλη τὴ φοβερὴ ἀφαίμαξι ποὺ ἔκαμε ὁ Ζὺλ στὸ κεφάλαιό του, ἡ οἰκονομική του θέσι ἔμενε σταθερὴ καὶ περίφημη.

Ἤτανε τόσο ἐνθουσιασμένος, ὥστε δὲν φοβήθηκε νὰ διηγηθῆ στὴ γυναίκα του -— ποὺ ὡς τότε ἀγνοοῦσε ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις του — τὸ μυστικὸ τῆς διαλύσεως τῆς ἑταιρείας.

Ἀλλ' ἡ κυρία Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ, δηλαδὴ ἡ Λουΐζα Ντορβίλ, ἔμεινε λίγο σκεπτικὴ μπροστὰ στὸς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ συζύγου της.

Ἡ ὑπόθεσι τῆς κληρονομίας, ποὺ θὰ τῆς δημιουργοῦσε μιὰ περιουσία προσωπική, δὲν εἶχε ἀκόμα κανονιστῆ, καί, γι' αὐτό, ἡ ἐμπιστοσύνη της μειωνότανε σιγὰ - σιγά. Ἐξ ἄλλου, οἱ τρόποι, οἱ συχνὰ μυστηριώδεις, τοῦ συζύγου της, μερικὲς φράσεις ἀπὸ τὶς συζητήσεις του, πολὺ ἐκφραστικές, ποὺ τὶς ἄκουγε τυχαία, μαζὶ μὲ κάτι λόγια ἀπρόσεχτα, ποὺ τοῦ ξέφυγαν ἕνα βράδυ, ὅλα αὐτὰ τὴν ἔκαναν νὰ νοιώθη μιὰ φρίκη καὶ μιὰ περιφρόνησι γι' αὐτόν, ποὺ ὅλο μεγάλωναν.

Ὁ ἄντρας μὲ τὸν ὁποῖον συνδέθηκε, τόσο ἔλαφρά, τῆς φαινότανε τώρα ἕνας ἄτιμος τυχοδιώκτης.

Προβλέποντας ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ συμβοῦν τρομερὰ πράγματα, συγκέντρωνε χρήματα, ἀπὸ κεῖνα ποὺ τῆς ἔδινε ὁ Ζὼρζ γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ καὶ γιὰ τὰ προσωπικά της ἔξοδα. Ἤδη, εἶχε, σὲ μέρος σίγουρο, καμμιὰ δεκαπενταριὰ χιλιάδες φράγκα, ποὺ τὰ προώριζε, ὅταν θὰ παρουσιαζόταν ἀνάγκη, γιὰ τὰ πρῶτα της ἔξοδα.

Χάρι στὴν λεπτότητά της καὶ στὴν ἐμφυτη ὑποκριτικότητα τοῦ φύλου της, δεινότανε πάντοτε πρόσχαρη στὸν ἄντρα της, ποὺ τὸν ἀποστρεφότανε. Ἐπωφελήθηκε λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας, πού, κεῖνο τὸ βράδυ, ἤθελε νὰ τῆς μιλήση ἐμπιστευτικὰ γιὰ τὶς ὑποθέσεις του, γιὰ νὰ τὸν πείση νὰ τῆς ὑποσχεθῆ ἕνα κολλιὲ μαργαριταρένιο, ἀξίας εἴκοσι χιλιάδων φράγκων.

Ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ τῆς ἔδωσε, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, τὸ πολύτιμο αὐτὸ δῶρο, λέγοντάς της:

—Ἀγαπητή μου Λουΐζα, εἶμαι σήμερα εὐτυχὴς ποὺ μπορῶ νὰ ἱκανοποιήσω μίαν ἀπ' τὶς ἐπιθυμίες σου. Αὐτὸ τὸ δῶρο θὰ σοῦ φανῆ ἴσως σὰν μιὰ παρηγοριὰ γιὰ τὸν πόνο σου...

— Γιὰ τὸν πόνο μου; ἐπανέλαβε ἡ νέα, ποὺ ἀνησύχησε. Τί θέλεις νὰ πῆς;

—Ἀλλοίμονο! "Ενα δυστύχημα ἔπληξε τὴν οἰκογένειά σου...

—Ἡ μητέρα μου μήπως;

—Ὄχι, ὄχι, ἡσύχασε...

— Τότε γιὰ ποιὸν πρόκειται;

— Γιὰ τὸν πατέρα σου.

Κι' ὁ τραπεζίτης ἔδωσε στὴ γυναίκα του μιὰ μεγάλη πρωϊνὴ ἐφημερίδα, δείχνοντάς της, μὲ τὸ δάχτυλο, μιὰν εἴδησι, ποὺ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Μυστηριώδης αὐτοκτονία

»Χθὲς τὸ πρωΐ, ἁλιεῖς ἀνεκάλυψαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα, μεταξὺ Σατὸν καὶ Μπουζιβάλ ἕνα δέμα μὲ ἐνδύματα, κατάλασπωμένα, μέσα στὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο διάφοροι ταυτότητες, ἐπ' ὀνόματι Λουΐ Λερού. Μαζὶ μὲ τὰ χαρτιὰ αὐτά, ἦτο καὶ μιὰ ἐπιστολή, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν ἀστυνομία τοῦ Σατού.

»Ἰδοὺ τί ἔγραφεν ἡ ἐπιστολή:

«Ὁ ὑπογεγραμμένος Ντορβίλ, πρώην ἠθοποιός, περιπεσὼν ἀπὸ πολλοῦ εἰς ἐσχάτην ἐνδείαν, καὶ διωκόμενος ἀπὸ ἐχθροὺς ἰσχυρούς, οἱ ὁποῖοι κατέστησαν τὴν ζωήν μου ἀδύνατον, δηλῶ διὰ τῆς παρούσης μου ὅτι θέτω τέρμα εἰς τὴν ζωήν μου. Θὰ εὕρουν, εἰς τὰ θυλάκιά μου, διάφορα χαρτιὰ μὲ τὸ ὄνομα Λερού. Αὐτὰ τὰ χαρτιὰ τὰ εἶχα κλέψει ἀπὸ ἕνα ἀλήτην, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ διαφύγω ἀπὸ τὰς ἀναζητήσεις τῆς ἀστυνομίας.

»Δὲν ἔχω πλέον οἰκογένειαν, ἀφοῦ εἶχα ἐγκαταλείψει τοὺς ἰδικούς μου. Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ λυπηθῆ διὰ τὸν θάνατόν μου. Παρακαλῶ μόνον ἐκεῖνην, ποὺ ὑπῆρξε κόρη μου, καὶ ἡ ὁποία ζῆ σήμερον εἰς τὴν χλιδήν, νὰ ἐντυφιάση τὸ πτῶμα μου — ἂν εὑρεθῆ — εἰς μίαν γωνίαν ὅπου, ἐκείνη, ποὺ ὑπῆρξεν, ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνια, ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς μου, νὰ δυνηθῆ νὰ μὲ συναντήση ἀργότερον. Χωρισμένοι εἰς τὴν ζωήν, ἂς μᾶς ἑνώσουν εἰς τὸν θάνατον.

»Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ ὅλους.

Λ. ΝΤΟΡΒΙΛ
ἠθοποιός».

Τελειώνοντας τὸ διάβασμα, ἡ κυρία ντὲ Σαμπρεβὲρ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση δυὸ δάκρυα ἀληθινῆς θλίψεως.

— Καϋμένε πατέρα! ψιθύρισε, βαθειὰ συγκινημένη. "Ητανε, κατὰ βάθος, ἕνας καλὸς ἄνθρωπος!... "Α! Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸν βροῦνε... Αὐτὴ ἡ τελευταία θέλησί του πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῆ... "Ετσι θὰ παρηγορηθῶ κάπως, γιατὶ δὲν εἶχα ἐνδιαφερθῆ γι' αὐτόν...

—"Αν, κατὰ τύχην, βρεθῆ καμμιὰ μέρα τὸ πτῶμα του, θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ τὸν κηδέψης ἀξιοπρεπῶς. "Ετσι θὰ ἐκπληρωθοῦν κι' οἱ τελευταίες θελήσεις τοῦ δύστυχου Ντορβίλ...

— Εὐχαριστῶ, Ζὼρζ, εὐχαριστῶ. Μὲ συγκινεῖ πολὺ αὐτὴ ἡ ὑπόσχεσί σου.

Ὁ τραπεζίτης βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του.

Ἐκείνη, βυθισμένη ὁλόκληρη στὶς παιδικές της ἀναμνήσεις, ποὺ τόσο θλιβερὰ τῆς εἶχανε ξανάρθει στὸ μυαλό, ἔκλαιγε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ φτωχοῦ καμποτίνου.

Ἡ «αὐτοκτονία»

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ πῆγε στὸ γραφεῖο του, χαμογελώντας.

"Ηξερε αὐτὸς πὼς ὁ ψευτο - Λεροὺ ἢ Ντορβίλ, ποὺ ἡ αὐτοκτονία του εἶχε ἀναγραφῆ στὶς ἐφημερίδες, δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ὁ ἀδελφός του.

Ὡστόσο, ἕνα σκοτεινὸ σημεῖο χαλνοῦσε τὴ χαρὰ τοῦ θριάμβου του. Γιατὶ ἡ «αὐτοκτονία» τοῦ Ζὰκ εἶχε γίνει στὸ Σατού, τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὴ γέφυρα τῆς "Αλμα, κι' ἐπτὼ μέρες μετὰ ἀπὸ τότε ποὺ ριχτηκε στὸ Σηκουάνα; Εἶχε κατορθώσει λοιπὸν νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ θάνατο τὴν πρώτη φορά, γιὰ νὰ δοθῆ θελητικὰ τὴ δεύτερη;

Ὁ τραπεζίτης δὲν γελιότανε στὶς σκέψεις του.

Ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, ὅταν ρίχτηκε στὰ βαθειὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα, μέσα στὴ νύχτα, εἶχε ξανανεβῆ στὴν ἐπιφάνεια.

Μὲ μιὰν ἐνστικτώδη κίνησι τῶν χεριῶν του, εἶχε βγάλει τὸ σακκούλα ποὺ τοῦ σκέπαζε τὸ κεφάλι. "Επειτα, μὲ μιὰ δυνατὴ προσπάθεια, ἔδιωξε τοὺς φόβους του γιὰ νὰ μὴ σκεφτῆ παρὰ μόνο πῶς νὰ σώση τὴ ζωή του.

"Αρχισε νὰ προχωρῆ μεθοδικά, κόβοντας ἀργὰ τὸ ρεῦμα γιὰ νὰ βγῆ στὴν ὄχθη. Τὸ κατόρθωσε μὲ μύριους κόπους.

Κατὰ τὶς δυὸ τὸ πρωῒ ἔφτασε στὸ δωμάτιό του, ἐξαντλημένος, μὲ δυνατὰ ρίγη. Ξάπλωσε μισοπεθαμένος, φλεγόμενος ἀπὸ τὸν πυρετό.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ θυρωρός του, ποὺ τοῦ σιγούριζε συνήθως τὸν βρῆκε σὲ τόσο ἄσχημη κατάστασι, ὥστε ἔτρεξε νὰ φωνάξη ἕνα γιατρό. Ἐκεῖνος διέγνωσε βαρειὰ πλευρίτιδα, ἔδωσε ἕνα γιατρικὸ κι' ὑποσχέθηκε νὰ ξαναρθῆ. "Υστερα ἀπὸ δέκα ἡμερῶν φροντίδες, μπόρεσε νὰ δηλώση στὸν ἀρρωστό του πὼς εἶχε ξεφύγει τὸν κίνδυνο.

Σ' αὐτὲς τὶς μέρες τῆς ἀναγκαστικῆς ἀκινησίας, ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ εἶχε σκεφτῆ πολύ. Τὸ συμπέρασμα ἦταν ὅτι θἄπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ἐξαφανίση γιὰ πάντα τὰ δυὸ ἐκεῖνα πρόσωπα ποὺ εἶχε παίξει τὸ ρόλο τους διαδοχικά. Λεροὺ καὶ Ντορβίλ ἔπρεπε νὰ ἐξαφανιστοῦν ἀμέσως.

Δὲν ἦτανε τόσο ἀπὸ φόβο μήπως τὸν ἀναζητήση ἡ ἀστυνομία, ὅσο, κυρίως, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ ἐγκληματικὰ σχέδια τοῦ κακούργου ἀδελφοῦ του.

Τὴν ὥρα ποὺ ἡ θυρωρός του ἔλειπε, σηκώθηκε, κι' ἔκαμε ἕνα πακέτο μὲ τὰ ροῦχα, ποὺ, φοροῦσε τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ἔρριξαν στὸ Σηκουάνα. "Εγραψε τὸ γράμμα γιὰ τὴν ἀστυνομία, πού, ἀργότερα, θἄκανε νὰ πιστευτῆ ἡ αὐτοκτονία του.

Ντύθηκε ὅσο μποροῦσε πιὸ ζεστά, περίμενε νὰ νυχτώση καλὰ καὶ γλύστρησε κρυφὰ ἔξω. "Ενα ἀμάξι περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή. Τὸ φώναξε καὶ μπῆκε μέσα.

— Στὸ σταθμὸ Σαὶν - Λαζάρ! φώναξε στὸν ἀμαξᾶ.

"Οταν ἔφτασε στὸ σταθμό, πῆρε τὸ τραῖνο τοῦ Σαὶν Ζερμαίν, κατέβηκε στὴ στάσι τοῦ Σατοὺ καί, κρατώντας τὸ πακέτο του, προχώρησε πρὸς τὸ Σηκουάνα. Ἐκεῖ, γλύστρησε ὡς τὴν ἄκρη τῆς ὄχθης, ἄφισε τὰ ροῦχα του καὶ ξανανέβηκε ἀπάνω.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, γύρισε στὸ δωμάτιό του, βέβαιος πὼς κανένας δὲν εἶχε ὑποψιαστῆ τὴν ἀπουσία του.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ἀναγκάστηκαν νὰ φωνάξουν τὸ γιατρό, γιατὶ ἡ κατάστασί του εἶχε χειροτερέψει. Στὴ θυρωρό, ποὺ τὸν ρώτησε, ὁ γιατρὸς εἶπε κουνώντας τὸ κεφάλι του:

—Ἐκτὸς ἂν γίνη κανένα θαῦμα, αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε χαμένος!

Μαντὲλ καὶ Ζολιμπουά

—"Ωστε ἔτσι, ἀγαπητέ μου, ἰσχυρίζεστε πὼς ὁ δύστυχος αὐτός, ποὺ ἀναφέρει ἡ ἐφημερίδα, ἦταν ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ;

—Ἀλλοίμονο! εἶπε ὁ συμβολαιογράφος. Ἡ ἀμφιβολία εἶνε ἀδύνατη τώρα...

— Κι' ὁ ἀδελφός του, λέτε, τὸν εἶχε ἰδῆ... τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει;

—Ἐδῶ μέσα μάλιστα. Βρέθηκαν πρόσωπο μὲ πρόσωπο στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Αὐτὸ γιὰ μένα ἦταν ἡ πιὸ παράξενη ἀποκάλυψι, γιατί, ὅπως καὶ γιὰ σᾶς ἀσφαλῶς, κι' ὅπως γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, ὁ θάνατος τοῦ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ ἦταν ἕνα γεγονὸς ἐξακριβωμένο.

— Γιὰ νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅλη τὴν ἀλήθεια, εἶπεν ὁ κ. Μαντὲλ, αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν ἦτανε καὶ τόσο βέβαιος γιὰ μᾶς, ὅσο τὸ ὑποθέτετε...

— Πῶς; Εἴχατε ἀμφιβολίες;

— Περισσότερο ἀκόμα: ἤμαστε σίγουροι πὼς τὸ πτῶμα ποὺ εἶχανε βρῆ στὴ Γκρενέλ, ἐδῶ κι' ἕξη μῆνες, κι' εἶχανε μεταβρέι στὸ Νεκροτομεῖο, δὲν ἦτανε τοῦ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ.

— Καὶ κανένας δὲν εἶχε πῆ τίποτα τότε! παραξενεύτηκε ὁ συμβολαιογράφος.

— Φυλαχτήκαμε...

—Γιατί λοιπόν;

— Δὲν ἔχω πιὰ νὰ σᾶς κρύψω τίποτε, ἀγαπητέ μου· ἀφοῦ ξέρετε τώρα τὸ θλιβερὸ μυστικὸ τοῦ γιοῦ μου. Σύμφωνα ἀκριβῶς μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ Φρεντερὶκ καὶ τοῦ φίλου του Ζυλό, ἡ κυρία ντὲ Σαμπρεβὲρ κι' ἐγὼ τὸ κρατήσαμε μυστικὸ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

—"Ωστε ἔτσι; Ὁ γιιός σας ὑποπτευόταν ἤδη, ἐκείνη τὴν ἐποχή, κάποια μηχανορραφία τοῦ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ;

— Ναί, ἀλλ' ἀμύδρα. Ὁ Ζὰκ τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῆ, ἄλλοτε, ἐκεῖ κάτω, μερικὲς σοβαρὲς ὑποψίες του γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ κόμητος ντὲ Καστελδιέ. Αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς σιωπῆς μας. Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ γιιός μου κι' ὁ φίλος του σκέπτονταν, καὶ πολὺ σωστά, πὼς ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ θὰ εἶχε διοργανώσει ὁ ἴδιος τὴ μακάβρια αὐτὴ σκηνοθεσία τῆς αὐτοκτονίας του. "Ητανε σὰ νἄβλεπε νὰ πῆ πὼς δὲν ἐπιθυμοῦσε πιὰ νὰ ὑφίσταται νομικὰ. Ἐξ ἄλλου, ἂν ἐκδηλώναμε ἀμφιβολίες γιὰ τὸ πτῶμα, θὰ προκαλούσαμε καινούργιες ἀνακρίσεις. Κι' ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, κατάδικος ποὺ δραπέτευτε ἀπὸ τὴ Γουϊάνα, εἶχε κάθε λόγο γιὰ νὰ μὴν ἐπιθυμῆ τέτοιου εἴδους ἀνακρίσεις. Ἔπειτα, ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, θεωρούμενος νεκρός, ἄφινε τὰ κληρονομικὰ του δικαιώματα, πάνω στὴ μητρικὴ περιουσία, στὸ γυιό του τὸν Πιέρ. Κι' ἐνῶ ὁ κατάδικος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κληρονομήση, γιατὶ θ' ἀναγκαζότανε ν' ἀποκαλυφθῆ, ὁπότε θὰ ξαναπιανότανε, ὁ γυιός του μποροῦσε νὰ τὸ κάνη χωρὶς καμμιὰ δυσκολία.

— Αὐτὸς εἶνε ἕνας λόγος περίφημος, ὁ καλύτερος ἴσως...

—Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἀκόμα. Ὁ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ, προσποιούμενος τὸν πεθαμένο, ἀφώπλιζε τὸν ἀδελφό του καὶ τὸν κακοῦργο συνέταιρό του, πού, πιθανόν, νὰ ἤξερε ἤδη τὶς ἀτιμες μηχανορραφίες των. Καί, κρυμμένος τώρα μέσα στὴ σκιά, μποροῦσε νὰ πολεμήση καλύτερα αὐτοὺς τοὺς ἐπικίνδυνους τυχοδιώκτες. Ἐπὶ πλέον, ξανάβρισκε ὅλη του τὴν ἐλευθερία γιὰ ν' ἀναζητήση τὴ γυναίκα του καὶ τὸ γυιό του. Ἀσφαλῶς θὰ ὑπέφερε γιὰ τὴν ἐξαφάνισί τους καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τοὺς ξαναβρῆ.

—"Ολα αὐτὰ εἶνε λογικά. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατὶ αὐτὸς ὁ δύστυχος αὐτοκτόνησε, ἕξη μῆνες ἀργότερα, προτοῦ νὰ πραγματοποίηση τὶς ἐπιθυμίες του.

—Ἔ! Διάβολε! Μὰ γιατί ξαναεῖδε τὸν ἀδελφό του.

— Πῶς;

— Δὲν μοῦ εἴπατε πὼς ὁ τραπεζίτης τοῦ εἶχε δώσει ραντεβοῦ στὸ σπίτι του γιὰ τὴν ἑπομένη;

— Πραγματικά. Ἐξ ἄλλου, ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ μοῦ ἐμίλησε γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι.

— Κατὰ τὸν τρόπο του, ἀσφαλῶς, δηλαδὴ ἀραδιάζοντας διάφορα ψέμματα.

— Εἶνε πιθανόν, ἀλλὰ ποῦ νὰ βροῦμε τὴν ἀπόδειξι πὼς λέει ψέμματα;

— Καὶ τί σᾶς εἶπε ὁ τραπεζίτης;

— Πὼς ὁ ἀδελφός του εἶχε πέσει σὲ φοβερὴ φτώχεια καὶ πὼς θέλησε νὰ τοῦ ἀποσπάση, μὲ ἀπειλὲς καὶ μ' ἐκβιασμούς, ἕνα μεγάλο ποσόν. Κι' ὁ τραπεζίτης, μὴ μπορώντας ἀμέσως τὴν αἴτησί του, τοῦ πρόσφερε ἀρνήθηκε ἀλαζονικὰ αὐτὴ τὴ βοήθεια...

— Εἶνε πολὺ παράξενο αὐτό, εἶπε ὁ κ. Μαντέλ.

— Τέλος πάντων, σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ, ἡ σκηνὴ κατέληξε σὲ τσακωμό. Κι' ὁ τραπεζίτης, καταλαβαίνοντας πὼς ἐκινδύνευε, ἀναγκάστηκε ν' ἀπειλήση τὸν ἀδελφό του πὼς θὰ τὸν καταγγείλη στὴν ἀστυνομία.

—Ἀκόμα κι' ἂν παραδεχτοῦμε πὼς ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια, δὲν βλέπω τὸ λόγο τῆς αὐτοκτονίας του.

— Πραγματικά, ἐκτὸς ἂν ἦταν ὁ φόβος του μήπως ξανασταλῆ στὸ κάτεργο.

—Ὄχι, ὄχι, ὑπάρχει κάτι ἄλλο, εἶπεν ὁ κ. Μαντὲλ μὲ ἀπόλυτη πεποίθησι. Παραδέχομαι τὸ θάνατό του, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ν' αὐτοκτόνησε, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω!

— Τί ὑποθέτετε λοιπόν;

—"Ενα ἔγκλημα.

—Ἀπὸ ποιόν;

—Ἀπὸ τὸν Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ τὸν ἴδιο, ἢ ἀπὸ ἄλλους, βαλμένους ἀπ' αὐτόν.

—Ὠ! Αὐτὸ ἔβαλνε τερατῶδες! Νὰ σκοτώση τὸν ἀδερφό του! ...

—Ἀγαπητέ μου, ὑπάρχουν ἀνθρωποι ἱκανοὶ γιὰ ὅλα. Ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ εἶνε ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲν τοὺς σταματάει τίποτα. Ὠ! Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τὴν κατάπληξί σας καί, ὡς ἕνα σημεῖο, τὸ σκεπτικισμό σας. Ἀγνοεῖτε ἀκόμα πολλὰ γράμματα, σχεδὸν ὅλα μπορῶ νὰ πῶ.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ τὰ πῆτε;

—Ὄχι. Τούλάχιστον μὲ δική μου πωτοβουλία. Δὲν ἀνήκω στὴν οἰκογένεια ντὲ Σαμπρεβέρ. Δὲν ἔχω καμμιὰν ἰδιότητα γιὰ νὰ ἀναλάβω ὡρισμένα δικαιώματα. Οἱ μόνοι ποὺ θὰ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσουν εἶνε ἡ κυρία Ζενεδιὲβ ντὲ Σαμπρεβὲρ κι' ὁ γυιός της ὁ Πιέρ. Αὐτός, κυρίως, ἀφοῦ εἶνε ὁ κληρονόμος τοῦ ὀνόματος. Λοιπόν, αὐτὸς δὲν εἶνε ἐδῶ. Νομίζω πὼς καλύτερα θἄναι νὰ περιμένουμε νὰ ἐπιστρέψη. Ἐξ ἄλλου, αὐτὸ εἶνε πιὸ φρόνιμο, γιὰ νὰ προφυλάξουτὴν ἐπομένη;

— Πραγματικά. Ἐξ ἄλλου, ὁ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ μοῦ εἶνε φίλος καὶ μὲ διαφωτίζουν καὶ μὲ πείθουν. Ἀλλὰ λέτε μὲ διαφωτίζουν καὶ μὲ πείθουν. Ἀλλὰ

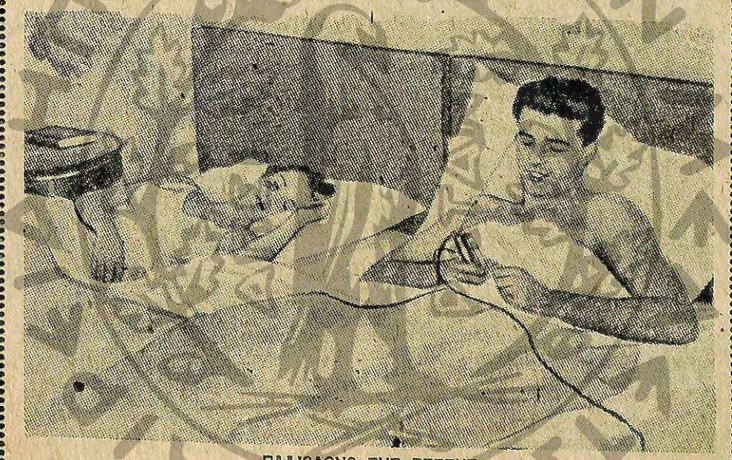

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Δὲν εἶνσι μεγαλείτερο ἀπὸ μιὰ ταμπακέρα ἔχει ὅμως περίφημη ἀπόδοσι μὲ ἀκουστικὰ Χρησιμεύει γιὰ τὸ τζιδὶ τὸν περίπατο τὸ κρεββάτι κλπ. κι' ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲν ἐνοχλεῖ τοὺς διπλανούς

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τῆς μόδας...

Εἶσαι κορόϊδο, ρὲ Φροσί —
καὶ στὸ ξηγήθηκα φαρσὶ
δεικάκις μέχρι τώρα
ἐφ' ὅσον θέλεις μιὰ καὶ δυὸ
νὰ 'κονομήσης «ραδιὸ»
γιὰ νὰ περνᾶς τὴν ὥρα.

★

Εἶσαι κι' ὁπισθοδρομική,
ὅταν τὴν εὐρωπαϊκὴ
τὴ μούζικα γυρεύεις
κι' ὅταν γουστάρης, ἀ προπό,
ἀμερικάνικο σκοπὸ
ν' ἀκοῦς καὶ νὰ χορεύης.

★

Κι' αὐτὸ στὸ λέω, ρὲ Φροσί,
καθ' ὅτι ἡ ἀριστοκρασί
τρ-βᾶ κατὰ μπουλούκια
καὶ πλημμυρίζει ταχτικὰ
μονάχα κέντρα... κοσμικὰ
(σμὶκ
ποὺ ἔχουνε... μπου-
(ζούκια!
Γι' αὐτὸ καὶ βράσε τὸ
(ντουνιὰ
καὶ κύττα μόνον ἡ...
(«πεννιὰ»
νὰ σὲ τραβᾶ καὶ σένα,
γιὰ νἄσαι σήμερα κι'
(ἐσύ,
μαντὰμ τῆς ἀριστο-
(κρασί
καὶ μάλιστα στὴν...
(πέννα!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

πῶς πρέπει νὰ φερθοῦμε ἀπέναντι στὸν Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ;

— Σὰ νὰ μὴν εἴχατε καμμιὰν ὑποψία ἐναντίον του. Προσποιηθῆτε πὼς ἐξακολουθεῖτε, χωρὶς νὰ βιάζεστε, τὴ διαδικασία τῆς μεταβιβάσεως τῆς κληρονομίας τῆς κόμησας ντὲ Καστελβιέ. Φυσικά, ἡ κληρονομία αὐτὴ θὰ μεταγραφῆ στὸ ὄνομα τοῦ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ καὶ τοῦ ἀνιψιοῦ του. Ἀλλὰ νὰ μὴν τοῦ δώσετε καμμιὰ προκαταβολή.

— Θ' ἀκολουθήσω τὴ συμβουλή σας.

— Ἄ! Ξέχασα κάτι σοβαρό, εἶπεν ὁ κ. Μαντέλ.

— Τί;

— Θάτανε πιθανὸν χρήσιμο, ὁ γυιός μου, δηλαδὴ ὁ κόμης ντὲ Κολένσκο, νὰ παρευσιαστῆ ἀπὸ σᾶς, καὶ δήθεν κατὰ τύχην, στὸν Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ.

— Δὲν θὰ ἦτανε ριψοκίνδυνο;

— Δὲν τὸ νομίζω. Ὁ κόμης μπορεῖ νὰ ζέλη νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ ἐπιχειρήσεις, εἴτε γιὰ ἀγορὲς εἴτε γιὰ ὑποθήκες, καὶ ἐμπιστεύεται σὲ σᾶς. Ἐσεῖς πάλι τὸν συνιστᾶτε θερμὰ στὸν τραπεζίτη. Ἐξ ἄλλου, θὰ σᾶς δῆ κι' ὁ ἴδιος καὶ θὰ συζητήσετε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Σύμφωνοι. Ὅποτε θέλει ὁ κ. ντὲ Κολένσκο, θὰ εἶμαι στὴ διάθεσή του.

— Εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων, ἀγαπητέ μου.

Κι' ὁ πρώην ἐργοστασιάρχης τὸν ἀποχαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Ἡ τελευταία πρότασι, ποὺ εἶχε κάνει, ἦταν ἀποτέλεσμα ἑνὸς τολμηροῦ σχεδίου, ποὺ τὸ εἶχε συλλάβει σ'εδον στιγμιαία, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου.

Σκεπτόταν νὰ τὸ ἐκθέση στὸ γυιό του μόλις θὰ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴ Νάντη, ὅπου εἶχε πάει μαζὶ μὲ τὴ Βασίλισσα τῶν Λειβαδιῶν.

Ἡ ἐλιθερὴ ἀγγελία

Ἡ δύστυχη νέα εἶχε κατορθώσει, τέλος, νὰ ἀνακαλύψη τὴ διεύθυνσι τῶν Λεμαίρ, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς δρόμους τοῦ Σαντεναί. Εἶχε παρακαλέσει τὸν κ. ντὲ Κολένσκο νὰ τὴ συνοδέψη, ἀλλ' οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, μέσα στὴ χαρά τους, ἀρνήθηκαν νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ ξαναφύγη.

— Ἀγαπημένη μου κόρη, βασίλισσά μου, ἔλεγε κάθε τόσο ἡ θειὰ Λεμαίρ, δὲν θὰ σὲ ξαναφίσω πιὰ νὰ φύγῃς, ὕστερα ἀπ' ὅσα ἔγιναν! Δὲν θὰ σ' ἀφίσω παρὰ γιὰ νὰ σὲ παραδώσω στὰ χέρια τοῦ Πιέρ, ὅταν θὰ ξαναγυρίσῃ μὲ τὸ καλό, κι' ἂν σὲ θέλῃ ἀκόμα νὰ σὲ παντρευτῆ.

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἐμπιστοσύνη σὲ μένα; εἶπενἰὸ κόμης ντὲ Κολένσκο.

— Ναί, κύριε κόμη, ἀλλ' εἶνε τὸ παιδί μας, τὴν ἔχουμε ἀναθρέψει, εἶνε ἡ μόνη μας χαρά, τὸ φῶς μας, ἡ βασίλισσά μας!...

— Πόσο τὴν ἀγαπᾶτε!

— Τὴ λατρεύουμε. Καὶ δὲν θέλουμε τώρα ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ μᾶς. Εἴμαστε πολὺ γέροι γιὰ νὰ βαστάξουμε κι' ἄλλες λύπες...

Αὐτὸ γινότανε καθημερινά, μιὰ ἑβδομάδα τώρα. Κουρασμένος ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀτελείωτες συζητήσεις, ὁ Φρεντερὶκ Μαντὲλ κατάληξε σὲ μιὰ λύσι ἁπλούστατη, ποὺ θὰ ἱκανοποιοῦσε ὅλους. Πρότεινε στοὺς Λεμαὶρ νὰρθοῦν νὰ μείνουν μαζὶ μὲ τὴν ψυχοκόρη τους στὸ μέγαρο τοῦ πατέρα του.

Ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς δισταγμούς, ἐκεῖνοι δεχτήκανε καὶ ζήτησαν ὀχτὼ μέρες προθεσμία γιὰ νὰ κανονίσουν τὶς δουλειές τους στὴ Νάντη. Ὁ κόμης ντὲ Κολένσκο τοὺς ἐβοήθησε χρηματικά, γιὰ νὰ τελειώνουν γρηγορώτερα. Καί, καθὼς ἐκεῖνοι δίσταζαν στὴν ἀρχὴ νὰ δεχτοῦνε τὴ βοήθεια του, τοὺς εἶπε:

— Δὲν σᾶς δίνω τίποτα. Σᾶς προσφέρω μόνο μιὰ προκαταβολή, ἕνα δάνειο, χωρὶς τόκους. Ἡ Βασίλισσα τῶν Λειβαδιῶν θάναι σὲ λίγο πολὺ πλούσια, εἴτε ἀπὸ κληρονομιά, εἴτε ἀπὸ τὸν ἄντρα της. Θὰ μὲ ξεπληρώσῃ...

Ἔτσι, πέντε - ξὴ μέρες μετὰ ἀπὸ τὴ συνάντησι τοῦ κ. Μαντὲλ μὲ τὸν συμβολαιογράφο, οἱ Λεμαὶρ κι' ἡ ὁμορφη ψυχοκόρη τους, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν κόμητα ντὲ Κολένσκο, ἔφτασαν στὸ Ἀτὶλ - Μόυς.

Τοὺς ἐγκατέστησαν στὸ τρίτο πάτωμα ὅπου τάχασαν μπρὸς στὴν πολυτέλεια ποὺ βρῆκαν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κ. Μαντὲλ κάλεσε τὸ γυιό του καὶ τὴ Ζενεβιὲβ ντὲ Σαμπρεβὲρ στὸ γραφεῖο του. Μόλις μπῆκαν στὸ δωμάτιο, τοὺς ἔκαμε ἐντύπωσι τὸ σοβαρὸ καὶ σκεφτικὸ ὕφος τοῦ γέρου.

— Ἀγαπητή μου φίλη, ἄρχισε ἐκεῖνος, ἀποτεινόμενος ἰδιαίτερα στὴν κ. ντὲ Σαμπρεβέρ, ἤθελα νὰ περιμένω τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Φρεντερὶκ γιὰ νὰ σᾶς ἀνακοινώσω, καὶ στοὺς δυὸ μαζί, ἕνα θλιβερὸ νέο. Ἀλλοίμονο! Θὰ σᾶς κοστίση πολύ..., ἰδίως σὲ σᾶς, Ζενεβιέβ...

— Σ' ἐμένα! εἶπεν ἐκείνη ἀνήσυχη. Μάθατε λοιπὸν τίποτε ἄσχημα νέα γιὰ τὸν Πιέρ;

— Ὄχι, δὲν πρόκειται γιὰ τὸ γυιό σας.

— Τότε γιὰ ποιόν;

— Γιὰ τὸν Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβέρ.

— Γιὰ τὸν Ζάκ; παραξενεύτηκε ὁ Φρεντερίκ. Ζῆ λοιπὸν πραγματικά, ὅπως τὸ εἴχαμε ὑποθέσει;

— Μάθατε τίποτα γι' αὐτόν; ρώτησε κι' ἡ Ζενεβιέβ.

— Ναί, παιδιά μου, ἐδῶ καὶ πέντε - ξὴ μέρες...

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ εἴπατε ἀμέσως; φώναξε ἡ νέα γυναίκα μὲ παράπονο.

— Πρὸς τί λοιπόν; Τίποτα δὲν ἐβίαζε, θὰ κρίνετε καὶ μόνη σας σὲ λίγο. Αὐτὸ ποὺ συνέβη εἶνε ἀνεπανόρθωτο. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ θάνατος τοῦ δύστυχου συζύγου σας εἶνε, δυστυχῶς, βέβαιος. Ἀγαπητή μου Ζενεβιέβ, διαβάστε αὐτὲς τὶς ἐφημερίδες καὶ θὰ ἰδῆτε...

Ἐκείνη πῆρε τὶς ἐφημερίδες μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

—Διαβάστε... Φρεντερίκ, εἶπε μὲ ραγισμένη φωνή... Δὲν μπορῶ...

Ὁ ψευδοκόμης πῆρε τὶς ἐφημερίδες καί, ἀργά, μὲ φωνὴ δυνατή, διάβασε ὅσα γράφανε γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Λερουὶ - Ντορβίλ.

— Δὲν καταλαβαίνω καλὰ τί σχέσι ἔχει, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν πατέρα του.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, παιδί μου, Ζενεβιέβ, φίλη μου, ἀκοῦστε με καὶ σεῖς μὲ προσοχή. Αὐτὸ ποὺ θὰ μάθετε ἔχει μεγάλη σημασία.

Κι' ὁ κ. Μαντὲλ τοὺς διηγήθηκε λεπτομερῶς τὶς διάφορες συναντήσεις του μὲ τὸν κ. Ζολιμπουά. Τοὺς εἶπε τὴ συνάντησι τοῦ Ζὼρζ καὶ τοῦ Ζὰκ ντὲ Σαμπρεβὲρ κι' ὅσα εἶχε πῆ ὁ τραπεζίτης γιὰ τὸ ραντεβοῦ τους. Τέλος, τοὺς διηγήθηκε τὴν τελευταία του συνάντησι μὲ τὸ συμβολαιογράφο, καὶ τοὺς ἀνέφερε τὶς ὑποψίες του σχετικὰ μὲ τὴν ἀνάμιξι τοῦ Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβὲρ στὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του.

—"Ἕνας ἀδελφοκτόνος! φώναξε ἡ Ζενεβιέβ. Ὦ! Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο!

— Αὐτὸς ὁ κακοῦργος εἶνε ἱκανὸς γιὰ ὅλα! παρατήρησε ὁ κόμης ντὲ Κολένσκο.

— Δυστυχῶς, ἐπανέλαβεν ὁ κ. Μαντέλ, αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀποδειχτῆ παρὰ μόνο μὲ τὴν ὁμολογία τοῦ ἐνόχου.

— Θὰ πρέπει νὰ προκαλέσουμε αὐτὴ τὴν ὁμολογία, ἀργότερα, ὅταν θὰ εἶνε ἐδῶ κι' ὁ Πιὲρ ντὲ Σαμπρεβέρ, ἐντελῶς ἀσφαλής, κι' ἕτοιμος νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

— Καϋμένε μου Ζάκ, ψιθύρισε ἡ Ζενεβιὲβ ἀπελπισμένη. Ἔλπιζα ὡστόσο..., ναί, ἔλπιζα ὅτι θὰ τὸν ξαναϊδῶ μιὰ μέρα... Τώρα, ὅλα ἔχουνε τελειώσει. Πέθανε μονάχος, μακρυά μου, μακρυά μας, χωρὶς νἄχη τὴν παρηγοριὰ νὰ μάθη τοὐλάχιστον τί εἶχε ἀπογίνει ὁ γυιός του...

Κι' ἡ νέα γυναίκα ἔκλαιγε μὲ δάκρυα καυτερά.

— Ζενεβιέβ, φίλη μου, τῆς εἶπε τρυφερὰ ὁ Φρεντερίκ, κατασυγκινημένος κι' αὐτός, ἡσυχάστε, σᾶς παρακαλῶ. Θυμηθῆτε μόνο μὲ ποιὰ τρυφερότητα, μὲ ποιὰν ἀφοσίωσι θὰ σᾶς περιβάλω...

—Ἄ! Δὲν ξεχνάω τίποτα, Φρεντερίκ. Ξέρω τὶ ἀξίζει ἡ συμπάθειά σας... Ἀλλ' ἀφίστε με νὰ κλάψω, σᾶς παρακαλῶ. Σκεφτῆτε λοιπόν: Εἶνε ὅλη μου ἡ ἀγάπη, ὅλη μου ἡ νειότη ἡ εὐτυχισμένη, ὅλες μου οἱ ἀναμνήσεις ποὺ συντρίβονται τελειωτικά...

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπέραντη θλίψι, ὁ κ. Μαντὲλ ἔμεινε ἄφωνος. Ὅσο γιὰ τὸν Φρεντερίκ, ἔκλαιγε κι' αὐτὸς ἐπίσης, σφίγγοντας τὰ χέρια τῆς Ζενεβιέβ.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σιωπὴ βαρειά, ἐπανέλαβε:

— Ζενεβιέβ, δοκιμᾶστε νὰ σκεφτῆτε τὸ γυιό σας. Θάναι γιὰ σᾶς ἡ μεγαλύτερη παρηγοριά, ἡ πιὸ γλυκειά... Σκεφτῆτε αὐτόν... Θὰ τὸν ἰδοῦμε σὲ λίγο, ἀσφαλῶς. Σκεφτῆτε ἐπίσης καὶ μᾶς ὅλους, ποὺ σᾶς ἀγαπᾶμε εἰλικρινά, σκεφτῆτε ἐκείνην, ποὺ θὰ γίνῃ μιὰ μέρα κόρη σας. Θάρρος, Ζενεβιέβ, θάρρος φίλη μου, θὰ σᾶς βοηθήσουμε νὰ ὑπομείνετε τὸν πόνο σας...

Μ' αὐτὰ τὰ τρυφερὰ λόγια, ἡ δύστυχη γυναίκα ξαναβρῆκε σιγὰ - σιγὰ τὴν ἠρεμία της.

Σηκώθηκε κι' εἶπε μὲ φωνὴ ραγισμένη:

— Θέλω νὰ πάω νὰ μιλήσω στὴ Λουΐζα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μᾶς βρῆκε. Πρέπει νὰ μάθη κι' αὐτὴ τώρα ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Καὶ ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο, μὲ τὸ πρόσωπο μουσκεμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἡ Ζενεβιὲβ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ Φρεντερὶκ Μαντὲλ κι' ὁ πατέρας του ἐμειναν σιωπηλοί.

Τέλος, ὁ κ. Μαντὲλ εἶπε:

— Φρεντερίκ, θέλω νὰ σοῦ πῶ μιὰν ἰδέα, ποὺ μοῦ ἦρθε καθὼς θἄφευγα ἀπὸ τοῦ κ. Ζολιμπουά. Μοῦ φάνηκε πολὺ καλὴ καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ σὲ παρουσιάσῃ, μιὰν ἀπ' αὐτὲς τὶς μέρες, στὸν Ζὼρζ ντὲ Σαμπρεβέρ.

— Σ' αὐτὸ τὸν ἄθλιο; Γιὰ ποιὸ σκοπό;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Κι' ὁ κ. Μαντὲλ ἐμίλησε πολλὴ ὥρα μὲ τὸ γυιό του, μὲ χαμηλὴ φωνή. Κανένα ἀδιάκριτο αὐτὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀντιληφθῆ τὸ μυστικὸ αὐτῆς τῆς μυστηριώδους συνομιλίας.

Ἡ ὑπόσχεσις

Ὅταν οἱ δυὸ ἄντρες ἔφυγαν μαζὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ὁ κόμης ντὲ Κολένσκο φαινότανε πεπεισμένος γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ διαβήματος, ποὺ εἶχε σκεφτῆ ὁ πατέρας του.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε στὸ Παρίσι, καὶ κανόνισε ν' ἀδειάσῃ ἀμέσως τὸ διαμέρισμά του τοῦ μπουλβὰρ Μπωμαρσαί. Μετέφερε τὰ ἐπιπλά του στὸ Ἀτὶλ - Μόυς, κι' ἔλειψε, προφασιζόμενος πὼς πάει ταξίδι.

Γιὰ μερικὲς μέρες, δὲν συνέβη τίποτα τὸ σημαντικὸ στὸ κτῆμα τοῦ κ. Μαντέλ. Ἡ θλίψι τῆς Ζενεβιὲβ ντὲ Σαμπρεβὲρ λιγόστευε σιγὰ - σιγά. Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου τοῦ Ζὰκ ἔβαζε τὴν ἀνάμνησί του στὰ πιὸ μύχια τῆς καρδιᾶς της.

Ἕνα βράδυ, κατὰ τὸ σούρουπο, ἡ χήρα περπατοῦσε στὸ πάρκο, μαζὶ μὲ τὸν Φρεντερίκ, ποὺ εἶχε ἐπιστρέψει ἐκεῖνο τὸ πρωῒ στὸ Ἀτὶλ - Μόυς. Ἡ ὥρα ἦταν μελαγχολικὴ καὶ μιὰ μυρωμένη αὔρα ἁπλωνότανε μέσα στὴν ἠρεμία τῆς νύχτας, ποὺ πλησίαζε.

—"Ας καθήσουμε μιὰ στιγμή, Ζενεβιέβ, εἶπε ὁ Φρεντερίκ.

Ἡ κυρία ντὲ Σαμπρεβὲρ κάθησε σ' ἕνα ξύλινο παγκάκι, πλάϊ στὸ φίλο της

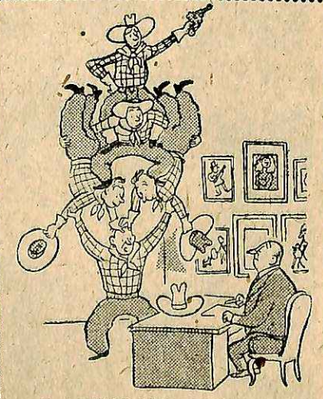

Ο ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΘΕΑΤΡΩΝΗΣ

— Δὲν εἶνε καὶ τόσο ἄσχημο τὸ νούμερό σας, ἀλλὰ βρίσκω πὼς ὁ ἐπάνω - ἐπάνω δὲν κάνει πολλὰ πράγματα!...

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ τοῦ ζεύγους Κ. Παλαμᾶ

Δύο ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους ἀνεκδοτολόγους τῆς Παληᾶς Ἀθήνας — καὶ ἰδίως στὰ σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ τῆς γυναίκας του — ἦσαν ὁ μακαρίτης ποιητὴς Μίλτος Μαλακάσης καὶ ὁ Γρηγόριος Ξενόπουλος, ὁ Ἀκαδημαϊκὸς ποὺ ἀνάβρεψε τρεῖς γενεὲς μὲ τὴ σπουδαία καὶ ὀγκώδη πνευματικὴ ἐργασία του.

Ὁ Μαλακάσης, ὅταν εἶχε κέφι καὶ βρισκότανε ἀνάμεσα σὲ καλὴ παρέα — ἰδίως στοῦ Ζαχαράτου ἢ στὴν Ἀθηναϊκὴ Λέσχη — ἦταν ἀνεξάντλητος καὶ ἐξαιρετικὰ χαριτωμένος. Θυμοῦμαι ἕνα καλοκαιρινὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, σὲ μιὰ μεγάλη συντροφιὰ ποὺ ἦταν ὁ στρατηγὸς Μηλιώτης καὶ ὁ παλαιὸς πρωθυπουργὸς Νικ. Τριανταφυλλάκος, τὸ ἀφηγηματικὸ κέφι τοῦ Μαλακάση, στὴν ταράτσα τῆς Λέσχης, κράτησε παραπάνω ἀπὸ τρεῖς ὧρες, ποὺ πέρασαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη κανείς.

Ἂν καὶ ὁ φίλος μας κ. Λέανδρος Παλαμᾶς, ὁ γυιὸς τοῦ ποιητῆ, γιὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τ' ἀνέκδοτα μᾶς διετύπωσε ἐπιφυλάξεις (πέρυσι, σὲ μιὰ φιλικὴ συνάντησι) ὡς τόσο δὲν μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε γνησιότητα καὶ πραγματικότητα σὲ ἀφηγητὲς σὰν τὸ Μαλακάση καὶ σὰν τὸν Ξενόπουλο. Ἄλλωστε ὁ Λέανδρος, τότε, ἦταν παιδάκι.

Ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα διηγεῖτο ὁ Ξενόπουλος: Ὅταν πρωτοδιορίστηκε ὁ Παλαμᾶς γραμματέας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ὁ τότε Πρύτανις τοῦ εἶπε σοβαρά:

—Ἐλπίζω τώρα, κύριε Παλαμά, ποὺ ἔχετε μιὰ καλὴ θέσι, θὰ παύσετε νὰ γράφετε ποιήματα!

Ὁ Μαλακάσης διηγεῖτο πὼς ἡ κυρία Παλαμά, καὶ στὸ πατρικὸ σπίτι της, στὸ Μεσολόγγι, ὅπου ἦταν νεαρὴ κοπέλλα, τῆς ἄρεσε πολὺ ν' ἀκούῃ ἀνέκδοτα ποὺ τὰ διηγεῖτο ἀργότερα καὶ στὴν Ἀθήνα, στὸν ἐκλεκτὸ κύκλο τοῦ συζύγου της. Θυμόταν π. χ. ἡ Μαρία Παλαμά, μιὰ ἀνεψιὰ «κουτουτσικη» ποὺ εἶχε στὸ Μεσολόγγι, ποὺ νόμιζε πὼς κάθε κέντημα ἦταν «ἄνθος». Καὶ μιὰ μέρα, στὸ σπίτι τῆς θείας της, σὰν εἶδε ἕνα κεντημένο ἐλάφι ἐπάνω σὲ μαξιλάρι, τὴ ρώτησε:

— Τί ἄνθος εἶν' αὐτό, θεία μου;

Καὶ τότε πρόλαβε ὁ πατέρας της ὁ γερο - Βάλθης, καὶ τῆς ἀπάντησε μὲ τὴ χοντρὴ φωνή του:

— Κερατέα, παιδί μου!..

Ἀπὸ οἰκογενειακὴ της παράδοσι ἡ κυρία Παλαμὰ θυμόταν, ἐπίσης, τὸ πάθημα τῆς Βασίλισσας Ὄλγας, ποὺ χόρεψε κάποτε σὲ μιὰ δεξίωσι, μ' ἕναν ἐπαρχιακὸ νομάρχη ποὺ τὴν καταπάτησε, ἀπὸ τὴν ἀτζαμωσύνη του, στὸ χορό. Ὡστόσο ἡ Ὄλγα ὑπέμεινε καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε:

—Ὡραῖα χορεύετε, κύριε νομάρχα!...

Κ' ἐκεῖνος ἀφελῶς τῆς ἀπάντησε:

— Τὸ κατὰ δύναμιν, Μεγαλειοτάτη!

— Πάλι καλά. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἴσαστε καὶ δυνατώτερος! τοῦ ἀνταπάντησε τότε ἡ Ὄλγα.

Ἀλλὰ μὲ τὸ περίφημο ἀνέκδοτο τοῦ ἀρχιμανδρίτη, διεσκέδαζε περισσότερο ἡ Μαρία Παλαμά, ποὺ τὸ ἤξερε ἀπ' τὸ Μεσολόγγι. Κάποτε εἶπαν σ'ἕναν ἀρχιμανδρίτη ὅτι «θύει τῇ Ἀφροδίτῃ!»

Ἔξω φρενῶν ἐκεῖνος διεμαρτυρήθη, καὶ ἐκραύγασε:

— Ψεῦδος! Μόνον ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, χάριν τῆς ὑγείας μου!

Αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτο θυμήθηκε, κάποτε, ἡ κυρία Παλαμά ὅταν, ἀργότερα, παραπονιόταν στὸ Γρηγόρη Ξενόπουλο πὼς ὁ ἄντρας της, καθὼς νόμιζε, τῆς ἔκανε κάποτε ἀπιστίες μὲ κοριτσόπουλα, ποὺ τὸν θαύμαζαν γιὰ τοὺς ὑπέροχους στίχους του.

— Καὶ μένα, ἔλεγε ἡ κυρα - Μαρία, δὲν μὲ θυμόταν καθόλου, σὰ γυναίκα του!

— Καθόλου; μὰ καθόλου; ρώτησε ὁ Ξενόπουλος.

Καὶ τότε ἡ κυρία Παλαμά, ἀπάντησε μὲ τὸ ρητὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτη!

★

Ὁ Παλαμᾶς διηγήθηκε κάποτε, στὸν Ξενόπουλο ὅτι ὅταν ἦταν γραμματέας στὸ Πανεπιστήμιο, μία μέρα ὁ πρύτανις Κρασσᾶς ἔχασε τὸ μπαστοῦνι του. Βιαστικὸς γιὰ νὰ φύγῃ, ἔψαξε δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀλλὰ τὸ μπαστοῦνι εἶχε γίνει ἀφαντο.

Νευριασμένος, τότε, φώναξε:

— Κλητήρ!

Ἔτρεξε, τότε, ὁ κλητήρας τοῦ γραφείου, καὶ ψάχνοντας βρῆκε ἕνα μπαστοῦνι καὶ τὸ παρουσίασε στὸν Κρασσᾶ:

— Μήπως εἶν' αὐτό, κύριε πρύτανι;

Μόλις τὸ βλέπει ὁ Κρασσᾶς, ἀποτροπιάζεται, φρίττει καὶ τὸ ἀποσπρώχνει μὲ μορφασμό, φωνάζοντας:

—Ὄχι! Αὐτὸ ὄχι!

Ἦταν τοῦ Παλαμᾶ τὸ παληὸ μπαστουνάκι, ἀπὸ ἀγριελιά, ποὺ πάντα τὸ κρατοῦσε στὸ δρόμο, ὅπου κι' ἂν πήγαινε, τότε. Τέλος πάντων, βρέθηκε τοῦ Κρασσᾶ τὸ μπαστούνι, κομψότατο καὶ μεγαλοπρεπέστατο, μὲ μετάλλινη ἐπιχρυσωμένη λαβή. Καὶ ἡσύχασε ὁ πρύτανις καὶ τὸ πῆρε κι' ἔφυγε.

Ὅταν διηγεῖτο ὁ Παλαμᾶς στοὺς φίλους του τὸ ὡραῖο αὐτὸ ἐπεισόδιο, ἔλεγε γελῶντας:

—Καὶ σκῆπτρο νὰ ἦταν, ἐγὼ δὲν ἄλλαζα τὸ μπαστουνάκι μου! Κι' ἂς ἔλεγε ὅτι ἤθελε ὁ κύριος πρύτανις!

Μὲ κέφι ἐξαιρετικὸ συνήθιζε ὁ Παλαμᾶς νὰ διαβάζῃ στὸν κύκλο τῶν φίλων του, τὶς διάφορες κριτικὲς ποὺ ἔγραφοντο γιὰ τὰ ποιήματά του ἀπὸ ἀνθρώπους ἐντελῶς ἀμαθεῖς.

Γέλασε, κάποτε, μὲ τὴν καρδιά του ὅταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς «κριτικοὺς» ἐδημοσίευσε μιὰ σειρὰ κριτικῶν μὲ τὸν ἐξωφρενικὸ τίτλο:

«Ὁ Παλαμᾶς παλαμιζόμενος!»

Δ. ΓΑΤ. —

Μιλτ. Μαλακάσης.

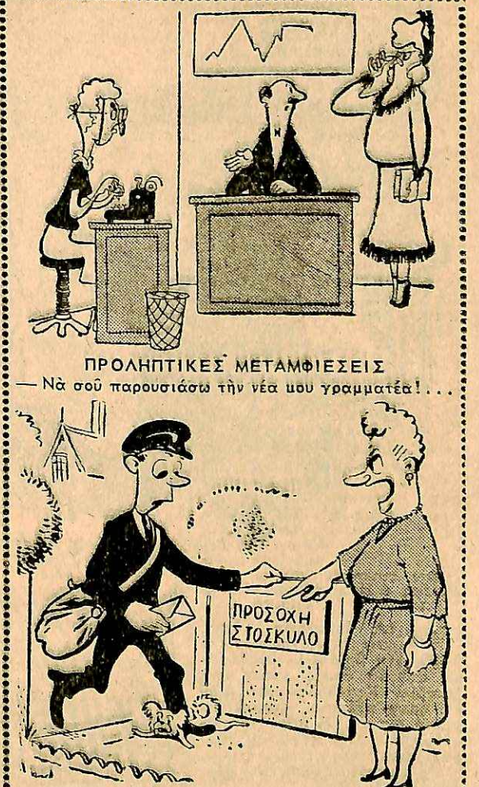

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΙΣ

— Νὰ σοῦ παρουσιάσω τὴν νέα μου γραμματέα!...

— Δὲν εἴδατε τὴν πινακίδα;

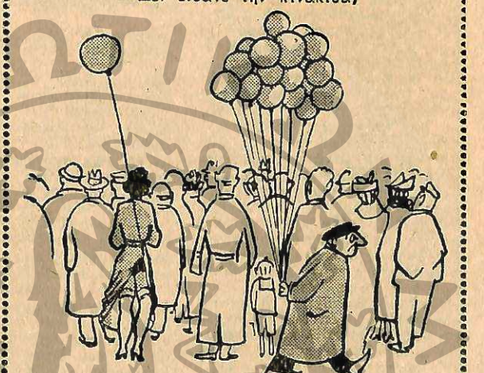

"Οταν κανεὶς ξέρει νὰ κάνῃ ἀστεῖα!...

— Χάνεις τὴν ὥρα σου, Γιῶργο, προσπαθῶντας νὰ μὴ κάνῃς θόρυβο... Ξέρω καλὰ τί ὥρα εἶνε!...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

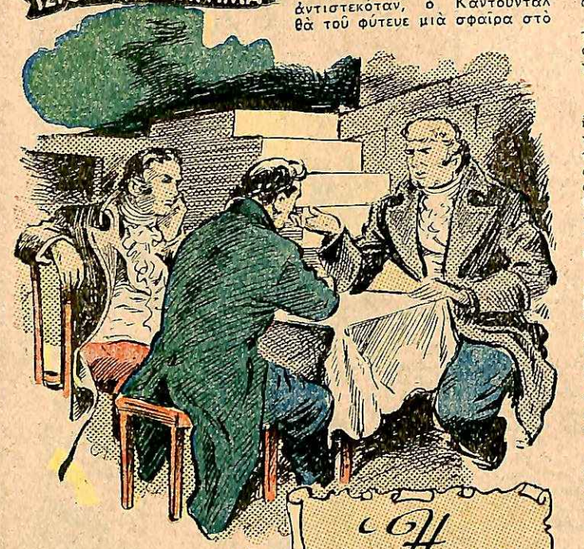

"Οταν συναντήθηκαν οι τρεῖς ἄντρες, ὁ Μορῶ ἀξίωσε νὰ σκοτώσουν τὸ Βοναπάρτη...

Η συνωμοσία του Καντουντάλ

ΜΙΑ ὁμιχλώδη νύχτα, στὶς 20 Αὐγούστου τοῦ 1803, ἕνα Βρίκιο μὲ βρεττανικὴ σημαία ἄραξε μπρὸς στὴ Μπεδίλ. Κατέβασαν μιὰ βάρκα ὅπου πήδησαν καμμιὰ δεκαριὰ ἄντρες. Ἡ βάρκα σὲ λίγο ἔφθασε στὴν παραλία. Τότε μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀκούστηκε:

—Ἔμπρός, φίλοι μου, ἐμπρός!

Κι' ἕνας νεαρὸς κολοσσὸς μὲ χοντρὸ στρογγυλὸ κεφάλι, ξανθὸς καὶ μὲ λεπτὲς φαβορίτες, προχώρησε. Ἦταν ὁ Ζὼρζ Καντουντάλ, ἡ ἐλπίδα τοῦ Βασιλικοῦ κόμματος. Ὁ γυιὸς αὐτὸς τῶν Βρετόνων χωρικῶν, ποὺ μόλις ἤξερε λίγα γράμματα, μὰ ποὺ ἦταν ὅμως ἔξυπνος καὶ τολμηρός, θὰ ριχνόταν σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ καταπληκτικὲς περιπέτειες: Ἔχοντας γιὰ βοηθούς του μερικοὺς ἀφοσιωμένους ἄντρες, ὁ Καντουντὰλ σκόπευε νὰ ρίξη τὴν Κυβέρνηση τῆς Γαλλίας, νὰ τοποθετήση ἄλλη στὴ θέσι της καὶ νὰ αἰχμαλωτίση τὸν Βοναπάρτη, ποὺ ἦταν τότε Ὕπατος.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὸ σκοπό του, ὁ Ζώρζ,, ἔπρεπε νὰ περάση ἀπ' τὴ Μπεδίλ καὶ νὰ φτάση στὸ Παρίσι κρυφά. Ἔτσι κι' ἔγινε. Στὸ Παρίσι, ἕνας φίλος τῶν συνωμοτῶν, ὁ Ὀζιέ, εἶχε νοικιάσει μερικὲς κάμαρες γιὰ τοὺς συνωμότες. Ἔτσι ὁ Καντουντὰλ θὰ κατάφερνε, ἂν ὅλα πήγαιναν καλά, νὰ θέση σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του, ποὺ ἦταν τὸ ἀκόλουθο:

Σχεδὸν τακτικὰ ὁ Βοναπάρτης πήγαινε στὸ Σαὶν Κλοὺ ἢ στὴ Μαλμαιζόν. Οἱ βασιλικοὶ εἶχαν προσέξει πὼς στὶς σύντομες αὐτὲς μετακινήσεις του, ὁ Βοναπάρτης συνοδευόταν ἀπὸ λίγους ἄντρες. Ὁ Καντουντὰλ καὶ οἱ πιστοί του θὰ ἐνέδρευαν κι' ἀπ' τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ δρόμου. Κι' ὅταν αὐτὸς θὰ ἐμφανιζόταν θἄπεφτα πάνω του καὶ μὲ τὰ πιστόλια τους καὶ τὰ σπαθιά τους, θὰ τὸν συνελάμβαναν. Ἔπειτα θὰ τὸν ἔδεναν σφιχτὰ καὶ θὰ τὸν παρέδιδαν στὴν Ἀγγλία, ποὺ εἶχε πληρώσει ὅλα τὰ ἔξοδα αὐτῆς τῆς συνωμοσίας.

Ἂν ὅμως ὁ Βοναπάρτης ἀντιστεκόταν, ὁ Καντουντὰλ θὰ τοῦ φύτευε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι. Ἔπειτα μὲ μερικοὺς φιλόδοξους στρατηγοὺς καὶ τοὺς πιστούς του, ὅπως ὁ Μορῶ κι' ὁ Πισεγκρύ, θὰ παλινόρθωνε τὴ Μοναρχία.

Ὁ Κόμης Ντ' Ἀρτουά, ἀδελφὸς τοῦ μακαρίτου βασιλιᾶ Λουδοβίκου ΙΣΤ' εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ πάη στὴ Γαλλία γιὰ νὰ θερμάνη τὸ ζῆλο τῶν βασιλικῶν. Ἀνήσυχος ὁ Καντουντὰλ περίμενε τὸν ἐρχομό του.

—Ἂν ὁ Κόμης Ντ' Ἀρτουὰ δὲν ἔρθη, τότε θ' ἀποτύχουμε, ὅλες οἱ ἐλπίδες μας θὰ πάνε χαμένες! ἔλεγε.

Στὶς 16 Ἰανουαρίου τοῦ 1804, ὁ Καντουντὰλ ὀρθὸς στὴν πόρτα τοῦ ἀγροκτήματος ὅπου ἔμενε, παραφύλαγε τὴν ἄφιξι τοῦ Κόμητος καὶ τῶν συντρόφων του. Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ πρωὶ ἄκουσε βήματα. Συγκινημένος προχώρησε στὸν ὁμιλο τῶν ἀντρῶν ποὺ ἐρχόνταν καὶ τοὺς ρώτησε μὲ ἀγωνία:

—Φέρατε τὸν πρίγκηπα μαζί σας;

—Ὄχι, φώναξαν ἐν χορῷ οἱ ἄλλοι.

Τσακισμένος ἀπ' τὴν καινούργια αὐτὴ ἀπογοήτευσι, ὁ Καντουντὰλ εἶπε:

—Χαθήκαμε!

Δὲν εἶχαν ἀκόμα χαθῆ, μὰ ἡ κατάστασί τους δὲν θ' ἄργουσε ν' ἀποβῆ τραγική.

★

Ὁ Καντουντὰλ ἔπρεπε πρὶν νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν Πισεγκρὺ καὶ τὸν Μορώ. Ὅταν συναντήθηκαν οἱ τρεῖς ἄντρες, ὁ Μορὼ ἀξίωσε νὰ σκοτώσουν τὸ Βοναπάρτη καὶ νὰ καταλάβη τὴ θέσι του αὐτός. Ὁ Καντουντὰλ ἔγινε ἔξω φρενῶν. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ δεχόταν ποτέ του. Ἔτσι ἡ συνεννόησις ναυάγησε.

Παρ' ὅλη τὴν καινούργια αὐτὴ ἀπογοήτευσι, ὁ Καντουντὰλ ἀποφάσισε νὰ συνεχίση τὸν ἀγῶνα παρὰ νὰ τὸ σκάση.

★

Ὁ ἄτυχος συνωμότης δὲν ἤξερε πὼς ἦταν χαμένος: λίγες μέρες πρὶν ἕνας ἀπ' τοὺς πιστούς του εἶχε ἀποκαλύψει στὴν ἀστυνομία τὴν παρουσία αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του στὸ Παρίσι, καθὼς καὶ ὅλα τὰ καταφύγιά τους. Ὁ προδότης ἦταν ὁ γιατρὸς Ζὰν - Πιὲρ Κερέλ.

Ὁ Κερὲλ ἔστειλε ἀπ' τὸ Παρίσι στοὺς δικούς του, ποὺ βρίσκονταν στὸ Μορπιὰν ἕνα γράμμα. Τὸ γράμμα του αὐτὸ εἶχε πέσει στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Ἔρριξαν τότε τὸν Κερὲλ στὴ φυλακὴ καὶ στὶς 26 Ἰανουαρίου τοῦ 1804 τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο. Μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, ὁ τρόμος τὸν παρέλυσε.

—Δὲν θέλω νὰ πεθάνω! Δὲν θέλω νὰ πεθάνω! κραύγαζε. Μὴ μὲ σκοτώνετε! Θὰ σᾶς πῶ ὅ,τι ξέρω!

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια εἶχαν μαγικὴ ἐπίδρασι. Σχεδὸν ἀμέσως τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα χάθηκε καὶ μιὰν ὥρα ἀργότερα, ὁ Κερὲλ βρέθηκε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο ἀπέναντι σ' ἕναν δικαστὴ μὲ εὐγενικὸ χαμόγελο καὶ σ' ἕνα γραμματέα ἑτοιμο νὰ καταγράψη τὶς δηλώσεις του.

Ἔτσι, τρελλὸς ἀπὸ φόβο, ὁ γιατρὸς Κερὲλ ἀποκάλυψε ὅλο τὸ σχέδιο τῆς συνωμοσίας.

Τότε ἄρχισαν οἱ συλλήψεις. Πρῶτος συνελήφθη ὁ Ζοζὲφ Πικό, ὑπηρέτης τοῦ Καντουντάλ. Τὸν βασάνισαν καὶ προέβη κι' αὐτὸς σὲ ἀποκαλύψεις. Ἔμαθαν ἔτσι πὼς ἦταν ἀνακατεμένοι σ' αὐτὴν ὁ Μορὼ κι' ὁ Πισεγκρύ. Τότε ὁ Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, ὁ Ρεάλ, ἔτρεξε στ' Ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ πληροφόρησε τὸ Βοναπάρτη γιὰ ὅλη τὴ σκευωρία.

Κατάπληκτος, ὁ Πρῶτος Ὕπατος διέταξε νὰ ληφθοῦν δραστικὰ μέτρα.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ Μορὼ κι' ὁ Πισεγκρὺ φυλακίστηκαν, καθὼς κι' ὁ Πολινιὰκ κι' ὁ Μαρκησίος Ντὲ Ριβιέρ. Καὶ ὁ Ζώρζ Καντουντάλ;

Αὐτὸς παρέμενε ἀσύλληπτος. Κρυβόταν στὸ σπίτι κάποιας κυρίας Λεμουάν, μανάβισας στὴν ὁδὸ τῆς Ἁγίας Γενεβιέβης. Ἐκεῖ ὅμως μποροῦσε νὰ τὸν ἀνακαλύψη ἡ ἀστυνομία. Ἔπρεπε νὰ βρῆ ἄλλο καταφύγιο. Ἕνας συνωμότης, ὁ Λερινιτάν, προσφέρθηκε νὰ τὸν μεταφέρη στὸ σπίτι κάποιου ἀρωματοπώλη, ὀνόματι Καρόν. Ὁ Καντουντὰλ δέχτηκε. Ἀγνοοῦσε ὅμως πὼς κι' ὁ Λερινιτὰν εἶχε πουληθῆ στὴν ἀστυνομία.

Στὶς 9 Μαρτίου, κατὰ τὶς ἑφτὰ τὸ βράδυ, τὸ ἀμαξάκι τοῦ Λερινιτὰν ἔφτασε στὴν πλατεῖα τοῦ Σαιντ - Ἐτιέν. Πίσω ἀπ' τὸ ἀμάξι, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἀκολουθοῦσαν δυὸ ἀξιωματικοὶ κι' ἕνας ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀστυνομίας, ὁ Κανιόλ.

Κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ ψηλὴ πόρτα στεκόταν ὁ Καντουντάλ. Καθὼς τ' ἀμαξάκι περνοῦσε ἀπὸ μπρός του, πήδησε μέσα. Τότε ἕνας ἀστυνομικὸς φώναξε:

—Κλέφτης! Κλέφτης!

Ὁ Καντουντὰλ κατάλαβε ἀμέσως τὸν κίνδυνο.

—Γρήγορα! Γρήγορα! Χτύπα τ' ἄλογο, φώναξε στὸ Λεριντάν.

Τὸ ἀμαξάκι τρέχοντας ἔφτασε ἔτσι στὸν Σηκουάνα. Ὁ Καντουντὰλ νόμισε πὼς εἶχε σωθῆ. Μὰ ἀγνοοῦσε πὼς ὁ ἐπιθεωρητὴς Κανιὸλ εἶχε σκαρφαλώσει πίσω ἀπ' τ' ἀμάξι. Ἕνας ἄλλος ἐπιθεωρητής, ὁ Μπυφφέ, ἅρπαξε τὸ χαλινάρι τοῦ ἄλογου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸ σταματήση. Ὁ Καντουντὰλ πυροβόλησε ἐναντίον του. Ὁ Μπυφφὲ ἔπεσε νεκρός. Τὸ ἀμάξι εἶχε σταματήσει. Ὁ Καντουντὰλ πήδησε γιὰ νὰ τὸ σκάση. Τότε παρουσιάστηκε ὁ Κανιόλ. Ὁ Καντουντὰλ τὸν πυροβόλησε στὸ στῆθος καὶ τὸν τραυμάτισε.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἔφτασαν ἐκεῖ. Βρῆκαν ἕνα νεκρὸ κι' ἕναν τραυματία καὶ πολλοὺς περιέργους ποὺ εἶχαν μαζευτῆ γύρω ἀπ' τ' ἀμάξι. Ὄχι ὅμως καὶ τὸν Καντουντάλ.

Μάταια τὸν γύρευαν οἱ ἀξιωματικοί. Ἔξαφνα φώναξε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο:

—Αὐτὸς εἶνε!

Ἀνακατωμένος μὲ τὸ πλῆθος, ὁ Καντουντὰλ παρακολουθοῦσε τὶς ἔρευνες τῶν ἀξιωματικῶν. Ὅταν εἶδε πὼς τὸν ἀνακάλυψαν προσπάθησε νὰ τὸ σκάση. Μὰ ὁ ἀξιωματικὸς ἔπεσε πάνω του καὶ ὕστερα ἀπὸ ἄγριο ἀγῶνα, ὁ Καντουντὰλ συνελήφθη καὶ δέθηκε γερά.

Τότε ὁ Βοναπάρτης ἀνέπνευσε...

★

Ἡ δίκη τῶν συνωμοτῶν ἄρχισε στὶς 28 Μαΐου. Ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι δὲν ἦταν παρόντες. Ὁ Πισεγκρὺ εἶχε αὐτοκτονήσει στὴ φυλακή του.

Ὁ Μορὼ ποὺ κατάφερε νὰ ὑπερασπιστῆ μὲ ἐπιδεξιότητα καταδικάστηκε δυὸ χρόνια φυλακή, ποινὴ ποὺ ὁ Βοναπάρτης ὅταν ἔγινε Ναπολέων ὁ Α' τὴν μετέτρεψε σὲ ἐξορία. Ὅσο γιὰ τὸν Καντουντάλ, τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε σὲ θάνατο.

Στὶς 25 Ἰουνίου, ὁ Ζὼρζ Καντουντὰλ καὶ οἱ συνένοχοί του ὡδηγήθηκαν στὴν Πλὰς ντὲ Γκρέβ, ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἐκτέλεσις. Κι' ὅλοι τους πέθαναν μὲ θάρρος.

ΛΟΥ·Ι· ΣΩΡΕΛ

∞

Ἡ πενικιλλίνη γιατρεύει τὸ συνάχι

Ἡ πενικιλλίνη θεωρεῖται ὅτι δὲν ἔχει ἐπίδρασι ἐναντίον τῶν νοσογόνων ἰῶν. Ὡστόσο ἀποδείχθηκε ὅτι ὠφελεῖ κατὰ τοῦ κοινοῦ συναχιοῦ καὶ τοῦ κρυολογήματος, ποὺ ὀφείλονται συχνὰ σὲ ἰούς. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ ἄρρωστος κάνει εἰσπνοὲς («ἐκνεφωμένης») διαλύσεως πενικιλλίνης μὲ τὴ συσκευὴ γιὰ τὴν ὁποία ἔχομε γράψει σὲ προηγούμενο φύλλο μας. Ἡ ἀποτελεσματικότης της φτάνει στὰ 80% τῶν περιπτώσεων. Συχνά, ἡ συναχωμένη μύτη ξεβουλώνει ἀμέσως μετὰ τὴν εἰσπνοή. Ἐπίσης κι' ὁ πονόλαιμος γιατρεύεται πολλὲς φορὲς μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο μέσα σὲ μισὴ ὥρα. Κατὰ τὴ γνώμη τῶν γιατρῶν ἡ πενικιλλίνη δὲν προσβάλλει τοὺς ἰδίους τοὺς ἰοὺς ἀλλὰ τὰ μικρόβια ποὺ βρίσκουν εὐνοϊκὸ ἔδαφος ἀναπτύξεως στοὺς προσβεβλημένους ἀπὸ ἰοὺς.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ποντίκια, ποὺ κρατεῖ ὁ δόκτωρ Πόπκεν μολύνθηκαν μὲ ὀροὸ πολιομυελίτιδος. Τὸ δεξιὸ ὅμως θεραπεύθηκε μ' ἐνέσεις «Ντερβισούλ» ἐνῶ τὸ ἀριστερὸ εἶνε παράλυτο καὶ καταδικασμένο εἰς θάνατον.

Ἕνα νέο φάρμακο γιὰ τὴν ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΑ

Ὁ δόκτωρ Πόπκεν ἔσπασε τὸ μέτωπο τῶν ἰῶν!

Οἱ σουλφαμίδες ἡ πενικιλλίνη κι' ἡ στρεπτομυκίνη ἔγραψαν λαμπρὲς σελίδες δόξας στὸν πόλεμο κατὰ τῶν μικροβίων. Ἀπεδείχθησαν ὅμως τελείως ἀνίσχυρες κατὰ τῶν ὑπερμικροσκοπικῶν «ἰῶν», ποὺ προκαλοῦν τόσες βαρειὲς ἀρρώστειες, ἀπ' τὴν ἀσθένεια τοῦ ὕπνου ὡς τὸν κίτρινο πυρετό, ἀπ' τὴν πολιομυελίτιδα ὡς τὴ γρίππη...

Τὸ μέτωπο τῶν ἰῶν ἔμενε ὡς σήμερα ἐνιαῖον κι' ἀδιάσπαστο. Ἐπιτέλους, ἀναγγέλλεται τώρα ὅτι ὑπέστη τὸ πρῶτο ρῆγμα, χάρις σ' ἕνα νέο φάρμακο, ποὺ μπορεῖ συνεπῶς νὰ θεωρηθῆ ἡ μεγαλείτερη ἰατρικὴ ἀνακάλυψις ἐπειτα ἀπ' τὴν πενικιλλίνη. Μ' αὐτὸ ἀνοίγουν καινούργιοι δρόμοι γιὰ τὴν Ἐπιστήμη, καὶ συχρόνως δημιουργοῦνται βάσιμες ἐλπίδες γιὰ τὰ θύματα μιᾶς τρομερῆς ἀρρώστειας: τῆς πολιομυελίτιδος.

Πρὸ ἑνὸς ἔτους περίπου, ὁ διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ἀμερικανικοῦ ἐργαστηρίου ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν κατέστρωσε ἕνα σχέδιο συστηματικῶν πειραμάτων, γιὰ νὰ βρεθῆ ἕνα φάρμακο κατὰ τῶν ἰῶν. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἐργασία πολυδάπανη καὶ ἀπελπιστικὰ μονότονη, ποὺ μποροῦσε νὰ διαρκέση ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ἔπρεπε νὰ ἐκλεγῆ ἕνας κατάλληλος ἰός, 100% θανατηφόρος γιὰ τοὺς ποντικούς. Θὰ μολύνονταν λοιπὸν μ' αὐτὸν ποντίκια, στὰ ὁποῖα θὰ δοκιμαζόταν κατόπιν ἕνα πλῆθος φαρμάκων καὶ χημικῶν οὐσιῶν, μὲ τὴν ἐλπίδα ἀ ἐπιτύχη κάποιο ἀπ' ὅλα.

Τὴν ἴδια μέθοδο εἶχε ἐφαρμόσει ἄλλοτε ὁ Πάουλ Ἔρλιχ, ὅταν πειραματίσθηκε μὲ 605 οὐσίες, πρὶν καταλήξη στὸ γνωστὸ φάρμακο «606» κατὰ τῆς σπειροχαίτης. Ἔτσι ψηλαφητὰ εἶχε ἐργασθῆ ἐπίσης κι' ὁ Γκέρχαρντ Ντόμαγκ, γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὶς σουλφαμίδες.

Γιὰ μιὰ τέτοια δουλειὰ χρειαζόταν ἕνας ἄνθρωπος, ὄχι μόνον εἰδικός, ἀλλὰ καὶ ἱκανὸς ν' ἀνθέξη στὴ μονοτονία τῆς ἐργασίας ἐπὶ μῆνες, ἐπὶ χρόνια, ἴσως δὲ καὶ στὴν τελειωτικὴ ἀποτυχία. Βρέθηκε πράγματι ὁ κατόλληλος: ἕνας ἐπιστήμων γερμανικῆς καταγωγῆς, ἡλικίας 38 ἐτῶν, ὁ Φρὶτς Πόπκεν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ἀνέθεσε τὶς ἔρευνες αὐτές, ποὺ θὰ γινόντουσαν πάνω σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων ἢ ἴσως σὲ ἑκατομμύρια ποντικῶν.

Ὁ Πόπκεν διάλεξε ὡς καταλληλότερο τὸν ἰὸν τῆς ἐγκεφαλομυελίτιδος τῶν ἀλόγων, μιᾶς ἀρρώστειας ποὺ προσέβαλε τὸ 1938 180.000 ἄλογα στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες καὶ σκότωσε 40.000 ἀπ' αὐτά. Τὸν προτίμησε, γιὰ τρεῖς λόγους: Πρῶτον, γιατὶ προσβάλλει τοὺς νευρικοὺς ἱστοὺς καὶ προκαλεῖ φλόγωσι τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ ὅπως κι' ἡ πολιομυελίτις. Δεύτερον, γιατὶ τὸ φάρμακο ποὺ θὰ ἐνεργοῦσε ἐναντίον ἑνὸς τόσο ἰσχυροῦ ἰοῦ, θἄταν ἀποτελεσματικὸ καὶ σ' ἄλλους, ἀσθενεστέρους. Τρίτον, γιατὶ ὑπῆρχε ἤδη ἕνα ἐμβόλιο ποὺ θὰ προφύλαττε ἀπ' τὴ μόλυνσι τὸ προσωπικὸ τοῦ ἐργαστηρίου.

Κατόπιν ὁ Πόπκεν διάλεξε μιὰ βοηθὸ κι' ἄρχισε τὴν ἐργασία του. Γιὰ τὴ δοκιμὴ κάθε φαρμάκου, χρησιμοποιοῦσε 20 ποντικούς, χωρισμένους σὲ δυὸ ὁμάδες. Τοὺς μόλυνε ὅλους μὲ τὸν ἰόν. Ἀφινε τοὺς μισοὺς νὰ πάθουν παράλυσι καὶ νὰ ψοφήσουν σὲ 5 - 6 ἡμέρες, ἐνῶ στοὺς ἄλλους μισοὺς, μετὰ 48 ὧρες ἀπ' τὴ μόλυνσι, ἄρχιζε νὰ κάνη 4 ἐνέσεις κάθε ἡμέρα μὲ τὸ φάρμακο ποὺ δοκίμαζε.

Δεδομένου ὅτι κάθε φορὰ δοκιμάζονταν 40 φάρμακα συγχρόνως, χρειάζονταν 800 ζῶα, στὰ ὁποῖα γίνονταν 1.600 ἐνέσεις τὴν ἡμέρα! Οἱ δυὸ ἐπιστήμονες ἐργάζονταν ἐξαντλητικά, ἐπὶ 14 ὧρες κατὰ συνέχειαν. Δὲν σταματοῦσαν οὔτε Κυριακὴ οὔτε γιορτή, ἐκτὸς μόνο τὰ Χριστούγεννα.

Τέλος, μετὰ 12 μῆνες, ὁ Πόπκεν σημείωσε τὴν πρώτη ἐπιτυχία. Καθὼς δοκίμαζε μιὰ νέα σουλφαμίδη, παρετήρησε ὅτι ἀπ' τοὺς 10 ποντικοὺς μιᾶς ὁμάδος, οἱ 3 εἶχαν ἐπιζήσει! Ἦσαν οἱ πρῶτοι ποὺ εἶχαν διασωθῆ ἀπ' τὴν ἀρρώστεια.

Παρασκευάσθηκαν τότε καὶ δοκιμάσθηκαν καὶ πολλὲς ἄλλες σουλφαμίδες, συγγενεῖς πρὸς τὴν προηγουμένη. Καλλίτερη ἀπ' ὅλες ἀπεδείχθη ἐκείνη ποὺ εἶχε τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν 261. Μ' αὐτὴν σώθηκαν τὰ 50% τῶν ποντικῶν. Ὅταν δὲ αὐξήθηκε ἡ δόσις της, οἱ θεραπεῖες ἔφτασαν τὰ 75 %.

Ἐπιτέλους, εἶχε σπάσει τὸ μέτωπο τῶν ἰῶν! Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνα φάρμακο εἶχε φέρει πραγματικὰ καὶ θετικὰ ἀποτελέσματα ἐναντίον τους.

Ἡ νέα σουλφαμίδη εἶχε τὴ χημικὴ ὀνομασία N - (2 - θειαζολοὶ) - φαινολοσουλφοναμίδη. Ὁ Πόπκεν τὴν ὠνόμασε ἁπλούστερα φαινοσουλφαζόλη ἢ «Ντερβισούλ».

Καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν εἶχε ἐπίδρασι ἐναντίον ἄλλων ἰῶν, ἰδίως δὲ τῆς πολιομυελίτιδος. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν νέων πειραμάτων, ποὺ ἔγιναν πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι, ἦσαν θαυμάσια: Τὸ φάρμακο ἔσωσε τὰ 75% ποντικῶν μολυσμένων μὲ πολιομυελίτιδα, ἐνῶ δίχως αὐτὸ ἡ θνησιμότης τῶν πειραματοζώων ἦταν 100%.

Ἐξακριβώθηκε ἐξ ἄλλου ὅτι τὸ Ντερβισοὺλ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως τοξικότητα. Εἶνε ἡ πιὸ ἀκίνδυνη καθόλου τοὺς νεφροὺς, τὸ σηκώτι, τὸν ἐγκέφαλο ἢ τὸν νωτιαῖο μυελό.

Ἔμενε ἀκόμη νὰ δοκιμασθῆ καὶ σὲ ἀνθρώπους. Κι' ἡ εὐκαιρία δόθηκε μὲ μιὰν ἐπιδημία πολιομυελίτιδος, ποὺ εἶχε ξεσπάσει στὸ Τέξας καὶ ποὺ ἄφινε μονίμως παράλυτα τὰ 25% τῶν ἀρρώστων παιδιῶν, σκότωνε δὲ ἕνα στὰ 14. Στὴν περίπτωσι λοιπὸν αὐτή, ἀπεδείχθη ὅτι τὸ Ντερβισοὺλ σταματοῦσε συχνὰ τὸν πυρετὸ σὲ λιγώτερο ἀπὸ 24 ὧρες. Τὸ ἐγκεφαλονωτιαῖο ὑγρό, ποὺ εἶχε θολώσει ἀπὸ κατεστραμμένα κύτταρα (ἡ θολότης αὐτὴ ἀποτελεῖ συνήθως δείκτη τῆς προόδου τῆς ἀρρώστειας) γινόταν διαυγὲς σὲ 1 - 2 ἡμέρες.

Μερικὰ ἀπ' τὰ παιδιά, στὰ ὁποῖα δοκιμάσθηκε τὸ Ντερβισούλ, ἔμειναν παράλυτα. Συνήθως ὅμως ἦσαν αὐτὰ στὰ ὁποῖα εἶχαν γίνει τὰ πρῶτα πειράματα, μὲ σχετικῶς μικρὲς κι' ἀνεπαρκεῖς δόσεις φαρμάκου, ἢ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε προχωρήσει πολὺ ἡ ἀρρώστεια τους κι εἶχε πιὰ καταστρέψει ἀνεπανόρθωτα τὰ κύτταρα στὰ σημεῖα συνενώσεως τῶν κινητηρίων νεύρων μὲ τὸ νωτιαῖο μυελό.

Κατὰ γενικὸν κανόνα, ὅταν τὸ Ντερβισοὺλ χρησιμοποιήθηκε ἐγκαίρως καὶ σὲ ἰσχυρὲς δόσεις, οἱ ἄρρωστοι γιατρεύτηκαν τελείως καὶ δὲν διατήρησαν καμμιὰ ἀναπηρία, οὔτε κἂν μυϊκὴ ἀδυναμία.

Μόνον ἕνα ἄρρωστο παιδὶ πέθανε, γιατὶ ἡ θεραπεία του ἄρχισε πολὺ ἀργά, ὅταν εἶχε πιὰ προσβληθῆ τὸ κέντρον ποὺ ρυθμίζει τὴν ἀναπνοὴ καὶ τὴ λειτουργία τῆς καρδίας.

Τὸ Ντερβισοὺλ ἀποβάλλεται πολὺ γρήγορα ἀπ' τοὺς νεφρούς. Γιὰ νὰ φέρη λοιπὸν ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ εἰσαγέται συνεχῶς σὲ μιὰ φλέβα, μέρα καὶ νύχτα, ἐπὶ 3 ἡμέρες, οὕτως ὥστε νὰ ὑπάρχη διαρκὼς μέσα στὸ αἷμα σὲ ἀρκετὴ πυκνότητα.

Φαίνεται ἐξ ἄλλου ὅτι, σὲ χάπια, ἔχει ἐνέργεια προφυλακτικὴ κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος. Μποροῦν λοιπὸν νὰ τὸ παίρνουν προληπτικὰ τὰ παιδιά, σὲ περίπτωσι ἐπιδημίας.

Τώρα ὁ Πόπκεν κι' οἱ συνεργάτες του ἀναζητοῦν κι' ἄλλες σουλφαμίδες, ἀνάλογες πρὸς τὸ Ντερβισούλ, ἀλλ' ἀκόμη ἀποτελεσματικώτερες.

Συγχρόνως πειραματίζονται γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν τὸ Ντερβισοὺλ κι' οἱ ἄλλες σουλφαμίδες, ἐκτὸς τῆς πολιομυελίτιδος, θεραπεύουν κι' ἄλλες ἀρρώστειες προερχόμενες ἀπὸ ἰούς, ὅπως εἶναι ἡ γρίππη, ὁ κίτρινος πυρετός, κλπ

Η ΣΕΛΙΔ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

«Είχα άρραβωνιαστή μ' έναν άντρα πού ήταν πολύ μεγαλείτερος μου, μού γράφει μιά άναγνώστρια. Μ' άγαπούσε πολύ καί τόν άγαπούσα κι' έγώ έτσι τουλάχιστον ένόμιζα τότε. Μά σάν βρέθηκε κάποιος άλλος, χωρίς τήν παραμικρή δυσκολία διέλυσα τούς άρραβώνες μας τόν παντρεύτηκα κι' ώς σήμερα έξακολουθεί νά είνε σύζυγός μου. Ή οίκονομική του κατάστασις ήταν πολύ κατώτερη άπό τού πρώτου μου άρραβωνιαστικού άλλά αύτό δέν μ' έμπόδισε νά τόν παντρευτώ γιατί τόν άγάπησα πραγματικά. Είν' άλήθεια πώς ήμουνα πολύ νέα καί άπειρη καί άγνοούσα τελείως τή ζωή. Τήν ένόμιζα εύκολη καί όμαλή μά δέν άργησα νά καταλάβω πόσες δυσκολίες κρύβει. Καί νά όχτώ χρόνια τώρα πού ύποφέρω τά πανδεινα. Άγωνίζομαι, κουράζομαι χωρίς κανένα άποτέλεσμα καί μ' όλη τήν άγάπη καί τήν τρυφερότητα τού άντρός μου δέν άντέχω πιά γιατί νοιώθω πώς μέρα μέ τήν ήμέρα τό αίσθημα μας φθείρεται... Καταλαβαίνετε πώς όπου ύπάρχει φτώχεια ύπάρχουν γκρίνιες, δυσαρέσκειες... Πάνω σ' αύτή τήν ψυχολογική στιγμή συνάντησα τόν πρώτο μου άρραβωνιαστικό πού μ' άγαπάει πάντα έμαθε πώς περνώ άσχημη ζωή καί μού προτείνει νά χωρίσω καί νά μέ πάρη.

»Είνε μεγάλος ό πειρασμός γιατί ξέρω πώς θά ζήσω μιά άλλη ζωή μαζί του, μά ξέρω έπίσης πώς θά μέ άποτρέψετε νά τό κάνω, μολονότι θάθελα τόσο νά μέ καταλάβετε... Δέν άντέχω πιά».

Πολύ σωστά έμαντέψατε άγαπητή μου πώς δέν θά σάς συμβουλέψω ποτέ νά ένκαταλείψετε τόν άντρα σας. Καταλαβαίνω τήν άπόγνωσί σας καί δέν σάς κατηγορώ πού σκεφθήκατε κάτι τέτοιο άλλά ξέρω πώς άγαπάτε πάντα τόν άντρα σας σάς συνέδεσαν μαζί του όχτώ έτών κοινοί άγώνες χαρές, στενοχώριες λύπες άγωνίες. Πώς μπορείτε νά τόν άφήσετε; Πιστέψτε με δέν πρέπει νά στηρίξετε τήν εύτυχία σας πάνω σέ μιά δυστυχία

Ή μοίρα θέλησε νά ένωθήτε μέ τόν άντρα σας μείνετε μαζί του καί συνεχίσετε τόν άνώνα. Είνε άδύνατον νά μήν άνταμειφθήτε μ ι ά μέρα. Κι' έξ άλλου φοβούμαι ότι αύτό τό «ξανάζεστεμένο» αίσθημα μέ τόν πρώτο δέν θά κράτηση πολύ Σκεφθήτε πάντως τά ύπέρ καί τά κατά σκεφθήτε το πολύ πρίν άποφασίσετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ή μοδ

Ή μόδα άρέσκεται στίς πολυτέλειες προτιμά τά ύφάσματα πού είνε ένα χάδι γιά τό μάτι. Καί όχι μόνον έπιβάλλει στίς γυναίκες τό «λούσο» καί τό «στολίδι» όταν πρόκειται γιά βαρειές τουαλέττες άλλά τά έπιβάλλει πρό πάντων καί στά φορέματα μέ τήν πιό άπλή γραμμή. Γιατί είνε γνωστόν ότι δ,σο πιό άπλή είνε ή γραμμή ένός μοντέλου τόσο χει άνάγκη άπό μιά λεπτομέρεια γιά νά δειχθή πιό πολύ

Τό λούσο καί τήν πολυτέλεια τά δείχνομε ίδίως μέ τήν έκλογή τού ύφάσματος γιατί όπως σάς είπαμε καί άλλοτε όλη ή φετεινή προσπάθεια τών βιομηχάνων συνίσταται στό νά παρουσιάζουν πλούσια ύφάσματα καί μεταξωτά καί μάλλινα.

Άνάμεσα στά πιό έκλεκτά έκαμαν τήν έμφάνισί τους καί τά ύφάσματα γάυλον πού πήραν άμέσως τήν πρώτη θέσι, κάρις στίς λαμπρές ίδιότητες πού έχουν: Δέν φθείρονται δέν ζαρώνουν δέν κατάγονται στεννώνουν πολύ γρήγορα καί δέν έχουν άνάγκη άπό σιδέρωμα γιατί έχουν τόση έλαστικότητα πού μετά τό πλύσιμο παίρνουν τήν πρώτη τους έμφάνισι. Έχουν όμως καί άλλες ίδιότητες: Είνε σούπλ ντραπάρονται πολύ ώραία καί δουλεύονται μέ τή μεγαλείτερη εύκολία. Έπίσης τά ύφάσματα γάυλον βρίσκονται σέ όλα τά ώραία χρώματα άπό τά άπαλώτερα ώς τά πλέον ζωηρά

Ή τελευταία «βόγκ» είνε ένα μιγέ βελοῦδο πού λέγεται «Καμελεών» καί παρουσιάζει χίλιες άποχρώσεις.

"Ωμορφο καστόρι ναρνιρισμένο μέ μικρό παραδεΐσιο φτερό

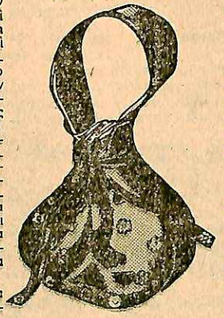

Ώραία βραδυνή τσάντα πού μπορείτε νά τήν κατασκευάσετε μόνη σας άπό μαῦρο σατέν γαρνιρισμένο μέ μετάλλινα μοτίφ

Ψυχρά πρωϊνά

Δέν πρέπει νά παραπονιόμαστε γιά τήν καθυστέρησι τής άφίξεως τού χειμῶνος γιατί όταν άρχίσουν τά πρῶτα κρύα θά λέμε: «δέν βαστοῦσε άκόμη ό ώραῖος καιρός;» Γιά νά παρηγορηθοῦμε όμως θάχουμε τά ώραῖα μοντέλα πού έτοιμάσομε. Τί κι' άν τρίζουν πέν-θιμα τά φύλλα κάτω άπό τά πόδια μας τί κι' άν συννέφιασε ό οὐρανός, τί κι' άν σφυρίζη ό άνεμος; Άς τρέξωμε άμέσως στή γκαρνταρόμπα μας καί άς ποῦμε: Τί καλά πού χειμώνιασε καί θά μπορέσουμε νά φορέσουμε τό καινούργιο μας φόρεμα τό έπανωφόρι μέ τήν όμορφη γούνα τό ταγιεράκι μας άπό χοντρό λαινάζ!

Άς δοῦμε λιγάκι πῶς είνε όλα αὐτά τά μοντέλα

Τό ταγιεράκι είνε άπό λαινάζ σέ χρῶμα («τέτ ντέ νέγκρ») μέ («νερβούρ») στά δυό μπροστινά πλάγια πού κοταλήγουν σέ τσέπες άπάνω καί κάτω γαρνιρισμένες μέ λίγο κάστόρ τοποθετημένα ώς είδος μπουρλέ

Τό φορεματάκι είνε άπό γκρί λαινάζ σέ δυό τόνους, στ' πλαϊνά καί στό κάτω μέρος τῶν μανικιῶν πιό σκοῦρο καί μέ δυό σειρές κουμπιά τέσσερα καί τέσσερα στόν μπούστο τρία καί τρία στή φούστα. Άπό τό άνοιγμα τοῦ λαιμοῦ ξεπροβάλλει μιά χρωματιστή έσάρπα σκωτσέζικη μέ πουά.

Τό έπαναφόρι είνε ριχτό σπόρ ή ρεδιγκότα Άλλά έχομε καί ένα πιό παλτό δηλαδή ζακέττα ριχτή άπό βελοῦρ ντελαΐν σέ χρῶμα «γρουίν» μέ γιακά καί τσέπες λοῦτρ

Συνηθίζεται έπίσης πολύ τό «άστρακάν» πού θά τό ἰδοῦμε έφέτος όχι μόνον σέ χρῶμα μαῦρο ὅπως τό ξέραμε άλλά καί σέ γκρί καί σέ μαρόν Γαρνίρονται μέ αὐτό ἰδίως τά έπανωφόρια πού είνε ντεμί άμπιγιέ, δηλαδή πού φοριοῦνται τό άπόγευμα σέ μιά συγκέντρωσι στόν κινηματογράφο σ' ένα τσάϊ. Μιά μπάντα στόν γιακά καί στίς μανσέττες κι' ένα κομμάτι πού σχηματίζει τήν κάθε τσέπη γαρνίρει άμέσως τό έπανωφόρι καί τοῦ δίνει μιά «λουσάτη» έμφάνισι.

Μοντέρνα μισοφόρια

"Οσο καί νά έκόντηναν οἱ φοῦστες αὐτό δέν σημαίνει ότι μπορούμε νά έξακολουθοῦμε νά φοροῦμε τίς κομπιναζόν πού είχαμε ὡς τώρα

Έν πρώτοις κομμιά γυναίκα δέν φορεῖ πλέον κομπιναζόν ζέρσεϋ άλλά μέ κάθε θυσία θά κάμη ένα μεταξωτό μισοφόρι άπό τουάλ ντέ σουά ή άπό κρέπ σατέν Θά είνε άρκετά πλατύ καί θά ἔχη ένα πλατύ βολάν κάτω άπό τό ἰδιο ὕφασμα πού τελειώνει μέ δαντέλλα ἤ ἀν προτιμᾶτε κατσλήνει μ' ένα φεστόνι καί μέ βελονιές τοποθετημένες στήν άκρη τοῦ φεστονιοῦ.

Αὐτό είνε άσφαλῶς τό καλύτερο άπό ὅλα

Μερικά μοντέλα

Περιγράφομε μερικά άπλά καί εὐκολοφόρετα μοντέλα: Έπανωφόρι ρεδιγκότα άπό ντρά πού έφαρμόζει στό σῶμα μέ μερικές («πένσες»). Μιά πιέτα σουπλ γαρνίρει κά. θε πλαϊνό. Γιακάς καί τσέπες γαρνιρισμένα μέ βελοῦδο καί πολύ σταυρωτό κούμπωμα μέ δυό σειρές κουμπιά

—Άλλο έπανωφόρι άπό μπλέ μαρέν σεβιότ σέ σχῆμα ραγκλάν Στό πίσω μέρος ἡ φούστα σχηματίζει δ υ ὁ στρογγυλές πιέτες.

— Τρίτο τέλος έπανωφόρι άπό λαινάζ («σινέ») ἤ μονόχρωμο ριχτό μέ άμπισμάν στόν ὦμο. Τό ἀμπισμάν έπεκτείνεται ὡς τά μανίκια Ό γιακάς γίνεται ὅπως στά άνδρικά έπανωφόρια άλλά μπορεί νά γίνη καί ὀρθιος ὡς έπάνω.

— Φόρεμα άπό λεπτό λαινάζ μέ κορδάζ κιμονό. πλατύ γαγιέρ άπό χοντρό λαινάζ. Ή ζακέττα έχει μανίκια ραγκλάν καί γιακά άπό βελοῦδο.

Χαριτωμένο φόρεμα άπό καντριγιέ λαινάζ μέ ένκρουστασιόν άπό βελοῦδο,

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η δηλητηριάσεσα των ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ

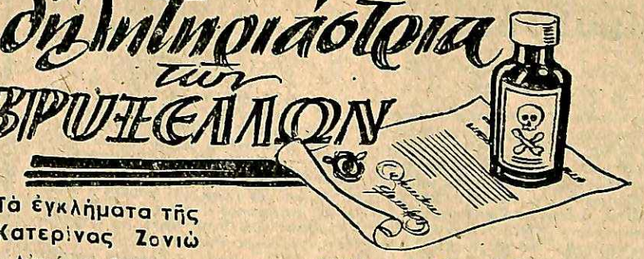

Τά έγκλήματα τῆς Κατερίνας Ζονιώ

Τά ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ έχουν άποκληθῆ «έγχειρίδιο τῶν γυναικῶν». Είνε τό μέσον πού προτιμοῦν, είτε πρόκειται νά έξοντώσουν τόν ἰδιο τόν έαυτό τους, είτε γιά άλλους.

Πραγματικά, τά έγκληματικά χρονικά άναφέρουν πολύ λίγα παραδείγματα άντρῶν πού χρησιμοποίησαν δηλητήρια γιά έγκληματικούς σκοπούς. Άντίθετα, οἱ δηλητηριάστριες άφθονοῦν σ' ὅλες τίς έποχές.

Μιά άπό τίς περιφημότερες μεταξύ τους ἦταν ἡ Κατερίνα Ζονιώ.

Ἡ γυναίκα αὐτή ἦταν σύζυγος ένός εὐκαταστάτου έμπόρου φιλικῶν τῶν Βρυξελῶν. Τό ζεύγος δέν είχε παιδιά καί ἡ Κατερίνα έπειτε μιά μέρα τόν άντρα της νά κάμη μιά άσφάλεια ζωῆς γιά τό ποσόν τῶν 40.000 βελγικῶν φράγκων.

Τό συμβόλαιο τῆς άσφαλείας ύπεγράφη στίς 11 Μαρτίου τοῦ 1890.

Λίγον καιρό άργότερα, ὁ Άλφρέδος Ζονιώ άρχισε νά παρουσιάζη συμπτώματα μεγάλης έξαντλήσεως. Άδυνάτιζε διαρκῶς, παρεπονεῖτο ὅτι αἰσθανόταν πόνους στό στομάχι, ὑπόφερε άπό ζάλες καί δύο ἤ τρεῖς φορές είχε λιποθυμήσει μέσα στό κατάστημά του.

Οἱ γιατροί πού τόν έξέταζαν δέν συμφωνοῦσαν μεταξύ τους ὡς πρός τή διάγνωσι τῆς άσθενείας. Άλλοι μιλοῦσαν γιά φυματίωσι, άλλοι γιά ἕλκος τοῦ στομάχου, άλλοι γιά καρκίνο, άλλοι γιά άπόστημα τῶν πνευμόνων κτλ.

Κατά τά μέσα Ἰουλίου, τέλος, ὁ Ζονιώ ἔπεσε στό κρεββάτι.

Μιά νύχτα, σηκώθηκε σάν τρελλός, ούρλιάζοντας άπό τούς πόνους, ὥρμησε άπάνω στήν Κατερίνα, τήν ἔρριξε κάτω στό πάτωμα καί σωριάσθηκε κι' αὐτός δίπλα της άναίσθητος. Τά ξημερώματα τῆς 15ης Αὐγούστου ξεψύχησε χωρίς νά βγάλη λέξι άπό τό στόμα...

Ὁ θάνατος τοῦ θεωρήθηκε άπό ὅλους φυσικός. Καί ἡ άπαρηγόρητη χήρα του είσέπραξε έπειτα άπό λίγον καιρό τό ποσόν τῶν 40.000 βελγικῶν φράγκων.

Στό μεταξύ, ἡ χήρα Ζονιώ είχε έγκατασταθῆ στό σπίτι μιᾶς θείας της, τῆς Φρανσίν Ντελυτάρ, πού ἦταν άρκετά πλουσία.

Μιά μέρα, ὁ Ζάκ Ντελυτάρ, ὁ άντρας της, κυριεύθηκε άπό δυνατούς πόνους στό στομάχι καί πέθανε έπειτα άπό μερικές ὧρες, χωρίς οἱ γιατροί νά μπορέσουν νά τοῦ παράσχουν καμμιά βοήθεια.

Έπειδή ὅμως ὁ Ντελυτάρ ὑπέφερε άπό ἕλκος τοῦ στομάχου, ὁ θάνατός του θεωρήθηκε ὅτι ἦταν άποτέλεσμα αὐτῆς τῆς άσθενείας καί άπό κανενός τό μυαλό δέν πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι θά μποροῦσε νά όφείλεται σέ δηλητηρίασι.

Άλλά μερικούς μῆνες άργότερα καί ἡ γυναῖκα του πέθανε μέ τόν ἰδιο τρόπο. Ὁ θάνατος αὐτῶν τῶν δύο άνθρώπων έκανε τή χήρα Ζονιώ κληρονόμο μιᾶς περιουσίας 300.000 περίπου βελγικῶν φράγκων.

Γεννήθηκαν τότε ὑπόνοιες γιά τό ἂν ὁ θάνατος τῆς Φρανσίν Ντελυτάρ ἦταν φυσικός καί άποφασίστηκε ἡ έκταφή τοῦ πτώματος. Ἡ έξέτασις τῶν σπλάγχνων

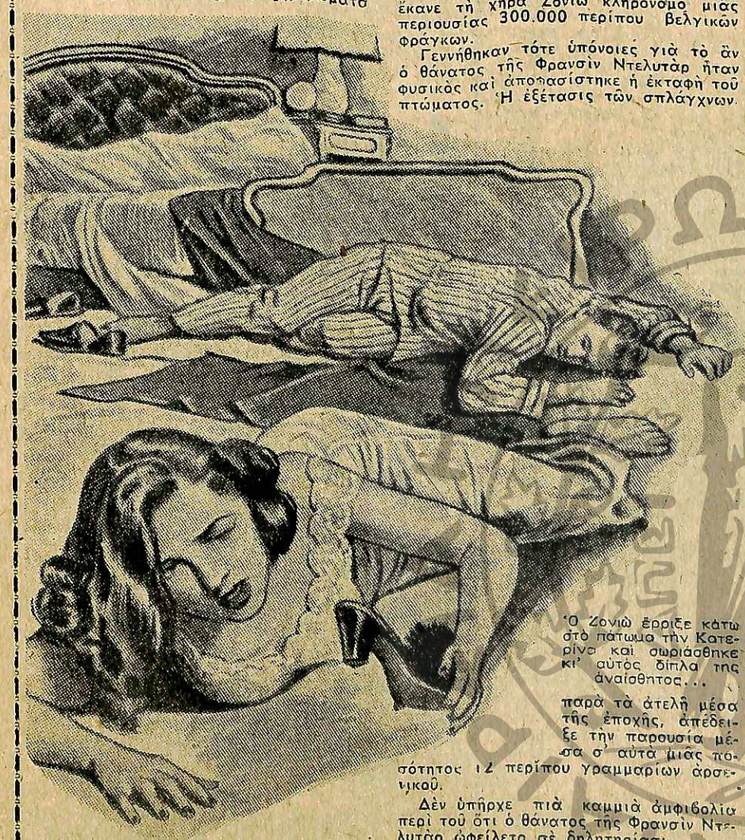

Ὁ Ζονιώ έρριξε κάτω στό πάτωμα τήν Κατερίνα καί σωριάσθηκε κι' αὐτός δίπλα της άναίσθητος...

παρά τά άτελῆ μέσα τῆς έποχῆς, άπέδειξε τήν παρουσία μέσα σ' αὐτά μιᾶς ποσότητος 12 περίπου γραμμαρίων άρσενικοῦ.

Δέν ὑπῆρχε πιά καμμιά άμφιβολία περί τοῦ ὅτι ὁ θάνατος τῆς Φρανσίν Ντελυτάρ ὀφείλετο σέ δηλητηρίασι.

Άλλά ποιός ἦταν ὁ δράστης αὐτοῦ τοῦ έγκλήματος;

Ένας φαρμακοποιός κατέθεσε ὅτι μερικές ἡμέρες πρωτύτερα ἡ Κατερίνα Ζονιώ είχεν άγοράσει άπό τό φαρμακεῖο του μια ποσότητα 25 γραμμαρίων άρσενικοῦ, λέγοντας ὅτι θά τό χρησιμοποιοῦσε γιά τήν έξολόθρευσι τῶν ποντικῶν πού ὑπῆρχαν στό σπίτι τῆς θείας της.

Άλλ' ἡ ὑπηρέτρια τῆς Φρανσὶν κατέθεσε, άπό τ' άλλο μέρος, ὅτι στό σπίτι δέν ὑπῆρχαν ποντίκια καί ὅτι ἡ Κατερίνα δέν είχε κάμει ποτέ λόγο γιά τήν προμήθεια αὐτῆς τῆς ποσότητος τοῦ άρσενικοῦ.

Ἡ χήρα Ζονιώ συνελήφθη τότε καί ὁ εἰσαγγελεύς τῆς άπήγγειλε τήν κατηγορία ὅτι, ἐκτός άπό τήν Φρανσὶν Ντελυτάρ, είχε δηλητηριάσει έπίσης τόν Ζάκ Ντελυτάρ, καθώς καί τόν σύζυγό της Άλφρέδο Ζονιώ.

Άλλ' ἡ Κατερίνα ὑπερασπίσθηκε μέ πείσμα τόν έαυτό της καί παρουσίασε ένα σωρό μάρτυρες, γιά ν' άποδείξη ὅτι άγαποῦσε τό σύζυγό της καί ὅτι φερνόταν πάντα μέ μεγάλη στοργή άπέναντι τῶν Ντελυτάρ, πού τούς θεωροῦσε σάν γονείς της.

Τό ἰδιο πεῖσμα ἔδειξε έπίσης καί μπροστά στό δικαστήριο κατά τή διεξαγωγή τῆς δίκης της.

Άλλά τά γεγονότα μιλοῦσαν μόνα τους. Καί τῆς έπιβλήθηκε ἡ ποινή τοῦ θανάτου.

Ὡστόσο, ἡ Κατερίνα δέν άπελπίστηκε καί ζήτησε άναθεώρησι τῆς δίκης της.

Ἡ αἴτησίς της, ὅμως, άπερρίφθη.

Ὅταν ἡ Κατερίνα έμαθε τήν άπόρριψι, ξέσπασε σ' ένα τρομερό γέλιο. Σέ λίγο ὅμως, ἠρέμησε καί παρακάλεσε τό διευθυντή τῶν φυλακῶν νά τήν έπισκεφθῆ στό κελλί της.

— Θά ὁμολογήσετε, τοῦ εἶπε, ὅτι ἔπαιξα καλά τό παιχνίδι μου. Άλλά τώρα δέν ὠφελεῖ σέ τίποτε νά κρυφτῶ περισσότερο. Προτιμῶ, λοιπόν, νά τά πῶ σέ σᾶς ὅλα... Ναί, ἐγώ έδηλητηρίασα τόν άντρα μου, τόν Ζάκ Ντελυτάρ καί τή γυναίκα του Φρανσίν...

Καί τοῦ άφηγήθηκε κυνικώτατα πῶς είχε κάμει καθένα άπό τά έγκλήματά της.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ άπόφασις πού τήν καταδίκασε σέ θάνατο δέν έξετελέσθη. Γιατί ἡ θανατική ποινή ὑπῆρχε στό Βέλγιο μόνον κατά τύπους, οἱ δέ σχετικές άποφάσεις ἔμεναν σιωπηρά άνεκτέλεστες.

Τό ἰδιο συνέβη καί στήν περίπτωσι τῆς Κατερίνας Ζονιώ, μολονότι πολλές έφημερίδες συνέστησαν νά γίνη έξαίρεσις γι' αὐτήν καί νά έκτελεσθῆ ἡ άπόφασις.

Ἡ άπαισία δηλητηριάστρια πέρασε τήν ὑπόλοιπη ζωή της στή φυλακή. Καί πέθανε έκεί σέ ἡλικία 52 χρόνων.

Είχε μετανοήσει στό μεταξύ γιά τά γκλήματά της.

— Θυσίασα ἄδικα τρεῖς άνθρώπους πού θά ἔπρεπε νά τούς άγαπῶ, ἔλεγε. Άναστέναζε μέ πόνο καί πρόσθετε:

— Ἤμουν μιά τρελλή!... Ἔπρεπε νά μέ σκοτώσουν. Γιατί μ' άφήνουν νά ζῶ;

Τέλος ὁ θάνατος τήν λύτρωσε άπ' τό μαρτύριό της.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ... σὲ καλούπια

Τί πρέπει νὰ ξέρουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες

Τελοσπάντων, αὐτοὶ οἱ 'Αμερικανοὶ κοινωνιολόγοι καὶ ψυχολόγοι ἔχουν βαλθῆ, σώνει καὶ καλά, νὰ καθορίσουν τοὺς κανόνες τῆς εὐτυχίας, νὰ τὴν φορμάρουν μέσα σὲ ὡρισμένα καλούπια!... Αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἐπιδιώκει κι' ὁ δόκτωρ Γωΐγκαμ, μὲ τὸ βιβλίο του : «Νέα Τεχνικὴ τῆς Εὐτυχίας», ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ διαλέξουμε ἐδῶ μερικὲς ἀπ' τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες περικοπές, μὲ τὴ μορφὴ ἐρωταποκρίσεων:

1. Γιατὶ τὸ κοινότερο παράπονο ποὺ ἔχουν οἱ ἄντρες γιὰ τὶς γυναῖκες τους, εἶνε ἡ γκρίνια τους;

Γιατί, ὅπως βεβαιώνουν ὅλοι ὅσοι ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ψυχολογία τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, οἱ ἀρσενικοὶ γενικῶς σπάνια κάνουν τὴν ἀρχὴ ἑνὸς καυγᾶ. Σχεδὸν ὅλοι οἱ οἰκογενειακοὶ καυγάδες ἀρχίζουν μὲ κάποια μικρὴ ἀφορμὴ ποὺ δίνει ἡ γυναῖκα στὸν ἄντρα, ἡ συχνότερη δὲ ἀπ' τὶς ἀφορμὲς αὐτὲς εἶνε ἡ γκρίνια. Τὶς περισσότερες φορὲς ὁ ἄντρας παραβλέπει. "Οταν ὅμως κρίνῃ ὅτι θίγεται ἡ ἀξιοπρέπειά του, ξεσπάζει ὁ θυμός του...

2. Ἡ γυναίκα ποὺ θέλει νὰ φαρέψῃ ἕνα σύζυγο, πρέπει νὰ μάθῃ ποιὰ ἀρώματα προτιμοῦν οἱ ἄντρες ποὺ γνωρίζει;

Ναί, γιατὶ τὰ ἀρώματα παίζουν μεγάλο ρόλο στὴν ψυχική μας διάθεση. "Οπως ἔχουν ἀποδείξει συστηματικὲς παρατηρήσεις, οἱ περισσότεροι ἄντρες μυρίζουν ἀκόμη καὶ τὰ παπούτσια ποὺ ἀγοράζουν. Ἐπίσης οἱ γυναῖκες, πρὶν ἀγοράσουν ἕνα σαπούνι, ἕνα εἶδος ρουχισμοῦ, ἕνα ζευγάρι κάλτσες, κλπ., τὸ μυρίζουν. "Οσον ἀφορᾶ τὶς προτιμήσεις, φαίνεται ὅτι στὴν πρώτη γραμμὴ βρίσκεται τὸ ἄρωμα τοῦ τριαντάφυλλου. 'Ακολουθοῦν ἡ πασχαλιά, ὁ μενεξές... κι' ὁ καφές!

3. Οἱ νευρασθενικὲς μητέρες δείχνουν λιγώτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ παιδιά τους, παρὰ ὅσο ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν ἰσορροπημένα νεῦρα;

Ναί, γιατί, ὅπως ἀπέδειξαν οἱ μελέτες τοῦ ψυχολόγου Πάττερσον, ἀσχολοῦνται περισσότερο μὲ τὰ δικά τους προβλήματα κι' ἀγνοοῦν μάλλον ἐκεῖνα ποὺ ἀπασχολοῦν τὰ παιδιά τους. Αὐτὸ ἔχει τὴν καλὴ καὶ τὴν κακὴ πλευρά του. Τὸ παιδὶ στενοχωρεῖται κάπως, ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν γίνεται «μαμόθρεπτο» καὶ μαλθακὸ ὅπως ὅταν βασίζεται ἀπόλυτα στὴν προστασία τῆς μητέρας του.

4. Ποιὸς εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος συμφιλιώσεως δυὸ συζύγων, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα καυγά;

Δὲν εἶν' εὔκολο ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Πάντως, ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι.. ὁ χορὸς ἀποτελεῖ ἕναν ἄριστο τρόπο γιὰ νὰ τὰ ξαναφτιάσουν δυὸ μαλωμένοι σύζυγοι! Γιατί, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ χοροδιδάσκαλος Φράνγκ Μόργκαν, «ὁ ρυθμὸς κι' ὁ θυμὸς δὲν μποροῦν νὰ συνυπάρξουν». "Οταν λοιπὸν ἀρχίσετε ἕναν καυγὰ μὲ τὴ γυναίκα σας, ἢ ὅταν ἔχετε νὰ τῆς ἀναγγείλετε κάποια δυσάρεστη εἴδησι, πιάστε την ἀπ' τὴ μέση καὶ χορέψετε μαζί της ἕνα ταγκὸ ἢ βάλς — ὅ,τι προτιμᾶτε! Θὰ δῆτε πόσο θὰ φτιάσῃ ἔτσι τὸ κέφι της...

5. Οἱ γυναῖκες διαφέρουν μεταξὺ τους περισσότερο παρὰ οἱ ἄντρες;

Παρουσιάζουν μεγαλείτερη διαφορὰ στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι, γιατί, ἐνῶ οἱ ἄντρες προσπαθοῦν νὰ ντύνωνται ὅλοι ὅμοια, οἱ γυναῖκες φρενιάζουν ὅταν ἰδοῦν μιὰν ὁμόφυλό τους μὲ φόρεμα ἢ κατπέλλο σὰν τὸ δικό τους. "Οσον ἀφορᾶ ὅμως τὴ σωματικὴ διάπλασι, οἱ γυναίκες μοιάζουν μεταξύ τους ὅσο κι' οἱ ἄντρες. Τέλος, ἀπὸ πνευματικὴς ἀπόψεως, οἱ ἄντρες παρουσιάζουν περισσότερη ποικιλία, παρὰ ὅσο οἱ γυναῖκες. Ὑπάρχουν δηλαδὴ στὸν ἀνδρικὸ κόσμο πιὸ πολλὲς ἰδιοφυίες καὶ περισσότεροι ἠλίθιοι, ἐνῶ ὁ γυναικεῖος δὲν ἀπομακρύνεται τόσο ἀπ' τὸν κανονικὸ μέσον ὅρο.

6. Μιὰ γυναῖκα φαίνεται ὡραιότερη, ὅταν αἰσθάνεται ἀσφαλῆ τὴν κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ της θέσι;

Ναί. 'Ο ψυχολόγος Ρόκητς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας ἔκαμε ἕνα ἐνδιαφέρον πείραμα μὲ 114 γυναῖκες, βάζοντας 20 ἄντρες νὰ βαθμολογήσουν τὴν ὁμορφιά τους. Ἐκεῖνες λοιπὸν ποὺ ἐνοιωθαν ἐξασφαλισμένη τὴ θέσι τους πῆραν μεγαλείτερη βαθμολογία. Ἡ εὐχαρίστησις κι' ἡ αὐτοπεποίθησις προσθέτουν χάρι κι' ὡμορφιὰ στὸ γυναικεῖο πρόσωπο.

7. Ἡ ἡλικία παίζει ρόλο στὴν εὐτυχία ἑνὸς ἀντρόγυνου;

Πολὺ λίγο — μολονότι εἶνε μεγαλείτερη ἡ ἀναλογία τῶν ἀποτυχημένων γάμων μεταξὺ κοριτσιῶν ἡλικίας 21 ἐτῶν καὶ νέων 23 ἐτῶν. Κυρίως ἔχει σημασία ἡ συναισθηματικὴ ἡλικία τῶν δύο συζύγων. "Αν δηλαδὴ ἔχουν ὡριμάσει συναισθηματικὰ στὰ 18 ἢ 20 χρόνια τους, εἶνε πολὺ ὡριμώτεροι γιὰ τὸ γάμο ἀπὸ ἀνθρώπους 30 ἢ 40 ἐτῶν ποὺ διατηροῦν ἀκόμη τὶς παιδικὲς συνήθειες καὶ ἀντιδράσεις.

8. Σὲ ποιὸ ἔτος τῆς συζυγικῆς ζωῆς συμβαίνουν τὰ περισσότερα διαζύγια;

Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος ὑπάρχει στὰ 4½ χρόνια μετὰ τὸ γάμο. Αὐτὴ χουν σχέσι... μὲ τὴν ἀπόστασι στὴν ὁποία χωρίζουν τὰ περισσότερα ἀντρόγυνα — τουλάχιστον στὴν 'Αμερική.

9. Τὰ εἰσοδήματα τοῦ ἀνδρὸς ἔχουν σχέσι... μὲ τὴν ἀπόστασι στὴν ὁποία κατοικεῖ ἡ μέλλουσα σύζυγός του;

Ναί. "Εχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἕνα μικρὸ μισθὸ ἢ ἡμερομίσθιο, διαλέγουν μιὰ γειτόνισσά τους γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς τους, ἐνῶ ὅσοι ἔχουν μεγάλα εἰσοδήματα παντρεύονται συχνὰ μὲ κοπέλλες ἀπὸ ἄλλες πόλεις ἢ ἄλλες χῶρες.

"Ολα αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δύο φύλων ἂν θέλουν νὰ εὐτυχήσουν στὴ ζωή τους.

'Αλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ἐπιτυγχάνεται ἡ εὐτυχία μὲ συνταγές; Εἶναι κάπως δύσκολο βέβαια. Πάντως οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν παρὰ νὰ δοκιμάσουν.

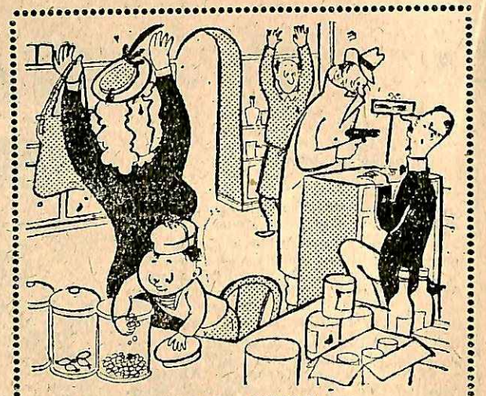

ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

Η ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

— Ψίτ! Πῶς γράφεται τὸ... «ἀπιστία», μὲ «ι» ἢ μὲ «ει»;...

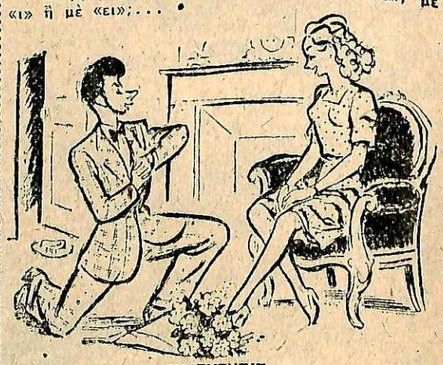

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ...

— Σὲς ἀγαπῶ, δεσποινίς, καὶ στὰ πόδια σας ζητῶ τὸ χέρι σας!...

— Καλλίτερα νὰ τὸ ζητήσετε στοὺς γονεῖς μου!

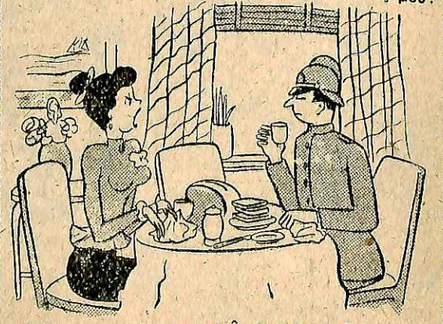

Ἡ γυναῖκα τοῦ πυροσβέστη: Ἐπειδὴ ἔκαψα τὸ φαΐ ἦταν ἀνάγκη νὰ καθήσῃς στὸ τραπέζι μὲ τὴ στολή σου;...

Μετανοημέναι

θὰ εἶσθε ὅσες δὲν σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε διὰ τὴν χειμερινὴν σαιζὸν εἰς τὸν ΟΙΚΟΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

ὁ ὁποῖος καταρτίζει ἐπιστήμονας μοδίστρας ἱκανὰς νὰ κόβουν τὰ δυσκολώτερα κροκὶ χωρὶς καρφίτσες καὶ πράβες.

ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερίδου 3 Σύνταγμα
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ Κων)νου 73
ΘΕΣ)ΚΗ: Νικηφόρου Φωκᾶ 5 (Λ Πύργος)

Διὰ τὰς ἀπόρους τὰ διδάκτρα ἠλαττωμένα.

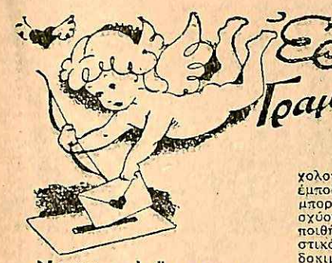

Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο

Νεανικοὶ ἔρωτες

Στὸν ἀγαπητὸ κ. Καρρέ, στὴν Κομοτινὴν ἔχω ν' ἀπαντήσω τὰ ἑξῆς: Νὰ ξαγκιστρωθῇς, φίλε μου, ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ «ταραβέρια», ποὺ δὲν εἶνε παρὰ νεανικὴ ἀφέλεια κι' ἐπιπολαιότης καὶ στὴν ἡλικία ποὺ εἶσαι — 17 χρόνων μόλις — νὰ κυττάξῃς νὰ συμπληρώσῃς τὶς σπουδές σου ἢ ν' ἀκολουθήσῃς μιὰ πρακτικὴ ἀπασχόλησι ποὺ θὰ μπορῇ νὰ σοῦ δημιουργήσῃ τὶς δυνατότητες γιὰ τὸ μέλλον σου — αὐτὸ προπάντων πρέπει νὰ συλλογιστῇς. Γιὰ ὅλα τ' ἄλλα ἔρωτες, καπρίτσια, μικροῦλες, ξαυθοῦλες κτλ. ἔχεις καιρό. "Αν καὶ ὅταν τὸ συλλογιστῇς σοβαρώτερα κάποτε, θὰ ἰδῇς ὅτι ὁλ' αὐτὰ εἶνε ματαιοπονίες, ποὺ ἐξατμίζονται μπρὸς στὸ ἀληθινὸ καὶ φυσιολογικὰ ἐκδηλούμενο στὴν ὥρα του αἴσθημα τῆς μιᾶς μόνης καὶ ἀληθινῆς ἀγάπης. "Οσο γιὰ τοὺς στίχους σου ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε ὅτι εἶνὲ τεχνικὰ ἀδέξιοι. Ἂν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐρμηνεύσουν ἕνα, κοινότυπο πάντως, αἰσθηματικὸ περιστατικό.

Αὐτὰ εἴχαμε νὰ σοῦ ποῦμε. Στίχους, τέλος πάντων, γράφε. "Ερωτες ὄχι. Σταμάτησέ τους. Εἶσαι νέος ἀκόμα καὶ πρέπει νὰ κυττάξῃς τὸ μέλλον σου ἀγαπητέ μου.

"Αγγελον Χατζῆν, 'Αμαρούσιον: Λυποῦμαστε, ἀγαπητέ, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σοῦ ἱκανοποιήσουμε τὴν παράκλησι ποὺ μᾶς ὑποβάλλεις, γιατὶ κατ' ἀρχὴν δὲν κρατοῦμε ἀρχεῖο τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ 'Ερ. Γραμματοκιβωτίου. Ἐπειτα αὐτὸ ποὺ διάβασες μάλλον σύμπτωσι θὰ εἶνε παρὰ ἡ ἀληθινὴ περίπτωσι ποὺ σᾶς ἐνδιέφερε.

Π ο υ λ ε μ έ ν η ν μ ι κ ρ ο ῦ λ α ν Α Τ: Πολὺ καλὰ κάνεις, καλή μου μικρούλα νὰ κρατῇς τὸν ἀγαπημένο σου κυριολεκτικὰ σὲ ἀπόστασι, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ σοῦ δημιουργήσῃ ἀσχήμιες συνέπειες. Τὶς τολμηρότητές του ἂς τὶς ἐπιφυλάξῃ γι' ἀργότερα ὅταν μὲ τὸ καλὸ ἐπισημοποιήσετε τὶς σχέσεις σας. Κοῦμα, μάλιστα, ποὺ ὁ ἴδιος δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴ δικαιολογημένη εὐαισθησία σου στὸ ζήτημα αὐτὸ ὥστε νὰ τὴν σεβασθῇ.

Μ ι κ ρ ὴ Χ α β ά ν α, Π.Μ.Π.: Μᾶς γράφεις ὅτι, ἀγαποῦσες ἕναν νέο ποὺ ὅμως κατέφερε νὰ τὸν τραβῇξῃ ἀπὸ σένα ἡ καλλίτερή σου φίλη, στὴν ὁποίαν εἶχες ἐμπιστευθῇ τὸ σύνδεσμό σου. 'Αλλὰ τώρα ὁ ἄπιστος ξαναγύρισε καὶ σοῦ ζητεῖ νὰ τὸν συγχωρήσῃς μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι στὸ μέλλον δὲν θὰ προδώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη σου. Νομίζουμε, ἀφοῦ μάλιστα τὸν ἀγαπᾶς, ὅτι ἀξίζει νὰ τοῦ συγχωρήσῃς τὴν ἐπιπολαιότητα, ἀλλὰ ... ἔχε καὶ τὸ νοῦ σου. "Οσο γιὰ τὴν φίλη σου ποὺ ἦρθε παρακαλῶντας νὰ τῆς... παραχωρήσῃς πάλι τὸν ἀγαπημένο σου, ὑποθέτουμε πῶς δὲν ἀξίζει μιὰν τέτοιαν αὐτοθυσία· ὄχι μόνο γιὰ τιμωρία της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ ἴδιο της τὸ συμφέρον, δεδομένου ὅτι δὲν ἔχει νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε τὸ θετικὸ ἀφοῦ ὁ νέος δὲν τὴν θέλει.

Σ μ η ν ί τ η ν. "Αραξον: Μᾶς φαίνεται περίεργο πῶς γεαρὸς ἐσύ, καθὼς μᾶς γράφεις, «δὲν ἔχεις τὸ κατάλληλον θάρρος καὶ αὐθάδεια» γιὰ νὰ ἐκμυστηρευέσαι τὰ αἰσθήματά σου στὶς διάφορες κοπέλλες ποὺ ἑκάστοτε σὲ συγκινοῦν. Καὶ μᾶς συμβουλεύεσαι τί νὰ κάμῃς σχετικά. Δυστυχῶς, δὲν ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας κανένα «σπεσιαλίστ» γιὰ τὴν περίπτωσί σου! Νομίζουμε πῶς αἰτία εἶνε ἕνας ψυχολογικός σου δισταγμὸς ποὺ σ' ἐμποδίζει νὰ ἐκδηλωθῇς καὶ ποὺ μπορεῖς νὰ τὸν κατανικήσῃς ἐνισχύοντας τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοπεποιθήσεώς σου καὶ τῆς ἀποφασιστικότητός σου. Αὐτὸ ἀξίζει νὰ τὸ δοκιμάσῃς μὲ μιὰ προσπάθεια καιρούρια καὶ μάλιστα προφορική, γιατὶ ἔτσι ἐξηγεῖται κανεὶς καθαρώτερα καὶ γρηγορώτερα.

Τ ρ ε ῖ ς ἀ δ ε λ φ ὲ ς Λ.Ρ.Ρ., Πειραιά: Μᾶς γράφετε «Εἴμαστε τρεῖς ἀδελφὲς εὐγενικὲς μὲ λεπτοὺς τρόπους καὶ ὑγιεῖς σκέψεις καὶ ἀγαποῦμε τρεῖς στρατιῶτες, ποὺ ἀνταποκρίνονται εἰλικρινὰ στὰ αἰσθήματά μας. Τὸ μόνο ζήτημα ποὺ μᾶς δυσαρεστεῖ εἶνε ὅτι τὰ φρονήματά μας εἶνε ἀντίθετα. Τί μᾶς συμβουλεύετε νὰ κάνουμε;».

«Τρεῖς ἀδελφὲς — τριπλὴ χαρά», ποὺ λέει καὶ ὁ ποιητής! Μά, καλά μου κορίτσια, γάμους θέλετε γιὰ συνάψετε ἢ ὑποψηφιότητα πολιτικὴ ἀποβλέπετε νὰ ἐκθέσετε γιὰ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρουν τόσο εἰδικὰ τὰ πολιτικὰ φρονήματα τῶν ἀγαπημένων σας; Τί εἴδους ἀγάπη εἶνε αὐτή;

Α π ε λ π ι σ μ έ ν η ν ν έ α ν Ν. Ν., Αἴγιον: Μᾶς γράφεις, ὅτι ἀγαπιέστε μὲ κάποιον νέον καὶ ὅτι τώρα ἀντιμετωπίζετε τὸν κίνδυνο χωρισμοῦ γιατὶ οἱ δικοί σου θέλουν νὰ σὲ στείλουν στὴν 'Αμερική. Καὶ μᾶς ρωτᾶς ἂν πρέπει νὰ ὑπακούσῃς στὶς πατρικὲς ἐπιταγὲς ἢ νὰ φύγῃς μὲ τὸν ἀγαπημένο σου. "Αν πραγματικὰ ἀγαπιέστε καὶ κρίνετε ἄξιο καὶ μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε τὸν νόμιμον τοῦ γάμου σας δεσμό, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἁπλό: Νὰ πάτε κι' οἱ δυό νὰ βρῆτε τοὺς γονεῖς σου, νὰ ἐξηγήσετε τὸ αἴσθημά σας μὲ λόγια ἥσυχα καὶ πειστικά, κι' ἐπίσης ὅτι αὐτοί, ποὺ βέβαια ἐνδιαφέρονται κι' ἐπιδιώκουν τὴν εὐτυχία τῆς κόρης τους, τελικὰ θὰ συγκατατεθοῦν καὶ θὰ σᾶς ἐνώσουν.

Μ ι χ. — Ε ἰ ρ. Καβάλλαν: "Αν ἀγαπιέστε πραγματικὰ καὶ μπορεῖς ν' ἀντιμετωπίσῃς ὅλες τὶς ἠθικὲς καὶ ὑλικὲς εὐθύνες τοῦ γάμου κι' ἂν βεβαιωθῇς ὅτι ἡ κοπέλλα μένοντας μαζί σου δὲν πρόκειται νὰ μετανοιώσῃ ποὺ θὰ κάνῃ φτωχότερη ζωὴ ἀπὸ κείνη ποὺ τὴν προορίζουν οἱ δικοί της, τότε μπορεῖτε μόνοι σας ν' ἀποφασίσετε γιὰ τὴν εὐτυχία σας, ἐλεύθερα καὶ μὲ τὴ θέλησί σας ἀφοῦ κάνετε καὶ μιὰν τελευταία προσπάθεια νὰ κερδίσετε τὴ συγκατάθεσι τῶν γονέων της.

Μ α ρ α μ μ έ ν α ν ε ι ᾶ τ α, Ν. Φ.: Μᾶς γράφεις ὅτι ἔχεις συνδεθῇ μ' ἕναν κύριο ἀρκετὰ μεγαλύτερό σου στὴν ἡλικία, ἀλλὰ ποὺ — ὅπως μαθαίνεις ἀπὸ φίλους του — κάποια «ἀτομικὴ του ἀγωμαλία» φέρνει πρόσκομμα στὴν νόμιμη ἀποκατάστασι τοῦ δεσμοῦ σας. 'Αφοῦ εἶνε ἔτσι καὶ βλέπεις ἀνυπέρβλητες δυσκολίες στὴν ἕνωσί σας, ἐνῶ παράλληλα ἔχεις καλὲς προτάσεις γάμου ἀπὸ ἄλλους, νομίζουμε ὅτι μόνη σου μπορεῖς γ' ἀποφασίσῃς.

Λ έ ν α ν: Εἶνε ἀληθινὰ ἀποτροπιαστικὸ τὸ γεγονὸς αὐτῆς τῆς ἀδυναμίας σου, γεγονὸς ποὺ μάλλον ἀπὸ παραξενιὰ καὶ τάγα νεωτεριστικὸ καπρίτσιο δημιουργήθηκε. 'Αποροῦμε δὲ καὶ ἀγανακτοῦμε μαζί σου πῶς δὲν ἀντιλαμβάνεσαι τὴν ἀνοησία ἑνὸς τέτοιου αἰσθήματος. Φράντισε, κοπέλλα μου, νὰ τελειώσῃ τὸ συνοικέσιο ποὺ οἱ γονεῖς σου σὲ πιέζουν νὰ δεχτῇς.

Γ λ υ κ ὸ Φ α λ η ρ ά κ ι: Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀγαπημένο παιδί, σὲ ζηλεύουμε ποὺ χαίρεσαι τόσο βαθειὰ τὸν ἄξιο ἔρωτά σας μὲ τὸν δίλαλεχτὸ τῆς καρδιᾶς σου. "Οταν ἔτσι ὅμορφα καὶ πιστὰ ζῆτε τὸ πραγματικὰ σπάνιο — γιὰ τὴν ἐποχή μας — εἰδύλλιό σας, βάζετε τὰ πιὸ ἀσφαλῆ καὶ σταθερὰ θεμέλια τοῦ ὁμέναιου καὶ μὲ τὴν τόσο βαυμαστὴ ἁμοιβαιότητά σας δημιουργεῖτε τὴν πιὸ ἀληθινὴ εὐτυχία ποὺ μπορεῖ νὰ ποθήσῃ ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμο.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν μ α θ η τ ρ ι ο ῦ λ α ν: 'Ασφαλῶς δὲν σκέφτεσαι διόλου λογικὰ καὶ σοβαρὰ νὰ μπῇς ἀπὸ τώρα κιόλας στὶς εὐθύνες ἑνὸς γάμου, τόσο μικρή. 'Υποθέτουμε δὲ πῶς κι' ὁ ἀγαπημένος σου θᾶνε ἀρκετὰ νεαρὸς καὶ φυσικά, ἀκόμη κοινωνικὰ ἀδημιούργητος. Βέβαια δὲν ἀποκλείουμε ὅτι μπορεῖ τὸ αἴσθημά σας νᾶνε εἰλικρινὲς καὶ σοβαρό. 'Αλλὰ θὰ πρέπει, νομίζουμε, νὰ περιμένετε γιὰ νὰ μεστωθῆτε λιγάκι καὶ νὰ ἐξασφαλισθῆτε οἰκονομικὰ κι' ὕστερα νὰ σκεφθῆτε γιὰ γάμο. Οἱ γονεῖς σου στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἔχουν δίκηο νὰ δείχνωνται ἐπιφυλακτικοί. "Αν τὸ σκεφτῇς καὶ σὺ σοβαρά, θὰ τοὺς τὸ ἀναγνωρίσῃς.

Μ α ῦ ρ α μ ά τ ι α, Ε.Ν.: Συνεχίστε αὐτὴ τὴν τρυφερὴ ἀλληλογραφία σας κι' οἱ δυὸ κι' ὅταν ὁ φίλος τῆς καρδιᾶς σου, μὲ τὸ καλό, ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὶς στρατιωτικές του ὑποχρεώσεις, τότε ἔρχεται κι' ἐφ' ὅσον σ' ἀγαπάει ἀληθινά, ἀραβωνιάζεστε καὶ παντρεύεστε. Ἀφοῦ πρῶτα δῆτε ὅτι ταιριάζετε καὶ μπορεῖτε ν' ἀναλάβετε ὅλο τὸ βάρος τῶν ἠθικῶν, οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν ὑποχρεώσεων ποὺ ἐπιβάλλει ὁ γάμος. "Οτον ἀφορᾶ τοὺς γονεῖς σου, εἴμαστε βέβαιοι πῶς ὅταν ἔρθῃ ὁ εὐλογημένος καιρὸς βὲ θάχουν σοβαρὲς ἀντιρρήσεις νὰ ἰδοῦν ἀποκαταστημένο καλὰ τὸ κορίτσι τους — ἔσσω καὶ μακρυά τους. "Αλλωστε πο;ὸς ξέρει, ἂν δὲν βρεθῇ στὸ μεταξὺ συγδυασμός, ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ μείνετε μαζὶ καὶ νὰ μὴ χωρισστῆτε ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σου.

Λ ο υ λ ο ύ δ ι τ ο ῦ ἀ γ ρ ο ῦ: "Αν ὁ νέος εἶνε ἀληθινὰ σοβαρὸς — ὅπως μᾶς τὸν παριστάνει τὸ γράμμα σου — ἀποροῦμε πῶς τὸ αἴσθημά σου γιὰ τὴν ἄλλη, τὴν... προκάτοχό σου, ἀπὸ ἀγάπη ἐξέπεσε σὲ οἶκτο κι' ἐνῶ τῆς ἔχει ὑποσχεθῆ γάμο, ἔρχεται καὶ συνδέεται ἐρωτικὰ μαζί σου. Καταλαβαίνουμε τὴ θέσι σου καὶ σὲ συμπαθοῦμε. 'Αλλὰ ἂν θέλῃς τὴν πικρὴ μας συμβουλή, ἔχουμε νὰ σοῦ συστήσουμε, μιὰ κι' ὁ ἴδιος τ' ἀναγνωρίζει, νὰ τὸν πείσῃς νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἠθικό του χρέος πρὸς τὴν πρώτη κοπέλλα, ἡ ὁποία τίποτε δὲν τοῦ χρεωστοῦσε νὰ τὴν καταστρέψῃ δυστυχισμένη, ὥστε νὰ φτάνῃ ὁ ἴδιος στὸ ἄλιθερὸ σημεῖο νὰ τὴ λυπᾶται. "Επειτα, συλλογίσου ὅτι ἂν αὐτὸ δὲν γίνῃ, καὶ μείνετε μαζί, εἶν' ἐνδεχόμενο — ἀφοῦ οἱ διαθέσεις τοῦ νέου φαίνεται ν' ἀλλάζουν κάθε τόσο — νὰ σοῦ πῇ κι' ἐσένα ὕστερα ἀπὸ λίγο διάστημα, ὅτι σὲ... λυπᾶται. Σκέψου το σοβαρὰ μὴ καταντήσῃς μελλοντικὰ τὸ θῦμα, ὅπως ἡ ἄλλη...

'Α θ ῶ ο π ε ρ ι σ τ ε ρ ά κ ι: Στὴν ἀρχαιότητα — λέει, ἡ παράδοσις — ἐφτὰ πολιτεῖες φιλονεικοῦσαν γιὰ νὰ διεκδικήσουν κάθε μιὰ τους τὴν' τιμὴ πὼς ἦταν παγρίδα τοῦ "Ομηρου. Σήμερα τρεῖς ἀεροί, κομψοὶ κι' ὁλέθριοι, διεκδικοῦν τὴν τιμὴ νὰ πάρουν ἐσένα. Καὶ σύ, ποὺ κατέχεις — φαίνεται — τὸ «κοκκαλάκι τῆς ἰνχτερίδας» δὲν ξέρεις ποιὸν νὰ πάρῃς καὶ ζητεῖς νὰ σὲ συμβουλεύσουμε. Μὰ ποιὸν νὰ ξέρουμε, οἱ ταλαίπωροι ἐμεῖς, πρόσωπα καὶ πράγματα; Πάντως τὸ ἰδανικὸ βέβαια θᾶταν νὰ πάρῃς αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾶς — ἂν εἶναι σὲ θέσι νὰ σοῦ ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ κάθε ἄποψι μιὰ ἥσυχη ζωή. 'Αλλοιῶς ἂν αὐτὸ καθᾶται ἀδύνατον, τότε ἐπειδὴ βέβαια δὲν πρόκειται νὰ μείνῃς διὰ βίου ἔτσι — θὰ πρέπει νὰ προκρίνῃς τὸν καλίτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους δυὸ ποὺ σοῦ δίνουν οἱ δικοί σου.

'Α γ ν ὼ κ ρ ι ν ά κ ι: Καταλαβαίνεις ὅτι εἶνε ριψοκίνδυνο — καὶ κάπως παράλογα μᾶς τὸ ζητεῖς — νὰ κρίνουμε ἐμεῖς γιὰ λογαριασμό σου, ἂν πρέπει νὰ πάρῃς τὸ νεαρὸ ποὺ σοῦ προτείνουν, ποὺ συμπαθίσατε κι' οἱ δυό, μὰ ποὺ γιὰ τὴν πιστότητά του ἔχεις ἀρκετὲς ἀμφιβολίες, ἐπειδὴ καὶ τώρα ποὺ ἔχετε σχετισθῆ τὸν βλέπεις νὰ γυρίζῃ μὲ διάφορες ἄλλες ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Αὐτὸ τὸ ζήτημα πρέπει ἐσύ, μὲ τὴν τακτική μαζί του συναισθησή καὶ ψυχολογησί του, νὰ τὸ ἐκτιμήσῃς, ἂν δηλαδὴ αὐτὰ ποὺ κάνει σήμερα ὁ νεαρὸς εἶνε ἐπιπόλαια «καπρίτσια» ἢ εἶνε ὁ χαρακτήρας του βαθύτερα ἐπιρρεπὴς — ὁπότε

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ τῆς κομήσσης Πία Μπελλεντάνι ἐλήφθη λίγες στιγμὲς πρὸ τοῦ φόνου τοῦ λατρευτοῦ της Ζουὰν Κάρλο Σάτσι. Ἡ ὡραία κόμησσα φαίνεται σὰν νὰ σκέπτεται μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία τὸ ἔγκλημα ποὺ προετοιμάζει. Τὸ κακούργημα αὐτὸ ποὺ συγκίνησε βαθύτατα ὁλόκληρη τὴν 'Ιταλία διεπράχθη σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο πιρὰ τὴν λίμνη Κόμο. Τόσο ἡ κόμησσα ὅσο καὶ ὁ φίλος της πᾶσαν παντρεμένοι. "Οταν δὲ μετὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἀγαπημένου της ἡ κόμησσα θέλησε ν' ἀποπειραθῇ ν' αὐτοκτονήσῃ ὁ σύζυγός της πρόλαβε καὶ τῆς ἄφηρεσε τὸ περίστροφο

βέβαια ἐνδέχεται νὰ σὲ καταστήσῃ δυστυχισμένη ἂν καὶ μετὰ τὸ γάμο του συνεχίσῃ νὰ εἶνε... ἐλεύθερος σκοπευτής. Γιὰ νὰ τὸ μάθῃς αὐτὸ λοιπόν, θὰ πρέπει ὁ νέος νὰ δεθῇ μαζί σου ἐπισημότερα μὲ ἁρραβῶνα, ὁπότε καὶ σὺ θἄχῃς τὴν εὐχέρεια καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ νὰ τὸν μελετήσῃς, ποὺ «τυφλοῖς ὄμμασι» συρθῆς μαζί του στὸν ὑμέναιο...

Χ α μ έ ν η ν ά γ ά π η ν, Μ. Π., 'Ηράκλειον Κρήτης: Δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία ὅτι ὁ προηγούμενος φίλος σου — ὁ ἀπαίσιος δᾶ καὶ μόνος του ἐπεδίωξε τὸ χωρισμό σας — ἐφερθήκε ἐντελῶς χυδαία νὰ πάῃ καὶ νὰ σὲ συκοφαντήσῃ στὸν ἀντικαταστάτη του. Πλαστογραφῶντας τὴν ἡμερομηνία ἑνὸς παλαιοῦ γράμματος, γιὰ νὰ δείξῃ τάχα ὅτι ἐξακολουθοῦσες νἀχῃς μαζί του ἀκόμη σχέσεις. Αὐτὸ ἦταν ποταπὸ ἀπὸ μέρους του κι' ἔνεις δίκηο ν' ἀγανακτῇς. Ἀλλὰ καὶ ὁ σημερινὸς ἀγαπημένος σου — στὸν ὁποῖον καλὰ εἶχες κάνει καὶ τὰ ὁμολόγησες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὅλα — θὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ δείξῃ ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη — ποὺ πραγματικὰ τὴν ἀξίζεις — καὶ ὄχι νὰ παρασυρθῇ στὴν παγίδα τοῦ ἄλλου καὶ νὰ σοῦ προσάπτῃ σήμερα ἄδικη μομφή. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ ἀγάπη του καὶ γιατὶ ἐκδηλώνεται μὲ τέτοιες πονηρὲς ἀμφιβολίες, ἐνῶ ἐσὺ τοῦ φάνηκες εἰλικρινής; Ἂν πραγματικὰ σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἂν φοῦ βέβαια ἐχει στὸ διάστημα αὐτὸ δοκιμάσει τὴν καλή σου διαγωγή, πρέπει, νὰ περιφρονήσῃ τὶς γυδαῖες συκοφαντίες τοῦ μοχθηροῦ ἀντιζήλου του καὶ νὰ σταθῇ μεγαλόψυχα καὶ τρυφερὰ πλάϊ σου. Γιατὶ ἔχει τώρα χρέος νὰ σὲ προστατέψῃ. "Ετσι κάνουν οἱ ἀληθινοὶ ἄντρες, ὅσοι ἀληθινὰ ἀγαποῦν : Δὲν λιποτακτοῦν μπρὸς σὲ... ἄσφαιρα πυρά!...

Δ. Θ., Θεσσαλονίκην: Κατ' ἀρχήν, σοῦ ἀναγνωρίζουμε τὸ δίκαιο τῆς περιπτώσεώς σου καὶ βρίσκουμε εὐνόητη τὴ στενοχώρια καὶ τὸ ἀδιέξοδο ποὺ κατάστε ἀντιμετωπίζεις. Ἀλλὰ ἡ λύσις ποὺ σκέφτεσαι μὲ τὸ διαζύγιο δὲν εἶνε ἡ ἐνδεδειγμένη. "Επειτα, μὴ τὸ παίρνεις κι' ἔτσι, ἐγωϊστικὰ τὸ ζήτημα ὅτι ἡ σύζυγός σου ἀπέχει ἀπὸ τὰ καθήκοντά της: Σκέψου ὅτι ὕστερ' ἀπὸ ὅσα τῆς ἔτυχαν, μὲ τὶς ἐγγειρήσεις καὶ τὶς ἀπαυτὶες δύο τοκετῶν ἡ μητρική λαχτάρα κι' εὐαισθησία της ἔχουν βαθειὰ πληγωθῆ. Ὁ ψυχολογικὸς κλονισμὸς τὴν ἀναγκάζει πιθανῶς νὰ κρατῇ αὐτὴ τὴν ψυχρὴ στάσι. 'Η γυναῖκα σου, καλέ μας φίλε, εἶνε μάλλον μιὰ ἄρρωστη καί, ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτή, τὸ χρέος σου εἶνε νὰ σταθῇς στὸ πλευρό της, νὰ τῆς ἐμπνεύσῃς καρτερία, αὐτοπεποίθησι, αἰσιοδοξία, νὰ τὴν παίρνῃς μὲ τὸ καλὸ καὶ νὰ μὴν τὴν ἀπεχθάνεσαι, ἐπειδὴ τὴ βλέπεις σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Σιγὰ - σιγά, μὲ τέτοιαν ἐκ μέρους σου στάσι κι' ἐκδηλώσεις δὲν εἶτε διόλου ἀπίθανο νὰ ξαναποκατασταθοῦν οἱ σχέσεις σας. Μάλιστα θὰ εἴχαμε νὰ σοῦ συστήσουμε νὰ συνενοηθῇς καὶ μ' ἕνα πεπειραμένο γιατρὸ καὶ ἀκόμα νὰ βάλῃς τοὺς δικούς της νὰ σᾶς μιλήσουν, ἀλλὰ ἤσυχα καὶ παραινετικά, χωρὶς πιέσεις. Χρειάζεται λεπτὸς χειρισμὸς γιὰ νὰ μὴ προσθάλετε, τὴν εὐαισθησία της.

'Α μ φ ί β ο λ η ψ υ χ ή ν, Καρδίτσαν: 'Αληθινὰ δὲν βλέπουμε γιατὶ διστάζιες νὰ δεχτῇς τὴν πρότασι τοῦ νέου ποὺ — σύμφωνα τουλάχιστον μὲ ὅσα μᾶς γράφεις— φαίνεται ἄξιός σου, σοβαρὸς καὶ εἰλικρινής. Τὸ ὅτι εἶσαι, φτωχή, δὲν ἀποτελεῖ βέβαια... ἠθικὸ μειονέκτημα γιὰ σένα. Ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ τὸ ζήτημα τῆς προίκας, δὲν θέλει νὰ τὸ συζητήσῃ ὁ νεαρός, δὲν εἶνε λόγος νὰ σ' ἀπασχολῇ τόσο ἐσένα, κι' οὔτε νὰ φοβᾶσαι πῶς ἴσως κάποτε ὅταν παντρευτῆτε, θὰ σοῦ τὸ δημιουργήσῃ ζήτημα. Πῶς θὰ μπορῇ νὰ συμβῇ αὐτό, ἀφοῦ λὲς μόνη σου ὅτ, ὁ ἴδιος εἶνε πλούσιος καὶ σ' ἀγαπᾷ τόσο, ποὺ δὲν νοιάζεται γιὰ τὸν ἀπὸ μέρους σου ὑλικὸ παράγοντα; Λοιπὸν νὰ τὸ τολμήσῃς, καλό μου κορίτσι, καὶ μὲ τὴν εὐχή μας νὰ παντρευτῇς.

Δ ὸ ν Κ α ί σ α ρ α τ ο ῦ Β α ζ ά ν: Κάποιο λάθος κάνεις, ἀσφαλῶς στὴ διεύθυνσι, ἀγαπητὲ φίλε. Κατὰ ποιὰ λογικὴ καὶ κοινωνικὴ εὐπρέπεια θὰ μποροῦσε ὁ συνεργάτης μας νὰ σοῦ κάνῃ τὸν μεσολαβητὴ καὶ μάλιστα γιὰ πρόσωπο, ποὺ ἐνῶ δὲν τὸ ἔχεις ἰδῆ ποτὲ κατ' ὄψιν, οὔτε στὸν ὕπνο σου, ὡστόσο ἐπιμένεις ὅτι τὴν ἀγαπᾶς γιατὶ διάβασες τὴν ἐρωτικὴ της περίπτωσι στὸ «Γραμματοκιβώτιον»; "Οχι. Ποτέ!...

Π ε ρ ι π α τ η τ ὴ ς τ ῆ ς ἀ γ ά π η ς, Δομβραίνα: Μὰ θέλει καὶ ρώτημα. Φίλτατε, ὅτι πρὶν ἐπιχειρήσῃς νὰ κάνῃς σὲ μιὰ νέα πρότασι γάμου, πρέπει ἀσφαλῶς νὰ ὑπολογίσῃς τὶς πολλαπλὲς καὶ μεγάλες εὐθύνες γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς τέτοιου δεσμοῦ: Καὶ σὺ εἶσαι ἀκόμη νέος, ἀδημιούργητος, ποὺ δὲν μπορεῖς ν' ἀντεπεξέλθῃς στὶς βάσανα. 'Η φίλη σου, ἂν ἀληθινὰ σ' ἀγαπᾷ δὲν πρέπει νὰ βιάζεται τόσο — σὲ ἡλικία μάλιστα 17 χρονῶν — ἐκτὸς ἂν θέλῃ νὰ καταστῇ θῦμα τῆς ἐρωτικῆς της παραφορᾶς.

'Α γ ά π η π ο ὺ δ ὲ ν ἔ σ β υ σ ε: Μᾶς γράφεις ὅτι στὸ σανατόριο ποὺ νοσηλεύεσαι γνωρίστηκες ἐπὶ 2 μῆνες μ' ἕνα ὁμοιοπαθῆ σου, ἀλλὰ αὐτὸς τώρα φεύγει καὶ δὲν θέλει νὰ δώσῃ συνέχεια στὸ σύνδεσμό μας. Καὶ μᾶς ρωτᾶς τί νὰ κάνῃς. Νομίζουμε, ἔτσι, ἁπλοϊκὰ ποὺ μᾶς διατυπώνεις τὰ πράγματα, πῶς δὲν ἔχεις τίποτα ἄλλο νὰ κάνῃς παρὰ ἀναγκαστικὰ νὰ δεκάνῃς ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ νέος δὲν ἔδειξε κανένα σοβαρώτερο ἐνδιαφέρον γιὰ σένα.

Π α ν τ ο τ ε ι ν ὴ ν 'Ε λ π ί δ α, 'Εντάῦθα: Εἶνε φυσικὸ νὰ δείχνεται τόσο ἐπιφυλακτικὴ ἡ κοπέλλα, ἀφοῦ ἔπιασες καὶ τῆς ἔγραψες ζητῶντας... νὰ σ' ἀγαπήσῃ, χωρὶς νὰ σ' ἔχῃ ὑπ' ὄψι σῃ, χωρὶς νὰ σ' ἔχῃ δεῖ ποτὲ στὴ ζωή της! Εἶνε δυνατὸν νὰ σὲ συμπαθήσῃ μὲ τὸ ζόρι; Εἶσαι νέος καὶ ἡ ἡλικία σου δικαιολογεῖ τέτοιες βιασύνες. Μὰ ἂν σκεφθῇς σοβαρώτερα, θὰ ἰδῇς ὅτι ἡ νέα εἶνε πολὺ δικαιολογημένη νὰ κρατῇ τὴ στάσι αὐτή. Πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ὑποκύψῃ στὸ ἐρωτικό σου αἴσθημα, ἐνῶ δὲν αἰσθάνεται τίποτα γιὰ σένα ;

Τ ε τ ρ ά φ υ λ λ ο Τ ρ ι φ ύ λ λ ι: Τὶς ἴδιες ἀπορίες ποὺ διατυπώνεις μὲ τόσην ἐξυπνάδα στὸ καλογραμμένο σου γράμμα, ἀγαπητή μου, ἔχουμε κι' ἐμεῖς καὶ καταλαβαίνετε τί αἰσθήματα μᾶς προκαλοῦν οἱ ἀξιώσεις μερικῶν νὰ θέλουν νὰ τοὺς συμβουλεύουμε ἐμεῖς ἂν πρέπει...ν' ἀγαπήσουν ἢ νὰ ξαγαπήσουν ἕνα πρόσωπο. Δηλαδὴ σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν μιὰν ἐπιχείρησι ἁπλῆ καὶ μιὰ δική μας γνώμη γιὰ μιὰ ἀσφαλῆ τοποθέτησι τοῦ...ἐρωτικοῦ τους κεφαλαίου. Βλέπεις οἱ περισσότεροι νέοι — ἀμφοτέρων τῶν φύλων— ἔχουν πολὺ κακὴ ἀντίληψι τοῦ τί εἶνε ἀγάπη καὶ συχνὰ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ αἴσθημα τὸ μεταχειρίζονται ἐξωτερικὰ ὡς «καμουφλὰζ» γιὰ νὰ κρύβουν ἕνα κοινὸ πόθο ἢ ἕνα σχέδιο γιὰ ἀποκατάστασι. "Οπως βλέπεις, λοιπόν, εἴμαστε σύμφωνοι μαζί σου.

Γ. Μ. 10, 'Ηράκλειον: "Εκανες πολὺ καλὰ ν' ἀποκρούσῃς τὴν παράτολμη καὶ...βιαστικὴ πρότασι τοῦ φίλου σου, ποὺ δὲν ἀρκεῖται στὴν εἰδυλλιακὴ μορφὴ τοῦ δεσμοῦ σας καὶ σὲ θέλει «ὁλόκληρη δική του»! Καὶ στὸ μέλλον τὴν ἴδια στάσι νὰ τηρήσῃς. "Ετσι θὰ δοκιμάσῃς κιόλας ἂν ἀληθινὰ σὲ ἀγαπᾷ ἢ δὲν ἀποβλέπει παρὰ μόνο στὸ καπρίτσιο του... "Ομως θὰ εἴχαμε νὰ σὲ συμβουλέψουμε γενικώτερα, ἀφοῦ εἶσαι 17 μόλις χρονῶν. Ὅτι δὲν πρέπει νὰ πολυμπλέκῃς ἀπὸ τώρα σ' αἰσθηματισμοὺς καὶ σὲ περιπέτειες, τοὐλάχιστον ἂν δὲν εἶσαι ἐξασφαλισμένη γιὰ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ ὀφείλει νὰ σοῦ δείξῃ τὸ ἀγαπημένο σου πρόσωπο. Τί τὰ θέλεις, κόρη μου. Στὴν ἡλικία ποὺ εἶσαι καὶ μὲ τοὺς τόσο κακομαθημένους νέους, δὲν πρέπει νἆχῃς ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια καὶ στὶς ὑποσχέσεις τους, πολὺ λιγώτερο μάλιστα στὶς τέτοιες προτάσεις καὶ χειρονομίες. Μακρυά, πρὸς Θεοῦ!...

Κ λ ε ι ὼ Μ. Ἀ π ο τ υ χ η μ έ ν η ν τ ῆ ς ζ ω ῆ ς: Αὐτὰ ποὺ γράφουμε στὴν παραπάνω ἐπιστολογράφο μας, ἀγαπητὸ μου κορίτσι, ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ τἄχῃς ὑπ' ὄψει σου καὶ νὰ μὴν κάνῃς καμμιὰ τρέλλα. Πῶς μπόρεσες τόσο ἀπερίσκεπτα νὰ ριψοκινδυνεύσῃς σ' ἕνα τέτοιο πάθημα καὶ πῶς παρασύρθηκες ἀπ' τὸν ἐλεεινὸν αὐτόν, χωρὶς τοὐλάχιστον νὰ ἐκτιμήσῃς προηγουμένως τὴ σοβαρότητα καὶ τὴν εἰλικρίνεια τῶν προθέσεών του; 'Ιδοὺ τώρα ποὺ ὡμὰ σοῦ ἀποκαλύφθηκε τὸ κατώτερο ποιόν του καὶ σύ, χάνοντας «τὰ πάντα», βρίσκεσαι συνάμα καὶ στὴν ἐσχατη ἀπόγνωσι, γιατὶ ὁ «καλὸς» σου ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ σένα, μ' ἄλλους λόγους τὸ ἔσκασε!... Ὅσο δῆποτε καὶ ἂν εἶνε ἔνοχος ἀπέναντί σου, βρίσκουμε πὼς τὴν εὐθύνη ἔξ ἴσου τὴ φέρεις καὶ σύ. Διακινδυνεύει κανεὶς, παιδί μου, ἔτσι εὐκολα καὶ ἀσυλλόγιστα τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς του καὶ τὴν ἀγνότητά του μὲ τὸν πρῶτον, ὡραῖο καὶ ὁλόθριο τυχόντα; Ὑποθέταμε πὼς τὰ κορίτσια τοῦ 1948 θὰ ἦσαν κάπως λογικώτερα καὶ πιὸ ἐπιτήδεια, ἔσω. ἀπ' τοὺς νεαρούς της ἐποχῆς, ὥστε νὰ μὴ θυσιάζουν τόσο ἀσκοπα καὶ ἐγκληματικὰ τὸ μέλλον τους ἐμπρὸς σὲ μιὰ προβληματικὰ εὐάρεστη στιγμή. Τώρα τί θέλεις νὰ σοῦ ποῦμε, ποὺ μᾶς ρωτᾶς : «νὰ σκοτωθῇς ἢ νὰ σκοτώσῃς»; Τίποτε βέβαια ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ δὲν σώζει τὴν κατάστασι. Ὀφείλεις νὰ κάνῃς ὑπομονή. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ χαθῇς.

Π ε ρ ι φ ρ ο ν η μ έ ν η ν Σ. Μ., "Αργος: Δὲν ἔχουμε δυστυχῶς νὰ σοῦ δώσουμε οὔτε συμβουλή, οὔτε...συνταγὴ γιὰ νὰ κάνῃς τὸ νεαρό, ποὺ σὲ συμπαθοῦσε καὶ τώρα ἀδιαφορεῖ, νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά σου. Αὐτὰ τὰ πράγματα (καὶ σὺ καὶ ὅσοι ἄλλοι μᾶς ρωτοῦν ἀνάλογα) δὲν εἶνε στὴ διαθεσί μας καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰ ζητᾶτε. "Αν ὁ νέος ξεμάκρυνε ἀπὸ κοντά σου, σημαίνει ὅτι ὡς ἐδῶ ἦταν ἡ θέρμη τοῦ αἰσθήματός του. "Αν μόνη σου δοκιμάσῃς ν' ἀποκαταστήσῃς πάλι τὴν ἐπαφὴ μαζί του καὶ νὰ τὸν ξανασυγκινήσῃς, αὐτὸ πειὰ εἶνε δικό σου ἔργο. "Αν δὲν τὸ μπορέσῃς, τότε πρέπει ἀξιόπρεπα νὰ ὑποκύψῃς στὴν κακοτυχία σου. Δὲν εἶσαι ἡ πρώτη ποὺ ἐμπιστεύθηκε ἔτσι ἐπιπόλαια. 'Η γυναῖκα ποὺ ὡς λεπτότερη φύσις πάντα δοκιμάζεται δυσηνιότερα στὴν περιπέτεια τῆς ἀγάπης, πρέπει νὰ δείχνεται πιὸ ἐπιφυλακτικὴ μπρὸς στὰ γλυκὰ μάτια τοῦ κάθε νεροῦ, πού, στὸ τέλος εἶνε ὁ κερδισμένος γιατὶ... φεύγει καὶ δὲν διακινδυνεύει σχεδὸν τίποτα!... Πότε τέλος πάντων θὰ καταλάβετε αὐτὲς τὶς ἁπλὲς ἀλήθειες, ὥστε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ ἀναλόγους πόνους τῆς ζωῆς;

Γ α λ ά ξ ι ο χ ά ν τ ρ ο: 'Αφοῦ εἴσαστε δεμένοι μὲ τὸν ὡραῖο ἁρραβῶνα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐπίσημης ὑποσχέσεως, ἀφοῦ ζῆτε μὲ τὴν ἴδια χαρὰ τὸ εὐγενέστερο αὐτὸ αἴσθημα τῆς ζωῆς, βρίσκουμε ὑπερβολικὲς τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ ἀγαπημένου σας, ποὺ δὲν θέλει νὰ πάτε γιὰ λίγον καιρὸ στὸ γενέθλιο τόπο σας καὶ νὰ δῆτε τοὺς δικούς σας. Οἱ φόβοι του ὅτι θἄ... τὸν ξεχάσετε εἶνε ἀστήρικτοι, ἀφοῦ κι' οἱ δυὸ ἔχετε ἀμοιβάιαν ἐμπιστοσύνην στὰ αἰσθήματά σας. 'Εξ ἄλλου τώρα ποὺ εἶνε στρατιώτης καὶ συνεπῶς ἀπουσιάζει ἀπὸ κοντά σας εἶνε καλὴ ἡ σύμπτωσις νὰ πᾶτε καὶ σεῖς γιὰ λίγο στὴν πατρίδα σας, γιὰ νὰ κανονίσετε ζητήματα ποὺ ἀφοροῦνε καὶ τῶν δυὸ σας τὴν εὐτυχία. 'Ελπίζουμε νὰ τοῦ δώσετε τὸν πείσετε νὰ μὴν ἐπιμείνῃ στὶς ἀντιρρήσεις του. "Αλλωστε ἡ μετρῆσι πάντα θερμὸ καὶ τρυφερὸ τὸν ἐρωτά σας. Δὲν εἶν' ἔτσι;...

1 Κ ά τ ι α ν 2: Τρία χρόνια τώρα εἶχες συνδεθῆ μὲ τὸν προϊστάμενό σου καὶ δὲν εἶχες φροντίσει, κοπέλλα μου νὰ ψυχολογήσῃς τὰ αἰσθήματά του; 'Αλλὰ νὰ τώρα ποὺ ἐξακολουθοῦσες τὶς πραγματικὲς του διαθέσεις — κνωσις τοῦ ὡροῦ του πόθου... Τὸ γράμμα σου σὲ δείχνει γιὰ κοπέλλα σοβαρὴ καὶ γνωστική ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθεια, ν' ἀγαπτοῦμε μαζί σου πῶς ἔφτασες ἔτσι ἐπιπόλαια στὸ σημεῖο νὰ παραθεωροῦμε γιὰ δικαιολογία σου τὸ ὅτι τὸν ἀγαποῦσες. Ἀλλοίμονο ἂν ἀφορμὴ γιὰ τέτοιες δδυνηρὲς συνέπειες σὰν τὴ δική σου! "Οσο καὶ γή σου ἐναντίον τοῦ ἀχρείου αὐτοῦ, ὡστόσο δὲν μπορούμε ν' ἀπαλλάξουμε κι' ἐσένα ἀπὸ τὴν εὐθύνη ποὺ ἔχεις Τώρα τί νὰ σοῦ ποῦμε καὶ τί νὰ σὲ συμβουλέψουμε: Μὲ τὴ δράσι ποὺ — ὅπως μᾶς νόθας, εἶνε ἀμφίβολο ἂν θὰ δεχτῇ στὴν κοινωνία. Δοκίμασε πάντως, ἐκθιαστικὲς ἐκτοιχύνσεις, νὰ τοὺς δώσῃς νὰ καταλάθῃ τὸ ἠθικό του χρέος. Λέγοντάς του ὅτι εἶσαι διατεθειμένη καὶ νομιμώτερο νὰ τὸν ἀναγκάσῃς σ' αὐτό.

'Α μ φ ί β ο λ η γ ι ὰ τ ὴ ν ἀ γ ά π η τ ο υ Χανιά, Κορήτης: "Οσο δήποτε καὶ ἂν ἡ καρδιά σου λαχταρᾷ γι' αὐτόν, νομίζουμε ὅτι δὲν κερδίζεις τίποτε σοβαρό, ποὺ ν' ἀποβλέπῃ καὶ στὸ μέλλον σου, μὲ τὸ νὰ θέλῃς νὰ ξανασυνδέσῃς τὸ αἴσθημά σου μὲ τὸν νεαρό, ποὺ δὲν δείχνει νὰ σὲ ἀγαπᾷ ἀληθινὰ ὅταν σοῦ θέτει... ὅρους, νὰ τὸν ἀνέχεσαι δηλαδὴ νἄχῃ κι' ἄλλες φίλες! Λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ μπλέξῃς ἄσχημα, ἔχουμε νὰ σοῦ συστήσουμε νὰ τὸν βγάλῃς ἀπὸ τὴ σκέψι σου. Εἶσαι ἀλλωστε τόσο νέα, ποὺ γρήγορα θὰ τὸν ἀντικαταστήσῃς μ' ἕνα ἀληθινὸ καὶ ἀπὸ σένα καὶ γιὰ σένα αἴσθημα.

ΕΡΗ

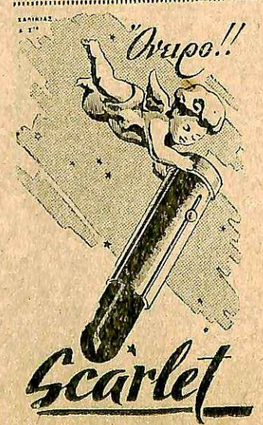

Η στάρλετ μὲ τὴν καταπληκτικὴ εὐφράδεια...

Ἡ Ἔλενα Κάρτερ

Ἡ ΕΛΕΝΑ Κάρτερ, τὸ καινούργιο καὶ ὡμορφο ἀστέρι τῆς ἀμερικάνικης κινηματογραφουπόλεως, ἀνέτειλε στὸν ὁρίζοντα μόλις πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ ὅμως κατέλαβε ἤδη τὴν ἐπίζηλο θέσι τῆς στάρλετ.

Ἡ πυρρόμαλλη καὶ γοητευτικὴ Ἔλενα, που χρημάτισε «μοντέλλο» τοῦ διασήμου φωτογράφου τῶν «πὶν - ἀπ - γκερλς» Χάρρυ Κόννοβερ, ἄρχισε τὴν κινηματογραφικὴ καριέρα της χωρὶς νὰ φοιτήσῃ προηγουμένως σὲ δραματικὴ σχολή. Κι' ἐν τούτοις, ὄχι μόνο ἱκανοποίησε τοὺς διευθυντὰς τῶν στούντιο της ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑποχρέωσε νὰ τῆς προσφέρουν μόνοι τους τὸ πολυπόθητο συμβόλαιο ποὺ τὴν καθιέρωνε στάρλετ.

Πρὶν ἀκόμη προβληθῇ ἡ πρώτη ταινία της, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Αἰώνια μελωδία», μὲ πρωταγωνίστρια τὴν διάσημη Ἀγγλίδα στὰρ Φύλλις Κάλβερτ, καὶ πρὶν φυσικὰ ἀκουσθῇ ἡ γνώμη τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς κριτικῆς, ὁ παραγωγὸς Τζόζεφ Σίστρομ τῆς ἀνέθεσεν ἕνα δευτερεύοντα ρόλο στὴν ταινία τῆς Ντιάνα Ντάρμπιν «Κάτι στὸν ἄνεμο». Στὴν κωμωδία αὐτὴ τὸ πρώην μοντέλλο τοῦ Κόννοβερ δημιουργεῖ ἕνα δύσκολο ρόλο.

Ἡ Ἔλενα ἐγκατέλειψε τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Κολούμπια ὅπου σπούδαζε φιλολογία, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἀρκετὰ προσοδοφόρο ἐπάγγελμα τοῦ «μοντέλλου».

Λεπτοκαμωμένη, μὲ δροσερὸ καὶ γοητευτικὸ πρόσωπο, ἦταν ἰδεῶδες μοντέλλο γιὰ τὸν Κόννοβερ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔβαλε νὰ ποζάρῃ γιὰ πολλὰ ἐξώφυλλα περιοδικῶν μεγάλης κυκλοφορίας. Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ πεπειραμένος φωτογράφος Ντὶκ Ἄϊζακς, βοηθὸς τοῦ Κόννοβερ, σύστησε τὴν Ἔλενα σ' ἕναν ἐκτελεστικὸ σύμβουλο τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρίας Οὐνιβέρσαλ.

Τῆς ἐγύρισαν μιὰ μικρὴ δοκιμαστικὴ ταινία καὶ τῆς προσέφεραν ἀμέσως συμβόλαιο στὶς 2 Σεπτεμβρίου τοῦ 1945. Τότε μόνον ἄρχισε νὰ παίρνῃ μαθήματα δραματικῆς τέχνης καὶ ὑποκριτικῆς ἀπὸ τὴν γνωστὴ Ἀμερικανίδα καθηγήτρια καὶ ἠθοποιὸ Ἔλσα Σράϊβερ.

'Η "Ελενα δὲν ἄργησε νὰ δείξῃ τὴν ἀξία της. Τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο, ποὺ ὤφειλε νὰ ὑπερπηδήσῃ, ἦταν ἡ φοβερὰ γρήγορη ὁμιλία της, μέχρι τοῦ ἀπίστευτου σημείου νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν συλλάβῃ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὶ καὶ πολὺ περισσότερο τὸ εὐπαθὲς κινηματογραφικὸ μικρόφωνο. 'Η Σράϊβερ ὅμως δὲν κοπίασε πολὺ γιὰ νὰ τὴν διδάξῃ πῶς νὰ βάλῃ χαλινάρι στὴ γλῶσσα της καὶ ν' ἀποχτήσῃ τὴ σημερινὴ θαυμάσια ντιξιόν της. Τὴν ὁμολογουμένως καταπληκτικὴ ταχύτητα στὴν ὁμιλία της τὴν εἶχε ἀποχτήσει ἀπὸ τὰ παιδικά της χρόνια, ὅταν ζοῦσε μὲ ἕνα σωρὸ ξαδέλφια της σ' ἕνα ἀγρόκτημα τῆς Ἰρλανδίας.

'Η "Ελενα Κάρτερ γεννήθηκε στὴν Ν. Ὑόρκη στὶς 14 Αὐγούστου 1923. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶνε "Ελενα Ρίκετ. Ὁ πατέρας της πέθανε ὅταν αὐτὴ ἦταν μόλις ἑπτὰ μηνῶν καὶ ἡ μητέρα της τὴν πῆρε μαζὶ μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀδελφή της στὸ οἰκογενειακό τους ἀγρόκτημα ποὺ εἶχαν στὸ Κέρρυ Κάουντυ τῆς Ἰρλανδίας. Γύρισαν στὴν Νέα Ὑόρκη μετὰ πέντε χρόνια, ξανάφυγαν, ξαναγύρισαν, τὸ 1941 καὶ ἐγκατεστάθησαν ὁριστικὰ πιά. Σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν ἡ "Ελενα σκέφτηκε νὰ γίνῃ φιλόλογος καὶ ἐνεγράφη στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Κολούμπια. Ἀμέσως ὅμως ἔπειτα ἄλλαξε γνώμη, προτίμησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «μοντέλλου» καὶ τελικά, χάρις σ' αὐτό, μετα-πήδησε — ὅπως εἴπαμε — στὸν κινηματογράφο.

"Υστερα ἀπὸ σύντομη συζυγικὴ ζωὴ μὲ τὸν θεατρικὸ ἰμπρεσάριο Ράλφ Ρίντγκελλ, ἡ "Ελενα ζήτησε καὶ πῆρε τελευταῖα διαζύγιο, λόγω ἀσυμφωνίας χαρακτήρων.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς μανίες της εἶνε καὶ τὸ ράψιμο. Μὲ τὴν συντροφιὰ μερικῶν φιλενάδων της ἢ καὶ μόνη της πολλὲς φορές, κάθεται καὶ ἑτοιμάζει ὅλα τὰ φορέματά της, ἀκόμα καὶ τὶς βαρύτιμες τουαλέττες της. Προτιμᾶ νὰ φορῇ ταγιέρ, ποὺ, ὅπως λέει, ταιριάζουν σὲ κάθε λεπτὴ γυναῖκα.

Διαβάζει πολύ, ζωγραφίζει μὲ ἀξιοσημείωτο ταλέντο καὶ τρελλαίνεται γιὰ τὴν ἐιφασκία. Εἶναι δεινὴ ξιφομάχος, μὲ πάμπολλα κύπελλα καὶ βραβεῖα στὸ ἐνεργητικό της ἀπὸ ἀγῶνες στοὺς ὁποίους διεκρίθη.

Μὲ ἐκφραστικώτατα γκριζοπράσινα μάτια καὶ μαλλιὰ πυρρά, μὲ λεπτὸ ἀλλὰ σμιλευτὸ σῶμα καὶ μ' ἕνα προσωπάκι κουκλίστικο, ἡ "Ελενα Κάρτερ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἀντιπροσωπευτικὰ «πὶν - ἀπ - γκερλ» ποὺ ἐπιδεικνύει μὲ ὑπερηφάνεια σήμερα ἡ ἀμερικάνικη κινηματογραφούπολις.

Γιὰ τὴν χαρακτηριστικὴ καὶ περίεργη ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν μιλοῦσε μέχρι πρὸ τριῶν ἐτῶν ἡ "Ελενα, διηγοῦνται ἕνα σωρὸ χαριτωμένα ἀνέκδοτα. Νὰ ἕνα ἀπὸ αὐτά :

Κάποτε, σὲ μιὰ δεξίωσι στὴ Νέα Ὑόρκη, προκειμένου ἕνας ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους νὰ βγάλῃ ἕνα λογίδριο πρὸς τιμὴν τῆς οἰκοδεσποίνης, ποὺ εἶχε τὰ γενέθλιά της, ὁ λῆρος ἔπεσε στὴν "Ελενα. Αὐτή, γνωρίζοντας τὴν ἀδυναμία της, στενοχωρήθηκε φανερὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ. Τελικὰ ὅμως δέχτηκε. Πῆρε τὴν κατάλληλη πόζα, ὕψωσε τὸ ποτῆρι της κι' ἄρχισε μ' ἕνα πραγματικὸ Νιαγάρα λέξεων, ἀπὸ τὶς ὁποίες κανεὶς δὲν κατάλαβε γρῦ! Μέσα σὲ τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας εἶχε πῆ περισσότερες ἀπὸ 500 λέξεις! Τελικὰ παρέστη ἀνάγκη νὰ κληθῇ ἔμπειρος στενογράφος καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ λογίδριο τῆς ἡ "Ελενα. "Ετσι στενογράφησε τὸν Νιαγάρα τῶν λέξεων καὶ φράσεών της κι' ἀπ' τὸ στενογραφημένο κείμενο διάβασε τὸ λογίδριο στὴν οἰκοδέσποινα καὶ τοὺς καλεσμένους της.

Διαφορετικὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ καταλάβουν τί ἀκριβῶς εἶπε ἡ "Ελενα ὅταν μιλοῦσε μὲ τόση ἀστραπιαία ταχύτητα.

Εἶνε προτέρημα αὐτὸ ἢ ἐλάττωμα; θ' ἀναρωτηθῆτε. Μᾶλλον ἐλάττωμα καὶ γι' αὐτὸ ἡ Κάρτερ λυτρώθηκε ἀπ' αὐτό.

Α. ΚΙΓΚ

Μετὰ τὸ αὐτοκινητιστικὸ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Οἱ πρῶτες βοήθειες

Ποιὰ βοήθεια μπορεῖτε νὰ προσφέρετε, ἂν βρεθῆτε ἀνακατεμένος σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα — ὄχι ὡς θῦμα, ἀλλὰ ὡς τυχαῖος περαστικός; Τί πρέπει νὰ κάμετε ὡς ὅτου φτάσῃ ἕνας γιατρός, ἢ ὡς ὅτου μεταφερθοῦν οἱ πληγωμένοι σ' ἕνα νοσοκομεῖο; Ἂν ξέρετε κι' ἐφαρμόσετε μερικὲς ἁπλὲς ἀρχές, μπορεῖτε συχνὰ νὰ διασώσετε τὴ ζωὴ καὶ τὴ σωματικὴ ἀκεραιότητα τῶν θυμάτων.

Τὸ οὐσιωδέστερο, καὶ συγχρόνως τὸ δυσκολώτερο, εἶνε νὰ διατηρῆσετε σὲ τέτοια περίπτωσι τὴν ψυχραιμία σας, νὰ μὴν ἀηδιάσετε ἢ λιποψυχήσετε μὲ τὴ θέα τοῦ αἵματος καὶ τῶν πληγῶν — ὅπως παθαίνει πολὺς κόσμος. Ἂν δὲν χάσετε τὴν αὐτοκυριαρχία σας, θ' ἀποφύγετε τὶς περιττὲς κι' ἐπικίνδυνες συχνὰ ἐνέργειες — συνηθισμένο ἀποτέλεσμα τῆς ἐξάψεως τῆς πρώτης στιγμῆς.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα λοιπόν, πρέπει νὰ κλείσετε τὸ διακόπτη τῆς μηχανῆς καὶ νάχετε τὸ νοῦ σας μήπως κανεὶς ἀνάψῃ τσιγάρο καὶ βάλῃ ἔτσι ἀθέλητα φωτιὰ στὴ χυμένη βενζίνη. Κατόπιν σταματᾶτε ἕνα περαστικὸ αὐτοκίνητο κι' ἀναθέτετε στοὺς ἐπιβάτες του νὰ εἰδοποιήσουν ὅπου πρέπει γιὰ τὸ δυστύχημα. Μόνον ἔπειτα μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε νὰ προσφέρετε τὶς πρῶτες βοήθειες στὰ θύματα.

Μὴν ἐπιτρέψετε σ' ἕνα τραυματία ν' ἀνακαθίσῃ ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ σηκωθῇ. Μὴ δοκιμάσετε νὰ τὸν μετακινήσετε, ἐκτὸς ὅταν ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν κακοπάθῃ περισσότερο. Ἀλλοιῶς, μπορεῖ ὄχι μόνο νὰ πονέσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ χειροτερέψῃ ἡ κατάστασί του. Μπορεῖ π.χ. ἕνα ἁπλὸ κάταγμα νὰ μεταβληθῇ σὲ «σύνθετο», δηλ. νὰ τρυπήσουν τὰ σπασμένα ὀστᾶ τὶς σάρκες καὶ τὸ δέρμα καὶ νὰ δημιουργηθῇ ἔτσι σοβαρὸς κίνδυνος μολύνσεως. Μόνον ὁ γιατρὸς εἶνε ἁρμόδιος νὰ κρίνῃ πῶς θὰ γίνῃ ἡ μεταφορὰ χωρὶς δυσάρεστα ἐπακόλουθα. Στὴν περίπτωσι ὡστόσο ποὺ ἄλλοι λόγοι ἐπιβάλλουν ἐπείγουσα μετακίνησι, πρέπει νὰ σᾶς βοηθήσῃ κάποιος, κρατώντας στὰ χέρια του τὸ πληγωμένο μέρος, οὕτως ὥστε νὰ μὴ μετακινηθοῦν τὰ τυχὸν σπασμένα κόκκαλα.

Ὁ τραυματισμὸς κι' ἡ αἱμορραγία προκαλοῦν συνήθως μιὰ πτῶσι τῆς θερμοκρασίας τοῦ θύματος. Ἂν τὸ ἀφίσετε νὰ κρυώσῃ περισσότερο, μπορεῖ νὰ πάθῃ «τραυματικὴ καταπληξία». Ἐπίσης ἡ ψῦξις ἐλαττώνει τὴν ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ στὰ μικρόβια διαφόρων ἀσθενειῶν (πνευμονίας, τετάνου, κλπ.). Ἂν λοιπὸν δὲν ἔχετε τὰ μέσα νὰ δώσετε στὸ θῦμα ζεστὰ ποτὰ ἢ νὰ τοῦ βάλετε ἐξωτερικῶς ζεστὰ τούβλα ἢ μποτίλιες μὲ ζεστὸ νερό, σκεπάστε το τουλάχιστον ὅσο καλλίτερα μπορεῖτε μὲ παλτά, κουβέρτες, κλπ.

Ὅταν ὑπάρχῃ αἱμορραγία, μπορεῖτε νὰ τὴ σταματήσετε, βάζοντας πάνω στὴν πληγὴ ἕνα πανί — τὸ καθαρώτερο ποὺ θὰ βρῆτε — καὶ πιέζοντάς το δυνατὰ μὲ τὸ χέρι σας συνεχῶς ἐπὶ λίγη ὥρα. Μὲ τὴν πίεσι αὐτὴ σταματοῦν κι' οἱ σοβαρώτερες ἀκόμη αἱμορραγίες, τουλάχιστον προσωρινῶς, ὡς ὅτου φτάσῃ ἕνας γιατρός. Ἂν ἡ πληγὴ εἶνε στὸ χέρι ἢ στὸ πόδι, μπορεῖτε νὰ σταματήσετε τὴν αἱμορραγία, δένοντας σφιχτὰ τὸ πληγωμένο μέλος λίγο πιὸ πάνω ἀπ' τὸ τραῦμα (ὅταν τὸ αἷμα εἶνε κατακόκκινο, ἀρτηριακὸ) ἢ λίγο πιὸ κάτω (ὅταν τὸ αἷμα εἶνε μελανό, φλεβικό). Πρέπει ὅμως τότε νὰ χαλαρώνετε κάθε τόσο γιὰ λίγο τὸ σφίξιμο, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸ ὀδυνηρὸ πρήξιμο τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων καὶ τὶς σοβαρὲς κάποτε συνέπειές του.

Ἂν ἔχῃ σταματήσει τελείως ἡ ἀναπνοὴ τοῦ θύματος — πρᾶγμα ποὺ ὀφείλεται σὲ ἠλεκτροπληξία, π.χ. ἐπειτα ἀπὸ σύγκρουσι τοῦ αὐτοκινήτου μ' ἕνα στῦλο τοῦ ἠλεκτρικοῦ δικτύου ὑψηλῆς τάσεως — ἐφαρμόζετε τεχνητὴ ἀναπνοή, ἔστω καὶ ἀδέξια, ὅπως ξέρετε, ὡς ὅτου φτάσῃ κάποιος εἰδικώτερος ἀπὸ σᾶς. Θὰ σᾶς κουράσῃ αὐτὴ ἡ προσπάθεια, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὴν σταματήσετε, παρὰ μόνον ὅταν συνέλθῃ τὸ θῦμα, ἢ ὅταν ἕνας γιατρὸς διαγνώσῃ ὅτι ἔχει πεθάνει.

Ἂν βρῆτε τὸ θῦμα ἀναίσθητο, μὲ μιὰ μποτίλια κονιὰκ δίπλα του, δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ σκεφθῆτε ὅτι ἡ ἀνασθησία του ὀφείλεται σὲ μεθύσι. Ἀναζητήστε τὴν αἰτία της. Ἐξετάστε τὸ σφυγμό του ἢ τὴν καρδιά του, γιὰ νὰ ἰδῆτε ἂν ζῇ ἀκόμη. Ἂν συμπεράνετε ὅτι ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του ἀπ' τὴν αἱμορραγία, ἐφαρμόστε ὅ,τι εἴπαμε πιὸ πάνω γιὰ τὸ σταμάτημά της. Ἂν ἡ ἀναισθησία ὀφείλεται σὲ χτύπημα στὸ κεφάλι, δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε τίποτε. Ἂν προέρχεται ἀπὸ τραυματικὴ «καταπληξία», τὸ θῦμα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ θερμότητα.

Σὲ περίπτωσι ἐγκαύματος, δὲν μπορεῖτε νὰ προσφέρετε ἀξιόλογη βοήθεια, πρὶν φτάσῃ ὁ γιατρός. Τὸ πολὺ - πολύ, κόβετε τὸ ροῦχο γιὰ νὰ μὴν ἐφάπτεται μὲ τὸ ἔγκαυμα. Μιὰ διάλυσις σόδας ἢ τσαῒ ὄχι πολὺ δυνατὸ λιγοστεύει σημαντικὰ τὸν πόνο. Ἀκόμη καλλίτερη εἶνε — ἂν ὑπάρχῃ — μιὰ κομπρέσα μὲ πικρικὸν ὀξὺ ἢ μὲ ταννίνη.

✪✪

Διαλέξετε σύζυγο... μὲ τὸ σκυλί σας!

Ἕνα κοσμικὸ περιοδικὸ τοῦ Λὸς Ἄντζελες δίνει τὴν ἑξῆς συμβουλὴ σ' ὅλους τοὺς ὑποψηφίους συζύγους! «Ὁ ἄντρας ποὺ θέλει νὰ διαλέξῃ καλὰ τὴ σύντροφο τῆς ζωῆς του, ὄχι μόνον πρέπει νὰ παρατηρήσῃ τὴ συμπεριφορὰ τῆς μνηστῆς του πρὸς τοὺς γονεῖς της, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὰ ζῶα, ἰδιαιτέρως δὲ μὲ τὰ σκυλιά. Τὸ ἔνστικτο τῶν ζώων αὐτῶν εἶνε μυστηριώδης ἀποκαλυπτικὸ καὶ σπάνια τὰ ξεγελᾶει. Γι' αὐτό, οἱ ἔκδηλες ἀντιπάθειές τους πρέπει νὰ θεωροῦνται σημεῖο καθοδηγητικὸ γιὰ τοὺς μέλλοντες συζύγους. Εἶνε ἄξιοι λοιπὸν τῆς τύχης τους ἐκεῖνοι ποὺ παντρεύονται μὲ μιὰ κοπέλλα τὴν ὁποία δὲν συμπαθοῦν τὰ σκυλιά, καὶ βρίσκουν κατόπιν στὴ ζωή τους μόνον ἀπογοητεύσεις καὶ πικρίες».

Τὸ ἴδιο ὅμως πρέπει νὰ ἰσχύῃ καὶ γιὰ τοὺς ἄντρες. Ἂς διαλύσῃ λοιπὸν τοὺς ἀρραβῶνες της κάθε δεσποινὶς ποὺ θ' ἀντιληφθῇ ὅτι τὸ σκυλάκι της δὲν χωνεύει τὸ μνηστῆρα της. Ἐκτὸς ἂν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς δοκιμές, βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔχει ὁ ἀρραβωνιαστικὸς κακὸ χαρακτῆρα, ἀλλὰ τὸ σκυλάκι...

Γιατὶ συμβαίνει κι' αὐτό. Ὑπάρχουν μίζερα σκυλιά, ὅπως ὑπάρχουν καὶ μίζεροι ἄνθρωποι.

— Μάμ!... Μάμ!... Τί ὡραῖο ποὺ εἶνε!...

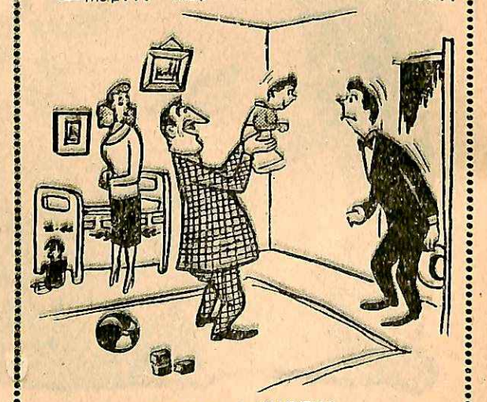

ΥΠΟΠΤΗ ΟΜΟΙΟΤΗΣ

—Ἐ, λοιπόν, φίλε μου, πῶς τὸν βρίσκεις τὸν διάδοχό μου;...

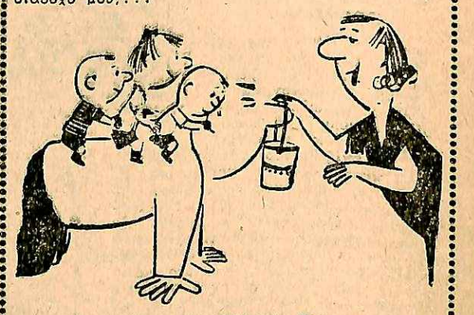

— Θὰ δίψασες, ἀντρούλη μου, ὕστερα ἀπὸ τόσο καλπασμό!...

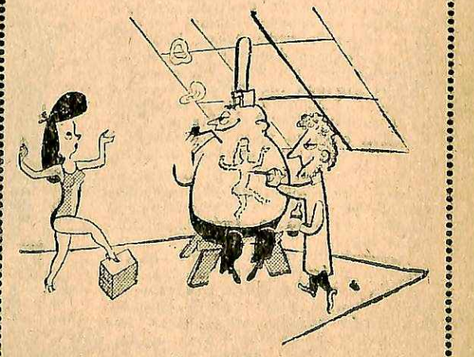

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ὁ... Μοντγκόμερυ

Τί ἀφηγεῖται ὁ σωσίας του

5 Ἰουνίου 1945. Τὸ Γερμανικὸ Στρατηγεῖο ἀνεκουφίσθηκε, ὅταν εἰδοποιήθηκε ἀπ' τοὺς μυστικούς του πράκτορες ὅτι ὁ Μοντγκόμερυ εἶχε φτάσει στο Γιβραλτὰρ. εἶχε ἐπιθεωρήσει τὰ στρατεύματα καὶ τὶς ὀχυρώσεις κι' εἶχε πάει κατόπιν στο Ἀλγέριο. ἐπίσης για ἐπιθεωρήσι. Γιατὶ αὐτὸ ἠμαινε ὅτι δὲν ἦταν προσεχὴς ἡ πολυθρύλητη ἀπόφασις στὴν Εὐρώπη, ποὺ τὴν περίμεναν μὲ φόβο οἱ Γερμανοί. Δὲν ἤταν δυνατὸν ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ στρατηγὸς Μοντγκομερυ, στὶς παραμονὲς μιας τοσο σπουδαίας ἐπιχειρήσεως.

Κι' ὅμως, τὴν ἀλλη μερα ἔγινε ἡ ἀποβασις ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Μοντγκόμερυ!... Ἦταν λοιπὸν δισυπόστατος ὁ στρατηγός, ὁ πρως τοὺ Ἄλεμεῖν; Ὄχι, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ εἶχε παίξει τὸ ρόλο του στὸ Γιβραλτὰρ καὶ στὸ Ἀλγέριο, γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς Γερμανοὺς κατασκόπους. Ἦταν κάποιος ποὺ τοὺμοιαζε πολύ: ὁ Ὑπολοχαγὸς Κλίφτον Τζέϊμς. Ἀλλοτε ἠθοποιός. Ἂς ἀφίσουμε ὅμως τὸ σωσία τοὺ Μοντγκόμερυ νὰ μᾶς διηγηθῇ τὰ κυριώτερα σημεῖα τοὺ ἐκπληκτικοῦ αὐτοῦ ἐπεισοδίου τοῦ πολέμου:

«Ὁ συνταγματάρχης ποὺ μὲ εἶχε καλέσει στὸ γραφεῖο του, μοῦ εἶπε σοβαρά:

» — Εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ ὡρισμένους λόγους ν' ἀποκρυβοῦν προσωρινῶς οἱ κινήσεις τοῦ στρατηγοῦ Μοντγκόμερυ. Πρέπει νὰ τὸν ἰδοῦν ἐκεῖ ποὺ δὲν θὰ βρίσκεται πραγματικά! Θὰ τὸν ἀντικαταστήσετε λοιπὸν ἐσεῖς.

» Τάχασα δὲν βρῆκα τί ν' ἀπαντήσω... Φαίνεται ὡστόσο ὅτι κούνησα καταφατικὰ τὸ κεφάλι μου, γιατὶ ὁ συνταγματάρχης μοῦδωσε ἕνα ἀριθμὸ τηλεφώνου, ἀπ' ὅπου θὰ ζητοῦσα ὁδηγίες τὸ ἄλλο πρωῒ. Ὅταν βγῆκα ἀπ' τὸ γραφεῖο του δὲν μποροῦσα ἀκόμη νὰ πιστέψω ὅτι μοῦ εἶχαν ἀναθέσει ἕνα τέτοιο ρόλο, ἀπίστευτο, τελείως ἀλλοιώτικο ἀπὸ κεῖνους ποὺ ἔπαιζα στὸ θέατρο ἐπὶ 20 χρόνια... Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ἐμοίαζα μὲ τὸ στρατηγὸ στὸ σῶμα, στὸ πρόσωπο στὸ μουστάκι. Εἶχα ἐμφανισθῆ ὡς Μοντγκόμερυ σὲ μερικὰ («σκέτα») γιὰ τοὺς στρατιῶτες. Τὸ νὰ παίξω ὅμως ἐπισήμως τὸ ρόλο του ἦταν ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα.

» Δὲν μπόρεσα σχεδὸν νὰ κοιμηθῶ τὴ νύχτα ἐκείνη. Τὸ πρωῒ πῆρα στὸ τηλέφωνο τὸν ἀριθμὸ ποὺ μοῦ εἶχαν δώσει μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἰδῶ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φάρσας. Μοῦ ἀπάντησαν ὅμως νὰ παρουσιασθῶ σὲ ὡρισμένο γραφεῖο τοῦ ὑπουργείου Στρατιωτικῶν. Ἐκεῖ μὲ δέχθηκε ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ Ἐπιτελείου καὶ μοῦδωσε νὰ φορέσω... μιὰ στολὴ λοχίου! Ἀντὶ νὰ μὲ προβιβάσουν σὲ στρατηγό μ' ἔκαναν λοχία;...

» Ὁ ἀξιωματικὸς μοῦ ἐξήγησε χαμογελῶντας ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνω γιὰ λίγες μέρες ἀπαραπήτως κοντὰ στὸ Μοντγκόμερυ, γιὰ νὰ σπουδάσω ὅλους τοὺς τρόπους του. Πραγματικά, τὸ ἑπόμενο πρωῒ καθόμουν πίσω του, σ' ἕνα αὐτοκίνητο μὲ τὸ ὁποῖο πήγαινε σὲ κάποια ἐπιθεώρησι. Πρόσεχα κι' ἀποτύπωσα στὸ μυαλό μου πῶς κάθονταν πῶς χειρεττούσε, πῶς κύτταζε γύρω του, πῶς μιλοῦσε μὲ οἰκειότητα στοὺς στρατιῶτες...

»Δυὸ μέρες ἀργότερα παρουσιάσθηκα στὸ στρατηγό. Ὅταν τὸν εἶδα πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ἀμφέβολα ἂν θὰ μποροῦσα ποτὲ ν' ἀπομιμηθῶ τὴν προσωπικότητά του. Ἐκεῖνος μοῦδωσε τὸ χέρι του καὶ μὲ βεβαίωσε ὅτι ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Φόρεσα μιὰ στολὴ κι' ἕνα μπερὲ σὰν τὰ δικά του. Ἕνας συνταγματάρχης κι' ἕνας λοχαγὸς θὰ μὲ συνώδευαν, ὡς ὑποσιτισαί μου. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτούς, ἐλάχιστοι ἄλλοι, στὸ Γιβραλτὰρ καὶ στὸ Ἀλγέριο, θὰ ἤξεραν τὴν ἀλήθεια.

» Ὅταν ξεκίνησα μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο μοῦ φαινόταν πῶς ἐβλεπα ὄνειρο... Πολίτες καὶ στρατιῶτες μὲ χαιρετοῦσαν μ' ἐνθουσιασμὸ στὸ περάσμά μου... Στὸ ἀεροδρόμιο μὲ ὑποδέχθηκαν μὲ τιμὲς καὶ μὲ ὠδήγησαν ὡς τὸ ἀεροπλάνο ποὺ περίμενε. Θὰ τὸ ὁδηγοῦσε ἕνας ἀπ' τοὺς προσωπικοὺς πιλότους τοῦ Τσῶρτσιλ, μὲ τὸ ὁποῖο ἔκανα πρᾶσιμα. Ἀφοῦ ἀπογειώθηκαμε ὁ συνταγματάρχης ποὺ καθόταν πίσω μου, μοῦ εἶπε μὲ ἱκανοποίησι:

» — Τὰ καταφέρατε περίφημα!

» — Εὐχαριστῶ σέρ ἀπάντησα.

» — Μὴ μὲ λέτε «σέρ»! μὲ διέκοψε αὐστηρά. Ἐνῶ θὰ σᾶς λέω ἐσύ!

» Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Γιβραλτὰρ πρόφερα τὶς πρῶτες ἐπίσημες λέξεις μου ὡς Μοντγκόμερυ: Χειρέτησα τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς ποὺ μὲ ὑποδέχθηκαν καὶ ζήτησα τὸν κυβερνήτη. Βρισκόταν ἐκεῖ ὁ ὑπασπιστής του. Μὲ συνώδευσε ὡς τὸ Κυβερνεῖο. Τὸ πέρασμά μου ἀπ' τοὺς δρόμους ἔκανε ζωηρότατη αἴσθησι. Ἡ εἴδησις διαδόθηκε σὰν ἀστροπή: Ὁ «Μόντ» εἶχε φτάσει στὸ Γιβραλτάρ!

»— Γειὰ σου, Ρούστυ! φώναξα χαρούμενα στὸν κυβερνήτη σὲρ Ράλφ Ἤστγουντ, ποὺ μὲ περίμενε μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του. Τί κάνεις;

»— Μόντυ! Τί χαρὰ ποὺ σὲ ξαναβλέπω!... μοῦ ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιο τόνο.

»Ὅταν βρεθήκαμε μόνοι στὸ γραφεῖο του μὲ κύτταξε μὲ θαυμασμό.

»—Ἀπίστευτα! Ὑπέροχα Τζέϊμς!... μοῦ ψιθύρισε. Ἐλπίζω νὰ τὰ κατάφερα κι' ἐγὼ καλά...

»Εἶχε φτάσει ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Θἀθελα πολὺ νὰ φάω αὐγὰ μὲ μπέϊκον, ἀλλὰ θυμήθηκα ὅτι ὁ Μοντγκόμερυ δὲν τὰ ἔβαζε ποτὲ στὸ στόμα του... Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν ν' ἀκολουθήσω τὴ δική του δίαιτα!

»Ἀφοῦ κάναμε ἕνα περίπατο στὸν κῆπο, ὁ κυβερνήτης μὲ συνώδευσε ὡς τὸ ἀεροδρόμιο. Σ' ὅλο τὸ δρόμο μὲ χαιρετοῦσαν μὲ ζητωκραυγές.

»Λίγες ὧρες ἀργότερα εἶχα φτάσει στὸ Ἀλγέριο. Ἐκεῖ πρωτοσυνάντησα τὰ «ἀμερικανικὰ σύστημα»: Τὸ αὐτοκίνητό μου ἦταν πολυτελέστατο καὶ μὲ ὁδήγοῦσε μιὰ γοητευτικὴ Ἀμερικανίδα σωφερίνα. Μᾶς συνώδευαν ἀστυνομικοὶ μὲ μοτοσυκλέτες μὲ σειρῆνες. Μοῦ φαίνοταν πῶς ἤμουν ὁ πρωταγωνιστὴς ἑνὸς ἐγκληματικοῦ φίλμ!...

»Ἡ περιπέτειά μου εἶχε φτάσει στὸ τέλος της. Ὁ στρατηγὸς Μοντγκόμερυ χάθηκε κατόπιν. Καὶ ξαναεμφανίσθηκε ὁ ἀσημαντος ὑπολοχαγὸς Κλίφτον Τζέϊμς ποὺ δὲν τὸν πρόσεχε κανείς. Ἕνα ἀεροπλάνο μὲ πῆνε στὸ Κάϊρο, ὅπου ἐμεινα κλεισμένος συνεχῶς ὡς τὸ πρωῒ τῆς 6ης Ἰουνίου, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ μὲ «φρουροῦσε» μοῦ ἀνήγγειλε τὴ μεγάλη εἴδησι τῆς ἀποβάσεως στὴ Νορμανδία...».

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Συνεχίζεται ἡ ἐπίδειξις μὲ Γάλα Λανολὶν τῆς νέας χονδρῆς

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Βαφαὶ μαλλιῶν εἰς ὅλους τοὺς φυσικοὺς χρωματισμοὺς
Πατησίων - Χαλκοκονδύλη 20
Τηλ. 54 - 287

Ἕνα ἄγνωστο ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Μέσα στὴ ντουλάπα!

Πολὺ νόστιμη γυναῖκα ἡ διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου «Κάρλτον», μὰ ἔλα ποὺ ὁ ξενοδόχος ἦταν πολὺ ζηλιάρης. Γι' αὐτὸ ὁ Μπουασέκ, ἂν κι' ἦταν ἐνθουσιασμένος ποὺχε κατακτήσει τὴν ὁμορφη καὶ τσαχπίνικη Νορίνα, δὲν εἶχε ἄδικο νὰ φοβᾶται μήπως καμμιὰ ὥρα τὸν τσακώσῃ ὁ σύζυγος νὰ δίνῃ στὴ γυναίκα του ἐρωτικὰ μαθήματα!

Ἕνα βράδυ ὁ ξενοδόχος, ὁ κ. Ντεστινέ, πῆγε νὰ φάῃ μὲ κάτι φίλους. Ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἔμεινε μόνη στὸ ξενοδοχεῖο, ἄφησε τὴν ὑπηρέτρια νὰ φυλάῃ τὸ γραφεῖο κι' ἀνέβηκε, σὰν ἔφαγε, στὴν κρεββατοκάμαρά της, ὅπου ὁ Μπουασὲκ δὲν ἄργησε νὰ τὴν συναντήσῃ.

Ἦταν τρυφερὰ παραδομένοι ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, ὅταν ἔξαφνα ἕνας κρότος διέκοψε τὶς ἐρωτικές τους διαχύσεις: βαρειὰ ἀντρικὰ βήματα ἀκούστηκαν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα, ποὺ τραντάχτηκε ἀπ' τὴ δυνατὴ γροθιὰ τοῦ Ντεστινέ. Εὐτυχὼς ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη.

Ὁ φόβος ἔκανε τὸν Μπουασὲκ νὰ τρέμῃ σύγκορμος καὶ λίγο ἔλειψε γὰ πάθῃ ὅ,τι παθαίνουν τὰ μωρά. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν ἄλλο διάβολο, αὐτὸ τὸ γουρούνι ὁ ξενοδόχος δὲν μποροῦσε νἄρθῃ λίγη ὥρα ἀργότερα; Ἡ Νορίνα τάχασε μιὰ στιγμή, μὰ ξαναδρήκε γρήγορα τὴν ψυχραιμία της καὶ κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἔρριξε μιὰ ρόμπα ἐπάνω της καὶ ὕστερα ἄνοιξε μιὰ ντουλάπα. Παραμέρισε τὰ φορέματα, ἔρριξε μέσα τὰ ροῦχα τοῦ Μπουασὲκ καὶ τοῦ-γνεψε νὰ μπῇ κι' αὐτός.

Ὁ Μπουασὲκ βέβαια θὰ προτιμοῦσε καμμιὰν ἄλλη πιὸ ἀναπαυτικὴ θέσι, ἀλλὰ μὴν μπορώντας νὰ βρῇ καλύτερη καὶ φοβισμένος ἀπ' τὰ ἄγρια ξεφωνητὰ τοῦ συζύγου, χώθηκε μέσα στὰ μυρωμένα φουστάνια τῆς Νορίνας.

★

Ἅμα κλείστηκε ἡ ντουλάπα, ἄκουσε τὴ φίλη του ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ διαπιστολογῆται στὸν ἄντρα της. «Ἐνοιωθε, εἶπε, τὸν ἑαυτό της ἀδιάθετο καὶ γι' αὐτὸ πλάγιασε. Τὸν ρώτησε ὕστερα χαδιάρικα γιατὶ γύρισε τόσο γρήγορα. Αὐτὸς τῆς εἶπε πὼς εἶχαν παραπῇ κι' ὁ φίλος του τσακώθηκε μ' ἕναν ἄλλον, σπάσανε τὰ πιάτα, κι' αὐτὸς ἔφυγε γιατὶ συχαινόταν τοὺς καυγάδες.

Ὕστερα οἱ φωνὲς χαμηλώσαν κι' ὁ Μπουασὲκ κατάλαβε πὼς ὁ ξενοδόχος ἐπρόκειτο νὰ κοιμηθῇ. «Κι' ἐγὼ φανταζόμουνα πὼς θὰ τὸν διώξῃ, συλλογιζόταν ὁ ἄμοιρος Μπουασέκ. Σὰν κοιμηθῇ, θὰ τὸ σκάσω».

Ὁ ξενοδόχος πλάγιασε πραγματικά. Μόνο ποὺ δὲν κοιμήθηκε ἀμέσως.

Τέλος, ἔπειτα ἀπ' ἕνα τέταρτο, δυνατὰ ροχαλητά, εἰδοποίησαν τὸ Μπουασὲκ πὼς τὸ «θηρίο» κοιμόταν. Ἐξαφνα ὅμως, ἄκουσε τὸ κρεββάτι νὰ τρίζῃ. Ὁ σύζυγος ξύπνησε ἀπότομα. «Γιατὶ σηκώνεσαι, ἀγάπη μου; ρώτησε τὴ γυναίκα του. Εἶσαι ἄρρωστη;» «Ὄχι ὄχι, κοιμήσου, λατρεία μου, ἀπάντησε ἡ Νορίνα. Θὰ ξαναπλαγιάσω».

Ἡ γυναῖκα ξανάπεσε στὸ κρεββάτι. «Δὲν τὰ κατάφερε νὰ μ' ἐλευθερώσῃ», συλλογίστηκε ὁ δύστυχος Μπουασέκ, ποὺ ἀρχίζε τώρα νὰ σκάῃ μέσα στὴ ντουλάπα. Δοκίμασε ν' ἀνοίξῃ λίγο τὴν πόρτα της. Ἡ ντουλάπα εἶχε δυὸ φύλλα. Ὁ Μπουασὲκ τάσπρωξε, αὐτὰ ὅμως ἔ-

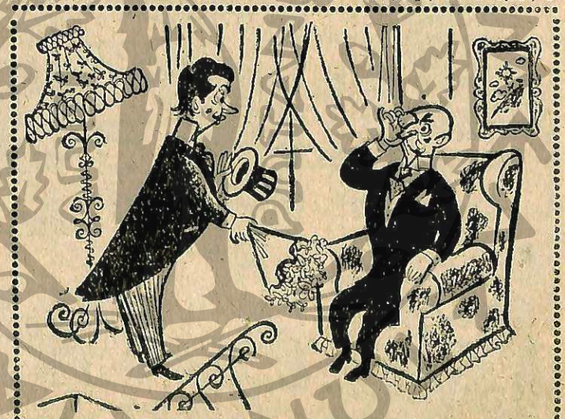

Ὁ ΠΟΝΗΡΟΣ

— Ἐμένα, ξέρετε, δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ ζητάω... Γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δώσετε ἐσεῖς τὸ χέρι τῆς κόρης σας!...

ταν κλειστά, γιατὶ πιάνον ταν, ἀπὸ πάνω μ' ἕνα γάντζο. Μὲ τὸ σπρώξιμο ἀκούστηκε ἕνας φοβερὸς κρότος. Ὁ ξενοδόχος ξύπνησε φωνάζοντας : «Ποιὸς εἶνε;».

Ὁ Μπουασὲκ τάχασε. «Κάποιο ἔπιπλο ἔτριξε», εἶπε ἡ Νορίνα, ἐνῶ ὁ ἄντρας της ἀναβε τὴ λάμπα ποὺ ἦταν πάνω στὸ κομοντίνο. Δὲν εἶδε τίποτα, μὰ θέλησε, πρὶν ἀποκοιμηθῆ, ν' ἀποδείξῃ στὴ γυναίκα του πὼς τὴν εὕρισκε πολὺ ὡραία. Μὰ ἡ Νορίνα ἄρχισε τὰ νάζια καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶς ἐρωτικές του ἐκδηλώσεις, ἔκανε μιὰν ἀπότομη κίνησι. Μὲ τὴν κίνησι ὅμως αὐτὴ ἀναποδογύρισε τὴ λάμπα ποὺπεσε κάτω κι' ἔγινε κομμάτια. Τὸ πετρέλαιο ἄναψε, τὸ κρεββάτι κι' οἱ κουρτίνες ἔπιασαν φωτιά. Ἡ Νορίνα λιποθύμησε, ὁ ἄντρας της πῆδηξε ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ τὴν ἔβγαλε ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρα. Ὕστερα, ἀφοῦ τὴν ἄφησε στὸ διάδρομο, ἔβαλε τὶς φωνές: «Φωτιά! φωτιά!».

Ὁ Μπουασέκ, ἀκούγοντας αὐτά, καὶ βλέποντας τὴν πυρκαϊὰ μέσ' ἀπ' τὶς χαραμάδες τῆς ντουλάπας, πῆγε νὰ τρελαθῆ. Ὁ τρόμος μήπως ψηθῆ ζωντανὸς τοῦδινε δυνάμεις, μὰ ὅσο κι ἂν ἔσπρωχνε τὴν πόρτα τῆς ντουλάπας, αὐτὴ κράταγε καλὰ κι' ὁ κόπος του πήγαινε χαμένος.

Εὐτυχὼς τὸ προσωπικὸ τοῦ ξενοδοχείου κι' οἱ νοικάρηδες ἔτρεξαν μὲ τὰ νυχτικὰ τους ἀπέσω. Ἐξ ἄλλου τὸ δωμάτιο ἦταν πλακόστρωτο, κι' ἔτσι ἡ φωτιὰ περιορίστηκε. Ὅλους ὅμως τοὺς εἶχε πιάσει πανικὸς καὶ δὲν ξέρανε τί νὰ πρωτοκάνουνε. Ὁ καθένας ἔδινε συμβουλὲς κι' ὅλοι τους τρέχανε, σπρώχνονταν, ξεφώνιζαν: «Εἰδοποιῆστε τοὺς πυροσβέστες! Φέρτε νερό! Φέρτε κουβέρτες! Βγάλτε τὰ βιβλία! Τραβῆξτε τὸ χαλί! Σῶστε τὰ χρυσαφικά!».

Ἔξαφνα μιὰ φωνὴ ὑπερφυσική, τρομακτική, βγῆκε ἀπ' τὴ ντουλάπα:

— Τὴ ντουλάπα πρῶτα, νὰ πάρῃ ὁ διάολος, σῶστε τὴ ντουλάπα!...

★

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἄνοιξαν ἐπὶ τέλους τὴ ντουλάπα, ἔβγαλαν ἀπὸ μέσα ἕναν Μπουασὲκ ποὺ ἐμοιαζε κυριολεπτικῶς μὲ πτῶμα! Ὁ δυστυχισμένος τραύλιζε καὶ τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτῆ ἀπ' τὶς κόγχες τους! Καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν στείλουν στὸ φρενοκομεῖο!

ΞΑΝΡΟΦ

ꕥ

Ὁ παπᾶς ποὺ βαφτίζει... κοῦκλες

Σὰν πρακτικὸς Ἀμερικανός, ὁ πάστωρ Ντέβιντ Κουΐντ, τῆς ἐκκλησίας τοῦ Κίλμπουρν, σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ βρῇ ἕνα τρόπο νὰ προσελκύσῃ τὰ μικρὰ παιδιά, νὰ τὰ κάμῃ νὰ ἐξοικειωθοῦν μὲ τὴ θεία λειτουργία καὶ ν' ἀντιληφθοῦν τὴ σπουδαιότητά της.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀνέπτυξε στὸ διευθυντὴ τοῦ σχολείου τῆς μικρῆς πόλεως μιὰ πρωτότυπη ἰδέα ποὺ εἶχε συλλάβει, κατέστρωσαν μαζὶ τὸ σχέδιο τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς του. Κι ἀπὸ τότε, ὁ αἰδεσιμώτατος Κουΐντ ἀνέλαβε νὰ βαφτίζῃ κανονικά, στὴν ἐκκλησία, τὶς... κοῦκλες τῶν μικρῶν κοριτσιῶν!

Ἡ βάπτισις γίνεται μ' ὅλους τοὺς θρησκευτικοὺς κανόνες, μὲ σοβαρότητα κι' ἐπισημότητα. Ἡ μικρὴ «μαμὰ» παρακολουθεῖ τὴν τελετὴ μὲ φανερὴ συγκίνησι, κυττάζοντας μὲ λαχτάρα τὸ «παιδί» της.

Τὸ μόνο ποὺ παραλείπει ὁ πάστωρ, εἶνε τὸ βούτηγμα τῆς κούκλας στὴν κολυμπήθρα, γιατὶ τὸ νερὸ θὰ τὴν κατέστρεφε!

Κάποτε, ὁ αἰδεσιμώτατος Κουΐντ φτάνει νὰ βαφτίζῃ 50 κοῦκλες τὴ βδομάδα. Ὡστόσο, κάθε φορά, ἐπαναλαμβάνει τὴν τελετὴ μ' ὅλες τὶς τὶς λεπτομέρειες, εἰλικρινέστατα, χωρὶς νὰ βαρεθῇ ἢ νὰ παραλείψῃ τὸ παραμικρό

Μερικοὶ τὸν κατακρίνουν γιατὶ «παίζει στὴν ἐκκλησία μὲ τὰ μικρὰ παιδιά». Μὰ αὐτὸ ἀπαντᾷ:

— Δὲν εἶνε παιγνίδι, ἀλλὰ κάτι ποὺ τοὺς δίνει μιὰ πραγματικὴ καὶ προσωπικὴ συναίσθησι ἐκείνων ποὺ προσπαθοῦμε νὰ τοὺς διδάξουμε.

Καὶ τὰ πράγματα ἔχουν ἀποδείξει ὡς σήμερα ὅτι, μὲ τὸ σύστημά του, κινεῖται τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν γιὰ τὴν Ἐκκλησία, περισσότερο παρὰ μὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη μέθοδο

Γιὰ τὰ κουφὰ παιδιὰ

Καθένας ξέρει πόσο ὑποφέρουν τὰ κουφὰ παιδιά, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ μερφωθοῦν στὰ κοινὰ σχολεῖα οὔτε νὰ ζήσουν τὴν κανονικὴ παιδικὴ ζωή. Ἕνας Ἀμερικάνος ὅμως γιατρὸς τονίζει σὲ μιὰ πρόσφατη ἀνακοίνωσι του στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Ἀμερικανικῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας» ὅτι τὰ 90% τῶν παιδιῶν αὐτῶν δὲν εἶνε τελείως κουφὰ. Διατροῦν ἕνα ποσοστὸν τῆς ἀκοῆς τους ποὺ μπορεῖ νὰ ἐνισχυθῇ μὲ τὰ εἰδικὰ ἀκουστικὰ βαρηκόων κι' ἔτσι νὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ αὐτὰ σὰν ὅλους τοὺς συνομιλήκους των.

3 ΓΕΓΟΝΟΤΑ!!

1ον) 25 ΧΡΟΝΙΑ σπουδαὶ καὶ ἐπιτυχὴς ἐργασία εἰς τὸ Παρισι

2ον) 2 ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ τῶν καλλιτέρων καὶ πανκοσμίου φήμης Παρισινῶν Σχολῶν : NAPOLITANO καὶ ACADEMIE DE COUPE DE PARIS.

3ον) Ἡ μοναδικὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα νενομένη εἰς ἡμᾶς ἐξουσιοδότησις παρὰ τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ κελλιτέρου Παρισινοῦ Οἴκου Κοπτικῆς - Ραπτικῆς.

NAPOLITANO

νὰ διδάξωμεν τὴν μέθοδόν του ἐν Ἀθήναις.

Αὐταὶ εἶναι αἱ ἐγγυήσεις διὰ τὴν πεῖραν τελειότητα καὶ εἰδικότητα εἰς τὴν Κοπτικὴν - Ραπτικὴν τῶν ἐργαστηρίων ἐλευθέρων Σπουδῶν τοῦ Οἴκου

PARIS

Φιλελλήνων 4

Ὁ ἀνωτέρω μέγας Παρισινὸς Οἶκος NAPOLITANO

ἀναγνωρίζων τὸ τέλειον τῆς κατασκευῆς μιᾶς ἐδέχθη κατ' ἐξαίρεσιν δι' αὐτὰς μαθήτριας τοῦ Οἴκου

PARIS

νὰ λαμβάνουν αὐτὰ τὰ διπλώματα τῶν ἀπ' εὐθείας ἐκ Παρισίων δι' ἀλληλογραφίας καὶ κατόπιν ἐξετάσεως παρ' αὐτοῦ τῆς ἐργασίας των.

PARIS

Φιλελλήνων 4

Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην 9–12 καὶ 4–7.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Νικήτας Καρδαρᾶς: Δὲν λείπουν καὶ ἀπὸ τὸ νέο σας σταυρολέξο οἱ λέξεις ποὺ κάθε φορὰ μᾶς συνιστοῦμε ν' ἀποφεύγετε: ΓΑΛΙΑ, ΡΑΙΑΣ, ΙΑΛΛΑΡΟ, ΝΕΜΑ κ.ἄ. Ἂν μπορέσωμε νὰ διορθώσωμε τὰ διάφορα αὐτὰ λάθη, θὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Τζώνυ Μάκ Μπράουν, Θεσσαλονίκην: Ἡ διεύθυνσις του περιοδικοῦ «Photoplay» εἶνε: 205 East 42 nd Street, New York 17, N. Y. U.S.A. Κική, ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Alan Ladd εἶνε: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38 Calif. U.S.A. Δυὸ χαμόγελα τῆς δυστυχίας, ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Λάμπρου Κωνσταντάρα εἶνε: Θέατρον «Κοτοπούλη - Ρέξ» Λεωφορος Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἐνταῦθα. Ἴσως σὲ προσεχὲς μας τεῦχος ἀσχοληθοῦμε ἐκτενῶς μὲ τὸ ἀστέρι αὐτὸ τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου. Ἕ α γ θ υ ὅραμα Ν. Π. Ρ., ἐνταῦθα: Τὸ ἄστρο τῆς Ἐλίζας Λαντι ἔχει σύσει πρὸ πολλοῦ ἀπ' τὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ἀγνοοῦμε ποῦ βρίσκεται καὶ τί κάνει σήμερα ἡ τέως στάρ. Νικόλαν Παρασκάκην. Μάλεμε, Κρήτης: Παρ' ὅλες μας τὶς προσπάθειες καὶ τὴν καλή μας θέλησι, δὲν κατορθώσαμε νὰ καταλάβωμε ὡ ἀκριβῶς ἐπιθυμεῖτε νὰ σατυρίσετε μὲ τὴν γελοιογραφία σας. Δ υ ὸ ἀ χ ώ ρ ι σ τ ο υ ς φίλους. Θεσσαλονίκην: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴν διεύθυνσι τοῦ κ. Κωνσταντάρα. Ὅσο γιὰ τὴν Κάιτη Πάνου, στείλατε τὸ γράμμα σας γραφεῖα μας. Θὰ τῆς τὸ διαβιβάσωμε. Μ α ρ α μ ε ν ὸ λ ο υ λ ο ὺ δ ι, ἐνταῦθα: Ἔχομε μόνο τὴν διεύθυνσι τοῦ Bing Crosby: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38. Calif. Ἐὰν θέλετε ὁπωσδήποτε νὰ γράψετε στὴν γυναίκα τοῦ παρακαλοῦμε τὸν ὅπως τῆς διαβιβάσῃ τὸ γράμμα σας. Ἀ ν θ υ π ο λ ο χ α γ ὸ ν ι ο Ἀρ. 13: Θὰ προκειται ἀσφαλῶς γιὰ καμμιὰ ἀσήμαντη στάρλετ τὴν ὁποία ἀγνοοῦμε. Γράψετε μας χωρὶς ἀργοπορία σὲ ποιὸ φίλμ τὴν εἴδατε. Γ ε ὼ ρ γ ι ο ν Μ ο υ μ τ ζ ί δ η ν, Κ ω ν ὶ ν ο ν Σ τ υ λ ι α ν ό ν, Κ ώ ν σ τ. Π α ν α γ ι ω τ ι δ ή ν, Χ ρ ή σ τ ο ν Λ ά ζ ο ν, Γ ε ὼ ρ γ ι ο ν, Μ ά ν α ρ η ν, Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Ο ἰ κ ο ν ό μ ο υ, Σ τ ἀ ὐ ρ ο ν Γ ο ύ ν α ρ η ν, Γ ι ὼ ρ γ ο ν Κ α ν ο ν ι έ ρ η ν, Γ ε ρ ά σ ι μ ο ν Μ έ ρ γ ι α ν ο ν, Ἀ θ α ν ά σ ι ο ν Κ α ρ υ σ τ ι ν ό ν, Π α ν α γ ι ώ τ η ν Π α ν α γ ο υ λ ί α ν, Κ ώ ν σ τ. Π ι τ σ ρ ύ λ η ν, Ἀ ρ ι σ τ ε ί δ η ν Μ π ε τ ο ύ ν η ν, Γ ε ὼ ρ γ ι ο ν Σ μ υ ρ ν ά κ η ν, Δ η μ ο σ θ έ ν η ν Σ η μ α ν τ ή ρ α ν, Γ ε ὼ ρ γ ι ο ν Ἀ ν τ ω ν ί ο υ Γ ε ὼ ρ γ ι ο ν Μ ο υ ρ υ τ ά ρ α ν, Χ ο υ σ ε ὶ ν Χ α σ ά ν ο γ λ ο υ, Σ ο φ ὸ ν Σ ι δ ε ρ ί δ η ν, Ν ι κ ό λ α ο ν Κ ο ν τ α ι ώ τ η ν, Π α ν α γ ι ώ τ η ν Π ε κ ρ ί δ η ν, Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ν Π ο λ υ τ σ ί δ η ν, Χ α ρ ά λ α μ π ο ν Σ ι μ ω τ ὰ ν η, Ν ι κ ό λ α ο ν Δ ε σ τ ο ύ ν η ν, Χ ά ρ η ν Κ ο υ ρ κ ο υ μ ε λ ά κ η ν, Ἰ ω ά ν ν η ν Κ λ ε ι δ ῆ ν, Ἀ λ έ κ ο ν Μ α ρ ο μ α τ ά κ η ν, Γ ε ὼ ρ γ ι ο ν Κ α ρ α π α τ ά κ η ν, Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Γ ι α ν ν α κ ό π ο υ λ ο ν, Ἀ ν τ ώ ν ι ο ν Μ α ν ι ο υ δ ά κ η ν, Γ ε ὼ ρ γ ι ο ν Θ ε ο χ ά ρ η ν, Γ ε ὼ ρ γ ι ο ν Π ε τ ρ ο χ ε ί λ ο ν, Κ ώ ν σ τ η ν ο ν Κ ο υ κ ο υ λ ά κ η ν, Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ν Ζ η σ ι μ ό π ο υ λ ο ν καὶ Εὐθύμιον Νικολάου: Ἀδυνατοῦμεν, δυστυχῶς, νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας γιατὶ δὲν δημοσιεύομε παρόμοιες ἀγγελίες. Πολίκον Ἀστέρα, Ἀγιὰ Φωτειά: Ἡ διεύθυνσις τῆς Vivian Blaine εἶνε: 20 th Century Fox Films Studios 10201 west Pico Blvd. West Los Angeles 24 Calif. U.S.A. Σὲ ἀποδεῖξατε ἀστέρα τοῦ Χόλλυγουντ κι' ἂν γράψετε, θὰ γράψῃ ἀγγλικὰ ἢ τουλάχιστον γαλλικά. Τὰ γράμματα διαβάζονται ἀπὸ εἰδικοὺς γραμματεῖς ποὺ ἀσφαλῶς ἀγνοοῦν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Zachary Scott εἶνε: Warner Bros. Studios Burbank. Calif. U.S.A. Ἀγνοοῦμε τὴν διεύθυνσι τῆς κυρίας Βενιζέλου. Ἡ «Δημοσιογραφικὴ Σχολὴ» θὰ λειτουργήσῃ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὰ μέλη τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν. Νικολέσου Ματσικίδη: Ἀπευθύνατε σὰ γραφεῖα μας τὸ γράμμα σας πρὸς τὴν Κάιτη Πάνου. Θὰ τῆς τὸ διαβιβάσωμε. Ἑ λ ἡ ν η Ἀ θ α ν α σ ο π ο ύ λ ο υ: Τὰ φίλμ τῆς Ντάνας Ντάρμπιν δὲν εἶνε πολὺ φρέσκα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φίλμ «Φίλοι στὸν ἄνεμο», ποὺ εἴδαμε ἥδη, τὰ ἄλλα θὰ τὰ ἐξαναδοῦμε σὲ φίλμ «Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Μαίρης», καὶ «Ἡ μικρὴ μου Σύζυγος» μὲ τὸν Φράνσοτ Τόν. Μ α θ η τ ὴ ν ΣΤ' Γ υ μ ν α σ ί ο υ. Χανιά: Δὲν δημοσιεύουμε συνεργασίαι ἀναγνωστῶν. Β α σ ὼ Μ α ν ι ο υ δ ά κ η ν, Ἐ ν τ ε ῦ θ α: Θὰ ἦταν πολὺ καλύτερο τὸ σταυρόλεξό σας ἂν ἐλείπαν ἀπ' αὐτὸ οἱ διάφορες αἰτιατικές καὶ γενικές, καθὼς καὶ οἱ λέξεις τῶν δυὸ γραμμάτων χωρὶς καμμιὰ σημασία: ΕΘ Νθ, ΥΛ ΡΗ κ.ἄ. Ἂν μπορέσωμε νὰ μετασχηματίσωμε τὸ κακό. Σὰ δημοσιεύσωμε τὸ σταυρόλεξό σας. Ἀ γ ά θ ω ν α Κ α ρ α γ ι ά σ ω ν: Καλὰ τὰ σταυρόλεξά σας καὶ εἰδικὰ τὸ δεύτερο, τὸ ὁποῖο θὰ δημοσιευθῇ συντόμως. Σὲ ἐνδεχομένη νέα σας ὁποστολὴ νὰ συμπληρώσετε τὰ τετραγωνίδια τοῦ σχεδίου μὲ τὶς λέξεις τῶν λύσεων. Κ. Χ. Δ ρ α γ ο ύ ν η ν: Μέσα σ' ἕνα καλὸ στευτικὸ σταυρόλεξο δὲν ἔχουν θέσι οἱ ἀνύπαρκτες καὶ ἀνορθόγραφες λέξεις: Ἀπολέξο δὲν ἔχουν θέσι οἱ ἀνύπαρκτες καὶ ἀνορθόγραφες λέξεις: Ἀπροφεύγετε ἐπίσης τὶς γενικὲς καὶ τὶς αἰτιατικὲς καὶ συμπληρώνετε τὸ σχέδιο μὲ τὶς λέξεις τῆς λύσεως. Περιμένομε κάτι καλύτερο γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Γ. Λ ό γ υ γ ο ν: Θὰ θέλαμε νὰ σᾶς ρωτήσωμε κι' ἐμεῖς μέ τὴν σειρά μας μερικὰ πράγματα: Θεωρεῖτε τὸ στευρόλεξό σας καλύτερα ἀπὸ τὰ τοῦ κ. Γαληνοῦ; Τὸ δικό σας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἦταν καλύτερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ δημοσιεύσαμε; Ποιὸ ἀπ' τὰ πέντε σταυρόλεξα ποὺ μᾶς ἀποστείλατε θεωρεῖτε καλύτερο; Ἀπαντῆστε μας στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ καὶ πιστεύετε πὼς δὲν κάνουμε καμμιὰ διάκρισι μεταξὺ ἀναγνωστῶν ἀλλ' ἁπλῶς δημοσιεύουμε τὰ καλύτερα σταυρόλεξα ποὺ λαμβάνομε παραμερίζοντας κάθε φορὰ τὰ περιέχοντα λέξεις πολὺ γνωστές, ἀνύπαρκτες ἢ ἀνορθόγραφες. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε πάντως νὰ μὴ θεωρήσωμε λογικὲς τὶς ἀξιώσεις σας καὶ νὰ ἐλπίζωμε πὼς γρήγορα θὰ λάβωμε ἕνα κ α λ ὸ σταυρόλεξό σας τὸ ὁποῖο καὶ θὰ φροντίσωμε νὰ δημοσιευθῇ ἀμέσως. Ὁ ρόλεξό σας τὸ ὁποῖο καὶ θὰ φροντίσωμε νὰ δημοσιευθῇ ἀμέσως. Ὁ μ η ρ ο ν Π α τ ρ ι κ ό π ο υ λ ο ν, Μυτιλήνη: Τὸ στευρόλεξό σας ποὺ ἔχει ὅλο ὅλο 30 λέξεις θὰ ἔπρεπε τὰ ἦταν τέλειο ἀπὸ πάντος στείλτε μας ἕνα καλὸ πάνω σὲ σχέδιο 17Χ17 τετραγωνιδίων καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε εὐχαρίστως. Γ ι ὼ ρ γ ο υ Θ α ρ τ ζ ῆ ν, Ἡλιούπολιν - Αἴγυπτου: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, ἀλλὰ ὅμως προσπαθῆστε νὰ μαυρίσετε θὰ δημοσιευθῇ συντόμως. Κ ώ σ τ α ν Τ α λ ἀ ν τ η ν: πιὸ λίγα μαῦρα τετραγωνίδια. Ἄλλοτε ὅμως προσπαθῆστε νὰ μὴν χρησιμοποιῆτε τόσες λέξεις ἀνύπαρκτες καὶ ἀνορθόγραφες ὅπως: ΑΝΑΜ, ΧΡΑΠ, ΙΑΛΛΑ, ΕΑΜΗ, κ.ἄ., κατασυφέρουν τὸ σταυρόλεξό σας. Πρέπει νὰ μᾶς στέλνετε κάτι πολὺ καλύτερο. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Ἀ ν δ ρ ι ά ν α, Μ. Ψαρά: Τὸ προχειροφτειαγμένο σταυρόλεξό σας ἀποτελεῖται ἀπὸ λέξεις κοινές, πολλὲς αἰτιατικὲς κλπ. Περιμένομε κάτι πιὸ πεσιποιημένο γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Λ ά ο κ α ρ η ν Σ κ λ ά ε ο ν: Οἱ λέξεις ΣΙΡΑΙΟΝ ΑΚΩΠΑ, ΟΤ καὶ μερικὲς ἄλλες παρόμοιες καταστρέφουν τὸ σταυρόλεξό σας. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμε ἐὰν καταβῶσωμε νὰ τὶς ἀντικαταστήσωμε. Μ ι μ ὴ ν Χ α τ ζ η κ έ λ ε ω ν α: Τὸ στευρόλεξο ποὺ μᾶς στέλνετε θὰ εἶνε ἀφαλῶς τὸ πρῶτο σας Γιὰ νὰ δημοσιευθῇ, πρέπει νὰ γίνε πολὺ καλύτερο.

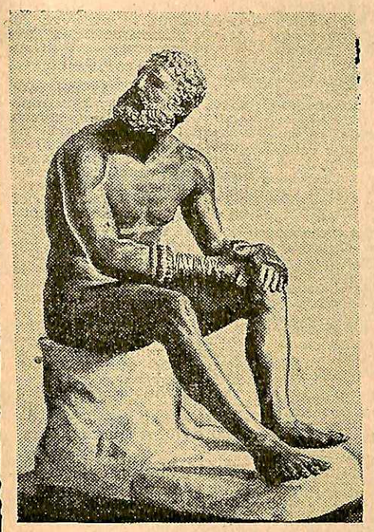

Ἕνας ἀρχαῖος πυγμάχος μὲ ἐπιβλητικὴ ἐμφάνισι. Διακρίνονται οἱ «ὠτοθλασίες», τὰ παραμορφωμένα ἀπὸ τὰ χτυπήματα αὐτιὰ καὶ τὰ πυγμαχικὰ γάντια.

Ὁ ἄνθος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς στὴν Τροία γεννᾶία πολεμοῦσε! Στὸν ἐπικὸ αὐτὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν τιμωρία τοῦ Πάριδος, ποὺ ἁρπαξε ἀπ' τὴ Σπάρτη τὴν ὡραία Ἑλένη τὴ γυναίκα τοῦ Μενελάου πολλὰ παλληκάρια βρῆκαν ἡρωϊκὸ θάνατο ὅπως ὁ Πάτροκλος ὁ ἀδελφικὸς τοῦ Ἀχιλλέα φίλος. Γιὰ νὰ τιμήσῃ τὸν ἐκλεκτὸ πολεμιστὴ ὁ Ἀχιλλέας διέταξε νὰ τελεσθοῦν ἀνῶνες ἀφοῦ πρῶτα ἄναψε φωτιὰ καὶ ἔκαψε τὸ σῶμα τοῦ Πατρόκλου. Στοὺς ἐπιτάφιους αὐτοὺς ἀγῶνες ἡ πυγμαχία ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ἀγωνίσματα. Δεύτερο στὴ σειρὰ τοῦ προγράμματος προκάλεσε τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν θεατῶν ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἀχιλλέας σηκώθηκε καὶ ἀνήγγειλε τὰ βραβεῖα: «Ὁ πρῶτος νικητὴς τῆς πυγμαχίας τῆς ὀδυνηρῆς θὰ πάρῃ ἕνα δυνατὸ μουλάρι ἑξάχρονο καὶ ἀδάμαστο· ἐκεῖνος ποὺ θὰ νικηθῇ θἄχῃ γιὰ βραβεῖο ἕνα δίστομο ποτῆρι!» Γυρνῶντας μάλιστα στοὺς "Ελληνας ὁ Ἀχιλλέας τοὺς ἔδωσε κουράγιο νὰ σηκωθοῦν καὶ ν' ἀγωνισθοῦν γιὰ τὰ παραπάνω βραβεῖα «καὶ ἂς δῶσῃ, πρόσθεσε ὁ ἥρωας ὁ Θεὸς Ἀπόλλωνας στὸν καλύτερο τὸ πρῶτο βραβεῖο» Ἀμέσως σηκώθηκεν ἕνας ὡραῖος καὶ ψηλὸς ἄντρας ἐμπειρος στοὺς πυγμαχικοὺς ἀγῶνες ὁ Ἐπειός, ὁ γιὸς τοῦ Παυσανία. Βάζοντας τὸ χέρι του ἐπάνω στὸ μουλάρι εἶπε : «Ἂς ἔλθῃ κοντύτερα ὁποιος θέλει νὰ πάρῃ τὸ δίστομο ποτῆρι γιατὶ τὸ μουλάρι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ τὸ ἀφαιρέσῃ ἐπειδὴ εἶμαι καλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς "Ελληνες στὴν πυγμὴ Θὰ σπάσω τὰ κόκκαλα ὁποιου τολμήσῃ νὰ μοῦ ἀμφισβητήσῃ τὸ πρῶτο βραβεῖο. "Ας μείνουν μάλιστα συγκεντρωμένοι ἐδῶ οἱ κηδευταὶ γιὰ νὰ τραβῆξουν νεκρὸ ἀπ' τὰ χέρια μου»

Μόλις τ' ἄκουσεν οἱ "Ελληνες σώπασαν. Μονάχα ὁ Εὐρύαλος ὁ γυιὸς τοῦ βασιλιᾶ Μηκιστέα, ποὺ στὴ θανὴ τοῦ Οἰδίποδα πῆνε στὶς Θῆβες καὶ νίκησε στοὺς ἐπιτάφιους ἀγῶνες ὅλους τοὺς Θηβαίους, σηκώθηκε θαρραλέα νιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ φοβερὸ πυγμάχο. Ἐνθαρρύνοντάς τον ὁ Διομήδης μὲ λόγια γιατὶ πολὺ ἤθελε νὰ νικήσῃ τὸν καυχησιάρη Ἐπειό, τοῦδωσε μιὰ ζώνη γιὰ νὰ ζωσθῇ στὴ μέση καὶ νὰ προφυλάγεται ἀπ' τὰ χαμηλὰ χτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἕνα ζευγάρι λουρίδες ἀπὸ δέρμα ἀγριοβωδιοῦ γιὰ νὰ τὶς τυλίξῃ στὰ χέρια του καὶ νὰ τὶς χρησιμοποιήσῃ ὡς πυγμαχικὰ γάντια.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐζώσθηκαν καὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι προχώρησαν στὸ μέσον τοῦ στίβου καὶ πσίρνοντας τὴ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη στάσι ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμη παίρνουν οἱ πυγμάχοι μόλις πρόκειται ν' ἀρχίσουνε τοὺς πυγμαχικοὺς γύρους ἄρχισαν νὰ καταφέρνουν μὲ τὰ δυνατά τους χέρια νερὲς γροθιὲς ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Τὰ δόντια τους ἔτριζαν ἀπ' τὴ μανία νὰ δώσουν τὸ τελειωτικὸ χτύπημα καὶ ὁ ἱδρώτας ἔλουζε τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμί τους.

Ἐνῶ ὁ Εὐρύαλος σὲ μιὰ στιγμὴ γύρισε γιὰ νὰ ἰδῇ κάτι, βρῆκε τὴν εὐκαιρία ὁ Ἐπειὸς καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ γερὴ γροθιὰ στὸ μάγουλο. "Ηταν τόσο γερὸ τὸ κτύπημα ποὺ δὲν μπόρεσε ὁ δύστυχος νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Τινάχθηκε λοιπὸν κι' ἔπεσε στὸ χῶμα.

Τότε ὁ Ἐπειὸς λυπήθηκε τὸν ἀντίπαλό του καὶ μεγαλόψυχα ἔτρεξε καὶ τὸν σήκωσε ὀρθό. Οἱ φίλοι τοῦ Εὐρυάλου τὸν ἔπιασαν ὅπως ἦταν λιποθυμισμένος καὶ τὸν τράβηξαν ἀπ' τὸ μέρος ποὺ ἔγινε ὁ ἀγώνας Ὁ Εὐρύαλος ἔχοντας ριγμένο τὸ κεφάλι πλαγίως καὶ βγάζοντας αἷμα ἀπ' τὸ στόμα ἔμεινε σὲ μιὰν ἄκρη ἀναίσθητος ἀπ' τὸ φοβερὸ γροθιά. ποὺ ἦταν καὶ τὸ πρῶτο «γὸκ-ἄουτ» ἐπίσημου πυγμαχικοῦ ἀγῶνος. Τότε οἱ φίλοι του πῆγαν καὶ πῆραν ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἀθλοθέτη Ἀχιλλέα τὸ δεύτερο βραβεῖο τὸ δίστομο ποτῆρι.

Ἡ παραπάνω θαυμάσια ἀπ' τὴν Ἰλιάδα περιγραφὴ πυγμαχικοῦ ἀγῶνος, ποὺ ἔγινε ἐδῶ καὶ 3000 χρόνια, μπορεῖ νὰ συμπληρωθῇ μὲ μιὰ λίγο μεταγενέστερη τῆς Ὀδυσσείας. Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Ὀδυσσέας ἀγνώριστος ἐπῆγε στὸ παλάτι του στὴν Ἰθάκη καὶ βρῆκε τοὺς μνηστῆρες νὰ καλοτρῶνες, συνήντησε ἕνα ζητιάνο Ἰθακήσιο Ἀρναῖο ὀνομαζόμενο ποὺ ἔκανε θελήματα πηγαίνοντας ὅπου τὸν ἐστέλναν. Θρασὺς καὶ καυχατζῆς ὁ Ἀρναῖος ἄρχισε νὰ βρίζῃ τὸν Ὀδυσσέα παλιόγερο' «τσακίσου ἀπὸ ἐδῶ, τοῦ φώναξε νὰ μὴ σὲ βγάλω σέρνοντας ἀπ' τὰ πόδια»)!

Ὁ Ὀδυσσέας ποὺ προσπάθησε νὰ τὸν καλμάρῃ. ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐξακολούθησε τὶς βρισιὲς καὶ τὸν προκάλεσε σὲ μονομαχία μὲ τὶς γροθιές. Οἱ μνηστῆρες τοὺς παροτρύνουν νὰ πυγμαχήσουν. Προτείνουν μάλιστα ὁ νικητὴς νὰ μείνῃ καὶ νὰ τρώγῃ ἰσόβια στὸ τραπέζι τους.

Ὁ Ὀδυσσέας ἀναγκάζεται νὰ δεχθῇ. Ὑποχρεώνει ὅμως πρῶτα τοὺς μνηστῆρες νὰ ὁρκισθοῦν πὼς ἂν νικήσῃ δὲν θὰ σηκωθοῦν γιὰ τὸν κτυπήσουν. Ἔτσι, ἀφοῦ ζώσθηκαν μαζεύοντας τὰ κουρέλια τους γύρω ἀπὸ τὸ κορμί τους καὶ ἀφίνοντας τὸ στῆθος γυμνὸ ἄρχισαν τὸν ἀγῶνα μὲ γυμνὰ τὰ χέρια Ὁ Ἀρναῖος προσπαθεῖ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλό του καὶ καταφέρνει νὰ τὸν βρῇ τέλος στὸν δεξιὸν ὦμο. Βλέπει ὅμως πὼς ὁ Ὀδυσσέας ἂν καὶ φαίνεται σὰν γέρος ἔχει ὅμως ψυχὴ καὶ δύναμι νέου ἀνδρός. Ἀρχίζει λοιπὸν νὰ τρέμῃ ἀπ' τὸ φόβο. «Τώρα συλλογίζεται ὁ Ὀδυσσέας τί νὰ κάνω ; Νὰ τὸν χτυπήσω ἐλαφριὰ καὶ νὰ τὸν ξαπλώσω κατάγῆς ἢ νὰ τοῦ δώσω μιὰ γερὴ γροθιὰ νὰ τὸν ξεκάνω;» Προτίμησε τὸ πρῶτο γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀναγκωρίσουν οἱ μνηστῆρες. Καὶ συγκεντρώνοντας τὴν προσοχή του τοῦδωσε μιὰ γροθιὰ στὸ λαιμό. Ἄμεσως γέμισε τὸ στόμα τοῦ Ἀρναίου μὲ αἷμα καὶ ξαπλώθηκε στὸ χῶμα. Πέφτοντας κτύπησε στὰ δόντια καὶ κλωτσοῦσε μὲ τὰ πόδια του τὴ γῆ. Τότε οἱ μνηστῆρες ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλια Καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς σέρνοντας τὸν ἀπ' τὰ πόδια τὸν τράβηξε ἔξω στὴν αὐλή. Ἔτσι τέλειωσε καὶ ὁ δεύτερος πυγμαχικὸς

Τὸ μυστικὸ τοῦ πύργου

Ο ντέτεκτιβ Πουαρὸ κύτταζε τὴν ἐπισκέπτριά του. Ἦταν μιὰ κοπέλλα χλωμή, ἀλλὰ μ' ἀποφασιστικὴ φυσιογνωμία. Φαινόταν ἐκνευριομένη.

—Τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ μένα μὶς Ντιάνα Μάμπερλυ; τὴ ρώτησε ὁ Πουαρό.

— Δὲν ξέρω ἂν μπορῆτε νὰ μὲ βοηθήσητε... ἀπάντησε ἐκείνη μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστή. "Ηρθα σὲ σᾶς... γιατί ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπῶ ἀπὸ ἕνα χρόνο, διέλυσε τώρα τὸν ἀρραβῶνα μας!

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε δεσποινίς, ὅτι δὲν ἔχω συνήθως ἁρμοδιότητα γιὰ τοὺς καυγάδες τῶν ἐρωτευμένων! Ὑποθέτω ὅμως ὁτι ἡ δική σας περίπτωσις θὰ εἶνε ἐξαιρετική!

—Ἀκριβῶς! Ὁ Χιοὺ ἐπιμένει νὰ χωρίσουμε, γιατί πιστεύει ὅτι θὰ τρελλαθῆ, καὶ γι' αὐτὸ δὲν θέλει νὰ παντρευτῆ. Μὰ ἐγὼ βρίσκω πὼς εἶνε ἀπολύτως ὑγιὴς στὸ μυαλό του!

— Γιατί λοιπὸν ἔχει αὐτὴ τὴν ἰδέα;

—Γιατὶ ὑπῆρξαν μερικοὶ τρελλοὶ στὴν οἰκογένειά του. Ὁ πατέρας του εἶνε ὁ ναύαρχος Τσάρλ Τσάντλερ. Ὁ Χιοὺ κατετάχθηκε στὸ ναυτικὸ Μὰ πέρισι παραιτήθηκε ξαφνικὰ χωρὶς κανένα φανερὸ λόγο, γιατὶ τὸν ἐπῆρε ὁ πατέρας του — ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε ἐπιμείνει νὰ τὸν κάμη ναυτικό.

— Πῶς δικαιολογήθηκε τότε ὁ ναύαρχος;

— Προφασίσθηκε ὅτι ὁ Χιοὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ διευθύνη τὸ κτῆμα τους... Αὐτὸ εἶπε ἀκόμη καὶ στὸ συνταγματάρχη Τζὼν Πούτνεϊ τὸν παλιό του φίλο, ποὺ περνάει τὸν περισσότερο καιρό του στὸν πύργο τῶν Τσάντλερ, ὅπου μένω κι' ἐγὼ προσωρινῶς.

—Κι' ὁ Χιοὺ τί εἶπε γιὰ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ μεταστροφὴ τοῦ ναυάρχου;

— Τίποτε τότε. Τώρα ὅμως λέει ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε δίκηο...

Ὁ Πουαρὸ σκέφθηκε λίγο. "Επειτα ρώτησε:

— Συνέβη, τοὺς τελευταίους μῆνες τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ στὸν πύργο ἢ στὴν περιφέρειά του;

— Μά... τὸ μόνο ποὺ θυμᾶμαι εἶνε ὅτι βρέθηκαν ἀφαγμένα μερικὰ πρόβατα ἑνὸς κτηματίου. Ὅλοι τὸ ἀπέδωσαν σ' ἐκεῖνα κακόστομος αὐτὸς δίκησι γιατὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν κακόστομος.

— Πέστε μου συμβουλεύθηκε ποτὲ ὁ ἀρραβωνιστικός σας κανένα γιατρό;

—"Οχι. Συχαίνεται τοὺς γιατροὺς. Κι' ὁ πατέρας του ἐπέμενε τοῦ συνιστᾶ ν' ἀποφεύγη αὐτοὺς τοὺς ἀγυρτοσαρλατάνους).

— Καλά δεσποινίς. Αὔριο θαρῶ στὸν πύργο

★

Ὁ πρῶτος μὲ τὸν ὁποῖο κουβέντιασε ὁ Πουαρὸ στὸν πύργο, ἦταν ὁ Πούτναμ, ἕνας ψηλὸς κι' ἀδύνατος ἄντρας μὲ διαπεραστικὰ μάτια καὶ μὲ πυκνὰ φρύδια ποὺ τὰ ζάρωνε κάπου - κάπου, ἐνῶ συγχρόνως ἔσκυβε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Καταλαβαίνω ὅτι ἡ Ντιάνα θέλει νὰ παλέψη εἶπε στὸ ντέτεκτιβ Μὰ ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ δὲν χωρεῖ καμμιὰ πάλη... Ἡ τρέλλα εἶνε κληρονομική στὴν οἰκογένεια Τσάντλερ. Παρουσιάζεται κάθε δυὸ - τρεῖς γενεές... Ὁ προσάπτπος τοῦ Χιοὺ πέθανε στὸ φρενοκομεῖο. Εἶχε πάθει μιὰ ἐπικίνδυνη μανία... Ὁ κοῦμπος ὁ Τσαρλ εἶνε ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ μοναχογυιό του. Δὲν ἔχει ἄλλον ἀπ' αὐτὸν στὸν κόσμο ἀφ' ὅτου ἡ γυναίκα του πνίγηκε σ' ἕνα

Σήκωσαν τὸ νέο καὶ τὸν μετέφεραν στὸ δωμάτιό του...

δυστύχημα μὲ βάρκα...

— Τὴν ξέρατε καλὰ τὴ μακαρίτισσα; ρώτησε ὁ Πουαρό

—"Ημαστε παιδικοὶ φίλοι "Επειτα ἐγὼ πῆγα νὰ ὑπηρετήσω στὰς Ἰνδίας. Ὅταν νύρισα τὴν βρῆκα παντρεμένη μὲ τὸν Τσάρλ ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ἀπ' τοὺς καλλίτερους φίλους μου.

— Πῶς ἀκριβῶς συνέβη ἡ ἱστορία μὲ τὰ πρόβατα;

—Ἀ τὴν ξέρετε;... "Οταν βρέθηκαν ἀφαγμένα τὰ ζῶα, ὁ Τσάρλ μπῆκε στὸ δωμάτιο του Χιοὺ καὶ τὸν βρῆκε νὰ κοιμᾶται βαρυὰ Τὰ ροῦχα του εἶχαν αἵματα. Μιὰ λεκάνη περιεῖχε νερὸ ματωμένο... Ὁ Χιοὺ δὲν θυμόταν τίποτε, ὅταν ξύπνησε. Πάντως ἀπὸ τότε γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ σκάνδαλο, ἀναγκάθηκε νὰ παραιτηθῆ ἀπ' τὸ ναυτικὸ καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ ἐδῶ στὸν πύργο ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐπιβλέπη συνεχῶς ὁ πατέρας του

★

Ὁ ναύαρχος Τσάντλερ ἦταν ἕνας γέρος μ' ἄσπρα μαλλιὰ σκυφτός, ἀλλὰ μὲ μιὰ ἔντονη λάμψη στὰ μάτια.

— Εἴμαστε οἱ τελευταῖοι Τσάντλερ εἶπε στὸν Πουαρό. "Οταν ἀραββωνιάστηκε ὁ Χιού, ἐλπίσα πὼς θὰ συνέχιζε τὴ γενιά μας Μὰ τώρα βλέπω πὼς εἶνε ἀδύνατον!... Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ ἡ Ντιάνα ἀπευθύνθηκε σ' ἐσᾶς γιὰ ἕνα ζήτημα ποὺ θὰ πρεπε νὰ μείνη οἰκογενειακὸ μυστικό μας.

— Μπορεῖτε νὰ βασίζεσθε στὴν ἐχεμύθειά μου ἀπάντησε εὐγενικὰ ὁ ντέτεκτιβ.

Κουβέντιασε λίγο ἀκόμη μὲ τὸ ναύαρχο. "Υφερε τὴ συζήτησί του στὸ δυστύχημα ποὺ εἶχε στοιχίσει τὴ ζωὴ τῆς γυναίκας του Τὸν ρώτησε πῶς εἶχε συμβῆ.

— Εἴχαμε βγῆ περίπατο στὴ θάλασσα, ἡ Κάρολυν κι' ἐγὼ, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Δὲν ξέρω πῶς ἀναποδογυρίστηκε ἡ βάρκα μας. Σὲ δυὸ μέρες βρήκαν τὸ πτῶμα της στὴν ἀκρογιαλιά. Τὴν κλάψαμε τότε ὅλοι...

— Τὴν ἤξερε καλὰ ὁ συνταγματάρχης Πούτναμ;

—'Ασφαλῶς! Πιστεύω μάλιστα πὼς τὴν ἀγαποῦσε στὰ νειάτα του. Γι' αὐτὸ ἴσως δὲν παντρεύθηκε ποτέ, ὅταν ἐγὼ φάνηκα πιὸ τυχερὸς καὶ τοῦ τὴν πῆρα.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Πουαρὸ συνήντησε στὸν κῆπο τὸν Χιοὺ Τσάντλερ, ἕνα νερὸ παλληκάρι μὲ ἀθλητικὸ σῶμα.

—"Εχει ἄδικο νὰ μὴ τὸ πιστεύη ἡ Ντιάνα τοῦ εἶπε ὁ νέος. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τρελλαίνομαι λίγο - λίγο!... Τὶς νύχτες βλέπω ὄνειρα φρικτά... "Οταν ξυπνῶ, ὁ λαιμός μου εἶνε ξερὸς κι' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ πιῶ νερό... δὲν μπορῶ νὰ καταπιῶ.. "Εχω τὴν τρέλλα στὸ αἷμα μου κληρονομική! Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ἀνακάλυψα ἐγκαίρως πρὶν παντρευτῶ καὶ φέρω στὸν κόσμο παιδιά... Ἡ Ντιάνα θὰ εὐτυχήση μὲ κάποιον ἄλλον! Τῆς ἔχω ἄλλωστε ἀφίσει μὲ τὴ διαθήκη μου τὴν περιουσία ποὺ κληρονόμησα ἀπ' τὴ μητέρα μου.

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του.

— Δέν ἀντέχω πιά! βόγγησε. Ξέρω πὼς ἔχω μέσα μου κάτι ποὺ μὲ μεταβάλλει κάθε τόσο σ' ἕνα λυσσασμένο θηρίο... ποὺ δίψιασι γιὰ αἷμα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πιῆ νερό! Θὰ μάθατε βέβαια γιὰ τὰ σφαγμένα πρόβατα.... Μιὰ ἄλλη φορὰ ὁ παπαγάλος μας βρέθηκε στὴν κάμαρά μου μὲ τὸ λαιμὸ κομμένο. Ἐνῶ ἤμουν ἀναίσθητος δίπλα του μ' ἕνα ματωμένο ξυράφι στὸ χέρι!..

—Παίρνετε κανένα φάρμακο; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ.

—"Οχι Εἶνε περιττό!...

—Ὑποφέρει κανεὶς στὸ σπίτι σας ἀπ' τὰ μάτια του;

— Ναί, ὁ πατέρας μου. Μὰ τί σημασία ἔχει αὐτό;...

Ὁ Πουαρὸ δὲν ἀπάντησε. Σκέφθηκε λίγο κι' ἔπειτα εἶπε:

— Ἐλέπω πὼς ἔχετε κοπὴ λίγο μὲ τὸ ξυράφι στὸ σανόνι...

— Ναί μοῦ συμβαίνει συχνὰ γιατὶ εἶμαι ἐκνευριομένος. Ἔχω ἐξ ἄλλου κάτι σὰν φαγοῦρα στὸ πρόσωπο ποὺ κάνει δύσκολώτερο τὸ ξύρισμα.

— Πρέπει νὰ μετακειριζεσθε μιὰ κρέμα γιὰ νὰ μαλακώνη τὶς τρίχες σας

—"Εχω μιὰ Μοῦ τὴν ἀνόρασε ὁ πατέρας μου...

★

"Οταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Πουαρὸ βρέθηκε μόνος μὲ τὴ Ντιάνα τῆς εἶπε:

— Δὲν ξέρω δεσποινίς ἂν ὁ ἀρραβωνιαστικός σας εἶνε τρελλὸς ἢ ὄχι Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ βρῆ μόνον ἕνας ψυχίατρος.... Ἡ δική μου ἀποστολὴ ἐδῶ εἶνε ἄλλη: Πρέπει νὰ ἐμποδίσω μιὰ δολοφονία!

Δὲν θέλησε νὰ δώση περισσότερες ἐξηγήσεις. Ἀνέβηκε ἔπειτα στὴν κάμαρα τοῦ Χιού, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς κι' ἔκαμε μιὰ σύντομη ἔρευνα. Κατόπιν πῆγε μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὴ γειτονικὴ πόλι ὅπου εἶχε ἕνα φίλο χημικό, Γύρισε ἀργὰ τὴ νύχτα στὸν πύργο.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἑνωρὶς τὸν ξύπνησαν δυνατὰ κτυπήματα στὴν πόρτα του Ἄνοιξε κι' εἶδε τὸν Πούτναμ καὶ τὸ ναύαρχο

—Ἐλᾶτε μαζί μας σᾶς παρακαλῶ! τοῦ εἶπε ὁ συνταγματάρχης φανερὰ ταραγμένος

Ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας τῆς Ντιάνας, ἦταν πεσμένος ὁ Χιού ἀνείσθητος. Ἔσφιγνε στὸ χέρι του ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι βαμμένο στὸ αἷμα!

—Θεέ μου! φώνεξε ὁ Πουαρό.

—"Οχι ἡ μὶς Ντιάνα δὲν ἔπαθε τίποτε. ἐξήγησε ὁ Πούτναμ. Τὸ αἷμα εἶνε μιᾶς γάτας, ποὺ τὴ βρήκαμε σφαγμένη στὸ χώλ...

Ὁ ντέτεκτιβ κτύπησε τὴν πόρτα τῆς κοπέλλας καὶ τῆς φώναξε ν' ἀνοίξη. Ἐκείνη φάνηκε στὸ κατῶφλι τρομαγμένη

—Ὁ Χιού!... τρύλισε Αὐτὸς λοιπὸν προσπαθοῦσε ν' ἀνοιξη τὴν πόρτα μου:... Ρουθούνιζε ἀπ' ἔξω, σὰν θηρίο!.... Ὦ θεέ μου!...

Σήκωσαν τὸ νέο καὶ τὸν μετέφεραν στὸ δωμάτιό του. Σὲ λίγο συνῆλθε. Ἐπέμεινε τότε νὰ μάθη τί εἶχε συμβῆ. Ἀναγκάσθηκαν νὰ τοῦ τὰ ποῦν ὅλα. Ἔγινε χλωμὸς σὰν πεθαμένος. Πῆρε ἀπ' τὸ συρτάρι του ἕνα πιστόλι καὶ τὸ πλησίασε στὸ μηλίγγι του Μὰ ὁ Πουαρὸ πρόλαβε νὰ τοῦ κρατήση τὸ χέρι

— Ὄχι, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' αὐτοκτονήσετε, τοῦ εἶπε ἡσυχα Δὲν εἶσθε τρελλός! Δὲν σκοτώσατε σεῖς τὰ πρόβατα, οὔτε τὸν πεσπεγάλο, οὔτε τὴ γάτα!

—'Αλλὰ ποιὸς τὰ σκότωσε;

— Κάποιος ποὺ ἤθελε νὰ σᾶς πείση πὼς εἶσθε τρελλός! Σᾶς ἔδινε κάθε φορὰ ἕνα δυνατὸ ναρκωτικὸ καὶ σᾶς ἔβαζε κατόπιν στὸ χέρι ἕνα ματωμένο μαχαίρι ἢ ξυράφι...

»Μέσα στὴν κρέμα τοῦ ξυρίσματός σας βρῆκα ἀρκετὴ ποσότητα μπελλαντόνας. Τὸ φάρμακο αὐτὸ σᾶς προκαλοῦσε φαγοῦρα. Ἔτσι κοβόσουτε στὸ ξύρισμα, κι' ἡ μπελλαντόνα εἰσχωροῦσε συνεχῶς στὸ αἷμα σας. Αὐτὴ σᾶς προκαλοῦσε τὰ ὄνειρα τὰ παραισθήσεις, τὴ στεγνότητα τοῦ λαιμοῦ, τὴ δυσκολία στὴν κατάποσι...

Ὁ Πουαρὸ γύρισε στὸν Πούτναμ καὶ πρόσθεσε:

— Πρέπει νὰσστε ὑποπτευθῆ ὅτι ὁ Χιού ἦταν παιδί σας! Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἴπατε;

— Μά... δὲν τόξερα... πρόφερε ἐκεῖνος ξεροκατοπίνοντας. Ἡ Κάρολυν κι' ἐγώ... εἴχαμε κάνει μιὰ τρέλλα... μὰ δὲν μοῦ εἶπε ποτὲ ὅτι ὁ Χιού ἦταν νυιός μου!

—Ὁ Τσὰρλ Τσάντλερ ὅμως τὸ μάντεψε! Εἶδε ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ συνήθιζε νὰ ζαρώνη τὰ φρύδια του καὶ νὰ γέρνη τὸ κεφάλι του μπροστὰ ὅπως ἐσεῖς! Φαίνεται πὼς ἐξανάγκασε τότε τὴ γυναίκα του νὰ ὁμολογήση... κι' ἔπειτα τὴν ἔπνιξε! Κατόπιν ἔστρεψε τὸ μίσος του ἐναντίον τοῦ Χιού Προσπάθησε νὰ τὸν πείση σιγὰ- σιγὰ πὼς ἦταν τρελλὸς γιὰ νὰ τὸν σπρώξη στὴν αὐτοκτονία... Οἱ ὑποψιες ἐναντίον του μοῦ γεννήθηκαν ἀφ' ὅτου ἔμαθε πὼς δὲν τὸν ἄφινε νὰ συμβουλευθῆ ἕνα γιατρὸ — πρᾶγμα ἀφύσικο γιὰ ἕνα πατέρα.— γιατὶ ὁ γιατρὸς θὰ ἐξακρίβωνε πὼς δὲν ἦταν τρελλὸς ὁ νέος.

Ὁ ναύαρχος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του. Πῆρε τὸ πιστόλι τοῦ Χιού καὶ εἶπε ἥσυχα:

— Εἶνε ἀνοησίες ὅλ' αὐτά! Πηγαίνω τώρα νὰ κυνηγήσω κουνέλια...

Βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ δοκιμάση κανεὶς νὰ τὸν ἐμποδίση.

Σὲ λίγο, ἀκούσθηκε ἕνας πυροβολισμὸς ἀπ' τὸ πάρκο. Ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῶν Τσάντλερ δὲν ὑπῆρχε πιά...

ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

Ἔπειτα ἀπὸ 40.000 αἰῶνες

Τώρα μόλις ἀνακαλύφθηκε μιὰ ἔκρηξις ποὺ εἶχε συμβῆ... πρὸ 4.000.000 ἐτῶν! Πρόκειται γιὰ μιὰ τρομακτικὴ ἀτομικὴ διάσπασι, ποὺ ἔκαμε ἕνα μακρυνὸ ἀστρο τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κύκνου νὰ μεταβληθῆ σὲ μιὰ διάπυρη μᾶζα μ' ἐκτυφλωτικὴ λάμψι. Τὸ ἀστρο αὐτὸ εἶνε τώρα 4.000 φορὲς πιὸ λαμπρὸ ἀπ' τὸ λαμπρότερο οὐρανίο σῶμα ποὺ φαίνεται μὲ γυμνὸ μάτι. "Αν βρισκόταν στὴν ἀπόστασι τοῦ Ἡλίου, θἄκε στὴν ἀπόστασι 2.000.000 φορὲς περισσότερη ἀπ' αὐτὸν 'Αλλ' ἀπέχει ἀπ' αὐτὸν ἀπ' τὴ Γῆ ὥστε τὸ φῶς του χρειάζεται 4.000.000 χρόνια γιὰ νὰ φτάση ὡς ἐμᾶς Γι' αὐτὸ οἱ ἀστρονόμοι πληροφορήθηκαν τώρα μόλις τὴν ἔκρηξι ποὺ τὸ ἀναστάτωσε πρὸ 40.000 αἰώνων.

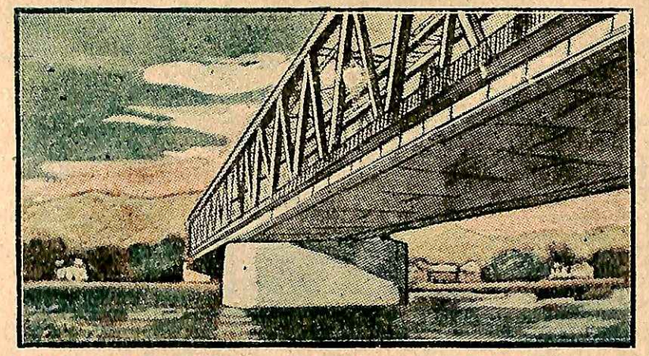

Τὸ ἕνατο σφάλμα τοῦ Γερμανικοῦ Ἐπιτελείου ἦταν ἡ ἐπίθεσις τῶν Ἀρδεννῶν κατὰ τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1944. Μία ἐπίθεσις χωρὶς ἐλπίδα ἐπιτυχίας...

Τὰ 10 σφάλματα τοῦ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ

Μιὰ ἔκδεσις τοῦ στρατηγοῦ Μάρσαλ

ΠΩΣ οἱ Σύμμαχοι κέρδισαν τὸν πόλεμο; "Η καλύτερα πῶς τὸν ἔχασαν οἱ Γερμανοί;

Ὁ σημερινὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στρατηγὸς Μάρσαλ, ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ Ἐπιτελείου κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, προσπάθησε σὲ μιὰ σειρὰ παρατηρήσεων νὰ καταδείξη ποιὰ ἦσαν τὰ βασικὰ σφάλματα, ποὺ ὡδήγησαν τὸν "Αξονα στὴν ἥττα. Τὶς παρατηρήσεις του αὐτὲς τὶς βάσισε κυρίως στὶς ἐκθέσεις τῶν Ἀμερικανῶν διοικητῶν μεγάλων μονάδων, ποὺ, κατ' ἐντολήν του, ἀπηυθύνθησαν στοὺς κυριωτέρους μεταξὺ τῶν Γερμανῶν στρατηγῶν καὶ συνέλεξαν ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες πάνω σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο.

Φυσικά, δὲν ἦσαν αὐτὰ τὰ σφάλματα ποὺ ἔδωκαν στοὺς Συμμάχους τὴ νίκη. Ἀλλ' οἱ Σύμμαχοι ἐπωφελήθηκαν ἀπὸ τὰ σφάλματα τῶν ἀντιπάλων των καὶ τὸ γεγονὸς αὐτό, συνδυαζόμενο μὲ τὴν ἀναμφισβήτητη ὑπεροχὴ τῶν σχεδίων των ἀπέναντι τῶν γερμανικῶν, ἐξησφάλισε τὴ νίκη στὶς συναισπισμένες δυνάμεις τῶν ἐλευθέρων λαῶν.

Κατὰ τὸ στρατηγὸ Μάρσαλ τὰ δέκα βασικὰ σφάλματα τοῦ γερμανικοῦ ἐπιτελείου ἦσαν τὰ ἀκόλουθα:

Πρῶτον σφάλμα: Ἔλλειψις γενικοῦ σχεδίου.

Κατὰ τὴν ἔναρξι τοῦ πολέμου δὲν ὑπῆρχε συνδεδυασμένο γενικὸ σχέδιο μεταξὺ τῶν χωρῶν τοῦ "Αξονος. Καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα γεγονότα ἀπέδειξαν ὅτι, ἀκόμη καὶ ὅταν ὑπῆρχε ἕνα κοινὸ σχέδιο ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τακτικῆς, οὐδέποτε ἡ Γερμανία, ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἰαπωνία συνεφώνησαν ἐπὶ μιᾶς κοινῆς στρατηγικῆς. Ἡ Γερμανία ἐπτέθη ἐναντίον τῆς Πολωνίας ἀπὸ δική της πρωτοβουλία καὶ ἔβεσε τοὺς συμμάχους της μπροστὰ σ' ἕνα τετελεσμένο γεγονός. Ἡ Ἰταλία ἄρχισε ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκήρυξε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Γαλλίας, λίγο προτοῦ ἡ τελευταία αὐτὴ δύναμις συνθηκολογήση, μολονότι ἡ ἐκλεγεῖσα σιγμὴ δὲν ἐκρίθη διόλου κατάλληλος ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτη διοίκησι τῶν Γερμανικῶν Ἐνόπλων δυνάμεων. Ἡ Ἰαπωνία, τέλος, ἔκαμε τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ Πὴρλ Χάρμπορ, χωρὶς νὰ ζητήση τὴν προηγουμένη ἔγκρισι τῶν δύο συμμάχων της. Ἀργότερα, ἐξ ἄλλου, ἡ Γερμανία ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Ρωσσίας, χωρὶς νὰ λάβη ὑπ' ὄψιν της τὶς ἀπασχολήσεις τῶν δύο συμμάχων της. Μὲ λίγα λόγια καθεμιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς χῶρες τοῦ Τριμεροῦς ἔκανε τὸν πόλεμο κατὰ τὸ δικό της τρόπο, ἀκολουθώντας τὰ δικά της φιλόδοξα σχέδια καὶ φροντίζοντος μόνο νὰ μὴν ἐνοχληθῆ ἀπὸ τοὺς δύο ἄλλους συνεταίρους της κατὰ τὴ διανομὴ τῆς λείας... μετὰ τὴ νίκη.

Δεύτερο σφάλμα: Ὁ Χίτλερ γίνεται ἀλάθητος.

Οἱ ἀστραπιαῖες νίκες τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ πολέμου στὴν Πολωνία, τὴ Γαλλία καὶ τὴ Νορβηγία, ποὺ εἶχαν πραγματοποιηθῆ ὅλες σύμφωνα μὲ τὶς προσωπικὲς διαταγὲς τοῦ Χίτλερ, ὁ ὁποῖος, στὶς περιπτώσεις αὐτές, δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του τὶς γνῶμες τῶν σωφρονεστέρων μεταξὺ τῶν στρατηγῶν τοῦ γερμανικοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, ἐδημιούργησαν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ Φύρερ ἦταν ἀλάθητος. Κανεὶς πιὰ δὲν τολμοῦσε ν' ἀμφισβητήση τὴν ὀρθότητα τῶν ἀποφάσεών του. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ διεύθυνσις τοῦ πολέμου περιῆλθε στὰ χέρια τοῦ «πεφωτισμένου» τέως δεκανέως.

Τρίτον σφάλμα: Ὁ μοιραῖος διστάγμὸς τῆς Δουνκέρκης.

Τὸ τρίτον σφάλμα ἦταν ἡ Δουνκέρκη. Ἀλλ' ἡ Ἀνωτάτη Γερμανικὴ Διοίκησις τὸ ἀντελήφθη μόνον ἀφοῦ, τὴν κατάρρευσι τῆς Γαλλίας, δὲν ἐπακολούθησε ἡ συνθηκολόγησις τῆς Ἀγγλίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Χίτλερ ὑπελόγιζε. "Εγινε τότε σκέψις γιὰ μιὰ ἐπίθεσι ἐναντίον τῶν ἀγγλικῶν νήσων. "Αν αὐτὴ ἡ ἐπίθεσις γινόταν ἀμέσως μετὰ τὴν Δουνκέρκη, ὅτε ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς εἶχε διαβῆ καὶ πάλιν τὴ Μάγχη, ἀφήνοντας πίσω του ὅλο τὸ πολεμικὸ ὑλικό του, οἱ ἐλπίδες ἐπιτυχίας αὐτῆς τῆς ἐπιθέσεως θὰ ἦσαν πολὺ μεγάλες. Ἀντίθετα, ὁ Χίτλερ, σύμφωνα μὲ ἕναν κλασσικὸ στρατηγικὸ κανόνα, ποὺ, ὡστόσο, ἐπρόκειτο νὰ ξεχάση ἀργότερα στὸ Στάλινγκραντ, φοβήθηκε γιὰ τὸ ἀριστερό τοῦ στρατοῦ του καὶ δὲν τόλμησε νὰ προχωρήση πέραν ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Μάγχης. Καὶ, μόνο στὶς 2 Ἰουλίου 1940, ἄρχισε νὰ ἐπεξεργάζεται τὸ σχέδιο ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας.

Τέταρτον σφάλμα: Ἡ ἀεροπορικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ Λονδίνου.

Ὁ στρατάρχης Κάιτελ ἐδήλωσε ὅτι ὁ στρατὸς ἦταν σὲ θέσι ν' ἀναλάβη τὴν ἐπίθεσι, ἀλλ' ὅτι οἱ ἐναέριες δυνάμεις τοῦ φαίνονταν ἀνεπαρκεῖς. Ἐξ ἄλλου, εἶχε ἀρχίσει ν' ἀντιλαμβάνεται πόσον πολύτιμος χρόνος εἶχε χαθῆ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ὑποχωρήσεως τῆς Δουνκέρκης καὶ ἐπὶ πλέον φοβόταν τὸν ἀγγλικὸ στόλο. Γι' αὐτό, ἀποφάσισε νὰ περιορισθῆ σὲ μερικὰ προκαταρκτικὰ μέτρα καὶ διάταξε τὴν ἔναρξι κατὰ τὸ Σεπτέμβριο τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιθέσεων ἐναντίον τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν παρακτίων πόλεων. Ἀλλ' οἱ σοβαρώτατες ἀπώλειες ποὺ ὑφίστατο ἡ Λουφτβάφφε τὸν ἔκαμαν νὰ καταλήξη στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐπίθεσις ἦταν ἀδύνατη γι' αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ ἐπιφυλάχθηκε νὰ προσδιορίση ἀργότερα τὴν κατάλληλη ἐποχή.

Πέμπτον σφάλμα. Ὁ δίμετωπος πόλεμος.— Τὸ πέμπτον σφάλμα ἦταν ἡ ἀπόφασις τῆς ἑκστρατείας ἐναντίον τῆς Ρωσσίας. Ἐπηρεασμένος προφανῶς ἀπὸ τὴν ἀδιάλειπτα τῆς διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου τῆς Ρωσσίας ἐναντίον τῆς Φινλανδίας καὶ φλεγόμενος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ φτάση τὸ συντομώτερο στὸ σιτοβολῶνα τῆς Οὐκρανίας, ὁ Χίτλερ ἐπετέθη ἐναντίον τῆς Ρωσσίας, παρὰ τὴν ἀντίθεση γνώμη τοῦ γερμανικοῦ στρατηγείου, ποὺ ὑπεγράμμιζε τοὺς κινδύνους ἑνὸς διμετώπου πολέμου. Ἀλλά, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ὁ Χίτλερ δὲν προέβλεψε τὸ ρωσσικὸ χειμῶνα, βέβαιος ὅτι ἡ ρωσσικὴ ἐκστρατεία θὰ ἐτερματίζετο ἐντὸς τοῦ φθινοπώρου. "Οταν τὰ γερμανικὰ στρατεύματα, ποὺ εἶχαν ἐξαντληθῆ ἔπειτα ἀπὸ τὶς φονικὲς μάχες τῆς Βιάσμα. Βρέθηκαν μπροστὰ στὴ Μόσχα, δὲν εἶχαν τὴν ἀπαιτουμένη προπαρασκευὴ οὔτε γιὰ μιὰ χειμερινὴ ἐκστρατεία, οὔτε γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν πάγων, οὔτε γιὰ τὴν ἀπόκρουσι μιᾶς ρωσσικῆς ἀντεπιθέσεως. Στὴν ἔκθεσί της, ἡ Ἀνωτάτη Διοίκησις τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ ὑπεσημείωνε τὴν ἑβδομάδα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1941, ὡς τὸ «σταυρικὸν σημεῖον» ὅλου τοῦ πολέμου. Ὁ Χίτλερ ἀπάντησε σ' αὐτὴ τὴν ἔκθεσι, ἀντικαθιστώντας τὸν στρατηγὸ φὸν Μπράουχιτς καὶ ἀναλαμβάνοντας αὐτὸς προσώπως τὴν ἀνωτάτη διοίκησι τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ.

"Εκτο σφάλμα: Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Χίτλερ στὸ Στάλινγκραντ.

Τὸ ἕκτο σφάλμα βαρύνει καθ' ὁλοκληρίαν τὸν Χίτλερ, ποὺ ἦταν πιὰ ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ. Τὸ σφάλμα αὐτὸ εἶνε ἡ μάχη τοῦ Στάλινγκραντ. Ἀντὶ νὰ ἐπιτεθῆ ἀπὸ Βορρᾶ ἐναντίον τῶν ρωσσικῶν δυνάμεων, ὅπως συμβούλευε τὸ Ἐπιτελεῖον του, διάταξε μιὰ ἐπίθεσι πρὸς νότον μὲ σκοπὸ νὰ ἐκδιώξη τοὺς Ρώσσους ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν ζωτικῶν βιομηχανιῶν τους καὶ τὰ μεταλλεῖα τοῦ Καυκάσου, νὰ διασχίση κατόπιν τὸ Βόλγα καὶ νὰ φτάση στὶς πηγὲς τῶν πετρελαίων. Ἀλλά, πιθανώτατα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄμεσο σκοπό, τὸν προσεῖλκυε ἐπίσης τὸ ναπολεόντειο ὄνειρο μιᾶς κατακτήσεως τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν, ποὺ θὰ τὸ πραγματοποιοῦσε μὲ μιὰ γιγαντιαία ἐπιχείρησι «κλὰμπ», ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος διὰ μέσου τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Περσίας καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο διὰ μέσου τῆς Βορείου Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀραβίας. "Οταν κατόπιν χάθηκε ἡ μάχη τοῦ Στάλινγκραντ, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Χίτλερ νὰ κρατήση μὲ κάθε θυσία τὴν πόλι εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξολόθρευσι ὁλοκλήρου τῆς ἔκτης στρατιᾶς.

Ἕβδομο σφάλμα: Μία ἀπόφασις ποὺ δὲν εἶχε προβλεφθῆ.

Τὸ ἕβδομο σφάλμα εἶνε ὅτι δὲν εἶχε προβλεφθῆ — σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάτι τὸ ἀδύνατο — ἡ συμμαχικὴ ἀπόβασις στὴ Βόρειο Ἀφρική. Μόνον ὁ Κέσερλινγκ ἐβλήμωσεν ὅτι εἶχε προβλέψει ἕνα παρόμοιο ἐνδεχόμενο.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με παροιμία

(Πέντε λέξεις τοῦ σταυρολέξου αὐτοῦ, οἱ μόνες ποὺ δὲν ἐπεξηγοῦμε κατωτέρω, σχηματίζουν μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία).

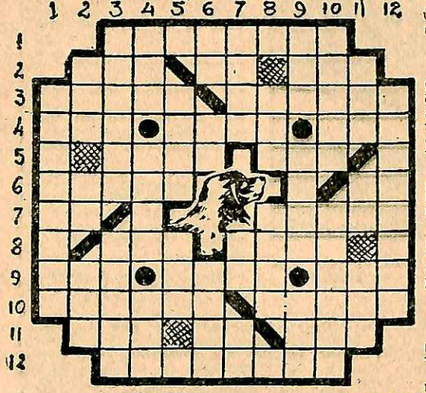

ΟΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἡ τρίτη λέξις τῆς παροιμίας.
2) Γαλλικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα.– Τὰ πρωτομαθαίνει κανεὶς στὸ σχολεῖο.– Ἡ τετάρτη λέξις τῆς παροιμίας μας.
3) Ἀλλοιμονο ὅταν πονέσῃ.– Χρεμαστὰ κρεββάτια χρησιμοποιούμενα στὴν ἐξοχή.
4) Εὐγενικὸ ζῶο –Κατοικῶ κάπου – Χρονικὸ ἐπίρρημα.
5) Τουρκικὸ ἐπιφώνημα.– Καλύπτει μέρος τοῦ εἰκοσιτετραώρου
6) Νησὶ τῆς Δωδεκανήσου.– Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.)
7) Τροπικὸν ἐπίρρημα – Ἐκθρὸς τῆς ὑγείας.
8) Πρῶτο συνθετικὸ ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὸν ἀριθμὸ 3 – Γλύκισμα (ξεν.)
9) Πρόθεσις – Ἀνθρακοφόρος περιοχὴ τῆς Δ. Γερμανίας.–Τὸ σύνολον τῶν περιεχομένων ἑνὸς περιοδικοῦ
10) Ἑλληνικὸν πέλαγος.– Εὐνόητος (δημ.)
11) Ὑπουργεῖον (ἀρχικά).– Ἄρθρο (δοτ.)– Δηλητήριον
12) Προέρχεται ἀπὸ ἕνα νησὶ τοῦ Αἰγαίου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἡ τελευταία λέξις τῆς παροιμίας μας
2) Ὅρος τοῦ πόκερ.– Δηλώνει συγκατάβασιν – Ἡ δευτέρα λέξις τῆς παροιμίας μας.
3) Ὑπάρχει σ' ἕνα γεωμετρικὸ σχῆμα (γεν.)– Μερικές
4) Στρατιωτικὸ περαγγελμα. – Γκραίης.... : Ἀηδόνι τῆς ὀθόνης τοῦ ἐσθύσε ὑπὸ τραγικὲς συνθῆκες – Τελικὸς σύνδεσμος
5) Ταινία ἀπὸ δέρμα.– Πρῶτο συνθετικὸ ποὺ φανερώνει ὁμοιότητα.
6) Νότα τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς – Ἀριθμητικὸν – Πρόθεσις.
7) Ρωσσικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα – Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους ὁμοίωμα τοῦ σώματος ποὺ ἐπιζοῦσε μετὰ τὸν θάνατο – Ἀποτελοῦν θρησκευτικὴ τροφή (καθ.)
8) Ὁ γενάρχης τῶν Ἰώνων.– Κυματοειδὴς ἀπόχρωσις τοῦ ξύλου
9) Τοπικὸν ἐπίρρημα – Παιδιὰ (καθ.)– Περισσότερο (δηλοτ.)
10) Ἀρτιακτικὸ πτηνό. – Ἡ πρώτη λέξις τῆς παροιμίας μας
11) Μικρὸς στὴν ἡλικία (κλητ.)– Ἄρθρο – Ἄρθρο ἰσπανικὸ ἢ νότα ἀντεστραμμένη
12) Διασκευίζεται τρόφιμα στὸ λόχο

Δ.

Κλιμακωτὲς λέξεις

Συμπλήρωσε μὲ γράμματα τὰ λευκὰ τετραγωνίδια κατὰ τρόπον ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν ὁριζοντίως λέξεις ποὺ ν' ἀντιστοιχοῦνται στὶς κάτωθι ἐξηνήσεις:

1) Μηχάνημα ὁ προορισμὸς τοῦ ὁποίου εἶνε νὰ μεταδίδῃ κίνησιν.
2) Σπίτια καὶ οἰκόπεδα
3) Μεγάλος Γάλλος τραγικὸς ποιητὴς
4) Ἡ πλάκα πάνω στὴν ὁποία γράφουν οἱ μικροὶ μαθηταί (καθ.)
5) Ἂν καὶ ἄψυχη δίνει συχνὰ πολύτιμες πληροφορίες.
6) Μᾶς τὸ δίνει τὸ γάλα
7) Μάρκα αὐτοκινήτων ὑπερπολυτελείας (δυὸ ταιριάζουν).

Συμβολικὰ πουλιὰ

Τὰ παρακάτω πουλιὰ θεωροῦνται σύμβολα τῶν ἰδιοτήτων ποὺ ἀναφέρονται ἐν συνεχείᾳ ἀλλὰ ὄχι μὲ τὴν ἰδιὰ σειρά. Μπορεῖτε νὰ συσχετίσετε κάθε πουλὶ μὲ τὴν ἀντίστοιχη ἰδιότητα;

1) Ἀετός. 2) Στρουθοκάμηλος. 3) Νυκτερίδα 4) Περιστέρι. 5) Κύκνος. 6) Παγώνι. 7) Κόρακας.

α΄.) Ἡλιθιότης β΄.) Καμακοτυχία. γ΄.) Χάρις. δ΄.) Τυφλότης ε΄.) Ματαιοδοξία στ΄.) Ἀθωότης. ζ΄.) Μεγαλοπρέπεια.

Ἐρωτήσεις

1) Ποιὰ ἦταν ἡ ἀγαπημένη τοῦ ναυάρχου Νέλσονος;
2) Ποιὸ πρόσωπο ἔμεινε περισσότερα χρόνια στὸν ἀγγλικὸ θρόνο;
3) Ποῦ ἔμενε ὁ Σέρλοκ Χόλμς;
4) Σὲ ποιὰ σπορὰ ἀπονέμεται ὡς ἔπαθλο τὸ Κυπελλον Ντέιβις;

Λαβύρινθος

Βοηθῆστε αὐτὰ τὰ 3 δυστυχισμένα γατάκια ποὺ κρυώνουν φοβερὰ νὰ φτάσουν τὰ γαντάκια τους ποὺ βρίσκονται στὴν κάτω δεξιὰ γωνιὰ τοῦ σχεδίου μας.

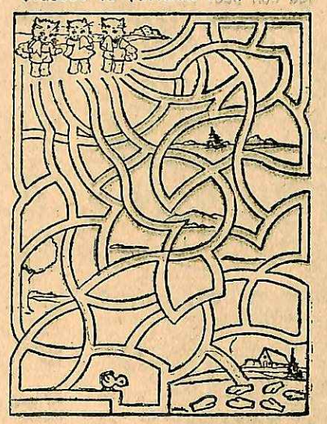

Τὸ παιγνιδάκι αὐτὸ παίζεται καὶ ἀπὸ πολλοὺς παῖκτες συγχρόνως. Νικητὴς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀνακαλύψῃ πρῶτος τὸν μοναδικὸ δρόμο ποὺ θὰ τὸν φέρῃ στὸ ζητούμενο τέρμα.

Ἡ ταχύτης τοῦ αὐτοκινήτου

Ἕνας σωφὲρ ἔκαμε μιὰ διαδρομὴ 90 χιλιομέτρων μὲ ἐπιστροφὴ σὲ 4½ ὥρες. Ὅταν πήγαινε ἔτρεχε μὲ 60 χιλιόμετρα τὴν ὥρα Πόσο πρέπει νὰ τρέχῃ στὸ γυρισμό ;

Γύρω ἀπ' τὸν κόσμο

1) Τί καιρὸς πρεμπνύεται ὅταν ἀνεβαίνῃ τὸ βαρόμετρο ;
2) Ἕνας κρῦος καὶ ξέρος χειμῶνας εἶνε ὑγιεινότερος ἀπὸ ἕνα ἤπιο καὶ ὑγρό ;
3) Τί κάνει νὰ σκάζουν οἱ ὑδρορωλῆνες ἢ παγωνιὰ ἢ τὸ λυώσιμο τῶν πάγων ;
4) Τὰ χαλάζι εἶνε παγωμένες σταγόνες βροχῆς ;

Τονόγριφος

Συχνὰ κάτω εἶνε στρωμένο
καὶ πατιέται τὸ καϋμένο
μ' ἄδικα τόνο σηκώνει
τὸ κακό του μεγαλώνει.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 70

Τὸ παραμυθάκι σας

Ἡ εὐτυχία

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνας ἄρχοντας χάρισε στὸ παιδί του ἕνα χτῆμα καὶ τοῦ εἶπε :

— Πάρε αὐτὸ τὸ χτῆμα καὶ νὰ ζῇς ὅπως ἐγώ, γιὰ νὰ περάσῃς εὐτυχισμένη τὴ ζωή σου.

Τὸ παλληκάρι πῆρε τὸ χτῆμα κι' ἄρχισε νὰ ζῇ μὲ γλέντια καὶ χαρές.

«Ὁ πατέρας μοῦ εἶπε, ἔλεγε, νὰ ζῶ ὅπως αὐτός. Αὐτὸς ὅμως ζῇ ὅπως τοῦ ἀρέσει. Θὰ τὸν μιμηθῶ λοιπὸν κι ἐγὼ καὶ θὰ ζῶ ὅπως μοῦ ἀρέσει».

Ἔτσι πέρασαν δέκα χρόνια. Ὁ νέος πούλησε τέλος τὸ χτῆμα, ἔφαγε ὅλα τὰ λεφτὰ κι' ἔμεινε χωρὶς πεντάρα. Τότε γύρισε στὸν πατέρα του καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ ζήτησε συγχώρεσι. Μὰ ὁ γέρος δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια.

Σὰν εἶδε ὅτι δὲν κατάφερε νὰ συγκινήσῃ τὸν πατέρα του ὁ νέος τοῦ λέει :

— Ἀφοῦ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θελεις νὰ μοῦ χαρίσῃς τίποτε γιατί μοῦ ἔκανες ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια τὸ ὥρο ἐκεῖνο ποὺ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τὴς καταστροφῆς μου ; Ὅλες οἱ χαρὲς ποὺ γνώρισα στὰ χρόνια αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτα μπροστὰ στὶς δυστυχίες ποὺ τραβάω τώρα. Ποιὸς ὅμως φταίει ; Ἐσύ ! Ἐσὺ μοῦ εἶπες νὰ περάσω τὴ ζωὴ εὐτυχισμένη ὅπως ἔκανες κι' ἐσύ. Ἔσυ πέρασες τὴ ζωή σου γλεντῶντας κι' ἐγὼ σὲ μιμήθηκα. Ἀλλ' ἐνῶ ἐσὺ εἶχες ὅλα τὰ μέσα γιὰ μιὰ τέτοια ζωή, ἐγὼ δὲν τὰ εἶχα. Εἶσαι λοιπὸν ὁ ἐχθρός μου καὶ σὲ μισῶ, γιατί μὲ γέλασες...

Σὲ λίγο ὁ πατέρας ἔκανε τὸ ἴδιο δῶρο καὶ στὸ δεύτερο παιδί του. Αὐτὸ ὅμως ἐπειδὴ ἤξερε τί ἔπαθε ὁ ἀδελφός του, πῆρε τὸ δῶρο καὶ σκέφθηκε νὰ διπλασιάσῃ τὴν περιουσία του Πολεμοῦσε ν' ἀποχτήσῃ καινούργιο χτῆμα, ὅμοια μ' αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ πατέρας του, μὰ δὲν τὰ κατάφερνε.

Τότε πῆγε νὰ συμβουλευτῇ τὸν πατέρα του.

Αὐτὸς ὅμως δὲν τοῦ εἶπε τίποτε.

Ὁ νέος νόμισε ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τοῦ πῇ τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας καὶ κύτταξε νὰ βρῇ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὁ πατέρας του εἶχε γίνει πλούσιος. Καὶ νόμισε ὅτι ὁ γέρος εἶχε πλουτίσει μὲ φιλαργυρία καὶ στερήσεις. Μόζευε, μάζευε λοιπὸν κι' ὅλο τοῦ φαινόντουσαν λίγα. Ἔτσι πέρασε τὴ ζωή του μὲ στερήσεις. Στὸ τέλος ἔγινε ἕνας πλεονέκτης, ἀνακατεύτηκε σὲ ὕποπτες ἐπιχειρήσεις καὶ μιὰ μέρα ἔχασε ὅλη του τὴν περιουσία.

Σὲ λίγο πάλι ὁ πατέρας χάρισε ἕνα χτῆμα καὶ στὸ τρίτο του παιδὶ καὶ τοῦ εἶπε : «Νὰ ζῇς ὅπως ἐγὼ γιὰ νὰ εὐτυχήσῃς».

Χαρούμενο τὸ παιδὶ σκέφτηκε καὶ ζύγισε καλὰ τὰ λόγια τοῦ πατέρα του, ὅπως ἐπίσης τὸν ἔκανε νὰ σκεφθῇ πολὺ κι' ἡ τύχη τῶν ἄλλων δύο ἀδελφῶν του.

Κατάλαβε λοιπὸν τί ἐννοοῦσε ὁ πατέρας του, ὅτι, ὡς τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκε, τίποτε δὲν ἦταν προετοιμασμένο γι' αὐτόν, ὅτι ὁ πατέρας του τὸν ὑπομιούργησε, τὸν ἔθρεψε, τὸν μεγάλωσε, τοῦ ἔκανε χίλια καλὰ καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε : «Νὰ ζῇς ὅπως ἐγὼ γιὰ νὰ περάσῃς εὐτυχισμένη τὴ ζωή σου»

Ἤξερε ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε κάνει τὰ ἴδια καὶ γιὰ τοὺς ἀδελφούς του καὶ κατάλαβε ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ μιμηθῇ τὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας του εἶχε εὐεργετήσει αὐτὸν καὶ τ' ἀδέλφια του κι' ἔπρεπε κι' αὐτὸς νὰ ζήσῃ εὐεργετῶντας τὸν πλησίον του.

Ἀφοῦ τὰ σκέφτηκε ὅλα αὐτὰ ἔτρεξε στὸν πατέρα του.

— Ναί, παιδί μου, ἐσὺ μὲ κατάλαβες, τοῦ ἀπάντησε ὁ γέρος. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ ζήσουμε μαζὶ εὐτυχισμένοι. Πήγαινε ὅμως στὰ ἄλλα παιδιά μου καὶ πές τους τί σημαίνει : «Νὰ ζῇ κανεὶς ὅπως ἐγώ». Πές τους ἀκόμη ὅτι θὰ εὐτυχήσουν ἀληθινὰ ἂν ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά μου.

. . . . . .

Ὁ πατέρας εἶνε ὁ Θεὸς καὶ τὰ παιδιὰ οἱ ἄνθρωποι.

Μερικοὶ φαντάζονται τὴ ζωὴ σὰν μιὰ σειρὰ ἀπὸ γλέντια. Καὶ σπαταλοῦν ὅ,τι ἔχουν. Κι' ἄλλοι ζοῦν πάλι μὲ στερήσεις νομίζοντας ὅτι ἡ φιλαργυρία εἶνε ἡ εὐτυχία. Ἐνῶ ἡ ζωὴ εἶνε δῶρο τοῦ Θεοῦ ἀνέκτιμητο καὶ πρέπει νὰ τὴν ζοῦμε μὲ μέτρο, μὲ καλωσύνη, μὲ φρονιμάδα. Μόνον ἔτσι, παιδιά μου, ζῇ ὁ ἄνθρωπος εὐτυχισμένος.

Τὸ κυνῆγι τῶν ἑκατομμυρίων

13ον

Ξαφνικά, ἄγρια οὐρλιαχτὰ ἔκαμαν τὸν Μορὺ ν' ἀνατριχιάσῃ. Διέκρινε τότε καμμιὰ ἑκατοστὴ Ἰνδοὺς πολεμιστές, μὲ κάτι φρικαλέες ζωγραφιὲς στὰ κορμιά τους, ποὺ ὁρμοῦσαν πρὸς τὸ τραῖνο, ἀνεμίζοντας μακρυὰ δόρατα, στολισμένα μὲ ἀλογουρές.

Ἦσαν οἱ σύμμαχοι τοῦ Χιλιανοῦ Στρατοῦ.

Σχεδὸν ἀμέσως, ἀντήχησαν πυροβολισμοὶ μέσα ἀπὸ τὰ βαγόνια.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ στρατηγοῦ Ἀλμέϊδα πυροβολοῦσαν ἀπὸ τὰ παράθυρα.

Μερικοὶ Ἰνδοὶ ἔπεσαν, ἀλλ' ἡ μπαταριὰ ἐκείνη δὲν ἀνέκοψε τὴν ὁρμὴ τῶν ἄλλων. Κι' ἀκόμα, πολυάριθμοι λευκοί, τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ τῆς Χιλῆς, προσέτρεχαν σὲ βοήθειά τους, ἐγκαταλείποντας τὰ ὑψώματα ποὺ δέσποζαν τῆς χαράδρας, μέσα στὴν ὁποία εἶχαν ἐλπίσει πὼς θὰ στεκόταν τὸ τραῖνο.

Μὲ μιὰ ματιά, ὁ Μορὺ κατάλαβε ὅλη τὴ σοβαρότητα τῆς καταστάσεως.

Βγάζοντας ἄγριες πολεμικὲς κραυγές, οἱ Ἰνδοὶ ἀνέβαιναν πηδῶντας, στὶς σκάλες τῶν βαγονιῶν, ἀπ' ὅπου οἱ Βολιβιανοὶ προσπαθοῦσαν, μὰ τοῦ κάκου, νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν μὲ κοντακιές.

Παντοῦ ἡ μάχη εἶχεν ἀρχίσει λυσσώδης, τρομερή.

— Ἂν δὲν φύγουμε μ' ὅλη μας τὴν ταχύτητα, εἴμαστε χαμένοι! φιθύρισε ὁ Ρομπέρ.

Ὁ ἀτμὸς δὲν εἶχε ἀδειάσει, γιατὶ ὁ Βιττόριο δὲν εἶχε προφτάσει. Μόνο τὰ φρένα, σφιγμένα ὅλα, ἐμπόδιζαν τὸ τραῖνο νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του.

Μὲ χέρι ἐπιδέξιο, ὁ Γάλλος δοκίμασε νὰ τὰ ξεσφίξῃ.

Τόχε σχεδὸν καταφέρει, ὅταν, ξαφνικά, δυὸ Ἐρυθρόδερμοι πήδησαν ἐπάνω στὸ δεξὶ σκαλοπάτι τῆς ἀτμομηχανῆς. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔσπρωξε τὸ κοντάρι του πρὸς τὸ Γάλλο.

— Ἀ! ὄχι τέτοια πράγματα, ἀλαλήμουτρο! γρύλλισε ὁ ἡλοποιός, ποὺ τὸ πόδι του χτύπησε μὲ δύναμι τὴ γάμπα τοῦ ἀγοίου πάνω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο, στέλνοντάς τον νὰ κάνῃ βουτιὰ στὸ ἔδαφος.

Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ρομπὲρ ἐνοιωσε ἕνα δυνατὸ πόνο στὸν ἀριστερὸ ὦμο. Ὁ δεύτερος Ἐρυθρόδερμος τὸν εἶχε χτυπήσει μὲ τὸ κοντάρι του.

— Ἀ! κανάγια... Παλιάνθρωπε! μουρμούρισε ὁ Μορύ, ποὺ κλονίστηκε.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Ρομπερ πίστεψε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε, γιατὶ τὸ κεφάλι του γύριζε καὶ μιὰ αἰματηρὴ ὁμίχλη ἁπλώθηκε μπροστὰ στὰ μάτια του.

Ἀλλά, μὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια, συνῆλθε καί, βλέποντας τὸν κασμά, ποὺ χρησίμευε γιὰ τὸ σπάσιμο τοῦ κάρβουνου, τὸν ἅρπαξε καὶ στράφηκε πρὸς τὸν ἀντίπαλό του.

Ἐκεῖνος, ἕνα κτήνος μὲ ἀθλητικὸ κορμί, πατοῦσε κείνη τὴ στιγμὴ πάνω στὴν πλατφόρμα. Ἀντιλαμβανόμενος τὴν πρόθεσι τοῦ ἠθοποιοῦ, ἔβγαλε μιὰ πολωνικὴ κραυγὴ καὶ σήκωσε τὸ τουτάρι του.

Ἀλλά, μὲ μιὰ κίνησι γρήγορη σὰν τσαπάτη, ὁ Μορὺ σήκωσε τὸν κασμὰ καὶ τὸν κατάφερε, μ' ὅλη του τὴ δύναμι, πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ἐρυθρόδερμου, ποὺ, χτυπημένος στὸ μέτωπο, κυλίστηκε μὲ τὸ κρανίο ἀνοιγμένο.

Τότε, ἐξαντλημένος ὁ Ρομπέρ, ἔπεσε ἀνάσκελα πάνω στὰ κάρβουνα, ὅπου ἔμεινε ἀναίσθητος.

Στὸ ἀναμεταξύ, καθὼς εἶχε σχεδὸν ξεσφίξει τὰ φρένα, τὸ τραῖνο, σιγὰ - σιγά, ξαναπῆρε τὴν κανονικὴ του ταχύτητα, πρὸς μεγάλη ἀπογοήτευσι τῶν Χιλιανῶν καὶ τῶν ἄγριων συντρόφων τους, ποὺ, καταλαβαίνοντος πὼς ἡ λεία τους θὰ τοὺς ξέφευγε, εἶχαν πηδήσει, κομμιὰ διακοσαριά, πάνω στὰ σκαλοπάτια.

Ἀπὸ κεῖ, προσπαθοῦσαν ν' ἀνοίξουν τὶς πόρτες καὶ νὰ μποῦν μέσα στὰ βαγόνια.

Ἀλλ' οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἀλμέϊδα, βλέποντας τὸ τραῖνο νὰ φεύγῃ μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα, πυροβολοῦσαν, μὲ τὴν ἡσυχία τους, καὶ σχεδὸν ἐξ ἐπαφῆς τοὺς ἀντιπάλους των.

Ἐπὶ δέκα λεπτὰ ἀκόμα συνεχίστηκε αὐτὴ ἡ μάχη πάνω στὸ τραῖνο, ποὺ ἔφευγε μὲ ταχύτητα πενῆντα χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

Τέλος, οἱ Ἰνδοί, νικημένοι, ἀποφάσισαν νὰ ὀπισθοχωρήσουν. Ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχαν σκοτωθῆ, πήδησαν στὸ δρόμο. Πολλοὺς τοὺς παρέσυραν οἱ ρόδες τοῦ τραίνου.

★

Στὸ ἀναμεταξύ, στὴν Ὀριζάμα, μιὰ πόλι μὲ πέντε ὡς ἓξη χιλιάδες ψυχές, ἡ ἀγωνία ἦταν μεγάλη.

Ἀπὸ τὴν παραμονὴ τὸ βράδυ, δυὸ χιλιάδες ἔνθροι, τόσον Ἰνδοὶ ὅσον καὶ τακτικοὶ στρατιῶτες, στρατοπέδευσαν στὰ ὑψώματα ποὺ βρίσκονταν πρὸς τὰ νότια τῆς πόλεως, Ἡ Βολιβιανὴ φρουρά, τρακόσιοι ἄντρες μονάχα, ἀναγκάστηκε νὰ συμπτυχθῇ πίσω ἀπὸ χαρακώματα. Θάρχόντουσαν ἐγκαίρως ἐνισχύσεις; Αὐτὸ ρωτοῦσαν οἱ πολίτες μὲ ἀγωνία.

Σχεδὸν ὅλος ὁ πληθυσμὸς ξενύχτησε στὰ χαρακώματα, ἀτενίζοντας πρὸς τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ βόρεια. Ἀπὸ κεῖ μοναχὰ μποροῦσαν νὰ φτάσουν γρήγορα ἐνισχύσεις, στὴν περίπτωσι, φυσικά, ποὺ ὁ ἐχθρὸς δὲν εἶχε κόψει τὴ γραμμή.

Κατὰ τὶς τεσσερεσήμισι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὶς πρῶτες του ἀκτῖνες στὴ γῆ, κραυγὲς χαρᾶς ἀκούστηκαν ἀπὸ παντοῦ:

— Ἕνα τραῖνο!... Ἕνα τραῖνο!...

Πραγματικά, ἐκεῖ κάτω, στὸ βάθος τοῦ κάμπου, ἕνα μαῦρο σημεῖο εἶχε φανῆ. Σὲ λίγο, ἡ ἀτμομηχανὴ καὶ τὰ βαγόνια διακρίνονταν καθαρά. Καθὼς τὸ τραῖνο αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο ποὺ, ἐδῶ καὶ εἴκοσι ὥρες, διευθυνόταν πρὸς τὴν Ὀριζάμα, κανεὶς δὲν ἀμφέβαλε πὼς θὰ μετέφερε τὶς ἐνισχύσεις ποὺ μὲ τόση ἀγωνία περίμενεν.

Ἀμέσως τὸ πλῆθος ὥρμησε πρὸς τὸ σταθμό, ποὺ, σὲ μιὰ στιγμή, κατακλύσθηκε.

Μερικὰ δευτερόλεπτα ἀργότερα, τὸ τραῖνο ἔμπαινε, μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα, στὸ ἀνοιγμα ποὺ εἶχαν σχηματίσει στὰ χαρακώματα.

Στὶς πόρτες, οἱ Βολιβιανοὶ στρατιῶτες κουνοῦσαν τὰ πιλήκιά τους καὶ τὰ ὅπλα τους, ἀπαντώντας ἔτσι στοὺς σκοποὺς ποὺς παρουσίαζαν ὅπλα καὶ στὸ πλῆθος ποὺ τοὺς ἐπευφημοῦσε μ' ἐνθουσιασμό.

Ξαφνικά, οἱ κραυγὲς αὐτὲς σταμάτησαν γιὰ ν' ἀκουστοῦν ἐπειτα φωνὲς φρίκης.

Ὅλοι ἀντελήφθησαν πὼς κανένας δὲν βρισκόταν στὴν ἀτμομηχανὴ ποὺ, ἀφοῦ δὲν τὴν διηύθυνε κανείς, ἐξακολουθοῦσε τὸν τρελλό της δρόμο.

Σὲ λίγο, τὸ ἀτσάλινο τέρας, ποὺ κυλοῦσε μὲ ταχύτητα πενῆντα χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ξεπέρασε τὶς περιστρεφόμενες πλάκες τοῦ σταθμοῦ, ποὺ ἀντήχησαν μὲ διαβολικὸ θόρυβο, καί, χωρὶς νὰ σταματήσῃ, ὥρμησε πρὸς τὰ πεζοδρόμια τὰ γεμάτα κόσμο.

Πίσω ἀπὸ τὴν ἀτμομηχανή, τὰ βαγόνια κυλοῦσαν, μὲ τὰ σκαλοπατάκια τους γεμάτα αἵματα, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες, συγκεντρωμένοι στὶς πόρτες, καὶ μὴν καταλαβαίνοντας γιατὶ δὲν σταματοῦσαν, ἔβγαζαν κραυγὲς ἀπογνώσεως.

Ὁ στρατηγὸς Πολέβια, διοικητὴς τῆς πόλεως, ποὺ, ὀρθιος ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικούς του, παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν παράξενη σκηνή, φώναξε τέλος :

— Ἂν, σὲ πέντε λεπτά, τὸ τραῖνο δὲν σταματήσῃ, θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόλι καὶ θὰ πάῃ νὰ πέσῃ μέσα στὸ ποτάμι, γιατὶ οἱ Χιλιανοὶ ἀνατίναξαν τὴ σιδηροδρομικὴ γέφυρα...

Καὶ πάλι στὰ χέρια τους!

Κραυγὲς ἀπελπισίας ἀκούστηκαν.

Ἐκεῖ κάτω, τὸ τραῖνο χανότανε πιά, φτάνοντας στὴ δεύτερη σειρὰ τῶν χαρακωμάτων.

— Οἱ δύστυχοι, συμπατριῶτες μας εἶνε χαμένοι! ψιθύρισε ὁ Πολέβια, σκεπτόμενος τοὺς πολυάριθμους στρατιῶτες ποὺ ἦσαν κλεισμένοι μέσα στὰ βαγόνια, καὶ ποὺ τοὺς περίμενε ἕνας ἀπαίσιος θάνατος.

Ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἀδυναμίας του, ὁ γηραιὸς πολεμιστὴς ἔσφιγγε νευρικὰ τὶς γροθιές του.

Ξαφνικά, δυνατὰ σφυρίγματα ἔσχισαν τὸν ἀέρα, καί, ἀπότομα, τὸ τραῖνο ξαναφάνηκε, κάνοντας ὄπισθεν.

Γιὰ ἕνα λεπτὸ ὅλοι ἔμειναν ἄφωνοι κι' ἔπειτα ξέσπασαν σ' ἐνθουσιώδη «μπράβο» καὶ «ζήτω».

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, τὸ τραῖνο σταματοῦσε μπροστὰ στὸ σταθμό. Ὅλων τὰ βλέμματα στράφηκαν πρὸς τὴν ἀτμομηχανή.

Τώρα, ἕνας ἄνθρωπος βρισκόταν ἐκεῖ, μὲ τὸ χέρι στὸ ρυθμιστή. Τὸ πρόσωπό του, τὰ ροῦχα του ἦσαν κατάμαυρα ἀπὸ τὸ κάρβουνο καὶ καταματωμένα. Ἦταν ὁ Ρομπὲρ Μορύ.

Ὁ στρατηγὸς Πολέβια ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος του.

— Τί συνέβη λοιπόν; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Σενιόρ, εἶχα χάσει τὶς αἰσθήσεις μου, ἀπὸ ἕνα χτύπημα κονταριοῦ ποὺ εἶχα δεχθῆ. Συνῆλθα μόνον ὅταν μπήκαμε στὸ σταθμό. Μὲ συνέφεραν οἱ κραυγὲς τοῦ κόσμου. Βιάστηκα ὅμως νὰ κάνω τὸ καθῆκον μου καὶ κατώρθωσα νὰ σταματήσω τὸ τραῖνο σ' ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων ἀπὸ τὸ ποτάμι.

— Πῶς! Εἶσαι πληγωμένος; φώναξε ὁ Βερὸν ποὺ ἔφτασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μαζὶ μὲ τὸ στρατηγὸ Ἀλμέϊδα.

— Ἀλλ' ὁ συνάδελφός σας τί ἔγινε; ρώτησε ὁ στρατηγός.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ Μορὺ διηγήθηκε τί εἶχε συμβῆ.

— Ναί, ναί, ἦταν ἕνας ἄθλιος προδότης! εἶπε ὁ στρατηγὸ Ἀλμέϊδα.

Βαφεῖ γυαλίζει ARIZONA

Μικρὲς ἱστορίες

Γκάφφες

Δυὸ κύριοι συζητοῦν καὶ διηγοῦνται ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς τους, ἐκεῖνες δηλαδὴ ποὺ τοὺς ἔβαλαν στὴ μεγαλύτερη ἀμηχανία.

— Ἡ πιὸ δύσκολη στιγμὴ μου λέει ὁ ἕνας, ἦταν μιὰ φορὰ ποὺ μπῆκα κατὰ λάθος σ' ἕνα κρεματόριο καὶ ρώτησα σ' εὐθυμο τόνο: «Τί ψήνετε ἐδῶ μέσα;»

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα, ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος. Ἐγὼ κάποτε ἀποφάσισα νὰ πάω σ' ἕνα γεῦμα γυμνιστῶν ποὺ μὲ εἶχαν καλέσει καὶ ποὺ θὰ γινόταν σὲ κάποιο σπίτι. Χτύπησα τὸ κουδούνι, μοῦ ἄνοιξε ὁ ὑπηρέτης κι' ἐγώ, μόλις μπῆκα στὸ χώλλ, ἄρχισα νὰ γδύνωμαι. Ἔβγαλα καὶ τὸ τελευταῖο ἐσώρουχό μου, ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης μὲ κύτταζε ψυχρὰ καὶ δὲν ἔλεγε τίποτα. Ὅταν ἔμεινα τελείως γυμνός, τέντωσα τὰ χέρια μου γιὰ νὰ δώσω θάρρος στὸν ἑαυτό μου καὶ προχώρησα, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, στὴν τραπεζαρία. Ἐκεῖ, ἓξη ἄτομα καθόντουσαν στὸ τραπέζι κι' ἔτρωγαν, ὅλα ντυμένα ὅπως οἱ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι. Μὲ κύτταξαν ἔκπληκτοι, μὲ κατάπληξι, ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἔμεινα σαστισμένος. Εἶχα κάνει λάθος στὸ σπίτι!

...γός. 'Αλλ' αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν εἶνε καλά! Γρήγορα! "Ενα γιατρό!...

'Ο Λουῒ ὥρμησε πρὸς τὸ φίλο του, ποὺ, ἐξαντλημένος, μὴν ἔχοντας πιὰ δυνάμεις, κλονίστηκε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά

★

"Οταν ὁ Μορὺ συνῆλθε, βρισκόταν ξαπλωμένος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κρεββάτια τοῦ χειρουργειου, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ Κολλέγιο τῆς 'Οριζάμα. Τὸν εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ, μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ συγκίνησι, πάνω στὸ φορεῖο.

'Ο Βερὸν μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία, βρισκόταν πλάϊ του. "Ενας νεαρὸς γιατρὸς μὲ στολή, στεκόταν δίπλά του.

— "Ελα τώρα, μὴ λυπᾶσαι, γέρο μου! ψιθύρισε ὁ πληγωμένος, ἀνοίγοντας τὰ μάτια του.

—"Α! Μᾶς ἔκανες νὰ φοβηθοῦμε! "Ολοι μας νομίζαμε πὼς εἶχες πεθάνει! εἶπεν ὁ Λουΐ, σφίγγοντας τὸ χέρι του ποὺ ἄπλωσε ὁ φίλος του.

— Θάταν ἀσχημη δουλειά... Καὶ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ μπαρμπα - Μπρυνέλ, δὲν τὰ συλλογίζεσαι; "Οχι! "Οχι! Ζῶ ἀκόμα καὶ δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐξακολουθήσω... Δὲν εἶν' ἔτσι γιατρέ;

— Βέβαια, εἶπε ὁ γιατρὸς χαμογελώντας. 'Η πληγή σας δὲν εἶνε σοβαρὴ καὶ δὲν ἔχει πειραχτῆ κανένα ὄργανο. Σὲ λίγο, θὰ μπορῆτε νὰ σηκωθῆτε. Πάρτε αὐτὸ τὸ γιατρικὸ κι' ἀναπαυθῆτε, αὐτὸ χρειαζόσαστε πιὸ πολύ...

— 'Ασφαλῶς! ψιθύρισε ὁ Μορὺ κλείνοντας τὰ μάτια.

'Επὶ δυὸ μέρες ὁ Γάλλος κοιμήθηκε ἕναν ὕπνο τόσο βαθύ, ποὺ ἔμοιαζε μὲ θάνατο.

Τέλος, βγῆκε ἀπ' αὐτὸ τὸ λήθαργο κι' ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του ἐλαφρὸν καὶ ξεκούραστον.

«"Εχουν δίκηο νὰ λένε πὼς ξαναγεννιέσαι ὅταν κοιμηθῆς! 'Αφισε τὴ φύσι νὰ ἐνεργήσῃ, αὐτὴ ξέρει καλλίτερα!» σκεπτόταν.

Τὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν ὁ Μορύ, ἦταν ἔρημο, γιατὶ ὁ νοσοκόμος εἶχεν ἀπομακρυνθῆ.

Ὁ ἠθοποιὸς διεπίστωσε πὼς ὁ ἀριστερός του ὦμος δὲν τὸν πονοῦσε πιά.

Κι' ἔτσι, βλέποντας τὰ ροῦχα του, ποὺ τὰ εἶχαν προσεκτικὰ διπλωμένα πάνω σ' ἕνα κάθισμα, ἀποφάσισε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ πάῃ νὰ κάνῃ ἕνα γύρο ἔξω.

'Ο Μορὺ ἔδενε τὴ γραβάτα του, ὅταν ὁ γιατρὸς πῆγε γιὰ τὴν καθημερινή του ἐπίσκεψι.

Καταλαβαίνει κανεὶς τὴν κατάπληξί του, ὅταν εἶδε τὸν ἄρρωστο ὄρθιον κι' ἕτοιμον νὰ βγῆ. Θέλησε νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ ξαπλώσῃ, ἀλλ' ὁ Ρομπὲρ ἀνοήθηκε καθαρά.

— Ποὺ εἶνε ὁ φίλος μου ὁ Βερόν; ρώτησε.

— Τὸ σύνταγμά του εἶνε στρατοπεδευμένο κοντὰ στὴν πύλη τῆς Σάντα - 'Αβίλα... "Ω! Μὰ τὴν πίστι μου εἴσαστε τρελλός!

Αἰσθητικὸν Ἐπιστημονικὸν
Ἐργαστήριον
Βερανζέρου 12α. Τηλ. 53-674
'Αναλαμβάνει τὴν ριζικὴν ἀποτρίχωσιν καὶ ἐξαφανίζει τὰς ρυτίδας, οὐλάς, ἐγκαύματα, στίγματα, πανάδες, στίγματα εὐλογιᾶς καὶ θεραπεύει τὴν τριχόπτωσι.

"Ο Μορὺ χαμογέλασε κι' ἀποχαιρέτησε τὸ γιατρό.

"Υστερα ἀπὸ λίγο, τριγυρνοῦσε στοὺς δρόμους τῆς 'Οριζάμα.

"Ενοιωθε κάποιαν ἀδυναμία, ἀλλ' ὁ ἀέρας ἦταν τόσο γλυκός, ὁ ἥλιος σκόρπιζε μιὰ τέτοια θαλπωρή, ὥστε ἀποφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του.

— Μόνο νὰ φιλήσω τὸ Λουΐ, αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ μὲ κάνῃ ἐντέλως καλά, ψιθύριζε.

Ξαφνικά, καθὼς πλησίαζε τὴν πύλη τῆς Σάντα - 'Αβίλα, ἀκούστηκαν δυνατὲς κανονιές.

—"Ω! Φαίνεται πὼς ξαναρχίζουμε!... μουρμούρισε.

Σταμάτησε ἕνα στρατιώτη ποὺ περνοῦσε, καὶ τὸν ρώτησε τί συνέβαινε. Κι' ἐκεῖνος τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἀπὸ τὴν παραμονή, οἱ Χιλιανοὶ εἶχανε πάρει καινούργιες ἐνισχύσεις καὶ πυροβολικό. "Ετσι, τὸ σύνταγμα τοῦ 'Αλεμαΐδα ἔφυγε γιὰ ἀναγνώρισι τοῦ ἐδάφους.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου! Θὰ πάω νὰ τοὺς βρῶ!... εἶπε ὁ Ρομπὲρ πού, ὕστερα ἀπὸ λίγο, περνοῦσε τὴν Πύλη τῆς Σάντα - 'Αβίλα ὅπου στεκόταν ἕνα πλῆθος ἀνήσυχο.

Πέρα ἀπὸ τὰ χαρακώματα, ἁπλωνόταν ὁ κάμπος ἔρημος. 'Εδῶ κι' ἐκεῖ, διακρίνονταν σπίτια ἐγκαταλελειμμένα μέσα, σὲ κήπους κατεστραμμένους.

'Εκεῖ κάτω, πρὸς τ' ἀριστερά, πάνω σὲ κάτι ὑψώματα, ἦταν τὸ ἐχθρικὸ πυροβολικό.

"Οχι χωρὶς δυσκολίες κι' ἐντελῶς τυχαῖα ὁ Μορὺ κατώρθωσε νὰ ξαναβρῇ τὸ φίλο του Βερόν, ποὺ βρισκόταν στὴν ὀπισθοφυλακὴ τοῦ στρατηγοῦ 'Αλμεΐδα.

Τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς φάλαγγος ἀφοῦ εἶχε διώξει τοὺς Χιλιανοὺς ἀπὸ ἕνα προχωρημένο φυλάκιο, ἀποσύρθηκε πρὸς τὴν 'Οριζάμα.

Κανένας δὲν φαινόταν στὰ περίχωρα. Καμμιὰ ντουφεκιὰ δὲν ἀκουγόταν.

— Οἱ Χιλιανοὶ δὲν θὰ τολμήσουν νὰ παρακολουθήσουν τοὺς δικούς μας! εἶπε ἕνας στρατιώτης.

— Χμ! Αὐτὸ θὰ μὲ παραξένευε, ψιθύρισε ὁ Μορύ, ποὺ εἶχε ἐνωθῆ μὲ τὴν ὀπισθοφυλακή. Τὰ πράγματα, συνήθως, δὲν συμβαίνουν ἔτσι... Τέλος πάντων...

'Εκείνη τὴ στιγμή, ὁ μικρὸς ὅμιλος βρισκόταν μέσα σ' ἕνα δασάκι. Ξαφνικά, ἀκούστηκε μιὰ προστακτικὴ φωνή, πίσω ἀπὸ μιὰ λόχμη:

— "Αλτ! Ρίχτε τὰ ὅπλα, ἀλλοιῶς εἶστε χαμένοι!

Συγχρόνως καμμιὰ ἑκατοστὴ Χιλιανοί, μὲ γαλάζια στολή, ξεπρόβαλαν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Κατάπληκτοι, οἱ Βολιβιανοὶ σταμάτησαν.

— Καλὰ τὸ εἶχα πῆ, μουρμούρισε ὁ Μορύ. Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ γίνῃ ἔτσι... 'Ηταν ἀλήθεια πολὺ ἁπλό!

— Κάτω τὰ ὅπλα! ἐπανέλαβε ὁ Χιλιανὸς ἀξιωματικός, πού, κείνη τὴ στιγμή, φάνηκε στὸ μονοπάτι μὲ τὸ ξίφος γυμνὸ στὸ χέρι.

— Αὐτό, γέρο μου, θὰ τόδες στ' ὄνειρό σου! εἶπε ὁ Μορύ.

Καί, στρεφόνενος πρὸς τοὺς συντρόφους του πρόσθεσε:

— Ἐμπρός, παιδιά, δὲν θ' ἀφίσουμε νὰ μᾶς πιάσουν ἔτσι εὔκολα! Αὐτὰ δὲν εἶνε ἀστεια. Λοιπόν, ἐμπρός! Ζήτω ἡ Βολιβία!

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὥρμησε πάνω στὸν Χιλιανὸ ἀξιωματικό, καί, μὲ μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ στομάχι, τὸν ξάπλωσε καταγῆς.

"Επειτα, ἁρπάζοντας τὸ σπαθὶ τοῦ ἀντιπάλου του, τὸ σήκωσε ψηλά, φωνάζοντας:

—'Εμπρός!.... 'Εμπρός!...

Αὐτὴ ἡ σκηνὴ εἶχε ἐκτυλιχθῆ τόσο ἀπότομα, ὥστε οἱ ἐχθροὶ δὲν πρόφτασαν νὰ ἐπέμβουν.

"Ηδη ὁ Βερόν, ὁ Γκουσμάο κι' οἱ σύντροφοί τους ὁρμοῦσαν, μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια, πίσω ἀπὸ τὸ νεαρὸ ἀρχηγό τους.

— Θάνατος!... Θάνατος!... φώναξαν εἰκοσι φωνές.

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ φοβερὴ μπαταριὰ ἀκούστηκε, φωτίζοντας τὸ δασάκι. Πέντε Βολιβιανοὶ σωριάστηκαν κάτω γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθοῦν ποτὲ πιά.

— 'Εμπρός! 'Εμπρός! ἐπανέλαβε ὁ Μορύ. 'Ε...

'Ο τολυπρὸς Γάλλος δὲν τελείωσε τὴ φράσι του.

Μιὰ σφαῖρα τὸν χτύπησε στὸ στῆθος. 'Αφίνοντας τὸ σπαθί του στριφογύρισε καὶ κυλίστηκε στὴ γλόη. φτύνοντας ἕνα κύμα ἀπὸ αἷμα.

'Ο Λουΐ Βερὸν πού, βλέποντας τὸ φίλο του νὰ κλονίζεται, εἶχε τρέξει νὰ τὸν ὑποβαστάξῃ, χτυπήθηκε τὴν ἴδια στιγμή.

Οἱ Χιλιανοὶ ὥρμησαν τότε ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς πάνω στὸν Γκουσμάο καὶ τοὺς συντρόφους του.

'Ο ἀγώνας δὲν βάσταξε πολὺ καί, τρία λεπτὰ ἀργότερα, ὁ τελευταῖος Βολιβιανὸς ἔπεφτε, μὲ τὸ κρανίο ἀνοιγμένο ἀπὸ μιὰ φοβερὴ κοντακιά.

Τότε, ἱκανοποιημένοι, οἱ νικητὲς ἀπομακρύθηκαν. παίρ-

'Υπενθυμίζομεν
ΤΟ ΑΝΤΙΝΕΥΡΑΛΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΠΑΥΣΙΠΟΝ
ΚΑΛΛΙΟΛ

...ντας μαζί τους καὶ τοὺς πληγωμένους των. Τὰ κορμιὰ τῶν ἐχθρῶν τους τὰ ἄφισαν ἐκεῖ ποὺ εἶχαν πέσει.

★

Πέρασαν πολλὲς ὧρες.

Μόνο κατὰ τὸ βράδυ ὁ Ρομπὲρ Μορὺ συνῆλθε.

Μιὰ φοβερὴ δίψα τοῦ ἔκαιγε τὸ λαιμό, ἡ πληγὴ του τὸν πονοῦσε τρομερὰ καὶ ἔνοιωθε μεγάλη ἀδυναμία. "Εστρεψε ἀμέσως τὸ βλέμμα του τριγύρω καὶ εἶδε τὰ κορμιὰ τῶν ἀτύχων συντρόφων του. Τότε θυμήθηκε.

— Καϋμένα παιδιά! 'Εγὼ σᾶς ὡδήγησα στὸ θάνατο! ψιθύρισε θλιβερά. Κ: ὁ ἀγαπημένος μου ὁ Βερόν, πάει κι' αὐτὸς ἄραγε;

'Ο δύστυχος καλλιτέχνης κοιτότανε, ἀνάσκελα, δέκα βήματα πιὸ πέρα ἀπὸ τὸν Ρομπέρ. 'Ο Μορὺ δοκίμασε νὰ τὸν πλησιάσῃ. "Ηδη ἀνασηκωνόταν μὲ πολὺ κόπο στὰ χέρια του, ὅταν ἕνας πνιχτὸς ἦχος βημάτων ἀκούστηκε σὲ μικρὴ ἀπόστασι.

—"Ω! "Ω!... Κάποιοι ἔρχονται! φιθύρισε ὁ ἠθοποιος. Προσοχή, τὰ μάτια μας τέσσερα! Στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόμαι, τὸ κεφάλι μου δὲν ἔχω νὰ κάνω εἶνε νὰ προσποιηθῶ τὸν πεθαμένο...

Καὶ ξανάπεσε σιγά. μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ.

"Υστερα ἀπὸ πέντε λεπτά, τρεῖς ἄντρες παρουσιάστηκαν στὸ μονοπάτι. 'Ο ἕνας ἦταν στρατιώτης Χιλιανός. "Οσο γιὰ τοὺς δυὸ ἄλλους, ὁ Μορὺ τοὺς ἀναγνώρισε στὶς τελευταῖες ἀναλαμπὲς τῆς ἡμέρας καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ ὀργῆς.

— 'Ο Μπεράρ κι' ὁ Ντολάριος!... ψιθύρισε.

Πραγματικά, ἦσαν οἱ δυὸ δραπέτες τοῦ κατέργου.

—'Εδωπέρα ἔπεσε ὁ Γάλλος; ρωτοῦσε ὁ Μπεράρ τὸ στρατιώτη.

— Ναί, σενιόρ... 'Εξ ἄλλου, κυτάχτε, τὰ πτώματα τῶν συντρόφων τους ἔμειναν στὸ πεδίο τῆς συμπλοκῆς...

—"Ε! Μὰ δὲν γελιέμαι, καράμπα! φώναξε ξαφνικὰ ὁ Ντολάριος, σκύβοντας πάνω σ' ἕνα πτῶμα. Νὰ ὁ κὺρ - Βερόν, ὁ ἀγώριστος σύντροφος τοῦ Ρομπὲρ Μορύ. Αὐτὸς ὁ σκύλος δὲν θάνε μακρυά...

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν δὲν εἶνε αὐτός! γρύλλισε ὁ Μπεράρ, πού, σταματώντας μπροστὰ στὸ Ρομπὲρ καὶ ἁρπάζοντας τον ἀπὸ τὸν ὦμο τον ἔστρεψε ἀπότομα.

'Ο καλλιτέχνης λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο, ἀλλά, μὲ μιὰν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, συγκρατήθηκε. Οὔτε ἡ πασαμικρὴ σύσπασι δὲν ἀλλοίωσε τὸ πρόσωπό του. Τὰ μάτια του ἔμειναν κλειστά

"Ηδη ὁ Μιγκουὲλ Ντολάριος εἶχε πλησιάσει τὸ σύντροφό του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κύτταξαν κι' οἱ δυὸ τους τὸ Γάλλο προσεκτικά.

Πρῶτος ὁ Μιγκουὲλ διέκοψε τὴ σιωπή.

Στρέφοντας πρὸς τὸ Χιλιανὸ στρατιώτη ποὺ τοὺ εἶχε χρησιμέψει ὡς ὁδηγός, τοῦ ἔρριξε ἕνα πορτοφόλι γεμάτο χρυσὰ νομίσματα, προστάζοντας τον μ' ἕνα ὕφος ἀπειλητικό:

— Τώρα στρίβε... Δὲν σὲ χρειαζόμαστε πειά... Καὶ κύτταξε νὰ μὴν ξαναγυρίσῃς γιὰ νὰ μᾶς κατασκοπεύσῃς, γιατὶ θὰ σὲ ψήσω ζωντανό!

— Μὴ φοβᾶσαστε, σενιόρ, ἀποκρίθηκε ὁ Χιλιανός, κρύβοντας τὸ πορτοφόλι ποὺ τὸ εἶχε ἁρπάξει στὸν ἀέρα. 'Η Μίνα, ἡ καντινιέρα, ἔχει καλὸ κρασὶ καὶ μὲ περιμένει. Βιάζομαι νὰ πάω νὰ τὴν δῶ.

Κι' ὁ παλιάνθρωπος ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα.

"Οταν ἐξαφανίστηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ὁ Μιγκουὲλ κι' ὁ Μπεράρ ἄλλαξαν μερικὲς λέξεις μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Ὁ Μορὺ εἶνε σκοτωμένος, εἶπε ὁ πρῶτος μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λίγο. Κάνε γρήγορα, μπορεῖ νὰ μᾶς πιάσουν στὰ πράσσα!

— Ψοφήμι!... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀηδιάζω νὰ δουλεύω μ' ἕναν τύπο σὰν καὶ σένα! "Ολο φοβᾶσαι! γρύλλισε ὁ πρώην κατάδικος σηκώνοντας τοὺς ὤμους. "Αν ὁ Μορὺ κανονίστηκε, πρῶτα - πρῶτα θὰ χαροῦν τὰ κοράκια ποὺ θὰ τὸν φάνε. "Επειτα δὲν θάρθῃ νὰ μὲ ἀνησυχήσῃ, ὅταν θὰ παρουσιαστῶ σὰν κληρονόμος σὲ κεῖνον τὸν μπάρμπα - Μπονέλ!

«Κανάγηδες! σκεπτόταν ὁ Μορύ. "Α! "Αν μποροῦσα νὰ σταθῶ ὄρθιος, πιστεύω πὼς θὰ κανονίζαμε τοὺς λογαριασμούς μας! 'Αλλὰ ὑπομονή. "Αν δὲν ἀφίσω τὸ τομάρι μου ἐδῶ πέρα, θὰ ξαναβρεθοῦμε, καὶ τότε... Γιὰ στάσου, τί ψάχνει νὰ βρῇ;...»

Πραγματικὰ ὁ Μπεράρ εἶχε γονατίσει κοντὰ του καί, μὲ χέρι βιαστικό, ἔψαχνε τὶς ἐσωτερικὲς τσέπες τοῦ πληγωμένου. Ξαφνικὰ ὁ λῃστὴς ἔβγαλε μιὰ θριαμβευτικὴ κραυγή. Τὰ δάχτυλά του εἶχαν πιάσει τὸ πορτοφόλι τοῦ Ρομπὲρ Μορύ. Τὸ ἔβγαλε βιαστικά.

—'Ελπίζω νὰ βρῶ ἐδῶ μέσα ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ γίνω ἕνας Ρομπὲρ Μορὺ τόσο τέλειος ὥστε νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτα! φώναξε ἀνασηκωμένος. 'Εμπρός, ἐγὼ θὰ κυνηγήσω τὰ χαρτιὰ αὐτοῦ τοῦ καμποτίνου κι' ἐσὺ δόστου μιὰ μαχαιριὰ σὲ καλὴ μεριά. "Ετσι θάμαστε σίγουροι πὼς δὲν θὰ τὸν δοῦμε νὰ ξανάρχεται καμμιὰ μέρα...

— Καλά, καλά, εἶπε ὁ Ντολάριος, ἀφοῦ σοῦ λέω πὼς εἶνε πεθαμένος... Τέλος πάντων ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλεις!

Κι' ἐνῶ ὁ σύντροφός του βυθίστηκε στὴν ἐξέτασι τῶν χαρτιῶν, ὁ Ντολάριος, βγάζοντας τὴ «ναβάγια» — τὸ ἱσπανικὸ μαχαῖρι — πλησίασε τὸν Ρομπέρ.

Ζωντανοί!

«Δὲν θέλω νὰ σταθῶ νὰ μὲ σφάξουν σὰν ἀρνί, εἶπε μέσα του ὁ Ρομπέρ, σὲ μιὰν ὕστατη ἐξέγερσι ὅλου του τοῦ εἶναι. "Οχι! Δὲν θέλω!...»

'Αλλ' εἶχε χάσει τόσο αἷμα, κι' εἶχε τόσο ἀδυνατίσει, ὥστε τὰ μέλη του δὲν μποροῦσαν νὰ κινηθοῦν. 'Ο δύστυχος κατάλαβε πὼς, αὐτὴ τὴ φορά, ἦταν χαμένος.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Μιγκουὲλ Ντολάριος ἔσκυβε, μ' ἀνασηκωμένο τὸ μαχαῖρι του.

'Αλλὰ τὸ θέαμα τῶν πτωμάτων ποὺ ἦταν σκόρπια πάνω στὴ χλόη, ἔκαμε τέτοιαν ἐντύπωσι στὸν 'Αργεντινό, ὥστε τὸ ὅπλο ἔτρεμε μέσα στὰ χέρια του.

Γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ κεφάλι, χτύπησε τὸ Μορὺ στὴν τύχη.

'Ο ἄτυχος ἠθοποιὸς ἔνοιωσε τὴ λάμα νὰ γλυστρᾷ στὰ πλευρά του καί, γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ, δάγκωσε μέχρις αἵματος τὰ χείλη του.

"Ακουσε πάλι τὸν Ντολάριος ποὺ εἶχε ἀνασηκωθῆ κι' ἔλεγε στὸ σύντροφό του, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

— Αὐτὴ τὴ φορὰ πάει πιά, κομπιάρ. 'Ο Μορὺ δέχτηκε τρία δάχτυλα σίδερο μέσα στὴν καρδιά... Βρῆκες ἐκεῖνο ποὺ γύρευες;

— Διάβολε! γρύλλισε ὁ Μπεράρ. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχω μιὰ ταυτότητα ἐν τάξει!

— Λοιπὸν πάμε, εἶπε ὁ Ντολάριος, ποὺ βιαζόταν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μακάβριο ἐκεῖνο τοπίο.

—"Εστω! Πᾶμε ν' ἀνταμώσουμε τὸν Τόρνεμπυ, ποὺ θ' ἀναρωτιέται τί ἔχουμε γίνει. Μὴ τοῦ σφυρίξῃς λέξι γιὰ ὅλα αὐτά!

— Γιατὶ ἐπιμένεις τόσο νὰ σέρνουμε πίσω μας αὐτὸν τὸν ἠλίθιο τὸν 'Αμερικάνο;

—"Ε! Μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, ἐσὺ εἶσαι καλός! φώναξε ὁ πρώην κατάδικος τοῦ κατέργου. Δὲν ξέρεις πὼς τὸν ἔπεισα ὅτι καλύτερα θάναι νὰ πάω πρὶν ἀπὸ τὸν Μορὺ στὸ Ρόνμπορυ καὶ νὰ ἐνεργήσω ἐκεῖ κάτω γιὰ τὴ σύλληψί του; 'Ο ἠλίθιος ὁ 'Αμερικάνος, ὅπως τὸν λές, τόχαψε. Θὰ μᾶς πληρώσῃ λοιπὸν τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ. Μιὰ καὶ πατήσουμε τὸ πόδι μας στὴν Αὐστραλία ἂν μᾶς γίνῃ ἐνοχλητικός, ξέρω καλὰ πὼς ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτόν, καὶ ὅμορφα - ὅμορφα μάλιστα!

Τὅπε αὐτὸ μ' ἕνα ὕφος ἀπειλητικό, ποὺ δὲν ἐπέτρεπε καμμιὰν ἀμφιβολία γιὰ τὶς προθέσεις ποὺ ἔτρεφε ὁ Μπεράρ ἀπέναντι τοῦ ἑκατομμυριούχου ντέτεκτιβ.

—"Οπως θέλεις, ἀλλά, μὰ τὴν κόλασι, ἂς φύγουμε πιὰ ἀπὸ δῶ! γρύλλισε ὁ 'Αργεντινός.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ θόρυβος τῶν κλαδιῶν ποὺ ἔσπαζαν ἔδωσε στὸ Ρομπὲρ νὰ καταλάβῃ ὅτι οἱ ἀδυσώπητοι ἐχθροί του εἶχαν ἐπιτέλους ἀποφασίσει νὰ φύγουν.

'Ο δύστυχος ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. "Επειτα, μὴν ἔχοντας πιὰ δυνάμεις, τσακισμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι, λιποθύμησε καὶ γιὰ δεύτερη φορά.

★

"Οταν ὁ νεαρὸς ἠθοποιὸς συνῆλθε, βρισκόταν ξαπλωμένος σ' ἕνα ἀχυρένιο στρῶμα. Πλάϊ του βογγοῦσαν κι' ἄλλοι πληγωμένοι.

Βαθὺ σκοτάδι βασίλευε ἐκεῖ μέσα, ποὺ μόλις τὸ διέκοπταν κάτι λαδολύχναρα, κρεμασμένα στὶς ξύλινες παράγκες.

Πέντε - ἑξὴ ἄνθρωποι, ντυμένοι μὲ μακρυὲς λευκὲς μπλοῦζες, ἦσαν γύρω ἀπὸ ἕνα στρατιῶτη, σὲ πέντε βημάτων ἀπόστασι ἀπ' τὸν Ρομπέρ.

'Ο καλλιτέχνης κατάλαβε ὅτι βρισκόταν σ' ἕνα χειρουργεῖο. 'Αλλὰ σὲ ποιὸ στρατὸ ἀνῆκε; Νὰ τί δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ.

—"Α! Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Πόσο δίψαω! ψιθύρισε. "Ε, παιδί! Μιὰ μπύρα καὶ χωρὶς κολλάρο μάλιστα!

Αὐτὴ ἡ παραγγελία, ποὺ μάλλον δὲν εἶχε κανένα νόημα ἐκεῖ μέσα, ἔκαμε τοὺς λευκοφορεμένους, ποὺ ἦσαν ἀσφαλῶς νοσοκόμοι, νὰ στραφοῦν. Καί, καθὼς εἶχαν τελειώσει τὴν ἐπίδεσι τοῦ τραυματίου, πλησίασαν ὅλοι τὸ Μορύ.

— Τί θέλει αὐτὸς ἐδῶ; ρώτησε ἕνας μὲ πυκνὰ μαῦρα γένεια.

Πραγματικά, ὁ Ρομπὲρ εἶχε μιλήσει γαλλικά. Κι' ἔτσι κανεὶς δὲν κατάλαβε τί ἤθελε νὰ πῇ.

— Ἐμπρός, φώτισέ μου, Σαγχέθ, γιὰ νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸν τύπο, ἐπανέλαβε ὁ γενειοφόρος, ἀποτεινόμενος πρὸς ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους του.

— Μάλιστα σενιὸρ δόκτωρ, ἀπάντησε ἐκεῖνος, κι' ἔτρεξε νὰ ξεκρεμάσῃ ἕνα λυχνάρι, ποὺ τὸ πλησίασε στὸ πρόσωπο τοῦ ἄτυχου ἠθοποιοῦ.

— Ποιὸς εἶσαι; Χιλιανὸς ἢ Βολιβιανός; ρώτησε ὁ γιατρός, ἐξετάζοντας τὸν τραυματία, ποὺ καθὼς θυμόμαστε, φοροῦσε πολιτικά.

— Εἶμαι Γάλλος, ἀπάντησε ἐκεῖνος. 'Αλλά, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δῶστε μου νὰ πιῶ, ἂν δὲν θέλετε νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ δίψα!

'Ο νοσοκόμος Σανχέθ, ψηλός, ἀδύνατος σὰν σκελετός, μὲ πρόσωπο σὰν κεφάλι ἁρπακτικοῦ ὄρνιου, τοῦβαλε μέσα στὰ δόντια ἕνα παγοῦρι μὲ ζεστὸ νερό.

Αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο ὑγρὸ ὅμως ἔδωσε λίγη δύναμι στὸν πληγωμένο, ποὺ ἔνοιωσε κάπως καλύτερα.

Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ γιατρός, ἀφοῦ τοῦ ξεκούμπωσε τὸ σακκάκι, κύτταξε τὶς πληγές του. 'Εκείνη, ποὺ εἶχε δεχθῆ ὁ Μορὺ κατὰ τὸ διάστημα τῆς συμπλοκῆς, ἦταν πιὸ σοβαρὴ γιατὶ ἡ σφαῖρα εἶχε διαπεράσει τὸν θώρακα. 'Ο Ρομπὲρ εἶχε κι' ἄλλες πληγές, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες καὶ τὴ μαχαιριὰ τοῦ Μιγκουέλ. 'Αλλ' ὅλες ἦσαν ἀσήμαντες.

Αὐτὸ κατάλαβε ὁ ἠθοποιός, ἀκούγοντας τὴ συζήτησι τοῦ χειρούργου μὲ τοὺς βοηθούς του.

'Ο γιατρός, μὲ μιὰ ἐπιδεξιότητα πραγματικὰ ἐξαιρετική, τὸν ἐπέδεσε.

—'Ετσι, παλληκάρι μου! τοῦ εἶπε. Θὰ μπορέσῃς τώρα νὰ περιμένῃς τὴ μεταφορὰ σου στὸ νοσοκομεῖο.

—Εὐχαριστῶ γιατρέ! 'Αλλ' ἐπιτρέψατέ μου μιὰν ἐρώτησι, ἢ μᾶλλον πολλές: Ποῦ βρίσκομαι; Πῶς μ' ἔφεραν ἐδῶ; Βρῆκαν ἄλλους πληγωμένους στὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς;

— Μοῦ εἶχαν πῆ συχνὰ πὼς οἱ Γάλλοι εἶναι τρομερὰ φλύαροι· φαίνεται πὼς δὲν ἀποτελεῖτε ἐξαίρεσι στὸν κανόνα, ἀπάντησε ὁ γιατρός.

Καί, μὲ λίγα λόγια, εἶπε στὸν Ρομπὲρ ὅ,τι ἤθελε νὰ μάθῃ: 'Η τύχη εἶχε ὁδηγήσει, μέσα στὸ μικρὸ δασάκι ὅπου εἶχε γίνει ἡ συμπλοκή, τὸν στρατηγὸ Χαρμάνος, ἀρχιστράτηγο τοῦ Χιλιανοῦ στρατοῦ, μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του.

Βλέποντας ὅτι πολλοὶ ἀπὸ κείνους ποὺ κοίτονταν καταγῆς ἀνάπνεαν ἀκόμα, ὁ στρατηγὸς εἶχε διατάξει νὰ τοὺς μεταφέρουν στὸ πλησιέστερο χειρουργεῖο.

'Ο Μορὺ ἔμαθε ἀκόμα πώς, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν, ἄλλοι δυὸ — ποὺ τὰ χαρακτηριστικά τους συνέπιπταν μὲ τοῦ Βερὸν καὶ τοῦ Γκοσμάο — εἶχαν παραδοθῆ στὸν γιατρὸ Καρτινέθ. "Ετσι λεγόταν ὁ χειρουργός.

— Καὶ τώρα, ἀρκετά! εἶπε ὁ γιατρός. "Εχω κι' ἄλλα πράγματα νὰ κάνω, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ μὲ καθωμαι καὶ νὰ σᾶς λέω ἱστορίες. Μείνετε ἥσυχος καὶ προσπαθῆστε νὰ κοιμηθῆτε, αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη συνταγή.

— Εὐχαριστῶ, σενιόρ, ἀλλ' ἂν μπορούσατε νὰ μὲ μεταφέρετε κοντὰ στοὺς φίλους μου...

— Βίβα Ντιός! Πῶς βιάζεστε! Μήπως ξέρω ποῦ βρίσκονται οἱ φίλοι σας; φώναξε ὁ χοντρὸς γιατρός, σηκώνοντας πρὸς τὴν ὀροφὴ μὲ μιὰ χειρονομία κωμικῆς ἀπελπισίας τὰ μικρά του χέρια. Τὸ χειρουργεῖο μου εἶναι πλημμυρισμένο ἀπὸ τραυματίες, ποτέ μου δὲν ἔχω ἰδῆ τόσους πολλούς... Κι' ἐσεῖς θέλετε νὰ ψάξω νὰ βρῶ τοὺς φίλους σας; Μὰ τὴ Μαντόνα, αὐτοὶ οἱ Γάλλοι δὲν νοιάζονται γιὰ τίποτα... Τέλος πάντων, θὰ ἰδῶ!

Κι' ὁ σενιὸρ Καρτινὲθ ἀπομακρύνθηκε, σέρνοντας μαζί του καὶ τοὺς νοσοκόμους.

— Νᾶμαι λοιπὸν τραυματίας κι' αἰχμάλωτος πολέμου! ψιθύρισε ὁ Μορύ. 'Αλλὰ δὲν πειράζει, φτάνει ὅλοι οἱ Χιλιανοὶ νὰ μοιάζουν μ' αὐτὸν τὸ γιατρό! "Ε, λοιπόν, δὲν εἶναι καθόλου κακοί! "Ας μὲ κάνουν νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου, κι' ἔπειτα θὰ βρῶ τρόπο νὰ τοὺς τὸ σκάσω...

Κι' ὁ Μορὺ ξανάπεσε σὲ βαθὺ λήθαργο.

★

"Οταν συνῆλθε, ἦταν μέρα.

Τὸ βλέμμα του διέκρινε μακρυά, μέσα στὸν κάμπο, πολυάριθμες σκηνὲς τοῦ Χιλιανοῦ στρατοῦ.

Ξαφνικά, ἀκούστηκαν κροταλίσματα μαστιγίων καὶ μιὰ συνοδεία ἀπὸ κάρρα, ποὺ τὰ σέρναν μουλάρια, μὲ χάμουρα στολισμένα, ἤρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν παράγκα.

Τὸ δάπεδο τῶν κάρρων αὐτῶν ἦταν σκεπασμένο μ

λισμένο μ' ένα φτερὸ ἀετοῦ, κι' ένα μεγάλο σπαθὶ ἱππικοῦ συμπλήρωναν τὴν ἐπιθλητικὴ ἐμφάνισί του.

"Εδωσε διαταγή, κι' οἱ νοσοκόμοι μετέφεραν τοὺς τραυματίες πάνω στὰ κάρρα.

Ὁ Ρομπέρ, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, παρακολουθοῦσε αὐτὸ τὸ θέαμα. Ποῦ πήγαιναν αὐτοὺς τοὺς δύστυχους, ποὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μόλις ἀνάπνεαν; Δὲν μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀφήσουν ἐκεῖ, ἥσυχους;

Ξαφνικά, ὁ νέος ἔθγαλε μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας.

Σ' ἕνα τραυματία, ποὺ μετέφεραν δυὸ Χιλιανοί, νόμισε πὼς ἀναγνώρισε τὸ φίλο του Βερόν. Ἀνασηκώθηκε μὲ κόπο πάνω στὸν ἀγκώνα του καὶ φώναξέ :

— Λουΐ! . . . Λουΐ! . . .

Ἐκεῖνος στράφηκε. Ἦταν πραγματικὰ ὁ Γάλλος ἠθοποιός.

Ὁ Μορὺ τὸν ἀναγνώρισε, μ' ὅλους τοὺς ἐπιδέσμους ποὺ τοῦ σκέπαζαν τὸ κεφάλι. Ἀλλ' ἤδη τὸν ἀπέθεταν σ' ἕνα κάρρο, μισογεμάτο ἀπὸ τραυματίες.

— Θὰ μᾶς χωρίσουν! μουρμούρισε ὁ Μορύ, ποὺ συγκεντρώνοντας ὅλες του τὶς δυνάμεις, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: «Σενιὸ δόκτωρ! Σενιὸρ δόκτωρ!»

Ὁ Καρτινέθ, ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε κοντά του, ἀναπήδησε.

— Ἄ, σεῖς εἴσαστε, ὁ Γάλλος; φώναξε ἀναγνωρίζοντας τὸν τραυματία τῆς προηγουμένης. Ἐ, λοιπόν, παιδί μου, ἂν ἐξακολουθῇς νὰ φωνάζῃς ἔτσι, δὲν θὰ βαστάξῃς παραπάνω ἀπὸ μιὰν ὥρα!

— Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει! Μετέφεραν αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ φίλο μου σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κάρρο. Θέλω νὰ μὲ πᾶνε κοντά του. .

— Καλά, καλά! Θὰ σὲ πᾶμε... Ἐ, σεῖς ἐκεῖ κάτω, ἐλᾶτε ἐδῶ!

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια στοῦ γιατροῦ ἀπευθύνονταν σὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ὁ Ρομπὲρ τοποθετήθηκε ἐπάνω σ' ἕνα φορεῖο καί, σὲ λίγο, τὸν ξάπλωναν πλάϊ στὸν Βερόν.

Ὅταν βρέθηκαν πλάϊ - πλάϊ οἱ δυὸ φίλοι ἑνοιωσαν μιὰ βαθειὰ χαρά. Τὰ χέρια τους σφίχτηκαν δυνατά.

— Ἄ, γέρο μου!.. φιθύρισε ὁ Λουΐ μὲ ἀδύνατη φωνή.

Ὁ καλλιτέχνης εἶχε δεχτῆ στὸ κεφάλι μιὰ δυνατὴ σπαθιὰ κι' ἡ παραμικρὴ κίνησι τὸν ἔκανε νὰ βογγάῃ. Κι' ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ πόνου, ὅταν ἡ συνοδεία τῶν κάρρων ξεκίνησε.

★

Αὐτὸ τὸ φρικτὸ ταξείδι βάσταξε τρεῖς μέρες.

Ἔκανε μιὰν ἀνυπόφορη ζέστη, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, καί, τὸ βράδυ,ὅταν σταματοῦσαν γιὰ νὰ ξενυχτήσουν, οἱ δύστυχοι τραυματίες ἔπρεπε συχνὰ νὰ μένουν στὸ κάρρο τους, ἐκτεθειμένοι ἔτσι στὴν παγερὴ ἀτμόσφαιρα τῆς νύχτας.

Πολλοὶ γκρίνιαζαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ.

Ὁ Ρομπὲρ κι' ὁ Βερόν, εὐτυχῶς, εἶχαν τὴν ἰδιαίτερη περιποίησι τοῦ σενιὸρ Καρτινέθ. Αὐτό, ἀσφαλῶς, τοὺς ἔσωσε τὴ ζωή.

Πραγματικά, σὲ κάθε στάσι, ὁ γιατρὸς ἐρχόταν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ, νὰ τοὺς ἀλλάξῃ τοὺς ἐπιδέσμους, νὰ τοὺς πῇ μερικὰ καλὰ λόγια.

Ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος λυπόταν ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀνακουφίσῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς δυστυχισμένους, ποὺ τοὺς εἶχαν ἐμπιστευθῆ στὶς φροντίδες του.

Ἀλλ' οἱ διαταγὲς τῶν ἀνωτέρων του ἦσαν καθαρές: ἔπρεπε ἡ συνοδεία νὰ φθάσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα στὴν Πισάγκονα, ἕνα μικρὸ λιμάνι τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ Βολιβιανοὶ αἰχμάλωτοι.

Τέλος, τὴν τετάρτη ἡμέρα, πρὸς τὸ μεσημέρι, φάνηκαν στὸν ὁρίζοντα τὰ γκρίζα τείχη τῆς Πισάγκονα καί, ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὥρα, ὁ Ρομπὲρ κι' ὁ Βερνόν, σχεδὸν μισοπεθαμένοι, ἦσαν ξαπλωμένοι σὲ δυὸ κρεββάτια τοῦ νοσοκομείου.

Ἐπὶ πέντε ὁλόκληρες μέρες ἔμειναν ἐκεῖ ἀναίσθητοι.

Πλάϊ στὰ κρεββάτια τους, ὁ σενιὸρ Καρτινέθ τοὺς παρακολουθοῦσε διαρκῶς.

Τόσες περιποιήσεις δὲν πῆγαν χαμένες καί, ἕνα βράδυ, κατὰ τὶς ἕξη, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος βασίλευε, ὁ Μορὺ ἄνοιξε τὰ μάτια.

Ὁ ἠθοποιὸς ἐνοιωθε μεγάλη ἀδυναμία, ἀλλὰ συγχρόνως αἰσθανόταν καὶ μιὰ κάποια εὐεξία σ' ὅλο του τὸ κορμί.

Τὸ στῆθος του δὲν ἔκαιγε πιὰ καὶ ἀνάπνεε σχεδὸν ἐλεύθερα

Τὸ πρῶτο του βλέμμα ἦταν γιὰ τὸν Καρτινέθ. Ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος γιατρὸς γαμογελοῦσε μακάρια καί, μέσα ἀπὸ τὰ κατάμαυρα γένεια του, τὰ τριανταδύο δόντια του ἄστραφταν, σὰν νὰ ἦσαν δόντια καννίβαλου.

— Εὐχαριστῶ, γιατρέ, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω ὅτι σᾶς ὀφείλω τὴ ζωή, φιθύρισε ὁ Γάλλος, ἀπλώνοντας στὸ Χιλιανὸ τὸ χέρι του, ποὺ ἐκεῖνος τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔσφιξε μὲ διάχυσι.

— Καλά, καλά, ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτό. Μὲ τὸ νὰ σᾶς περιποιοῦμαι, δὲν ἔκανα παρὰ τὸ καθῆκον μου, κι' ἔπειτα, ξέρετε, ἡ θεραπεία σας ὀφείλεται καὶ στὴ φύσι... Εἶναι ὁ καλύτερος γιατρός! ἀπάντησε μετριόφρονα ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Βερὸν νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ ζωή.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ κατάστασι τῶν δύο φίλων καλυτέρευε γρήγορα.

Τὰ κρεββάτια τους ἦσαν τοποθετημένα τόνα πλάϊ στὸ ἄλλο, κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο διέκριναν μιὰ γωνία τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ καί, γιὰ ὧρες ὁλόκληρες, ἔμεναν ἀκίνητοι, εὐτυχισμένοι ποὺ ἐνοιωθαν πὼς ξαναζοῦσαν, καὶ κυττοῦσαν τὸ σαπφείρινο οὐρανό. . .

Ἡ ἀγγελία

Ἕνα βράδυ, ὁ Ρομπέρ, ἐπωφελούμενος τῆς εὐκαιρίας ποὺ οἱ ἄλλοι τραυματίες τῆς αἰθούσης φαίνονταν κοιμισμένοι, εἶπε στὸ σύντροφό του:

— Μ' ὅλα αὐτά, φίλε μου, τί τὰ θέλεις, εἴμαστε φυλακισμένοι. . .

— Ἀσφαλῶς, ἀλλ' ὄχι γιὰ πολὺν καιρό, ἐλπίζω...

— Σ' αὐτὸ γελιέσαι. Ὅταν ρώτησα αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπο τὸν Καρτινέθ, μοῦ εἶπε ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς χαριτωμένης αὐτῆς χώρας δὲν σκοπεύει νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς αἰχμαλώτους προτοῦ τελειώσῃ ὁ πόλεμος...

— Ἄ! Διάβολε! Αὐτὸ μπορεῖ νὰ βαστάξῃ πολύ...

— Ἔτσι λέω κι' ἐγώ... Γι' αὐτὸ δὲν σοῦ κρύβω πὼς ἔχω τὴν πρόθεσι νὰ τὸ σκάσω, προτοῦ μοῦ τὸ ἐπιτρέψουν, ψιθύρισε ὁ Μορὺ χαμηλώνοντας τὴ φωνή του.

— Ὅσο γι' αὐτό, περίμενε τούλάχιστον νὰ γίνῃς καλά.

— Φυσικά. Ἕνα πρᾶγμα μόνο μὲ στενοχωρεῖ. Ὅσο κι' ἂν προσπάθησα δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τρόπο γιὰ νὰ μάθω τί ἀπέγιναν ὁ συνταγματάρχης Μπάρκλεϋ καὶ ἡ μὶς Ἔλλεν. Ἂν μᾶς περιμένουν ἀκόμα στὸ Μοντάριο, θάχουνε τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀνησυχία τους.

— Γράψε τους!

— Ἀδύνατον! Ρώτησα καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται στοὺς αἰχμαλώτους νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ κανένα... Καί, καθὼς δὲν ἔχουμε καὶ λεφτὰ γιὰ νὰ δωροδοκήσουμε κανένα φύλακα. . .

— Ἔχεις δίκηο, φιθύρισε ὁ Βερόν, ποὺ φάνηκε βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Ξαφνικά, τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε.

— Πιστεύω πὼς ἔχω μιὰ ἰδέα... καὶ μάλιστα ὄχι κακή, φιθύρισε. Ναί, ἄσε με νὰ κάνω κάτι... Δὲν μπορῶ τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ἔρχεται ὁ γιατρός...

Πραγματικά, ὁ δὸν Καρτινὲθ πλησίαζε ταλαντευόμενος, κατὰ τὴ συνήθειά του.

Προτοῦ φύγῃ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ἐρχόταν, ὅπως ἔκανε κάθε μέρα, ν' ἀποχαιρετήσῃ τοὺς προστατευομένους του.

— Ἐ, λοιπόν, σενιόροι, φαινόσαστε θαυμάσια! τοὺς εἶπε εὐθυμα, βλέποντας τὴ ζωηρὴ ἔκφρασι τῶν δύο φίλων

— Ναί, ναί, πᾶμε καλά, ἀπάντησε ὁ Ρομπὲρ Μορύ.

Ὁ Βερὸν ἐπενέβη :

— Γιατρέ, ἔχω μιὰ χάρι νὰ σᾶς ζητήσω, τοῦ εἶπε. Δῶστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τὸ μολυβί σας καὶ τὸ σημειωματάριό σας.

— Πάρτε.

Ὁ ἠθοποιὸς τὰ πῆρε καὶ χάραξε, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, τὶς ἀκόλουθες γραμμές;

«Ὁ σὲρ Μπάρκλεϋ δὲν πρέπει πιὰ νὰ περιμένῃ στὸ Μοντάριο. Ἐκεῖνοι, ποὺ τοῦ εἶχαν ὁρίσει συνάντησι σ' αὐτὴ τὴν πόλι, βρίσκονται στὴν Πισάγκονα καὶ ἀδυνατοῦν νὰ τὸν συναντήσουν».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

"ΠΟΛΥΞΕΝΗ"
ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΑΘ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟ
ΟΔΟΣ ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΟ 48-48 - ΧΡΗΣΙΣ ΤΗΛ. 51-051
(ΠΛΗΣΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΒΑΘΗΣ - ΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ "ΠΕΡΟΚΕ")
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ • ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ - ΒΡΑΔΥΝΑ
Διὰ θήματα πάλεως» ἀνταποκρίνατους διδάκτορα ἀπὸ ΗΜΙΣΥ
Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ ἰδιαιτέρων.
ΔΕΧΟΜΕΘΑ ,, ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ

Τὰ 10 σφάλματα τοῦ γερμανικοῦ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 57)

μα: Ἀσυμφωνία ὡς πρὸς τὸ «τεῖχος» τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Τὸ ὄγδοο σφάλμα ἔγινε κατὰ τὴ συμμαχικὴ ἀπόβασι στὴ Γαλλία. Ὁ διοικητὴς τῆς ὁμάδος Στρατιῶν τῆς Δύσεως στρατάρχης φὸν Ροϋντστεντ ἦταν τῆς γνώμης ὅτι τὰ γερμανικὰ στρατεύματα ἔπρεπε νὰ παραμείνουν συγκεντρωμένα γύρω στὸ Παρίσι καὶ στὴν περιοχὴ τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας, γιὰ νὰ εἶνε σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίσουν ὁποιοδήποτε ἐνδεχόμενο. Ἀντίθετα, ὁ Ρόμμελ ἐπέμενε νὰ ὑποστηριζῇ ὅτι ὁ κύριος ὄγκος των ἔπρεπε νὰ προωθηθῇ πρὸς τὶς ἀκτές. Ὁ Χίτλερ ἐπεδοκίμασε τὴν ἄποψι τοῦ Ρόμμελ καὶ ὁ Ροϋντστεντ ἀντικαταστάθη ἀπὸ τὸν στρατηγὸ φὸν Κλοῦγκε. Ὅταν ἡ ἀπόβασις πραγματοποιήθηκε μεταξὺ Χερδοῦργου καὶ τοῦ Κάν, δηλαδὴ σὲ μιὰ περιοχὴ ποὺ δὲν εἶχε προβλέψει τὸ γερμανικὸ Στρατηγεῖο, οἱ ἀντίπαλοί μας νόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ παραπλανητικὴ ἐπιχείρησι κι' ἐκράτησαν τὶς θωρακισμένες μονάδες των στὶς ἀκτὲς τῆς Μάγχης, ὅπου περίμεναν ὅτι θὰ γινόταν ἡ κυρία ἀπόβασις. Τὶς κράτησαν, μάλιστα, παρα πολὺν καιρό. Μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Χερβούργου, μιὰ νέα διαφωνία ἐξεδηλώθη μεταξὺ τῶν Γερμανῶν στρατηγῶν: Ὁ Κλοῦγκε καὶ ὁ Ρόμμελ ζητοῦσαν ν' ἀποσυρθοῦν οἱ γερμανικὲς δυνάμεις ποὺ βρίσκονταν στὴ νοτιοανατολικὴ Γαλλία καὶ νὰ διατηρηθῇ ἡ γραμμὴ Σηκουάνα - Παρισίων - Φοντενεμπλὼ - Κεντρικῆς Γαλλίας. Ὁ Χίτλερ ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν, ἀρνήθηκε ν' ἀποσύρῃ τὰ στρατεύματά του κι' ἀντικατέστησε τὸν φὸν Κλοῦγκε μὲ τὸν φὸν Ροϋντστεντ, ποὺ εἶχεν ἀπομακρύνει πρίν. Ὁ φὸν Ροϋντστεντ συνέχισε τὴ μάχη τῆς Νορμανδίας. Στὴν προκειμένη περίπτωσι, ὁ Χίτλερ διηύθυνε αὐτοπροσώπως τὴν ἀντεπίθεσι τῆς Ἀρδέννης. Σύμφωνα μὲ τὶς ἐξηγήσεις τῶν στρατηγῶν τοῦ γερμανικοῦ ἐπιτελείου, ὁ Χίτλερ ἐδοκίμασε μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἔκπληξι ἀπὸ τὴν πλήρη ἀποτυχία τῆς ἐπιθέσεώς του.

Ἕνατο σφάλμα: Μιὰ ἐπίθεσις χωρὶς ἐλπίδα ἐπιτυχίας.

Τὸ ἔνατο σφάλμα ὑπῆρξεν ἡ ἐπίθεσις τῶν Ἀρδεννῶν κατὰ τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1944. Ἡ ἐπίθεσις αὐτὴ στηριζόταν στὴν ἰδέα τοῦ Χίτλερ ν' ἀνακτήσῃ τὸν λιμένα τῆς Ἀμέρσας μὲ μιὰ ἀπροσδόκητη καὶ ὁρμητικὴ ἐπίθεσι. Σύμφωνα μὲ τὶς δηλώσεις τοῦ Γιόλτ, οἱ στρατηγοὶ προσπάθησαν ν' ἀντιταχθοῦν σ' αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη ἐπίθεσι καὶ ζήτησαν, ἀντίθετα, νὰ διατεθῇ ἡ Ἕκτη Θωρακισμένη Στρατιὰ γιὰ τὴν ἀπόκρουσι τῆς ἀναμενομένης ρωσσικῆς ἐπιθέσεως στὸ ἀνατολικὸ μέτωπο. Ἀλλ' ὁ Χίτλερ ἀδιαφόρησε τελείως γιὰ τὶς ὑποδείξεις των. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης τῶν Ἀρδεννῶν, ποὺ διεξήχθη μὲ εἴκοσι τέσσερες γερμανικὲς μεραρχίες, ἦταν μόνο ἕνα κέρδος ἕξη ἑβδομάδων κατὰ τὶς ὁποῖες ἀνεβλήθη ἡ συμμαχικὴ ἐπίθεσις στὴν περιοχὴ τοῦ Ρήνου. Ὁ Ροϋντστεντ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνακτήσῃ οὔτε τὶς γειτονικὲς πόλεις τῆς Λιέγης καὶ τοῦ Ναμούρ.

Δέκατο σφάλμα: Μιὰ σημαντικὴ γέφυρα ποὺ ξεχάστηκε.

Τὸ δέκατο σφάλμα ἀναφέρεται στὴ γέφυρα τοῦ Ρεμάγκεν ἐπὶ τοῦ Ρήνου. Ἡ γέφυρα αὐτὴ ὄχι μόνο δὲν ἀνατινάχθηκε ἐγκαίρως. ἀλλ' οὔτε ἐφρουρεῖτο ἐπαρκῶς. Καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ κατώρθωσαν μ' ἕνα πραξικόπημα νὰ καταλάβουν ἀνέπαφο αὐτὸ τὸ σημαντικὸ πέρασμα. Αὐτὴ ἡ γέφυρα ποὺ ξεχάσθηκε ἄνοιξε στοὺς συμμάχους τὸ δρόμο πρὸς τὸ Μόναχο καὶ τὴ Λειψία καὶ ἐπέφερε τὴν κατάρρευσι τῆς Βέρμαχτ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχειώδη σφάλματα τοῦ Γερμανικοῦ Ἐπιτελείου συνέτειναν στὸ νὰ χάσουν οἱ Γερμανοὶ τὸν ἀγῶνα. Ἔπεσαν δηλαδὴ οἱκτρὰ ἔξω, παρ' ὅλη τὴν κλασικὴ μεθοδικότητά τους.

Ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν ἡρώων μας

ταν στὸ βράχο τῆς Ὑδρας γιὰ νὰ χτυπήσουν ἀπ' ἐκεῖ τὸ τούρκικο στόλο. Γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ πῆγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι ὁ στρατηγὸς Φαβιέρος μὲ πολεμιστάς.

Ὁ ἑλληνικὸς στόλος δὲν εἶχε μεγάλα πολεμικὰ καράβια ν' ἀντιτάξῃ, ἀλλὰ μικρὰ στὰ ὁποῖα ὅμως ἔδινε δύναμι μεγάλη ἡ καρδιὰ τῶν θαλασσολυκων ποὺ τὰ κυβερνοῦσαν.

Καὶ δὲν εἶχαν μόνον τοὺς Τούρκους ν' ἀντιμετωπίσουν οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ κι' ἕναν ἄλλον ὕπουλο ἐχθρό, τὸν αὐστριακὸ στόλο, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ μισέλληνα αὐστριακοῦ καγγελαρίου Μέτερνιχ, προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν ἐνέργεια τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ τούρκικο ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις του. Καὶ τὸ χειρότερο, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ αὐστριακοῦ στόλου Παολούτσι ἦταν κατάσκοπος τῶν Τούρκων.

★

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ δυὸ καράβια, ἕνα ὑδραϊκὸ κι' ἕνα σπετσιώτικο, πῆγαν στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου γιὰ νὰ μαζέψουν βοηθήματα, κατ' ἐντολὴν τῆς κυβερνήσεως. Ἐξαφνα πρόβαλε μπροστά τους ὁ Παολούτσι μὲ πέντε μεγάλα αὐστριακὰ πολεμικά, αἰχμαλώτισε τὰ δύο ἑλληνικὰ καράβια καὶ μετέφερε πάνω στὴ ναυαρχίδα του τοὺς καπετανέους καὶ τὴν ἐπιτροπὴ ποὺ πήγαινε νὰ εἰσπράξῃ τὶς συνδρομὲς ἀπὸ τὰ νησιά. Ὅταν ἐκεῖνοι διαμαρτυρήθηκαν ὅτι δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀνακατεύεται στὸν ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο, ὁ Παολούτσι προφασίσθηκε ὅτι τοὺς ἔπιασε ὅμηρους γιὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ δῆθεν τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνησι νὰ πληρώσῃ τὶς ἀποζημιώσεις ποὺ γύρευε ἡ κυβέρνησί του γιὰ τὶς ζημίες ποὺ ὁ ἑλληνικὸς στόλος εἶχε κάμει σὲ καράβια αὐστριακῶν ὑπηκόων.

— Μὰ τὰ καράβια αὐτὰ ἔκαναν μὲ αὐστριακὴ σημαία λαθρεμπόριο πολέμου γιὰ τοὺς Τούρκους! εἶπαν οἱ Ἕλληνες ποὺ ἤξεραν καλὰ τὰ πράγματα.

— Λυποῦμαι γιὰ ὅ,τι συμβαίνει, τοὺς δήλωσε ὁ Παολούτσι, ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς συνηθίσω ἐπὶ τέλους ἐσᾶς τοὺς Ἕλληνας νὰ σέβεσθε τὴ σημαία τῆς αὐτοκρατορίας μας. Αὐτὰ ποὺ προφασίζεστε εἶναι ψέμματα. Ἐσεῖς εἴσαστε κουρσάροι κι' ἁρπάζετε ὅ,τι βρῆτε!

Οἱ Ἕλληνες ὅμως δὲν τὰ ἔχασαν, ἀλλὰ σχεδίασαν ἕνα καταπληκτικὸ τόλμημα. Πάνω στὴν αὐστριακὴ ναυαρχίδα εἶχαν μαζευτῆ εἰκοσιοχτὼ αἰχμάλωτοι. Μιὰ νύχτα, λοιπόν, ἐνῶ οἱ Αὐστριακοὶ κοιμόντουσαν, τοὺς ἐπιτέθησαν, τοὺς ἀφώπλισαν καὶ τοὺς φυλάκισαν στὸ ἀμπάρι τοῦ πολεμικοῦ.

Ἔπειτα, κύριοι πιὰ τοῦ καραβιοῦ, τράθηξαν μ' αὐτὸ γιὰ τὴ Σύρο, ὅπου βρῆκαν τὸν Ἄγγλο ναύαρχο Χάμιλτον, στὸν ὁποῖο παράδωσαν τὸ αὐστριακὸ πολεμικὸ μὲ τοὺς κλεισμένους στὸ ἀμπάρι ἀξιωματικοὺς καὶ ναύτες του.

Ὁ Ἄγγλος φιλέλληνας προσποιήθηκε τάχα πὼς θύμωσε καὶ κατηγόρησε τοὺς Ἕλληνας γιὰ τὴν πρᾶξι τους, ἐνῶ μέσα του τοὺς καμάρωνε. Τοὺς ἄφησε ἐλεύθερους κι' οἱ Ἕλληνες λεβέντες γύρισαν στὴν Ὑδρα.

★

Ἐνῶ γινόταν ἡ κωμικοτραγικὴ αὐτὴ σκηνὴ τῆς γελοιοποιήσεως τοῦ αὐστριακοῦ στόλου, μαθεύτηκε ὅτι ὁ τουρκικὸς στόλος τραβοῦσε γιὰ τὴ Σάμο. Ξεκίνησε ἀμέσως ὁ ἑλληνικὸς γιὰ νὰ τὸν προϋπαντήσῃ. Δώδεκα ὑδρέϊκα μὲ τέσσερα μπουρλότα, μὲ τὸ ναύαρχο Σαχτούρη, δώδεκα σπετσιώτικα μὲ τρία μπουρλότα, μὲ τὸν ναύαρχο Γ. Ἀνδρούτσο, ἕξη ψαριανά, μὲ τὸ ναύαρχο Ἀποστόλη καὶ τὸ περίφημο μπουρλότο τοῦ Κανάρη. Στὶς 14 Ἰουλίου ἀγνάντεψαν στὸν Τσεσμὲ τὸν τούρκικο στόλο, δυνατὸ κι' ἑτοιμοπόλεμο.

Οἱ Σαμιῶτες, σὰν εἶδαν τὰ ἑλληνικὰ καράβια, πῆραν θάρρος. Τὴν ἄλλη νύχτα ἄρχισε τὸ κανόνι ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές. Δύο σπετσιώτικα μπουρλότα ρίχθηκαν πάνω σὲ δύο μεγάλα τουρκικὰ πολεμικά, ἀλλὰ δὲν πέτυχαν νὰ τὰ κάψουν. Τρομοκρατησαν μόνο τὸν ἐχθρό. Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ τούρκικος στόλος ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔξω ἀπὸ τὸ Καρλόβασι τῆς Σάμου. Στὴν ἀρχὴ ὁ ἀγώνας ἦταν εὐνοϊκὸς γιὰ τοὺς Τούρκους, ἔπειτα ὅμως οἱ Ἕλληνες, μὲ ἐπιδέξιες κινήσεις, κατώρθωσαν νὰ πάρουν τὸν ἀέρα τοῦ ἐχθροῦ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴν κρίσιμη ἐπένεβη ὁ γενναῖος Κανάρης μὲ τὸ μπουρλότο του. Ρίχτηκε πάνω σὲ μιὰ τούρκικη φρεγάδα καὶ κατώρθωσε νὰ τῆς τὸ κολλήσῃ.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ τύχη δὲν βοήθησε τὰ παλληκάρια του. Ἡ γιατὶ τὸ μπουρλότο δὲν ἦταν καλὰ φτιαμένο, ἢ γιατὶ ὁ ἀγέρας δὲν τὸ εὐνόησε, τὸ τούρκικο καράβι δὲν ἔπιασε φωτιὰ κι' οἱ Τοῦρκοι κατώρθωσαν σὲ λίγο νὰ βουλιάξουν τὸ μπουρλότο μὲ κανονιές.

Μόλις εἶδε τὴν ἀποτυχία του, ὁ Κανάρης δὲν τάχασε ἀλλὰ μὲ ψυχραιμία παλληκαριοῦ πήδησε ἔξω ἀπὸ τὸ καιόμενο μπουρλότο του γιὰ νὰ μπῇ στὸ σπετσιώτικο πολεμικὸ «Φιλοκτήτης». Τὴν ἴδια στιγμὴ δυὸ τούρκικα καράβια τοῦ ρίχτηκαν. Καὶ θὰ τὸν ἔπιαναν, ἂν ὁ Σπετσιώτης Μανώλης Λαζάρου δὲν τὸν ἔσωζε τραυματισμένο ἀπὸ μιὰ τουρκικὴ σφαῖρα.

Κ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΑΛΟΝΑ

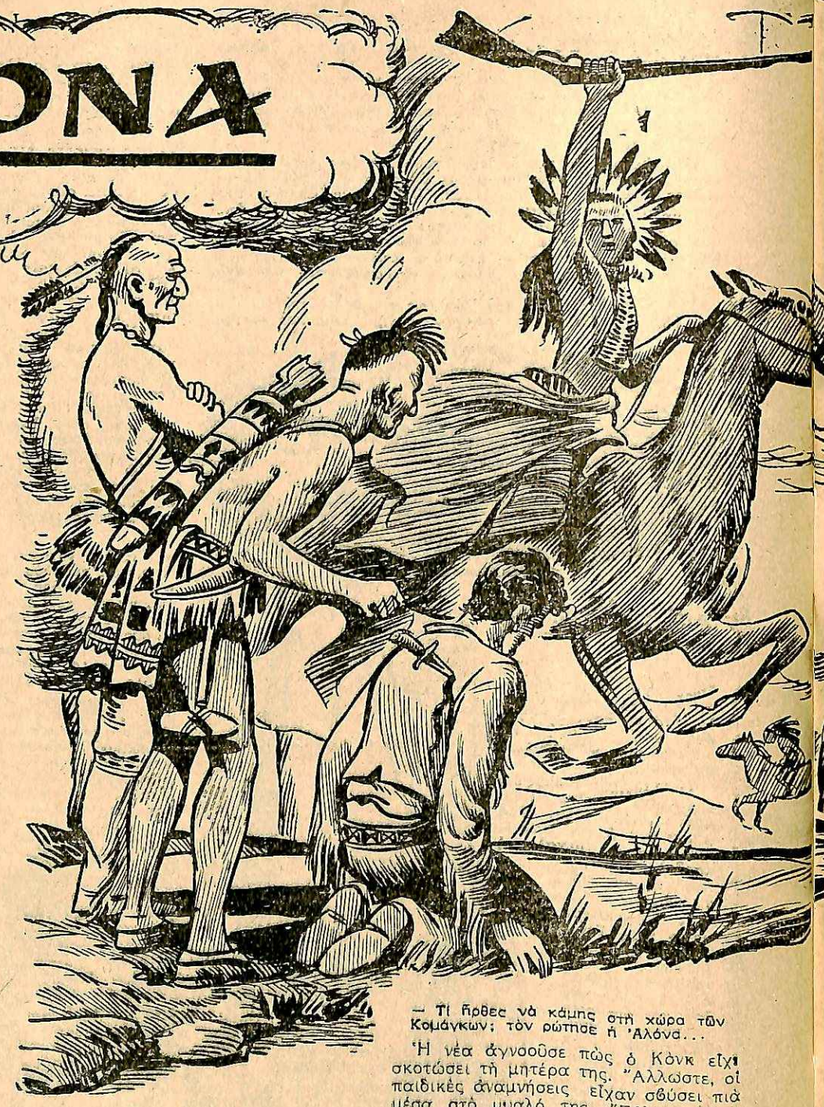

Περιπετειώδες διήγημα

Η ἱστορία τῆς Κυνθίας Ἄνν εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκινητικὰ ἐπεισόδια τοῦ ἀγρίου πολέμου μεταξὺ τῶν λευκῶν καὶ τῶν ἐρυθροδέρμων στὰ βάθη τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, δὲν ἄκουγε κανεὶς νὰ γίνεται λόγος σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τοῦ Τέξας καὶ τῆς Ὀκλαχόμα παρὰ μόνο γιὰ τὸν Κόνκ, τὸν «Σιδερόφρακτο».

Ὁ Κόνκ ἦταν ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Κομάγκων, ποὺ φημίζονταν γιὰ τὴν ἀγριότητα καὶ τὴ θηριωδία τους. Καὶ τὸν ἀποκαλοῦσαν «Σιδερόφρακτο» γιατὶ φοροῦσε ἕναν ἀλυσσιδωτὸ θώρακα, ὅπως οἱ παληοὶ ἱππότες τοῦ Μεσαιῶνος.

Ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν λευκῶν, τοὺς καταδίωκε ἀκόμη καὶ μέσα στὶς πόλεις, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ χτίζουν στὴν ἄγρια ἐκείνη περιοχή. Καὶ καθεμιὰ ἐπιδρομή του ἔμοιαζε μὲ ἀληθινὴ θεομηνία. Ὁ Κόνκ καὶ οἱ ἄνθρωποί του σκότωναν ὅσους λευκοὺς ἔπεφταν στὰ χέρια τους καὶ κατόπιν ἐξαφανίζονταν, ἀφοῦ ἔβαζαν φωτιὰ στὰ σπίτια καὶ τὶς ἀποθῆκες τους.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐπιδρομές του, ποὺ ἄφησε γιὰ πολλὰ χρόνια μιὰν ἀνατριχιαστικὴ ἀνάμνησι μεταξὺ τῶν λευκῶν ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔκαμε ἐναντίον τοῦ φρουρίου Πάρκερς, στὰ σύνορα μεταξὺ τοῦ Τέξας καὶ τῆς Ὀκλαχόμας.

Οἱ λιγοστοὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ φρουρίου ἀγωνίσθηκαν μὲ πεῖσμα, ἀλλά, στὸ τέλος, ὑπόκυψαν μπροστὰ στὴν ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ τῶν ἀντιπάλων τους.

Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν σκοτωθῆ στὴ μάχη. Ἀλλὰ δέκα ὀκτὼ μαζὶ μὲ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ φρουρίου τὸν Τζὼν Πάρκερ ἔπεσαν στὰ χέρια τῶν Ἐρυθροδέρμων.

Ὁ Κόνκ πρόσταξε τότε νὰ τοὺς μεταφέρουν στὸ δάσος καὶ νὰ τοὺς δέσουν πάνω σὲ μεγάλους πασσάλους, γιὰ νὰ κατασπαραχθοῦν ἀπὸ τοὺς ἄγριους κόνδορες καὶ τὰ ἄλλα ἁρπακτικὰ ὄρνια.

Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες, τὶς μοίρασε μεταξὺ τῶν συντρόφων του, ἀφοῦ κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὴν πιὸ ὄμορφη ἀπὸ ὅλες, τὴ Μάμπελ Πάρκερς, τὴ σύζυγο τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ φρουρίου.

Ὁ Κόνκ ὁ «Σιδηρόφρακτος» πέρασε μιὰ νύχτα μαζί της καί, κατὰ τὰ ξημερώματα, τῆς κάρφωσε ἕνα μαχαῖρι στὸ λαιμὸ καὶ τὴν σκότωσε.

Οἱ σύντροφοί του μιμήθηκαν τὸ παράδειγμά του καὶ τὸ νυχτερινὸ ὄργιο τέλειωσε μέσα στὸ αἷμα!

Ἀλλ' ἡ Μάμπελ, πεθαίνοντας, ἄφηνε πίσω της, ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, τὴν Κυνθία Ἄνν, ποὺ ἦταν τότε μόλις ἑπτὰ χρόνων.

Ὁ Κόνκ ἀναρωτιόταν τί ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ. Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τὸ σκοτώσῃ. Ἀλλὰ μετάνοιωσε τὴ στιγμὴ ποὺ πήγαινε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασί του καὶ σκέφθηκε πὼς ἦταν καλύτερο νὰ τὸ παραδώσῃ στὶς γυναῖκες τῆς φυλῆς του γιὰ νὰ τὸ ἀναθρέψουν.

Ἔτσι, ἡ μικρὴ Κυνθία Ἄνν μεγάλωσε μεταξὺ τῶν Κομάγκων.

Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων, ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη νέα, μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια, ποὺ ἔκαναν τοὺς ἐρυθροδέρμους νὰ τὴν κυττάζουν μὲ ἔκπληξι καὶ θαυμασμό. Γιατὶ κανεὶς ἀνάμεσά τους δὲν εἶχε μάτια μὲ τέτοιο χρῶμα. Καὶ γι' αὐτὸ θεωροῦσαν τὴν Κυνθία Ἄνν σὰν ἐξαιρετικὸ πλάσμα. Τὴν εἶχαν μετονομάσει Ἀλόνα, ποὺ σημαίνει ἡ «νέα μὲ τὰ γαλανὰ μάτια».

Ὅλοι οἱ νέοι τῆς φυλῆς, ξετρελλαμένοι μὲ τὴν ὀμορφιά της, τὴν διεκδικοῦσαν τώρα γιὰ σύζυγο.

Ἀλλὰ τὰ γαλανὰ μάτια τῆς Ἀλόνα δὲν κύτταζαν παρὰ ἕνα μόνον ἀνάμεσά τους: τὸν Πέτα Νοκόνα, τὸ γυιὸ τοῦ Κόνκ τοῦ «Σιδερόφρακτου».

— Τί ἤρθες νὰ κάμῃς στὴ χώρα τῶν Κομάγκων; τὸν ρώτησε ἡ Ἀλόνα...

Ἡ νέα ἀγνοοῦσε πὼς ὁ Κόνκ εἶχε σκοτώσει τὴ μητέρα της. Ἀλλώστε, οἱ παιδικὲς ἀναμνήσεις εἶχαν σβύσει πιὰ μέσα στὸ μυαλό της. Ἔβλεπε τώρα τοὺς Κομάγκους σὰν δικούς της καὶ μισοῦσε θανάσιμα τοὺς λευκούς, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται πὼς κι' αὐτὴ ἦταν λευκή.

Ὁ Πέτα Νοκόνα ἀγαποῦσε ἐπίσης τὴν Ἀλόνα, ἀλλ' ὁ Κόνκ ὁ «Σιδερόφρακτος» στάθηκε πάντα ἐνάντιος στὸ γάμο τους κι' οἱ δύο νέοι δὲν μπόρεσαν νὰ παντρευθοῦν παρὰ μόνο μετὰ τὸ θάνατό του.

Ζοῦσαν τώρα εὐτυχισμένοι καὶ δυὸ παιδιὰ ποὺ εἶχαν ἀποχτήσει ἀπὸ τὸ γάμο τους συμπλήρωναν τὴν εὐτυχία τους.

Ὁ Πέτα Νοκόνα εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸ ἄγριο μῖσος του ἐναντίον τῶν λευκῶν κι' εἶχεν ἀναδειχθῆ ἄξιος διάδοχός του στὸ λυσσαλέο ἀγῶνα ἐναντίον τους.

Ἀλλά, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μάχες, μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸ μέτωπο καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω νεκρό.

Ἡ Ἀλόνα ἀγωνιζόταν στὸ πλευρό του κι' ὁρκίσθηκε μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς πολεμιστὲς τῶν Κομάγκων νὰ ἐκδικηθῆ τὸν θάνατό του.

Πραγματικά, ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἀνέλαβε ἡ ἴδια τὴν ἀρχηγία τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῶν λευκῶν. Κι' ἡ Ἀλόνα ἦταν ἀτρόμητη στὶς μάχες καὶ βάδιζε πάντα πρώτη ἐναντίον τῶν μισητῶν ἐχθρῶν.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἕνας νέος ἀρχηγὸς εἶχεν ἀναδειχθῆ μεταξὺ τῶν ἀποίκων τοῦ Τέξας. Τὸν ἔλεγαν «Κεραυνὸ» κι' ὅλοι ἔσκυβαν μπροστά του τὸ κεφάλι μὲ σεβασμό.

Οἱ Κομάγκοι ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἄσχημες ἡμέρες. Ὁ «Κεραυνός», ἀντὶ νὰ περιορίζεται στὴν ἄμυνα, ὅπως ἔκαναν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ πρὶν ἀπ' αὐτόν, ἔκανε κάθε τόσο ἐπιδρομὲς στὴ χώρα τῶν Ἐρυθροδέρμων καὶ σκόρπιζε παντοῦ τὸ θάνατο καὶ τὴν ἐρήμωσι.

Ἀλλ' ἡ Ἀλόνα δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ὑποχωροῦν εὔκολα. Καί; μὲ τὴ συνδρομὴ τῶν πιὸ ἐμπειροπολέμων μεταξὺ τῶν Κομάγκων, εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιό της.

Ἔτσι, κατώρθωσαν νὰ παρασύρουν τὸν «Κεραυνὸ» πρὸς τὸ μέρος τοῦ φρουρίου Σίλ, ἀφοῦ πρωτήτερα τὸ κυρίευσαν καὶ σκότωσαν ὅλους τοὺς ὑπερασπιστές του.

Ὁ «Κεραυνὸς» προχωροῦσε ἀνύποπτος πρὸς τὸ μέρος τοῦ φρουρίου νομίζοντας ὅτι κατέχεται ἀπὸ λευκούς. Ὅταν κατάλαβε τὴν πλάνη του ἦταν πιὸ πολὺ ἀργά.

Οἱ Ἐρυθρόδερμοι τοῦ ἐπετέθησαν τότε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ στὸ σκληρὸ ἀγῶνα ποὺ ἐπακολούθησε τετρακόσιοι λευκοὶ σκέπασαν τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Ὁ ἴδιος ὁ «Κεραυνὸς» ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Κομάγκων.

Ἡ Ἀλόνα πρόσταξε τότε νὰ τοῦ βγάλουν τὰ μάτια καὶ νὰ τοῦ καρφώσουν ἕνα μαχαῖρι στὴ ράχη, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια μεταξὺ τῶν Κομάγκων (τὸ μαχαῖρι στὴ ράχη ἀνάγκαζε τοὺς αἰχμαλώτους νὰ προχωροῦν σκυφτοί, σὲ σημεῖο ὑποταγῆς). Στὴν κατάστασι αὐτή, τὸν ἔσυραν καὶ τὸν ἔρριξαν μπροστά της.

— Τί ἤρθες νὰ κάμῃς στὴ χώρα τῶν Κομάγκων; τὸν ρώτησε ἡ Ἀλόνα, ἀπολαμβάνοντας τὸ θέαμα τοῦ ταπεινωμένου «Κεραυνοῦ».

Ὁ λευκὸς ἀρχηγὸς τότε τῆς ἀπάντησε μὲ κόπο:

—Ἡ χώρα αὐτὴ δὲν ἀνήκει στοὺς Κομάγκους, οὔτε σὲ κανένα. Εἶνε τόσο μεγάλη καὶ τόσο πλούσια ποὺ μπορεῖ νὰ χωρέσῃ καὶ τοὺς λευκοὺς καὶ τοὺς Ἐρυθροδέρμους. Τὸν πόλεμο δὲν τὸν θελήσαμε μεῖς. Σεῖς τὸν ἀρχίσατε! Ἀλλὰ μεῖς θὰ τὸν τελειώσωμε ἢ μὲ τὴν εἰρήνη ἢ μὲ τὴν ὑποταγὴ τῆ δική σας. Γιατὶ εἴμαστε περισσότεροι καὶ δυνατώτεροι! Σὲ σᾶς ἀπόκειται νὰ διαλέξετε!...

Στὰ λόγια αὐτά, ἕνας ἀπὸ τοὺς Κομάγκους ἔσπρωξε τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ ἔχωσε πιὸ βαθειὰ μέσα στὴ ράχη τοῦ «Κεραυνοῦ».

Ὁ λευκὸς ἀρχηγὸς ἄφησε μιὰ κραυγὴ πόνου κι' ἔγειρε ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸ κεφάλι του.

— Καὶ γιατὶ σκοτώνεις τοὺς ἀνθρώπους μας καὶ καῖς τὶς καλύβες καὶ τὰ σπαρτά μας; ρώτησε ἡ Ἀλόνα.

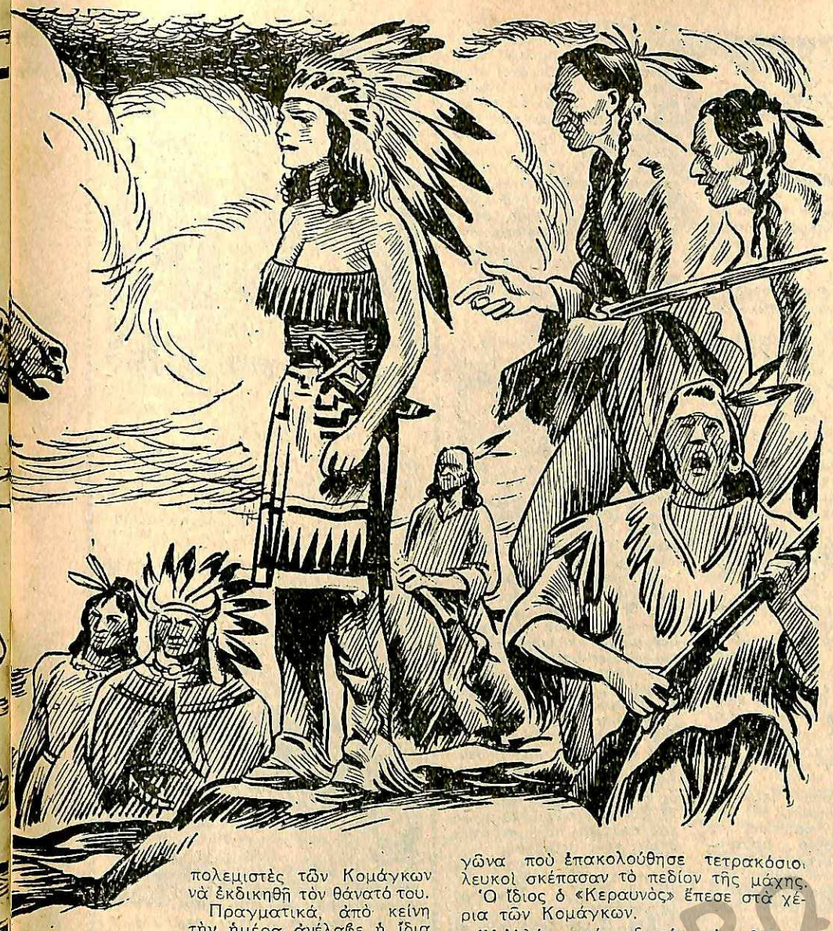

—Γιατὶ καὶ σεῖς κάνετε τὸ ἴδιο στὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά μας, ἀπάντησε ὁ «Κεραυνός». Κι' ἔπειτα, ἔχω ἕναν ἰδιαίτερο λόγο γι' αὐτό. Ἤρθα ἐδῶ, βασίλισσα τῶν Κομάγκων, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου, τῆς μητέρας μου κι' ὅλων τῶν δικῶν μου. Κι' ἀκόμη γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἀδελφή μου, ποὺ οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς σου τὴν πῆραν ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτσάκι ἀκόμη καὶ θὰ τὴν ἔχουν τώρα γιὰ σκλάβα τους, ἂν δὲν τὴν ἔχουν σκοτώσει...

—Ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς σου; ρώτησε ἡ Ἀλόνα.

—Τὴν ἔλεγαν Κυθία Ἄνν, ἀπάντησε ὁ «Κεραυνός». Τ' ὄνομά μας εἶναι Πάρκερ... Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τζὼν Πάρκερ ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τῆς Κυθίας Ἄνν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Ἀλόνα νόμισε πὼς ἕνας μαῦρος πέπλος, ποὺ τῆς σκέπαζε ὡς τότε τὰ μάτια, ξεσχίστηκε ξαφνικά. Κι' οἱ θολὲς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς της ἡλικίας ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν στὸ μυαλό της.

—Ἀδελφέ μου! φώναξε τρέχοντας κοντὰ στὸν αἰχμάλωτο. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Κυθία Ἄνν!

Ἀλλ' ὁ Τζὼν Πάρκερ εἶχε σωριαστῆ τώρα στὸ ἔδαφος καὶ τὸ σῶμα του τραντάζόταν ἀπὸ σπασμούς.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ξεψύχησε. Ἡ Ἀλόνα σωριάστηκε τότε πάνω στὸ πτῶμα του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

Ἀλλ' οἱ Κομάγκοι δὲν τῆς συγχώρησαν ποτὲ αὐτὴ τὴν ἀδυναμία της. Κι ὅταν γύρισαν στὸ Νάϊφ, τὴν πρωτεύουσά τους, τὴν καθήρεσαν ἀπὸ τὴν ἀρχηγία καὶ διέταξαν τὴ θανάτωσι τῶν δυὸ παιδιῶν της.

Ἡ Ἀλόνα τὰ εἶδε νὰ πέφτουν κάτω ἀπὸ τὰ βέλη τῶν Ἐρυθροδέρμων καὶ ἡ καρδιά της σπάραξε ἀπὸ τὸν πόνο.

Τί τὴν ἤθελε πιὰ τὴ ζωή; Ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ πεθάνῃ, νὰ βρῇ τὸ θάνατο. Ναί, ἡ ζωὴ θὰ ἦταν στὸ ἑξῆς μεγάλο βάρος γιὰ τοὺς τρυφερούς ὤμους της, πολὺ μεγάλο βάρος...

Ἡ δυστυχισμένη περίμενε πὼς θὰ εἶχε κι' αὐτὴ τὴν ἴδια τύχη καὶ τὸ εὐχόταν μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της.

Ἀλλ' οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Κομάγκων τῆς χάρισαν τὴ ζωή. Καὶ περιορίσθηκαν μόνο νὰ τῆς ποῦν πὼς δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ θέσι ἀνάμεσά τους.

Ἡ Ἀλόνα ἄρχισε τότε νὰ γυρίζῃ μόνη της μέσα στὰ δάση καὶ τὰ ἄγρια βουνά. Καί, μιὰ μέρα, ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς ἀποσπάσματος ἀπὸ λευκούς.

Ἦσαν μερικὰ ὑπολείμματα ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ ὁδηγοῦσεν ἄλλοτε ὁ «Κεραυνός».

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὴν ἀναγνώρισαν ἀμέσως. Καί, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θάνατο τῶν δικῶν τους, ἀποφάσισαν νὰ τὴν κρεμάσουν ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου.

Ἡ Ἀλόνα θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς πῇ ὅτι ἦταν κι' αὐτὴ λευκή, ὅτι ὁ «Κεραυνὸς» ἦταν ὁ ἀδελφός της καὶ ὅτι οἱ Κομάγκοι εἶχαν σκοτώσει τὰ παιδιά της καὶ τὴν εἶχαν διώξει ἀπὸ κοντά τους. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε καὶ προτίμησε τὸ θάνατο.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸ κορμί της κρεμόταν ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου. Δυὸ κόνδορες εἶχαν ἀρχίσει κύκλους γύρω της καὶ περίμεναν τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν λευκῶν, γιὰ νὰ ὁρμήσουν ἐναντίον της καὶ νὰ ξεσχίσουν μὲ τὰ μυτερὰ ράμφη τους τὶς σάρκες της...

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τῆς Ἀλόνα, τῆς «νέας μὲ τὰ γαλανὰ μάτια».

ΑΝΤΡΙΟΥ ΚΟΛΣΕΚΤ

Ένα δραματικὸ ἐπεισόδιο

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι εἶναι δυνατὸν στὶς ἡμέρες μας, μὲ τὴν τεραστία ἀνάπτυξι τῶν θαλασσίων καὶ ἐναερίων συγκοινωνιῶν, νὰ ὑπάρχη πειρατεία; Καὶ ὅμως ὑπάρχει. Ὄχι βέβαια στὴ Μεσόγειο καὶ στὸν Ἀτλαντικό, ὅπως στὰ παληὰ χρόνια. Ἀλλὰ στὴν Ἄπω Ἀνατολή, ποὺ ἀπὸ τὴν Κορέα ὡς τὴν Κίνα, φλέγεται ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ τῶν ἀτελειώτων πολέμων καὶ ἐπαναστάσεων.

Πρὶν μερικὰ ἀκόμη χρόνια, στὶς κινεζικὲς θάλασσες καὶ στὰ μεγάλα πλωτὰ κινεζικὰ ποτάμια, ἡ πειρατεία ὠργίαζε. Οἱ Κινέζοι πειραταὶ ὑπερέβαλλαν σὲ θρασύτητα, τόλμην καὶ ἀγριότητα, κι' αὐτοὺς τοὺς φημισμένους πειρατὰς τῆς Καραϊβικῆς καὶ τῶν ἱσπανικῶν θαλασσῶν.

Κι' ὅμως οἱ ἄγριοι αὐτοὶ πειραταὶ εἶχαν καὶ ἔχουν μιὰ ἀδυναμία: Τὴν πρωτόγονη ψυχὴ ποὺ εὔκολα ὑποβάλλεται καὶ ὑποτάσσεται στὴ δύναμι τῆς θελήσεως τοῦ ἀντιπάλου.

Τώρα τελευταῖα, ἀποκαλύφθηκε ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο καὶ συγγραφέα Ρόμπερτ Οὐάϊλντωρ, ποὺ δὲν ἔχει ἀφήσει μακρυνὴ χώρα χωρὶς νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, ἕνα δραματικὸ ἐπεισόδιο, ποὺ ἀποδεικνύει τὴν ἀληθεια τῆς διαπιστώσεως αὐτῆς :

Στὸ Χάγκ - Σὶν τῆς Κίνας, ὑπῆρχε μιὰ Λουθηριανὴ ἱεραποστολή, ὅπου ὑπηρετοῦσε καὶ μιὰ κοπέλα, ἡ Μαρία Μόνσων. Ἦταν ἄγαμη καὶ εἶχε βαθειὰ πίστι στὸ Θεό. Ἔλεγε πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς βρίσκεται παντοῦ γιὰ νὰ προστατεύῃ τοὺς πιστούς του καὶ νὰ συσκοτίζῃ τὰ μυαλὰ τῶν ἐχθρῶν τους, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τοὺς κάνουν κακό. Νύχτα - μέρα δίδασκε καὶ τὸ οἴκημα τῆς ἱεραποστολῆς γέμιζε ἀπὸ Κινέζους μαθητάς, ποὺ εἶχαν διαπιστώσει ὅτι ἐκεῖ τοὺς μοιράζονταν μεγαλείτερες...μερίδες ρυζιοῦ.

Κάποτε ἡ Μαρία ἀποφάσισε νὰ κάνῃ ἕνα ταξειδὶ ὡς τὸ Γιὰν Τσίν. Ἔπρεπε νὰ μπῇ στὸ καράβι «Πεκίνο» κι' ἐπειδὴ οἱ θέσεις ἦσαν συμπληρωμένες, πλήρωσε ἕνα Κινέζο καὶ τῆς παραχώρησε τὴν καμπίνα του. Ὅταν τὸ καράβι ξεκίνησε, θεώρησε καλὸ νὰ μὴν παραλείψῃ τὸ καθῆκον της: Ἔκανε μιὰ θρησκευτικὴ ὁμιλία στὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἐπιβάτες καὶ τοὺς μοίρασε θρησκευτικὰ βιβλία. Ὕστερα ἀποσύρθηκε στὴν καμπίνα της. Ἡ ὁμιλία της ὅμως δὲν ἐμπόδισε τοὺς Κινέζους πειρατὰς νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους. Ἦσαν κρυμμένοι ἀνάμεσα στοὺς ἐπιβάτες κι' ὅταν τὸ «Πεκίνο», ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τὸν Κίτρινο Ποταμό, ρίχτηκαν νὰ τὸ κουρσέψουν. Κάρφωσαν μὲ τὰ μαχαίρια τους μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἄντρες τοῦ πληρώματος, τοὺς ἅρπαξαν τὰ ὅπλα, σκότωσαν μ' αὐτὰ τοὺς ὑπόλοιπους καὶ ἔγιναν κύριοι τοῦ καραβιοῦ. Ρίχτηκαν ὕστερα στοὺς ἐπιβάτες κι' ἄρχισαν νὰ τοὺς δένουν καὶ νὰ τοὺς λιστεύουν. Ἂν κανένα δαχτυλίδι δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δάχτυλο, δὲν δυσκολεύονταν νὰ κόψουν τὸ δάχτυλο. Ἂν κανεὶς ἐπιχειροῦσε νὰ προβάλῃ ἀντίστασι, δὲν δίσταζαν νὰ τὸν σκοτώσουν. Θρῆνος καὶ ὀδυρμὸς ἀκολούθησε σ' ὅλο τὸ καράβι...

Ἦρθε τότε κι' ἡ σειρὰ τῆς Μόνσων. Κι' ἔγινε κάτι τὸ δραματικό, ἀλλὰ τόσο καταπληκτικό, ποὺ μοιάζει μᾶλλον σὰν ἀπίστευτο θαῦμα παρὰ σὰν πραγματικότης:

Ἕνας νεαρὸς πειρατὴς σπάζει τὴν πόρτα κι' ὁρμᾷ μέσα στὴν καμπίνα της μὲ τὸ ματωμένο μαχαίρι στὸ χέρι. Βλέπει τὴ Μόνσων καὶ στὸ στῆθος της κρεμασμένο ἕνα ἕνα ἐγκόλπιο μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

— Δῶστο, ἂν θέλης τὴ ζωή σου, τῆς φωνάζει.

Ἀτάραχη τότε ἡ Μόνσων, μὲ τὴ βαθειὰ θρησκευτικὴ της πίστι τοῦ ἀπαντᾷ:

— Δὲν μοῦ ἀνήκει ὅπως δὲν μοῦ ἀνήκει καὶ ἡ ζωή. Καὶ τὰ δυὸ ἀνήκουν στὸ Θεό. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ σοῦ δώσω ξένα πράγματα;

Περιέργως, ὁ Κινέζος, ἀντὶ νὰ ἐξαγριωθῇ στήλωσε κατάπληκτος πάνω της τὰ μάτια του. Ἡ Μόνσων, ὄχι μόνο δὲν κατέβασε τὰ δικά της ἀλλὰ καὶ τὰ κάρφωσε πιὸ ἀποφασιστικὰ καὶ πιὸ αὐστηρὰ στὰ δικά του σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε:

—Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Ἔτσι εἶνε. Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς;

Καὶ δυνατὰ ὕστερα τοῦ εἶπε:

— Οἱ κινεζικὲς θάλασσες καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Κίνας μὲ ξέρουν σὰν παιδί τους. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ. Φύγε ἀπὸ τὴν καμπίνα μου, πρὶν σὲ διώξω ἐγώ...

Ὁ Κινέζος τὰ ἔχασε μὲ τὴν ἁπλοϊκὴ αὐτὴ πίστι στὴ δύναμί της. Κι' ἀντὶ νὰ τῆς ἐπιτεθῇ κατέβασε τὰ μάτια του κι' ἔφυγε.

Διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο στὸ σύντροφό του. Μερικοὶ εἶπαν νὰ σκοτώσουν τὴ Μόνσων. Οἱ περισσότεροι ὅμως συμφώνησαν νὰ ἀφήσουν ζωντανὴ τὴν παράξενη αὐτὴ γυναίκα τοῦ Θεοῦ. Κι ὅλοι μαζὶ τὸ ἔρριξαν στὸ φαγοπότι. Οἱ δεμένοι ἐπιβάτες, πεινοῦσαν, διψοῦσαν καὶ ζητοῦσαν κάτι νὰ βάλουν στὸ στόμα τους. Οἱ πειραταὶ σάρκαζαν τὴ δυστυχία τους. Μόνο ὁ πειρατὴς ποὺ εἶχε μπῇ στὴν καμπίνα τῆς Μόνσων παρεξενύτηκε πῶς αὐτὴ δὲν ζητοῦσε τίποτε. Μπῆκε στὴν καμπίνα της καὶ χωρὶς νὰ τῆς πῇ τίποτε, μάζεψε ὅλα τὰ πράγματά της. Ἡ Μόνσων δὲν τοῦ μίλησε. Ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἶχε πιὰ τίποτε κι' ὅτι θὰ τὴ νέριζε ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα...

Τὸ καράβι κυβερνώμενο πιὰ ἀπὸ τοὺς πειρατὰς ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνῃ τὸν Κίτρινο ποταμό. Ἡ πρώτη μέρα πέρασε. Ἡ Μόνσων δὲν ἔκανε βῆμα ἀπ' τὴν καμπίνα της. Ὁ Κινέζος πειρατὴς πῆγε καὶ τὴ βρῆκε γονατισμένη νὰ προσεύχεται. Παραξενεύτηκε,τῆς ἄφησε λίγο φαγητὸ καὶ νερὸ καὶ ἔφυγε. Ἡ Μόνσων σηκώθηκε καὶ τὰ ἔβγαλε καὶ τὰ δυὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καμπίνας.

Οἱ πειραταὶ ἐξαγριώθηκαν γιατὶ τὸ πῆραν ὡς προσβολή, κι' οὐρλιαζαν :

— Ἄνθρωπος ποὺ ἔχει δυὸ μέρες νὰ φάῃ καὶ δὲν τρώει, εἶνε δαίμονας!

— Πρέπει νὰ τὴν «καθαρίσουμε», πρὶν μᾶς κάνῃ κακό, πρόσθεσαν ἄλλοι.

Μερικοὶ ἔτρεξαν κι' ἄνοιξαν τὴν καμπίνα. Ἡ Μόνσων σὰν νὰ τοὺς περίμενε, στεκόταν ὄρθια καὶ τοὺς κύτταζε κατάματα, χωρὶς νὰ δείχνη οὔτε ἴχνος ταραχῆς. Ἡ δύναμις τοῦ ἐλέμματός της κράτησε πάλι σὲ ἀπόστασι τοὺς πειρατάς.

— Πηγαίνετε ! τοὺς εἶπε μὲ προστακτικὸ τόνο, χωρὶς νὰ παύῃ νὰ τοὺς κυττάζῃ κατάματα...

Καί, ὢ τοῦ θαύματος, οἱ πειραταὶ ἄρχισαν συμμαζεμένοι ν' ἀποχωροῦν.

Τρεῖς ἀκόμα μέρες βάσταξε ἡ δραματικὴ ψυχολογικὴ πάλη, ἀνάμεσα στὴ Μόνσων καὶ τοὺς πειρατάς. Οἱ πειραταὶ εἶχαν βαλθῆ νὰ τὴν ὑποτάξουν. Κάθε μέρα τῆς πήγαιναν φαγητὸ καὶ νερό. Καὶ κάθε μέρα τὰ εὕρισκαν ἄθικτα ἔξω ἀπὸ τὴν καμπίνα.

Στὸ τέλος ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται.

— Τέτοια ἀντοχή, εἶπαν δὲν εἶνε ἀνθρώπινη. Κάποια θεϊκὴ δύναμι τὴν προστατεύει. Πρέπει νὰ ὑποταχθοῦμε στὴ θέλησί της.

Καὶ πραγματικὰ ὅταν ἔφτασαν σ' ἕνα ἀπόμερο λιμανάκι τοῦ Κιτρίνου ποταμοῦ, ξεφόρτωσαν τὴ λεία τους κι' ἐγκατέλειψαν τὸ «στοιχειωμένο ἀπὸ τὴν ἄσπρη καλογρηὰ καράβι»...

Ἡ δύναμις θελήσεως τῆς Μόνσων εἶχε νικήσει. Ἡ ψυχὴ τῶν Κινέζων πειρατῶν εἶχε νικηθῆ...

«Θὰ νομίσετε ἴσως, καταλήγει ὁ Ρόμπερτ Οὐάϊλντερ, ὅτι τὸ δραματικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, εἶνε δημιούργημα τῆς φαντασίας μου. Ὄχι. Εἶνε πραγματικό. Τὸ ἔξακριβωσα σὲ μιὰ τελευταία ἐπίσκεψί μου στὸ Χάγκ - Σίν. Κι' ἔγινε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1929»

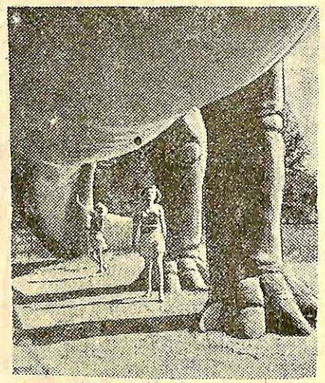

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΤΕΡΑΤΑ

Στὶς ὄχθες ἑνὸς ποταμοῦ τοῦ Καναδᾶ ἀνεκολούθησαν ἀρκετοὶ σκελετοὶ δεινοσαύρων, ἡλικίας 900.000 αἰώνων. Οἱ δεινόσαυροι ἦσαν ζῶα πελώρια σωστὰ σάρκινα βουνά ὅπως δείχνει αὐτὴ ἡ πέτρινη ἀναπαράστασι τους ποὺ ὑπάρχει σ' ἕνα πάρκο τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.

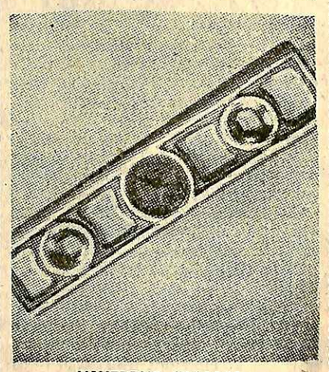

ΜΟΝΤΕΡΝΟ «ΑΛΦΑΔΙ»

Ἕνα νέο εἶδος «ἀλφαδιοῦ» ποὺ ἐπιτρέπει στοὺς τεχνίτες νὰ ὑπολογίζουν γρήγορα καὶ μὲ ἀκρίβεια γωνίες, κλίσεις κλπ Εἶνε φτιαγμένο ἀπὸ ἀλουμίνιο κι' ἐφωδιασμένο μὲ ἀριθμημένη πλάκα καὶ δείκτη, σὰν τοῦ ρολογιοῦ.

ΓΥΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΩΦΕΡ

Οἱ κατασκευαστὲς ἑνὸς νέου τύπου ματογυαλιῶν βεβαιώνουν ὅτι «φιλτράρουν» τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἢ τῶν προβολέων τῶν αὐτοκινήτων, κι' ἔτσι οἱ αὐτοκινητιστὲς ποὺ τὰ φοροῦν ὅταν σωφάρουν δὲν κινδυνεύουν νὰ θαμπωθοῦν. Ἐπίσης προφυλάσσουν τὰ μάτια ἀπ' τὴν κουραστικὴ ἀντανάκλασι τοῦ χιονιοῦ τὸ χειμῶνα.

ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ τῆς ἀρθρίτιδος

Μὲ τεχνητὸ ἴκτερο

Οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες ἄρχισαν τελευταίως νὰ πειραματίζωνται μὲ μιὰ νέα μέθοδο θεραπείας τῆς ρευματικῆς ἀρθρίτιδος. Ὅπως ἡ ἀστυνομία ἐπιβλέπει τὸν ἕνα κλέφτη μὲ τὸν ἄλλον, ἔτσι κι' αὐτοὶ βάλθηκαν νὰ θεραπεύσουν τὴ μιὰ ἀσθένεια διὰ τῆς ἄλλης καὶ συγκεκριμένως τὴν ἀρθρίτιδα διὰ τοῦ ἰκτέρου. Ἡ ἰδέα αὐτὴ κατ' ἀρχὴν δὲν εἶνε ὅσο φαίνεται νέα. Ἀπὸ τοῦ 1897 ἀκόμη ὁ δρ. Γ. Φ. Στίλλ εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἄτομα ποὺ ἔπασχαν ἀρθρίτιδα, αἰσθάνονταν μεγάλη ἀνακούφισι ὅταν πάθαιναν ἴκτερο. Ὅπως εἶνε γνωστὸ ἡ ρευματικὴ ἀρθρίτις προκαλεῖ πρηξίματα τῶν ἀρθρώσεων, σκλήρυνσι, παραμόρφωσι τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν καὶ φοβεροὺς πόνους, ὡς τώρα δέ, δὲν ἔχει βρεθῆ ἀποτελεσματικὸ μέσον θεραπείας της.

Τώρα οἱ δόκτορες Φράνσις Γκαρντινερ, Ἀλλάϊς Τισούαρτ καὶ Φ. Ο. Μὰκ Κάλομ, ἐφαρμόζουν τὴ μέθοδο θεραπείας της μὲ πρόκλησι τεχνητοῦ ἰκτέρου. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ οὔτε εὔκολη οὔτε ἀκίνδυνη εἶνε. Ζήτησαν λοιπὸν ἐθελοντὰς ποὺ νὰ δέχωνται νὰ ὑποβληθοῦν στὴ θεραπεία αὐτή. Καὶ παρουσιάστηκαν 312 ἐθελοντοί. Ὅλοι ἔπασχαν ἀπὸ ἀρθρίτιδα καὶ εἶχαν ὑποβληθῆ σ' ὅλες τὶς γνωστὲς θεραπείες, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὰ πειράματα ὅμως ποὺ ἔγιναν σ' αὐτοὺς μὲ τεχνητὸ ἴκτερο, ἔδωσαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Ἀναφέρομε μερικὰ μόνο ἀπὸ αὐτά, ποὺ εἶνε καὶ τὰ πειὸ χαρακτηριστικά :

Ἐν πρώτοις ἀπὸ τοὺς 312 αὐτοὺς ἀρρώστους μόνο 32 κατωρθώθη νὰ προσβληθοῦν τεχνητῶς ἀπὸ ἴκτερο, μὲ ἐνέσεις ὀρροῦ ἰκτέρου. Στοὺς ἄλλους δὲν κατωρθώθη νὰ μεταδοθῇ ἴκτερος. Γιὰ τὴν ἐκδήλωσι τοῦ ἰκτέρου χρειάστηκε νὰ περάσουν μετὰ τὴν ἔνεσι τοῦ εἰδικοῦ ὀρροῦ ἀπὸ 27 ἕως 131 ἡμέρες. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἐκδηλώθηκε ὁ ἴκτερος, ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας τῶν ἀρρώστων ποὺ κυμαινόταν ἀπὸ 22 ὡς 61 χρόνια, γιὰ τὴν ἀρθρίτιδα οἱ συνέπειες ἦσαν καταπληκτικές : Στοὺς 10 οἱ πόνοι σταμάτησαν ἀμέσως σ' ὅλες τὶς ἀρθρώσεις. Σὲ ὀχτώ, σταμάτησαν οἱ πόνοι στὶς περισσότερες ἀρθρώσεις. Ἑπτὰ αἰσθάνθηκαν γενικὴ ἀνακούφισι καὶ μόνο οἱ ὑπόλοιποι ἑπτὰ δὲν εἶδαν καμμιὰ βελτίωσι.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους, μιὰ νοικοκυρὰ 47 χρονῶν, ἔπασχε τέσσερα χρόνια ἀπὸ ρευματικὴ ἀρθρίτιδα. Τρία χρόνια εἶχε νὰ δουλέψῃ καὶ στὸ τέλος μπῆκε σὲ νοσοκομεῖο. Μόνο μερικὰ βήματα κι' αὐτὰ μὲ δυσκολία μποροῦσε νὰ κάνῃ. Οἱ καρποὶ τῶν χεριῶν της εἶχαν τόσο πρηστῇ, ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ τοὺς κινήσῃ. Τὰ χέρια της εἶχαν παραμορφωθῇ, τὰ πόδια της ἦσαν πρησμένα καὶ τὴν πονοῦσαν, τὸ δεξὶ γόνατό της ἦταν ἐξογκωμένο, οἱ ὦμοι καὶ οἱ ἀγκῶνες της εἶχαν ἀρχίσει νὰ σκληρύνωνται.

Μόλις ἐκδηλώθηκε ὁ τεχνητὸς ἴκτερος ἔπαθε ναυτία, ἀλλὰ λιγόστεψε ἡ σκληράδα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ της. Μετὰ τρεῖς μέρες τῆς πέρασε ἡ ναυτία καὶ συγχρόνως ἀνακουφίσθηκε ἀπὸ τοὺς πόνους ὅλων τῶν ἀρθρώσεων, ἐκτὸς τοῦ δεξιοῦ γόνατος. Μποροῦσε ἀκόμη νὰ κινῇ ἐλεύθερα τὰ δάχτυλά της. Μετὰ δυὸ ἑβδομάδες ὁ ἴκτερος εἶχε περάσει καὶ συγχρόνως εἶχε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς πόνους τῆς ἀρθρίτιδος.Μποροῦσε νὰ περπατάῃ, νὰ χρησιμοποιῇ κανονικὰ τὰ χέρια της καὶ νὰ κινῇ ὅλες τὶς κλειδώσεις.

Ἕνας ἄλλος ἀσθενής, πρώην ἀνθρακωρύχος, 56 χρονῶν, ἐπὶ 12 χρόνια εἶχε ὑποφέρει ἀπὸ ἀρθρίτιδα. Εἶχε μείνει κατάκοιτος καὶ οἱ καρποὶ τῶν χεριῶν του εἶχαν πάθει ἀγκύλωσι. Μὲ τὸν τεχνητὸ ἴκτερο, ἄρχισε νὰ κινῆται πάνω στὸ κρεββάτι, μετὰ δυὸ ἑβδομάδες σηκώθηκε ὄρθιος, τὰ χέρια του ἔπαυσαν νὰ πονοῦν καὶ μόνο τὰ πόδια του πονοῦσαν.

Τρίτη περίπτωσι εἶνε μιᾶς γυναίκας 42 χρονῶν ποὺ ἐπὶ 8 χρόνια ἔπασχε ἀπὸ ἀρθρίτιδα. Μὲ τὸν ἴκτερο σταμάτησαν οἱ πόνοι, ξεπρήστηκαν τὰ δάχτυλά της καὶ μποροῦσε νὰ κάνῃ ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ της.

Τὸ κακὸ ὅμως σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, εἶνε ὅτι τὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα ἦσαν πρόσκαιρα. Μόλις θεραπεύτηκε ὁ ἴκτερος, ξαναπαρουσιάστηκαν καὶ οἱ ἀρθριτικοὶ πόνοι. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ βέβαια δὲν ἀναιρεῖ τὴ διαπίστωσι ὅτι, ἔστω καὶ πρόσκαιρα, ἡ ἀρθρίτις ἀνακουφίζεται καὶ θεραπεύεται μὲ τὸν ἴκτερο.Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κρατήται ὁ ἀρθριτικὸς σὲ μιὰ διαρκῆ κατάστασι ἰκτέρου, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν ἀρθρίτιδα, οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες, προσπαθοῦν τώρα νὰ ἀνακαλύψουν ποιὰ σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ ἀρθρίτιδος καὶ ἰκτέρου. Πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ συνεχίζουν τὰ πειράματά τους κι' ἐλπίζουν, ἀνακαλύπτοντας τὴ σχέσι αὐτὴ νὰ βροῦν καὶ τὸν τρόπο τῆς ἀποτελεσματικῆς καὶ δριστικῆς θεραπείας τῆς ἀρθρίτιδος.

Ἔτσι, θὰ σωθοῦν τὰ ἀμέτρητα θύματα τῆς βασανιστικῆς αὐτῆς ἀρρώστειας.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

Ἡ ἐπιστήμη διὰ τὴν γυναικείαν ὡμορφιὰν ἐπροώδευσεν ὅπως οἱ ὁρμόνες ἀναζωογονοῦν τὸν ὀργανισμὸν οὕτω ἡ Hormone Cream Tamb's μὲ βάσιν τὴν ὁρμόνην εἰσέρχεται διὰ τῶν πόρων τοῦ δέρματος ἀναζωογονεῖ τὸ πρόσωπον διατηρεῖ τὴ φρεσκάδα ἐξαλείφει τὶς ρυτίδες καὶ τὸ πρόσωπον εἶνε πάντοτε νεανικόν.

Παρασκευάζεται ἐπὶ νέων βάσεων χωρὶς Βαζελίνην Λανολίνην Γλυκερίνην καὶ χωρὶς ἐπιβλαβεῖς οὐσίας.

Ζητήσατε την εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα Γενικὴ ἀντιπροσωπεία ὁδὸς Βερανζέρου 13. Α' ὄροφος Γραφεῖον 108 (Στοὰ θέξη).

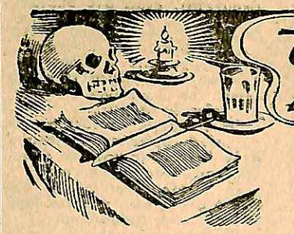

Μιὰ ἄγρια ἐκδίκησις

— Σὲ παρακαλῶ, ἀγαπημένε μου, μὴν ἔρθῃς αὔριο, γιατὶ θὰ γυρίσῃ ὁ Μάρκος ἀπ' τὸ Παρίσι...

Μὰ ὁ Ἀνρὺ Ρουζὲ ἔδιωξε τοὺς φόβους τῆς φιλενάδας του, φιλώντας την στὰ μισόκλειστα μάτια καὶ μουρμουρίζοντάς στ' αὐτιά της χαϊδευτικά, μεθυστικὰ ἐρωτόλογα...

Κάθονταν οἱ δυό τους στὸ περίπτερο τοῦ πάρκου τῆς Βίλλας... Ἡ Ντομινὶκ ἦταν ἀπὸ 15 μέρες φίλη τοῦ Ἀνρύ, τοῦ γείτονά της — ἀφοῦ εἶχε ἀντισταθῆ ἡρωϊκὰ ἐπὶ ἕνα ἔτος. Ὁ Μάρκος, ὁ ἄντρας της, 20 χρόνια μεγαλείτερός της, πλούσιος καὶ πολυάσχολος βιομήχανος, σκληρὸς καὶ τραχύς, δὲν εἶχε μπορέσει νὰ καταλάβῃ τὴ ρωμαντικὴ ψυχή της, οὔτε νὰ τὴν κατακτήσῃ.

Ἐπωφελούμενος ἀπὸ μιὰ τυχαία ἀπουσία του, ὁ Ἀνρὺ εἶχε πηδήσει τὸν τοῖχο κι' εἶχε μπῆ στὴ γειτονικὴ βίλλα, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ντομινὶκ ρέμβαζε μόνη της στὴ θεράντα στὸ ἡμίφως τοῦ δειλινοῦ, καὶ συλλογιζόταν μὲ γλυκεια ἡδυπάθεια τὸ νέο κι' ὡραῖο αὐτὸν ἄντρα, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε ἤδη κρυφά. Σὲ τέτοια ὥρα καὶ μὲ τέτοια ψυχολογικὴ προπαρασκευή, ἦταν ἀναπόφευκτο νὰ παραδοθῇ ἡ Ντομινίκ, ἑπειτα ἀπὸ μιὰ ἀδύνατη ἀντίστασι...

Ἀπὸ τότε, ὁ Ἀνρὺ ἐρχόταν καὶ τὴν εὕρισκε κάθε βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα. Ἡ Ντομινὶκ τὸν δεχόταν μ' ὅλο τὸ πάθος μιᾶς καρδιᾶς ποὺ πρωτοαγαπάει.

Ἀπόψε ὅμως ἕνας τρόμος ἔσφιγγε τὴν ψυχὴ της. Ὁ Μάρκος μποροῦσε νὰ γυρίσῃ ξαφνικά...

— Θἄρθω κι' αὔριο τὸ βράδυ, ἐπέμεινε ὁ Ἀνρύ. Κι' ἂν ἀκόμη ἔχῃ γυρίσει ὁ ἄντρας σου, θὰ βρίσκεται στὸ γραφεῖο του. Κάθε βράδυ, δὲν μένει μαζί σου παρὰ τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Τίποτε δὲν ἐμποδίζει λοιπὸν νὰ συναντηθοῦμε κι' αὔριο... Ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ φωλιὰ μας, κανένα μάτι δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ... Ἡ μήπως δὲν θέλεις πιὰ τὴ φιλία μου;

— Ἂς εἶνε, ἔλα ἀφοῦ τὸ θέλεις...

Καὶ χωρίστηκαν, ἀφοῦ ἀντάλλαξαν ἕνα τελευταῖο φιλί.

Τὸ ἑπόμενο πρωΐ, μόλις εἶχε ξυπνήσει ἡ Ντομινίκ, ἄκουσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα της. Ἦταν ὁ ἄντρας της! Χλώμιασε, βλέποντάς τον. Γιατὶ τῆς φάνηκε πὼς διέκρινε στὰ μάτια του τὴ σκοτεινὴ ἀναλαμπὴ τῆς ζήλειας! Μὰ ὄχι, δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ τίποτε...

—Ἔκανες καλὸ ταξεῖδι; τὸν ρώτησε.

— Περίφημο! Καὶ φέρνω, ξέρεις, μαζί μου καὶ προσκεκλημένους... γιατί, τὴν ἐποχὴ αὐτή, ὁ τόπος ἐδῶ δὲν εἶνε ἤσυχος! Ὁ φίλος μας, Ντανιέλ, εἶχε δυὸ ἀστυνομικὰ σκυλιά, ποὺ ἤθελε νὰ τὰ ξεφορτωθῇ, γιατὶ εἶνε πάρα πολὺ ἄγρια, ἀκατάλληλα γιὰ τὴν πόλι. Τ' ἀγόρασα λοιπὸν ἐγώ... Ὁ Φρανσουά, ὁ ὑπηρέτης μας, θὰ τὰ παραλάβῃ ἀπ' τὸ ἀπογευματινὸ τραῖνο.Κι' ἀπόψε τὸ βράδυ θὰ τ' ἀπολύσω στὸ πάρκο. Ἀλλοίμονο στοὺς λωποδύτες ποὺ θὰ μποῦν μέσα!...

Ἡ Ντομινὶκ εἶχε γίνει κίτρινη σὰν τὸ κερί. Τὰ χείλη της εἶχαν στεγνώσει...

«Ὁ ἄντρας μου τὰ ξέρει ὅλα! — συλλογίστηκε. Κάποιος θὰ τοῦ μίλησε! Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ πάρῃ σκυλιὰ γιὰ νὰ φυλάνε τὴ βίλλα... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω μὲ καθε τρόπο τὸν Ἀνρύ!...».

Ντύθηκε διαστικὰ καὶ δγῆκε στὴ θεράντα που ἔβλεπε στὸ δρόμο. Περίμενε νὰ περάσῃ κα-

«Δήλωσις... Μετανοίας»

(Σκίτσο Μ. Τερζῆ)

νένα παιδάκι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ ἕνα γράμμα γιὰ τὸν Ἄνρυ.

Πραγματικά, φάνηκε σὲ λιγο ὁ Φιοῦ, ἕνα μικρὸ τσοπανόπουλο μιᾶς γειτονικῆς φέρμας. Ἡ Ντομινὶκ τὸν φώναξε, τοῦ πέταξε τὸ γραμματάκι καὶ τοῦ-δωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἄνρυ.

Ἡ ἡμέρα πέρασε ἥσυχα καὶ μονότονα. Τὸ ἀπόγευμα, ἔφτασαν τὰ σκυλιὰ — δυὸ πελώρια γερμανικὰ μαντρόσκυλα, μὲ φοβερὰ δόντια. Ἡ Ντομινὶκ ἀνατρίχιασε ἀπὸ τρόμο, βλέποντάς τα.

— Ἔλα μέσα, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε σὲ λίγο ὁ Μάρκος. Ἄρχισε νὰ κάνη ψυχρίτσα... Θὰ δώσω διαταγὴ στὸ Φρανσουὰ ν' ἀπολύση τὰ σκυλιὰ κι' ἔπειτα θαρθῶ κι' ἐγὼ νὰ σὲ δρῶ στὸ σαλόνι...

Ἡ Ντομινὶκ κάθησε στὸ ντιβάνι τοῦ σαλονιοῦ, χλωμὴ καὶ τρομαγμένη — μολονότι εἶχε στείλει ἀπὸ νωρὶς τὴν προειδοποίησί της στὸν Ἄνρυ. Πῆρε ἕνα βιβλίο καὶ τὸ ξεφύλλιζε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τί διάβαζε. Ὁ Μάρκος πηγαινοερχόταν μέσα στὸ δωμάτιο, με τὰ χέρια δεμένα πίσω, καπνίζοντας ἕνα ποῦρο. Φαινόταν κι' αὐτὸς ἀσυνήθιστα νευρικὸς ἀπόψε...

Ἔξαφνα ἀκούστηκαν ἄγρια γαυγίσματα: Ὁ ὑπηρέτης εἶχε ἀπολύσει τὰ σκυλιά.

— Ἔτσι θὰ γαυγίζουν ὅλη τὴ νύχτα, Μάρκο; εἶπε ἡ Ντομινίκ. Θάνε ἀνυπόφορο!

— Ὄχι. Ἀπεναντίας εἶνε σιωπηλὰ αὐτὰ τὰ μαντρόσκυλα... ἐκτὸς ἂν ἔρθη νὰ τὰ ἐνοχλήση κανείς...

— Ἄ, εὐτυχῶς!...

Ἡ ὥρα περνάει. Τὰ λεπτὰ φαίνονται αἰώνες... Ξαφνικά, ἀντηχοῦν πάλι δυὸ γαυγίσματα... Δυναμώνουν, γίνονται πιὸ παρατεταμένα, πιὸ θηριώδη.

— Κάτι θὰ συμβαίνει κατω στὸν κῆπο Μάρκο!...

Ἕνα τρομακτικὸ ξεφωνητὸ ἀκούγεται, μέσα στο σκοτάδι.

— Ἕνας ἄνθρωπος, Μάρκο! Ἄκουσε!... τραυλίζει ἡ Ντομινίκ. Θάνε κανεὶς κλέφτης!...

— Ὄχι, εἶνε ὁ φίλος σου, ὁ Ἄνρυ Ρουζέ! Περιττὸ ν' ἀρνηθῆς, τὰ ξέρω ὅλα... Ἄλλωστε, εἶνε ἀργὰ πιά...

Ἡ Ντομινὶκ τινάζεται, ἀγριεμένη, ὀρθώνεται μπροστὰ στὸν ἄντρα της καὶ τοῦ φωνάζει, τρίζοντας τὰ δόντια:

— Ὁ φίλος μου;... Ὄχι, δὲν εἶνε ὁ φίλος μου, γιατὶ ὁ Φιοῦ τοῦ πῆγε τὸ γράμμα μου...

Ὁ Μάρκος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του.

— Ἔτσι νομίζεις; Νὰ τὸ γράμμα σου. Τόχω ἐγώ!...

— Ἄστε... λοιπόν... Ὤ, θὰ τρελλαθῶ!...

Τὰ γαυγίσματα σταμάτησαν. Κι' ἔξαφνα ἀντήχησε μιὰ σπαρακτική, τελευταία κραυγή: «Ἀγαπημένη μου!...».

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ἄνρυ. Ἡ Ντομινὶκ τρέχει τότε στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου της, παίρνει ὅπ' τὸ συρτάρι τὸ περίστροφό του καί, δίχως νὰ προφέρη λέξι, σημαδεύει τὸ Μάρκο καὶ τὸν ξαπλώνει νεκρό...

Μπροστὰ στὸ πτῶμα τοῦ συζύγου της, ἡ Ντομινὶκ γελάει τώρα, γελάει τρελλά... καὶ τὰ γέλια της σκεπάζουν τὰ οὐρλιάσματα τῶν σκυλιῶν ποὺ ἀναγγέλλουν τὸ θάνατο...

✪✪

Ἡ λίμνη τῆς ἀσφάλτου

Ἕνα ἀπ' τὰ περιεργότερα φαινόμενα τῆς Φύσεως εἶνε ἡ περίφημη Λίμνη τῆς Ἀσφάλτου, τῆς Τρινιντάντ. Μέσα στὰ τελευταία 100 χρόνια, συγκομίσθηκαν ἀπ' αὐτὴν ἑκατομμύρια τόννοι ἀσφάλτου, προωρισμένης γιὰ τὸ στρῶσιμο τῶν δρόμων διαφόρων χωρῶν τοῦ κόσμου. Κι' ὅμως δὲν φαίνεται νὰ ἐλαττώθηκε ἡ ποσότης ποὺ ὑπάρχει στὴ λίμνη.

Δὲν ἔχει βρεθῆ ὡς τώρα κανένα μηχάνημα, κατάλληλο γιὰ τὴν ἐξαγωγὴ τῆς ἀσφάλτου ἀπ' τὴ λίμνη. Ἡ ἐργασία γίνεται ἀπὸ ἀνθρώπους, μὲ ἀξῖνες καὶ φτυάρια.

Οἱ λάκκοι ποὺ μένουν στὴν ἐπιφάνεια, μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῆς ἀσφάλτου, ξαναγεμίζουν σὲ λίγες μέρες. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ ἀσφαλτος ἀναβλύζει ἀπὸ κάποια κρυφὴ κι' ἀνεξάντλητη πηγὴ κι' ἀνεβαίνει ὡς ἀπάνω...

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, ἐκτάσεως 114 στρεμμάτων, βρίσκεται σὲ διαρκῆ κίνησι, ἀλλὰ τόσο σιγανή, ὥστε δὲν τὴν ἀντιλαμβάνεται τὸ μάτι. Ἡ πηχτὴ μάζα τῆς ἀσφάλτου ἀναδεύεται καὶ στριφογυρίζει συνεχῶς. Ἔτσι, χάνονται μέσα σ' αὐτὴν ὅσα ἀντικείμενα ξεχαστοῦν πάνω στὴν ἐπιφάνειά της, κι' ἀντιθέτως βγαίνουν στὸ φῶς ἀπολιθώματα προϊστορικῶν ζώων ἢ πράγματα χαμένα ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Πανω στὴ λίμνη ὑπάρχει μιὰ γραμμὴ ντεκοβίλ, γιὰ τὴ μεταφορὰ τῆς ἀσφάλτου ποὺ βγάζουν οἱ ἐργάτες. Κάθε μέρα λοιπόν, πρέπει νὰ διορθώνωνται οἱ σιδηροτροχιές της, γιατὶ φεύγουν ἀπὸ τὴ θέσι τους, μὲ τὶς μετακινήσεις τῆς ἐπιφανείας.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀνακαλύψει πῶς σχηματίσθηκε αὐτὴ ἡ λίμνη. Ὑπολογίζουν πάντως ὅτι ἡ ἄσφαλτος ποὺ περιέχει, εἶνε ἀρκετὴ γιὰ τὶς ἀνάγκες ὅλου τοῦ κόσμου ἐπὶ πολλὲς γενεές

ΤΑ ΛΥΚΟΚΟΡΙΤΣΑ τοῦ Μίντναπορ

Μιὰ καταπληκτικὴ ἱστορία

Σὲ προηγούμενο φύλλο μας μιλήσαμε γιὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ τὰ ἁρπάζουν τὰ θηρία καὶ τὰ κάνουν κι' αὐτὰ ἀγρίμια. Συγκινητικὴ καὶ καταπληκτικὴ εἶνε ἡ ἀκόλουθη, σχεδὸν σύγχρονη καὶ ἀληθινὴ ἱστορία:

Στὶς Ἰνδίες, στὶς 17 Ὀκτωβρίου 1920, «πιάστηκαν» δυὸ λυκοκόριτσα ἀπὸ τὸ Μίντναπορ. Τὰ βρῆκε σὲ μιὰ λυκοφωλιὰ, ὁ ἰθαγενὴς ἱεραπόστολος, αἰδεσιμώτατος Τζ. Α. Λ. Σίγκ. Μόνο τὸ σῶμα τους ἦταν ἀνθρώπινο. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἦσαν σωστοὶ λύκοι. Ἀκόμη καὶ τὸ σῶμα τους εἶχε παραμορφωθῆ, ἀπὸ τὴ συνήθεια νὰ περπατοῦν μὲ τὰ τέσσερα, ὅπως ἔκαναν ὅλα τὰ ζῶα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχαν ζήσει μαζί. Τόσο πάλεψαν τὰ δυὸ λυκοκόριτσα γιὰ νὰ μὴ πιαστοῦν, ὥστε ὁ Σίγκ ἀναγκάστηκε νὰ τὰ δέση καὶ νὰ τὰ τυλίξη μὲ χοντρὰ σινδονόπανα, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρη.

Ὁ Σίγκ καὶ ἡ γυναῖκα του, μὲ ἐξοδά τους, διατηροῦσαν ἕνα ὀρφανοτροφεῖο. Ἐκεῖ μετέφεραν τὰ δυὸ λυκοκόριτσα καὶ προσπάθησαν νὰ τὰ ἀναθρέψουν καὶ νὰ τὰ ξανακάνουν ἀνθρώπους. Τὸ ἡμερολόγιο ποὺ κράτησε σχετικῶς ὁ Σίγκ, εἶνε ἀποκαλυπτικὸ καὶ τὸ ἔχουν μελετήσει ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ ἀγριανθρώπου. Καὶ πολλὰ συμπεράσματα ἐβγαλαν ἀπ' αὐτὸ γιὰ τὴν κληρονομικότητα καὶ τὴν ἐπίδρασι τοῦ περιβάλλοντος.

Σύμφωνα μὲ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Σίγκ, ὅταν βρέθηκαν τὰ λυκοκόριτσα, τὸ ἕνα, ἡ Καμάλα, ἦταν ὀχτὼ χρονῶν καὶ τὸ ἄλλο, ἡ Ἀμάλα, μόνο 1½. Ἦσαν τρομερὰ φοβισμένα καὶ δὲν ἐμοιαζαν καθόλου μὲ τὸν φανταστικὸ Ταρζάν. Ἐκεῖνος μποροῦσε νὰ πηδάη ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ὅπως ἔκαναν οἱ πίθηκοι ποὺ τὸν ἀνάθρεψαν, ἀλλὰ καὶ νὰ περπατάη σὰν ἄνθρωπος. Ἡ Καμάλα κι' ἡ Ἀμάλα, τὰ πραγματικὰ αὐτὰ λυκοκόριτσα, οὔτε κὰν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν ὄρθια στὰ δυό τους πόδια. Κι' αὐτὸ γιατί, πάντα περπατοῦσαν μὲ τὰ τέσσερα, ὅπως οἱ λύκοι. Ὅταν πήγαιναν σιγά, πατοῦσαν μὲ τὶς παλάμες τῶν χεριῶν καὶ μὲ τὰ γόνατα. Ὅταν ἔτρεχαν χρησιμοποιοῦσαν πάλι τὶς παλάμες τῶν χεριῶν καὶ τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν. Ἔτσι εἶχαν ἐξασκηθῆ οἱ μῦς τους. Ὕστερα μόνον ἀπὸ χρόνια, μὲ καθημερινὸ μασσάζ καὶ χάρις στὴν ὑπομονὴ τῆς κ. Σίγκ, ἡ Καμάλα μπόρεσε τέλος νὰ περπατήση μὲ τὰ δυὸ πόδια. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατώρθωσε νὰ τρέξη μόνο μὲ τὰ πόδια.

Ἐξ ἄλλου τὰ δυὸ λυκοκόριτσα, δὲν κατάφεραν νὰ μιλήσουν ἀνθρώπινα.

Τὸ μωρό, ἡ Ἀμάλα, ἔμαθε μόνον νὰ λέη «Μποῦ», ὅταν διψοῦσε. Ἡ μεγαλύτερη, ἡ Καμάλα, οὔτε αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ πῆ. Ὅταν μετὰ ἐννιὰ χρόνια πέθανε ἡ Καμάλα, σὲ ἡλικία δηλ. 17 ἐτῶν ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονη προσπάθεια τοῦ ζεύγους Σίγκ, εἶχε μάθει μόνο πενῆντα λέξεις.

Τὰ δυὸ λυκοκόριτσα ἔβλεπαν στὸ σκοτάδι καὶ προτιμοῦσαν νὰ κοιμοῦνται τὴν ἡμέρα. Στὸν ὕπνο τους, οὐρλιαζαν. Δὲν ἐνοιωθαν οὔτε τὸ κρῦο οὔτε τὴ ζέστη. Ὅταν ὅμως ἔβγαιναν στὸν ἥλιο, λαχάνιαζαν. Γνώριζαν τὴ φωτιὰ καὶ φοβόνταν τὰ φανάρια καὶ τὰ ἀναμμένα κηρία. Μυρίζονταν τὸ ὠμὸ κρέας, ἀπὸ ἀποστάσεως 150 μέτρων καὶ ἡ μικρὴ Ἀμάλα τὸ προτιμοῦσε ἀπὸ κάθε ἄλλη τροφή. Ὅταν ἔπιναν νερὸ πλατάγιζαν τὴ γλῶσσα τους.

Στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ δυὸ δὲν εἶχαν ἀνθρώπινες συγκινήσεις, μὰ σιγὰ - σιγὰ ἀπόχτησαν. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1921, ἀρρώστησαν καὶ τὰ δυὸ καὶ τὸ μικρότερο, ἡ Ἀμάλα, πέθανε ἀπὸ νεφρίτιδα. Κανένας δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψη τὶ ἐντύπωσι ἔκανε στὸ μυαλὸ τοῦ μεγαλύτερου, ὁ θάνατος. Ὅλες ὅμως οἱ ἐκδηλώσεις του, ἦσαν παθητικές. Καὶ τὰ δυὸ εἶχαν συνηθίσει νὰ κοιμοῦνται μαζὶ σ' ἕνα μεγάλο καλάθι, σὰν τὶς κοῦκλες. Σὲ μερικὰ πράγματα, τὸ μικρὸ ἦταν ὁ «ἀρχηγός». Ὅταν πέθανε, ἡ Καμάλα, δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐγκαταλείψη. Προσπάθησε νὰ τραβήξη τὸ σῶμα της ἔξω ἀπὸ τὸ καλάθι κι' ὕστερα προσπάθησε νὰ τῆς ἀνοίξη τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα. Στὸ τέλος, ὅταν εἶδε ὅτι δὲν ἀνοιγαν, δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της στὰ μαγουλά της. Τὸ πρόσωπό της ὅμως, δὲν ἄλλαξε ἔκφρασι.

Μετὰ τὸ θάνατο τῆς Ἀμάλα, ἡ Καμάλα ἔμεινε ἐντελῶς μόνη.

Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1923 ὕστερα ἀπὸ μασσὰζ καὶ διδασκαλία τριῶν ἐτῶν, ἡ Καμάλα μπόρεσε καὶ στάθηκε ὄρθια στὰ δυό της πόδια, χωρὶς νὰ τὴν κρατῆ κανεὶς ἢ νὰ στηρίζεται.

Ἔμαθε ἐπειτα νὰ βάζη ἁλάτι στὸ φαγητό της, ἀλλὰ προτιμοῦσε πάντοτε τὸ ὠμὸ κρέας, ἀδιαφορώντας ποὺ καὶ πῶς θὰ τὸ εὕρισκε.

Τὸ 1927, εἶχε ξεχάσει κι' αὐτὴ τὴν προτίμησι καὶ ἐνῷ βρῆκε μιὰ φόρμα κότα, δὲν τὴν ἔφαγε. Ἔμαθε νὰ γνωρίζη τὰ ροῦχα της, νὰ τὰ σιδερώνη καὶ νὰ τὰ βάζη σὲ τάξι. Μὲ λίγα λόγια ἄρχισε νὰ γίνεται ἄνθρωπος. Φοβόταν πειὰ ὅταν ἄκουγε σκυλιὰ νὰ γαυγίζουν!

Στὶς 26 Σεπτεμβρίου τοῦ 1929, ἡ Καμάλα ἀρρώστησε. Ὁ Σίγκ καὶ οἱ γιατροὶ τὴν περιποιήθηκαν ὅσο μποροῦσαν. Δὲν μποροῦσε ὅμως ἀκόμα νὰ ἀνεχθῆ τοὺς γιατροὺς καὶ τὰ φάρμακα. Καὶ στὶς 14 Νοεμβρίου 1929, ὁ δρ. Σ. Π. Σαρμπαντικάρι, ὑπέγραφε τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου της ἀπὸ οὐραιμία...

Οἱ Ἱστορίες τῆς Ἑφταλίας

Τὸ ξωτικὸ

—Ἤθοί! ποῦ νὰ σᾶς τὸ λέω!... Κάνανε γιασάκι τὰ ρεμπέτικα τραγούδια Τώρα κι' ἐγὼ θὰ πῶ τοῦ Νικολάκη μου νὰ μὲ γράψη στὸ Ὠδεῖο!

— Μὴ κογιονάρης Ἑφταλία μου τ' εἶπε ἡ Κοάπενα δὲν τὸ νταγιαντοῦσα κι' αὐτὸ ἅπανε κάκι νὰ νίνουνε γιασάκι τὰ ρεμπέτικα, γιατὶ εἶχενε οὔλο ἀκρειδίτητες Ἐμεῖς μπεζεριζοῦμε νὰ δώσουμε μιὰ καλὴ ἀνεθροφὴ στὰ παιδιά μας ἀλλὰ δυστυχῶς ὅτι κάνει τὸ σπιτι τὸ νκρεμνιζει τὸ σοκάκι. Οὔλα τὰ κοπρόσκυλα οὔτε ἀσπρα μαλλιὰ, οὐτε ἀθῶα παιδία στιμαοῦνε. Καταντήσαμε καὶ μέσ' τὰ σπίτια μας ἀκόμα νὰ στουμπώνουμε τ' αὐτιά μας, καὶ νὰ κλοῦμε τὰ μάτια μας γιατὶ δὲ φτάνει μόνο νὰ κλοῦμε τὰ πανάθυρα μας

Κι' ἡ Ἑφταλία ποὔζερε καλὰ τὴν κουντουρτισμένη τὴν φρενισμένη τὴν κόρη τση στὸ κονιομένο τσ' εἶπε:

— Χριστιανή μου ὅσο μουρντάρικα, καὶ σπιούτσικα νάναι τὰ ρεμπέτικα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ βλάψουνε τὸ κορίτσι σου

—Ἄχ Ἑφταλία μου ἔχω εὐθύνη μπρὸς στὸ Θεό καὶ τσ' ἀνθρωποι. Ἀγωνίζομαι γι' αὐτὸ τὸ πούλουδο αὐτὸ τὸν ἄγγελο! Πρέπει λοιπὸν τώρα νὰ προσέξω νὰ μὴ τοῦ δηλητριάσουν τὴν ψυχή.

Κι' οὔλο ξάνομμα κι' ὀργὴ ἄφυνε ἀναφουρφουλισομένη ἡ Κράπενα

—Ἄκουε ζύμη καὶ φούσκωνε προζύμι! ξεφώνισε ἡ Ἑφτελία Τὰ ρεμπέτικα τραγούδια θὰ στοαπατάρουνε τὴν σεμνότητα τοῦ κόρης τσ. Σιγὰ τὸν πολυέλαιο! Μωρὴ Θεός καὶ γειτονας δὲν λαθεύει. Τὰ ρεζιλίκια τση μὲ τὸ Μέννλα τὸ μουζικάντη τὰ βλέπω κάθε βράδυ νκιοζ - νκιορινέ!

Καὶ γκιζτισμένη βαστοῦσε καροσοῦλι τὸ ἴδιο βράδυ στὸ ντουρσέκι τοῦ μαχαλᾶ

Πραγματικά, ἀργὰ ὁ Μέγγλας μὲ τὸ στρουμέντο του ἦρθε πήδηξε τὴν μάντρα τοῦ Κράπενας κρυφὰ καὶ πῆγε ντορροῦ καὶ συναντήθη τὴν κόρη της

Εὐτυς ἡ Ἑφταλία πῆγε κςὶ οἰκωσε τὴν γυναικογειτονιὰ στὸ ποδάρι:

—Ἤθοί! τρεχάτε ὀργὴ Θεοῦ ἅπεσε στὸ μαχαλᾶ μας! Ἕνα ξωτικο εἶδα μεσ' τὸ μπαξὲ τοῦ Κράπενας!...

— Χριστὸς καὶ Παναγία!... φωνάξενε οἱ γυναικοῦλες κι' ἀπ' τὴν τρομάρα τους πάθανε σορλίκι καὶ τσιριπιτί.

Κι' ἡ Ἑφταλία γιὰ νὰ μεγαλώση τὸ φόβο τους καὶ νὰ πιτύχη τὸ κόλπο τσ τοὺς εἶπε:

— Βάλτε ἀπὸ τρία σπυριὰ λιβάνι στσοὶ φοῦχτες σας καὶ πᾶμε.

Καὶ μὲ θυμωμένο βῆμα, μπρὸς ἡ Ἑφταλία καὶ πίσω τὰ κουσελόπανα ξεκινήσανε. Σὲ λίγο ἀραδιαστήκανε ὀξῦ ἀπ' τοῦ Κράπενας Πραγματικὰ πάνω στὴν μάντρα τσ εἶδαν ἕνα πρᾶμα περίεργο ποὺ στραφτοκοποῦσε Ἦταν τὸ στρουμέντο τοῦ Μέγγλα.

Ἀμέσως ἡ Ἑφταλία ἄρχισε τσοὶ ξορκισμοί. Βουτοῦσε τὰ δάχτυλα τση στὸ χῶμα ἤκανε πεντάλφες. φυσοῦσε ζερβόδεξα βροντοχτυποῦσε τὰ κονιά τση ἀγρίεψε τὰ μοῦτρα τση γρονθοκοποῦσε τὸν ἀέρα. καὶ φώναζε:

Μελοὺφ ἀλοὺφ
νισχαμπίμπι τσοὺφ πούφ!

Ἕνα μεγάλο ταβατοῦρι ἀκούστηκε λὲς κι' ἦταν ἡ ἀγωνία τοῦ ξωτικοῦ ποὺ ζητοῦσε νὰ σπάση τὰ μάγια

— Δαιμόνιον ἀκάθαρτον δραπέτευσον ἀναχώρησον... φοβηθητι φύνε!... φώναζε ἡ δασκάλα τοῦ μαχελᾶ

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα ξεφωνητὸ ξέφυνε ἀπ' τὰ στόματα ὅλων. Κάποιον εἶδαν νὰ πηδᾶ νὰ παίρνη τὸ στρουμέντο του καὶ νὰ φεύγη.

—Ἤθοί! ὁ Μέγγλας!... ξεφωνίσανε ὁκαμένες στὰ γέλια.

— Γιατί κρλὲ γελᾶτε; φώνταξε τότε ἡ Ἑφταλία. Ἡ Κλάπενα μαθαίνει τὴν κόρη τση φλάουτο καὶ ὄρπα τώρα ποὺ γενήκανε γιασάκι τὰ μπουζούκια καὶ τὰ ρεμπέτικα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκὸρ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

Ὅλοι οἱ μουστερῆδες μέσ' τὴν ταβέρνα τοῦ Μαδούπα ἦσαν ἐρωτευμένοι μὲ τὴν Κοῦλα, μιὰ τσαχπίνα σερβιτόρα, μιὰ κοπελλάρα τριζάτη! Μὰ ἀπ' ὅλους πιὸ ἐρωτευμένος ἦταν ὁ φίλος μας ὁ Κιρκόρ.

— Κάτσε, μωρέ, δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντια σου, τοὔλεγε ὁ Στόκλης, γιατὶ κι' αὐτὸς πολλὲς φορὲς δοκίμασε μὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἐκπορθήση αὐτὸ τὸ φρούριο

Ὁ Κιρκὸρ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῆ ντουνιαντὰν πὼς θἄπαιρνε κι' αὐτὸς τὴ χυλόπητα καὶ μουρμούριζε :

— Γιαβᾶς, γιαβᾶς κολάϊ ντέρς !

Μὰ ἡ Κούλα, βράχος σωστός, κρατοῦσε τὴν θέσι της. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καυχηθῆ ὅτι κέρδισε, ἔστω κι' ἕνα της χαμόγελο.

"Οπως εἴπαμε λοιπὸν μονάχα ὁ Κιρκὸρ δὲν ἐνοοῦσε νὰ καταθέση τ' ἄρματα.

— Ἀμάν ! Ἀμάν ! φώναζε μὲ πεῖσμα. Μέλο σεβντὰ ἔκω !... Τὰ λωλατῶ, τὰ σκοτωτῶ, γιαβρούμ !

— Ἔλα, μωρέ, κάτσε στ' αὐγά σου... μὴ μᾶς βάλης σ' ἔξοδα, τοὔλεγε ὁ Στόκλης σκασμένος στὰ γέλια.

Κι' ἔτσι ἀπ' τὴν μιὰ ἡ ἀδιαφορία τῆς ἀκατάδεχτης Κούλας, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη τὸ γινάτι τοῦ Κιρκὸρ χάλασε τὴν κεφαλίδικια παρέα τους.

Εὐτυχῶς ἕνα βράδυ παρουσιάστηκε στὴν ταβέρνα μιὰ πολὺ ὁμορφη νέα. Μὲ τὸν τρόπο ποὺ-βαλε τὸ ἕνα πόδι πάνω στ' ἄλλο, καὶ τὶς φλογέρες μπελάδες στὸ κεφάλι σου, ὅπως δὲν ἔβαλα κι' ἐγώ; Κι' ἐσὺ μοῦ εἶπες πὼς ὁ γάμος εἶνε ὡραῖο πρᾶμα, ὅταν βρῆς ἕνα πρόσωπο νὰ συνεννοηθῆς; Κι' ἐγὼ σοῦ εἶπα πὼς τέτοιο πρόσωπο δὲν ὑπάρχει; Κι' ἐσὺ μοῦ εἶπες πὼς ἡ Λιλίκα εἶνε ἄγγελος χωρὶς φτερὰ σήκω ἀπάνω κάτσε κάτω καὶ σ' ὅτι πῆς ἐσὺ αὐτὴ δεύτερη γνώμη δὲν ἔχει; Κι' ἐγὼ σοῦ εἶπα πὼς ὅλες οἱ γυναῖκες ἔτσι εἶνε πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο καὶ ὕστερα ἀλλάζουν φυσιογνωμία; Κι' ἐσὺ χαμογέλασες εἰρωνικὰ καὶ μοῦ εἶπες «Κύριε Πελοπίδα τὰ λὲς αὐτὰ γιατὶ δὲν τὴν ξέρεις τὴ Λιλίκα»; Καὶ προσέθεσες ἀμέσως ὅτι πέτυχες τὸν πωτὸν ἀριθμὸ τοῦ λαχείου; Κι' ἐνὼ σὲ μουτζωσα κι' ἔφυγα;

Ναί βρέ σὲ φασκέλωσα μεγαλοπρεπῶς κι' ἔκοψα.

Λοιπόν; Τί ἔρχεσαι τώρα καὶ μοῦ λὲς πὼς μετὰ τὸ γάμο ἡ Λιλίκα ἄλλαξε καὶ φάνηκε ἐκεῖνη ποὺ ἦταν πραγματικῶς; Μήπως ἐχεῖς τὴν ἐντύπωσι ὅτι μοῦ φέρνεις κανένα σπουδαῖο νέο; Ἤ πὼς μὲ μαθαίνεις κάτι ποὺ δὲν τοξερα; Στὰ εἶπα βρέ ἢ δὲν στὰ εἶπα; Τί; Ἀποδείχτηκα προφήτης; Τὸν κακό σου τὸν καιρό, ἠλίθιε. Χρειάζεται νἄσαι προφήτης γιὰ νὰ ξέρης αὐτὰ ποὺ ξέρουν ὅλοι οἱ παντρεμένοι; Ἄμ δὲν φτάνανε καὶ κανέναν ἄλλον ποὺ παντρεύτηκε ἄγγελο ἀὰν τὸν δικό σου βλακόμουτρο; Ἀλλὰ ὅταν ἐγὼ στἄλεγα ἐσὺ μειδιοῦσες γεμάτος γλύκα καὶ μούκανες τὴν ἐντύπωσι σὰν νὰ σὲ εἶχαν πασαλείψει μὲ σταφιδόμελο. Δὲν τὴν ἤξερα λέει, τὴ Λιλίκα! Ἄμ' ἐγὼ τὴν ἤξερα κι' ἂς μὴν τὴν εἶχα ἰδῆ! Ἐσὺ ποὺ τὴν ἔβλεπες κάθε μέρα δὲν τὴν ἤξερες βλακέντιε! Τράβα τα. Λοιπόν, τώρα!

Πῶς; Τί εἶπες; Θὰ ὑποβάλης αἴτησι διαζυγίου γιὰ νὰ χωρίσης; Καὶ δὲν πᾶς νὰ ὑποβάλης; Τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Πῶς; Τί ἔκανε λέει; Πῶς; Πῶς; Πῶς; Γιὰ ζαναπέστο! Νάρθω λέει μάρτυρας; Καὶ τί νὰ πῶ; Ὅτι σοῦ κάνει τὴ ζωὴ μαρτύριο; Καὶ νὰ τὸ πῶ γιὰ νὰ μὴ βγῆ τὸ διαζύγιο εἰς βάρος σου καὶ σοῦ κοπανήσουν καὶ μιὰ διατροφή; Ἄει στὸ διάολο ἀπὸ δῶ ἠλίθιε! Ἄκου ἀπαίτηση! Ἄν ἔρχομαι; Μὰ καὶ βεβαία ὄχι. Πρῶτα - πρῶτα γιατὶ δὲν πάω ποτὲ μάρτυς σὲ δίκη. Δεύτερον γιατὶ δὲν ξέρω τὰ οἰκογενειακά σου. Τρίτον γιατὶ δὲν χώνω τὴ μύτη μου σὲ ξένες ὑποθέσεις Καὶ τέταρτον καὶ σπουδαιότερον θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ σοῦ ξεκολλήση καμμιὰ διατροφὴ ἡ Λιλίκα σου, νὰ τὴν πληρώνης ἐφ' ὅρου ζωῆς. Γιατὶ ἡ βλακεία πρέπει νὰ πληρώνεται καὶ ν' ἀκριβοπληρώνεται μάλιστα. Πλήρωνε λοιπόν τώρα ἠλίθιε καὶ παράτα με ἐμένα γιατὶ μοῦ δίνεις στὰ νεῦρα. Μὲ κάτι κουτσουρα σὰν καὶ σένα δὲν θέλω νἄχω οὔτε καλημέρα. Ἔτσι ποὺ τὰ κατάφερες πάρε τώρα τὴ Λιλίκα καὶ τρίφτηνε στὴν κασίδα σου. Τοῦβλο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ἀλλαγὴ

Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ; Τί μοῦτρα εἶν' αὐτὰ ἀγαπητὲ κοὶ περιπόθητε φίλε μου; Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σὲ ρωτῶ γιατὶ πολὺ λίγο μὲ νοιάζουν τὰ μοῦτρα τῶν συνανθρώπων μου ἀλλὰ τὸ πρόσωπό σου ποὺ τὸ ἔβλεπα πάντοτε ἀνοιχτὸ χαρίεν κι' εὐχαριστημένο. τώρα τὸ βλέπω πένθιμο Ἄ! Τί μοῦ λές; Ὥστε ἔτσι! Δὲν τὰ πᾶς καλὰ μὲ τὴ γυναίκα σου Ὥστε τσακωνόσαστε; Ὥστε ἡ ζωή σου εἶνε μαρτύριο; Ὥστε ἡ προκομένη σου εἶνε διάβολος ποὺ σοῦ κάνει τὸ σπίτι κόλαση; Καὶ ὅλ' αὐτὰ μόλις ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες ἐγγάμου βίου;

Μὰ γιὰ στάσου, βρέ παιδί μου. Ἐσοῦ δὲν μοὐλεγες πρὶν παντρευτῆς ὅτι ἡ Λιλίκα εἶνε ἄγγελος εὐνεγεσίας καλωσύνης ὑπομονῆς ὑποκωφωτικότητος καὶ λεπτῶν αἰσθημάτων; Γιὰ θυμήσου λιγάκι. Ὅταν ἤρθες καὶ μοῦπες πὼς ἀποφάσισες νὰ παντρευτῆς. δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ κάτσης ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι καὶ καλὰ εἶσαι ἔτσι καὶ μὴ βιάζεσαι μπελάδες στὸ κεφάλι σου ὅπως δὲν ἔβαλα κι' ἐγώ; Κι' ἐσὺ μοῦ εἶπες πὼς ὁ γάμος εἶνε ὡραῖο πρᾶμα, ὅταν βρῆς ἕνα πρόσωπο νὰ συνεννοηθῆς; Κι' ἐνὼ σοῦ εἶπα πὼς τέτοιο πρόσωπο δὲν ὑπάρχει; Κι' ἐσὺ μοῦ εἶπες πὼς ἡ Λιλίκα εἶνε ἄγγελος χωρὶς φτερὰ σήκω ἀπάνω κάτσε κάτω καὶ σ' ὅτι πῆς ἐσὺ αὐτὴ δεύτερη γνώμη δὲν ἔχει; Κι' ἐγὼ σοῦ εἶπα πὼς ὅλες οἱ γυναῖκες ἔτσι εἶνε πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο καὶ ὕστερα ἀλλάζουν φυσιογνωμία; Κι' ἐσὺ χαμογέλασες εἰρωνικὰ καὶ μοῦ εἶπες «Κύριε Πελοπίδα τὰ λὲς αὐτὰ γιατὶ δὲν τὴν ξέρεις τὴ Λιλίκα»; Καὶ προσέθεσες ἀμέσως ὅτι πέτυχες τὸν πωτὸν ἀριθμὸ τοῦ λαχείου; Κι' ἐνὼ σὲ μουτζωσα κι' ἔφυγα;

Ναί βρέ σὲ φασκέλωσα μεγαλοπρεπῶς κι' ἔκοψα.

Λοιπόν; Τί ἔρχεσαι τώρα καὶ μοῦ λὲς πὼς

Ο Διεθνής ΣΤΙΒΟΣ

ΕΛΛΑΣ-ΤΟΥΡΚΙΑ στὴν Κωνσταντινούπολη

Ἕνας μεγάλης σημασίας ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν

Τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο προετοιμάζεται γιὰ τὶς μεγάλες ἐφετεινὲς ἐξετάσεις του! Οἱ Ἕλληνες φιλαθλοι βρίσκονται σὲ αληθινὸ συναγερμό. Στὰς 21 καὶ 24 Νοεμβρίου ἡ ἐθνικὴ μας ὁμὰς θ' ἀγωνισθῆ στὴν Κων)πολι μὲ τὴν ἐθνικὴ Τουρκίας κατὰ τὸν πρῶτο της ἀγῶνα, καὶ ὡς μικτὴ Ἀθηνῶν κατὰ τῆς μικτῆς Κων)πόλεως στὸν δεύτερον ἀγῶνα της τῆς 24 Νοεμβρίου.

Ὁ ἀγὼν εἶνε φυσικὸν νὰ διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Πρῶτα - πρῶτα ὡς ἄθλημα τὸ ποδόσφαιρο εἶνε τὸ δημοφιλέστερο ἀπέρ. Ἠλεκτρίζει τὰ πλήθη, τραβάει τὸ λαὸ πρὸς τὰ γήπεδα, ἐνθουσιάζει τὸ κοινὸν μὲ τὶς ἐνδιαφέρουσες καὶ συναρπαστικὲς φάσεις του. Ἐπίσης, ἐπειδὴ ὁ ἀγὼν γίνεται μὲ τὴν Ἐθνικὴ Τουρκίας προκαλεῖ συγκίνησι καὶ ἐνθουσιασμό.

Κάποτε ἤμαστε οἱ ἀναμφισθήτητοι κυρίαρχοι στὰ ἀθλητικὰ στὰ Βαλκάνια. Οἱ πόλεμοι, ἡ Κατοχή, οἱ στερήσεις καθυστέρησαν τὴν ἀθλητική μας ἀνάπτυξι.

Ἔτσι ἄλλοι ἐπωφελήθηκαν καὶ μᾶς ὑποσκελισαν. Ἡ Τουρκία συγκεκριμένα πολὺ μᾶς ὑπερτέρησε σε πολλὰ ἀθλήματα, στὸν ἀθλητισμὸ καὶ στὸ ποδόσφαιρο. Ἐξακολουθοῦμε ἀκόμη νὰ κρατᾶμε τὰ σκῆπτρα στὴ σκοποβολὴ καὶ στὸ κολύμπι. Ἑπομένως κάθε ἀθλητικὴ συνάντησις μεταξὺ τῶν Ἐθνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος — Τουρκίας εἶνε καὶ μία ἀναμέτρησις τῶν ἀθλητικῶν δυνάμεων τῶν δύο φίλων χωρῶν, ἀλλὰ καὶ ἕνα σφυγμομέτρημα τῆς στάθμης τῆς ἀθλητικῆς μας πρόοδου ἢ καθυστερήσεως. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀγῶνες τῆς 21ης καὶ 24ης Νοεμβρίου στὴν Κων)πολι ἀναμένονται μὲ τόση ἀνυπομονησία ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ καὶ τουρκικὸ φίλαθλο κοινό.

★

Ἡ Διοίκησις τῆς Ἑλληνικῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας στὴν προσπάθειά νὰ προπαρασκευάσῃ καλύτερα καὶ συστηματικώτερα τὴν Ἐθνικὴ μας ὁμάδα, ἀνέθεσε σὲ δυὸ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπίλεκτα μέλη τῆς ἀθλητικῆς μας οἰκογενείας, στὸν πρόεδρο τοῦ ΣΕΓΑΣ κ. Ἀπόστολο Νικολαΐδη καὶ στὸν περίφημο διεθνῆ ποδοσφαιριστὴ Βασίλη Ἀνδριανόπουλο νὰ φροντίσουν γιὰ τὸν καταρτισμὸ καὶ τὴν προπόνησι τῆς Ἐθνικῆς ποδοσφαιρικῆς μας ὁμάδος. Οἱ δυὸ ἐκλέκτορες ἀφοῦ παρακολούθησαν τοὺς ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ διεπίστωσαν τὴ σημερινὴ κατάστασι, τὴ φόρμα δηλαδὴ τῶν ποδοσφαιριστῶν τῆς ἄλλοτε Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἐδιάλεξαν κατ' ἀρχὰς μερικοὺς ἐπιλέκτους ποδοσφαιριστὰς καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτη Ποδοσφαιρική μας Ἀρχή, τὴν Ε. Π. Ο., νὰ τοὺς παραχωρήσῃ γιὰ ἕνα μήνα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ μέλλοντες διεθνεῖς ποδοσφαιρισταὶ θὰ ξεχάσουν ὅτι ἀνήκουν στὰ σωματεῖα τους. Ὑπὸ τὴν γενικὴ καθοδήγησι τοῦ Ἀγγλου προπονητοῦ τῆς Α. Ε. Κ. κ. Τζὰκ Μπίμπυ ἢ τῶν Ἑλλήνων προπονητῶν κ. κ. Κώστα Νεγρεπόντη καὶ Ἀντ. Μηγιάκη θὰ προσπαθήσουν νὰ βελτιώσουν τὴν τεχνική τους, νὰ συνδυασθοῦν γιὰ ἕνα ὁμαδικώτερο παιγνίδι, νὰ μάθουν νὰ παίζουν γιὰ τὴν ὁμάδα καὶ ὄχι γιὰ τὸ ἄτομό τους.

Τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων ἀσσων τοῦ «φούτ μπώλλ» ποὺ εἶχαν τὴν τιμὴ νὰ ἀντιπροσωπεύσουν τὰ ἐθνικὰ μας χρώματα στὴν Κων)πολι, εἶνε τὰ ἑξῆς : Τερματοφύλακες: Δελαβίνιας, Πεντζαρόπουλος. Ὀπισθοφύλακες : Μουράκης, Γκιζῶρης. Μέσοι: Μινάρδος, Σταφυλίδης, Νικολόπουλος, Μάγειρας. Κυνηγοί: Σκορδίλης, Μαρόπουλος, Βασιλειάδης, Παπαντωνίου καὶ Φυλακτός.

Βέβαια μέχρις ὅτου καταρτισθῆ ὁριστικὰ ἡ Ἐθνικὴ μας ὁμὰς δὲν ἀποκλείεται νὰ παρουσιασθοῦν καὶ ἄλλοι ποδοσφαιρισταὶ βελτιωμένοι στὴ «φόρμα» τους, ὅπως λ.χ. Θεσσαλονικιεῖς, ἀκόμη καὶ Πατρινοὶ ἢ Βολιώτες, ποὺ δίκαια καὶ μὲ τὸ σπαθί τους νὰ διεκδικήσουν θέσι, ἔστω καὶ ἀναπληρωματικοῦ παίκτου στὴν ἐθνικὴ μας ὁμάδα. Τότε ἀσφαλῶς οἱ ἐκλέκτορες ποὺ θὰ πάνε ἀκόμη καὶ σ' ἄλλες ποδοσφαιρικὲς ἕδρες γιὰ νὰ βροῦνε τοὺς καλύτερους σήμερα Ἕλληνας ποδοσφαιριστάς, θὰ τοὺς συμπεριλάβουν στὴν ὁμάδα καὶ θ' ἀλλάξουν σὲ μερικὰ σημεῖα ἢ μάλλον σὲ μερικὲς θέσεις τὴ σύνθεσι τῆς ἐθνικῆς.

Γιὰ τὴν καλύτερη προπόνησι τῆς προεθνικῆς μας ὁμάδος τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς Ε. Π. Ο. καθώρισε ἕνα μεγάλον ἀγῶνα τῆς μικτῆς τῶν ὑποψηφίων τῆς Ἐθνικῆς ὁμάδος μὲ τὴ μικτὴ Θεσσαλονίκης. Τὸ παιγνίδι θὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα. Ἡ μικτὴ τῆς Μακεδονικῆς πρωτευούσης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἐνθουσιώδη φίλαθλο καὶ μέλος τῆς Διοικήσεως τοῦ «Γ. Σ. Ἡρακλῆς» κ. Τσούμα θὰ κατέβῃ στὰς 7 Νοεμβρίου γιὰ νὰ διεκδικήσῃ στὸ γήπεδο τοῦ Παναθηναϊκοῦ ὄχι μονάχα τὴ νίκη, ἀλλὰ καὶ τρεῖς τουλάχιστον θέσεις στὴν Ἐθνικὴν ὁμάδα.

Οἱ ἐκλέκτορες τῆς ἐθνικῆς μας ὁμάδος κ. κ. Νικολαΐδης καὶ Ἀνδριανόπουλος, τοὺς ὁποίους εἴδαμε, εἶνε τῆς γνώμης ὅτι ἡ ἐποχὴ αὐτὴ δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐνοϊκὴ γιὰ ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνας τῆς ἐθνικῆς μας ὁμάδος. Ὁ Νοέμβριος εἶνε μόλις ὁ δεύτερος μῆνας τῆς ποδοσφαιρικῆς περιόδου καὶ οἱ παίκτες μας δὲν εἶνε ἀκόμη στὴν κατάλληλη «φόρμα» γιὰ νὰ ἀναμετρηθοῦν ὡς ἴσοι πρὸς ἴσους μὲ τοὺς Τούρκους συναθλητάς των. Στὴν παρατήρησι ὅτι τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς Τούρκους, οἱ εἰδήμονες τῆς παγκοσμίου καὶ ἑλληνικῆς ἀθλητικῆς καὶ ποδοσφαιρικῆς κινήσεως ἐκλέκτορες τῆς ἐθνικῆς ἀπήντησαν :

— Ὄχι! Οἱ Τοῦρκοι ποδοσφαιρισταὶ προπονήθηκαν ἐντατικὰ ὅλο τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ λάβουν μέρος στοὺς ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνας τῆς 14ης Ὀλυμπιάδος τοῦ Λονδίνου. Ἑπομένως, εἶνε καλύτερα προετοιμασμένοι. Οἱ Ἕλληνες ποδοσφαιρισταὶ διέκοψαν τὶς προπονήσεις τους τὸ καλοκαίρι, γιατὶ τὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο δὲν συμμετέσχε στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1948. Ἑπομένως καθυστεροῦν σὲ προπόνησι ἀρκετοὺς μῆνες

Ἡ Ἑλληνικὴ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία ὅμως εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσι καὶ δὲν μποροῦσε νὰ αὐξετήσῃ τὸ λόγο της. Ἄλλωστε σκοπὸς τοῦ ἀγῶνος δὲν εἶνε παντὸς ἡ νίκη μὲ κάθε μέσο, μὲ κάθε θυσία. Σ' ἕναν ἀγῶνα πρέπει πάντα νὰ κερδίζῃ ὁ καλύτερος. Στὸν ἀγῶνα τῶν Ἐθνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος — Τουρκίας ἂς εὐχηθοῦμε νὰ νικήσῃ ἐκείνη ἡ ὁμὰς ποὺ θὰ παίξῃ ὡραιότερα καὶ ἀθλητικώτερα.

Εἴμαστε βέβαιοι πὼς οἱ Ἕλληνες παίκτες στὴν Κων)σταντινούπολι θὰ παίξουν μὲ φιλότιμο, μὲ πεποίθησι γιὰ τὴ νίκη, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς ὅλος ὁ ἑλληνικὸς φίλαθλος καὶ μὴ κόσμος θὰ εἶνε ἱκανοποιημένος μαζί τους, ἐστω καὶ ἂν ἡττηθοῦν, ἀρκεῖ ν' ἀποδείξουν στοὺς συναθλητάς των Τούρκους καὶ στὸ τουρκικὸ κοινὸ ὅτι εἶνε πραγματικὰ ἄξιοι τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἕλληνος καὶ τοῦ ἐκπροσώπου τῶν ἐθνικῶν μας χρωμάτων στὸ Τουρκικὸ στάδιο τῆς Κων)σταντινουπόλεως.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ꕥ

Ἡ Ἀγγλία τιμᾶ τοὺς ἥρωάς της

Κατὰ τὴν ἀπόθασι τῆς Νορμανδίας τὸν Αὔγουστο τοῦ 1944 φρονεύθη ἡρωϊκὰ μαχόμενος ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ἐμποδιστὰς τῆς Μεγ. Βρεττανίας στὸ δρόμο 120 ὑαρδῶν μετ' ἐμποδίων, ὁ 33ετὴς ταγματάρχης Τζὼν Θόρντον. Ἡ Ἀγγλικὴ Ἀθλητικὴ Ὁμοσπονδία, τιμῶσα τὴν μνήμη τοῦ ἡρωϊκοῦ τέκνου της, καθιέρωσε ἀθλητικὸ μετάλλιο, τὸ ὁποῖο θὰ ἀπονέμεται στὸν ἐμποδιστὴ ἐκεῖνον ποὺ θὰ πραγματοποιῇ τὸν καλύτερο χρόνο στὸ δρόμο 120 ὑαρδῶν μετ' ἐμποδίων.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο μὲ παροιμία

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΓΑΥΓΙΖΕΙ. 2) ΠΩΛ – ΑΒ – ΔΕΝ. 3) ΔΟΝΤΙ – ΑΙΩΡΕΣ. 4) ΑΤΙ – ΜΕΝΩ – ΑΕΙ 5) ΑΜΑΝ – ΝΥΣ. 6) ΚΑΣΟΣ – ΤΙ 7) ΩΣ – ΝΟΣΟΣ. 8) ΤΡΙ – ΚΕΪΚ 9) ΕΠΙ – ΣΑΑΡ – ΥΛΗ. 10) ΙΟΝΙΟΝ – ΑΠΛΟΣ 11) Υ.Ε.Ν – ΤΩ – ΙΟΣ. 12) ΣΑΜΙΑΚΟΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΔΑΓΚΩΝΕΙ. 2) ΠΟΤ – ΑΣ – ΠΟΥ 3) ΓΩΝΙΑΣ – ΤΙΝΕΣ. 4) ΑΛΤ – ΜΟΥΡ – ΙΝΑ. 5) ΙΜΑΣ – ΙΣΟ. 6) ΓΑ – ΕΝ – ΑΝΤΙ. 7) ΙΒΑΝ – ΚΑ – ΘΑ 8) ΙΩΝ – ΝΕΡΑ 9) ΕΔΩ – ΥΙΟΙ – ΠΙΟ. 10) ΙΕΡΑΣ – ΣΚΥΛΟΣ. 11) ΝΕΕ – ΤΟ – ΛΟΣ. 12) ΣΙΤΙΣΤΗΣ

Ἡ δὲ σχηματιζομένη παροιμία εἶνε: «Σκύλος ποὺ γαυγίζει δὲν δαγκώνει»

Κλιμακωτὲς λέξεις

1) ΚΙΝΗΤΗΡ. 2) ΑΚΙΝΗΤΑ. 3) ΡΑΚΙΝΑΣ. 4) ΑΒΑΚΙΟΝ. 5) ΠΙΝΑΚΙΣ. 6) ΚΑΪΜΑΚΙ. 7) ΚΑΔΙΛΑΚ ἢ ΠΟΝΤΙΑΚ.

Συμβολικὰ πουλιὰ

Ἡ ἀντιστοιχία πουλιῶν (ἀριθμοί) μὲ ἰδιότητες (γράμματα) εἶνε ἡ ἑξῆς: 1ζ 2α 3δ 4στ. 5γ. 6ε. 7β.

Ἐρωτήσεις

1) Ἡ Λοΐδη Χάμιλτον. 2) Ἡ βασίλισσα Βικτωρία. 3) Στὸν ἀριθμὸ 221 β τῆς Μπέϊκερ Στρὴτ τοῦ Λονδίνου 4) Στὸ τέννις.

Ἡ ταχύτης τοῦ αὐτοκινήτου

Ὅταν πήγαινε ἔκανε 1½ ὥρα. Διέθεσε λοιπὸν τὶς ὑπόλοιπες 3 ὥρες γιὰ τὴν ἐπιστροφή, ἄρα ἀνέπτυξε ταχύτητα 30 χιλιομέτρων.

Γύρω ἀπ' τὸν καιρό

1) Καλός. 2) Ὄχι. 3) Σκάζουν μὲ τὴν παγωνιὰ ἀλλὰ οἱ ρωγμές τους φαίνονται ὅταν λυώνῃ ὁ πάγος τους καὶ τρέχει ἀπὸ μέσα τὸ νερό. 4) Ὄχι, εἶνε χιόνι θερμοκρασίας κάτω τοῦ μηδενός.

Τονέγριφος

Χαλί – χαλί

Ἡ λύσις τοῦ 196ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΝΩ – ΕΙΚΟΣ – ΕΠΙ. 2) ΦΩΚΗ – ΚΩΣ – ΞΥΩ – ΗΡΩΣ 3) ΗΔΥΣ – ΧΩΔΑ. 4) ΑΣΚΟΣ – ΙΟΝ – ΕΝΟΣΩ 5) ΤΡΑΧΩΜΑ. 6) ΠΙ – ΤΑΕ – ΕΝΩ – ΑΙ. 7) ΣΙ – ΝΥ – ΘΙ – ΜΜ. 8) ΚΑΣΤΑΝΕΑΙ. 9) ΣΩΑ – ΤΕ – ΟΡ – ΣΟΛ. 10) ΟΡΝΕΑ – ΕΛΕΝΗ. 11) ΣΕΙΩ – ΑΠ – ΗΣ – ΑΙΑΣ. 12) ΣΣ – ΑΝΟΡΓΑΝΟΣ – ΑΡ. 13) ΑΙ – ΕΣ. 14) ΣΟΔΑ – ΚΑΤΑ. 15) ΑΕΡΑ – ΣΙΤΟΣ – ΡΟΥΣ. 16) ΣΙΓΗ – ΚΙΝΗΣΙΣ – ΩΣΤΕ. 17) ΟΣΗ – ΣΩΡΟΣ – ΑΑΡ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΦΗ – ΚΑΣΟΣ – ΑΣΟ 2) ΝΩΔΑ – ΩΡΕΣ – ΣΕΙΣ 3) ΩΚΥΣ – ΙΣΠΑΝΙΣ – ΟΡΓΗ. 4) ΗΣΚΑ – ΕΩ – ΑΔΑΗ. 5) ΚΕΑ. 6) ΚΑΣΤΑΝΑ – ΑΝΑ. 7) ΕΩ – ΡΕΥΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ. 8) ΙΣΤΙΑ – ΤΕ – ΙΝΩ 9) ΟΧΗΜΑ – ΣΙΓΑΣΤΗΡ 10) ΟΣΥΝΩ – ΝΟ – ΟΣΟ 11) ΣΥ – ΜΕΘΕΡΜΗΝΕΥΣΙΣ. 12) ΩΚΕΑΝΙΑ – ΣΟΣ. 13) ΙΤΕ. 14) ΗΧΟΣ – ΛΑ – ΜΑΡΩ. 15) ΕΡΩΣ – ΑΜΑΣΕΙΑ – ΓΟΣΑ. 16) ΠΩΛΩ – ΟΝΑΡ – ΑΥΤΑ. 17) ΙΣΑ – ΘΑΛΗΣ – ΣΕΡ

ꕥꕥꕥ

Γραβάτες μὲ... ἀνεμομύλους

Ἡ μόδα αὐτὴ δίνει καὶ παίρνει στὴν Ἀμερική. Οἱ ἀνεμόμυλοι ποὺ καρφώνονται πάνω στὴ γραβάτα εἶνε μικρὰ κομψοτεχνήματα καὶ ἔχουν πλάτος 2 ἑκατοστῶν μαζὶ μὲ τὰ φτερά τους.

Οἱ ἀνεμόμυλοι αὐτοὶ εἶνε δυὸ εἰδῶν: γιὰ τοὺς αὐτοκινητιστὰς καὶ τοὺς πεζούς. Οἱ πρῶτοι γυρίζουν χάρις στὴ δύναμι τοῦ ἀέρος. Οἱ δεύτεροι κινοῦνται χάρις σ' ἕναν μικροσκοπικὸ ἠλεκτρικὸ κινητῆρα, ποὺ εἶνε κουμμένος κάτω ἀπὸ τὴ γραβάτα. Ἕνα κουμπάκι θέτει σὲ κίνησι τὸν κινητῆρα καὶ ἀμέσως τὰ φτερὰ τοῦ ἀνεμομύλου ἀρχίζουν νὰ περιστρέφωνται

Οἱ πυγμαῖοι Ἰνδοὶ τῆς ΚΑΡΑΪΒΙΚΗΣ

Μιὰ μυστηριώδης φυλή

Στ' ἀνοιχτὰ τῶν ἀκτῶν τοῦ Παναμᾶ, βρίσκονται τὰ νησιὰ Σὰν Μπλάς. Εἶναι 400 μικρά, παράξενα, ὄχι πολὺ γνωστὰ νησάκια, ποὺ μοιάζουν σὰν 400 σμαράγδια ἐπιπλέοντα στὸ ἀστραφτερὸ τροπικὸ γαλάζιο πέλαγος τῆς Καραϊβικῆς.

Στὰ νησιὰ αὐτὰ κατοικοῦν 25.000 περίπου πυγμαῖοι Ἰνδοί, μιὰ ἀπὸ τὶς λιγώτερο γνωστὲς πρωτόγονες φυλές, ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμη σήμερα στὸν κόσμο. Πρὶν γίνῃ ἡ διώρυξ τοῦ Παναμᾶ, ἡ φυλὴ αὐτή, ἦταν σχεδὸν ἄγνωστη. Ἀπὸ τότε, ὅμως, κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἀμερικανῶν. Ἀλλὰ καὶ πάλι, παρέμεινε μιὰ μυστηριώδης καὶ αἰνιγματική φυλή. Ἀντιστάθηκε μὲ πεῖσμα στὴν ἐπίδρασι τῶν λευκῶν ἀνθρώπων καὶ στὴν ἀντίστασί της αὐτή, νίκησε γιατὶ στὶς φλέβες της ρέει τὸ πιὸ καθαρὸ αἷμα, ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη φυλή. Κι' ὁ λόγος εἶναι ἁπλός:

Οἱ Σὰν Μπλὰς εἶναι ἀπόλυτοι κύριοι τοῦ ἀρχιπελάγους των. Κατέχουν ἐπὶ αἰῶνες τὰ νησιά τους καὶ διατηροῦν δικά τους παμπάλαια ἔθιμα ἀποφεύγοντας κάθε ἐπιμιξία μὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη φυλή. Στὰ παληότερα χρόνια εἶχαν πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς φιλοξενείας. Παρατήρησαν ὅμως μερικὰ ὕποπτα χαρακτηριστικὰ σὲ μερικὰ παιδιά τους. Αὐτὸ τοὺς ἔβαλε «ψύλλους στ' αὐτιὰ» κι' ἔπαψαν νὰ δέχωνται τὴ νύχτα λευκοὺς φιλοξενουμένους στὶς καλύβες τους. Ἐπὶ πλέον τὰ παιδιὰ μὲ τὰ ὕποπτα χαρακτηριστικὰ καὶ οἱ μητέρες τους, ἐτέθησαν ὑπὸ διωγμόν: Ὅποιος τὰ εὕρισκε ἔξω δικαίωμα καὶ καθῆκον νὰ τὰ σκοτώνῃ!

Γενικώτερα, ὁ φυλετικὸς νόμος τους ἀπαγορεύει, μὲ ποινὴ θανάτου, τὸ γάμο μὲ ἀνθρώπους ἄλλης φυλῆς. Ἂν συναφθῇ τέτοιος γάμος, ἀμέσως «ἐντέλλεται» κάποιο μέλος τῆς φυλῆς, νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸ παράνομο ζευγάρι καὶ τὰ παιδιά του, ὅπου δήποτε τὰ βρῇ. Φυσικὰ οἱ ἐντελῶς ἐσωφυλετικὲς ἐπιμιξίες, ποὺ γίνονται μάλιστα μεταξὺ τῶν κατοίκων ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ νησιοῦ ἔχουν καὶ τὶς συνέπειές τους. Μιὰ ἀπὸ τὶς συνέπειες αὐτὲς εἶναι ὁ «ἀλμπινισμός»: ἕνα εἶδος ἐκφυλισμοῦ, δηλαδή, συνεπεία τοῦ ὁποίου πολλὰ παιδιὰ γεννιοῦνται μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ κόκκινα μάτια.

Ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ αὐτῶν τῶν πυγμαίων Ἰνδῶν, εἶναι ἰδεωδῶς προσαρμοσμένη στὴν τροπικὴ γαλήνη τῶν νησιῶν τους. Εἶναι εἰρηνικοὶ καὶ πολὺ ἑξυπνοι ἄνθρωποι, μὲ περιωρισμένες ἀνάγκες. Ὅλη τους ἡ δραστηριότης συγκεντρώνεται στὶς φυτεῖες μὲ τὶς κοκκοφοινικιές. Οἱ κοκκοφοίνικες ἀποτελοῦν τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς τους καὶ ἐπειδὴ οἱ πυγμαῖοι αὐτοί, δὲν χρησιμοποιοῦν κανένα νόμισμα, οἱ κοκκοφοίνικες χρησιμεύουν ὡς μέσον ἀνταλλαγῆς.

Ἡ καταγωγὴ καὶ ἡ συγγένεια στὴν κοινωνία τῶν Σὰν Μπλάς, λογαριάζεται μόνο ἀπὸ τὴ μητρικὴ πλευρά. Ὅταν ἕνας πυγμαῖος παντρεύεται τὴ γυναίκα τῆς ἐκλογῆς του, γίνεται ὑποχρεωτικῶς μέλος τῆς οἰκογενείας της, στὸ σπίτι τῆς ὁποίας καὶ διαμένει ὅσο ζῇ ἡ γυναῖκα του.

Ἂν ἡ γυναῖκα του πεθάνῃ κι' αὐτὸς θέλει νὰ ξαναπαντρευτῇ..., μετακομίζει στὸ σπίτι τῆς καινούργιας γυναίκας του. Τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν πρῶτο ὅμως γάμο, παραμένουν στὸ μητρικὸ σπίτι καὶ περιθάλπονται ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῆς τωρινῆς συζύγου.

Ἐξ ἄλλου οἱ γυναῖκες δὲν ράβουν ποτὲ τίποτε γιὰ τὸν ἄντρα ἢ τὰ ἀγόρια τους. Ράβουν οἱ ἄντρες καὶ μαθαίνουν ὑποχρεωτικῶς τὴν τέχνη καὶ στὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τους. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι θηλυπρεπεῖς. Ἀντιθέτως εἶναι πολὺ δυνατοὶ καὶ οἱ γυναῖκες τους τοὺς σέβονται ἐξαιρετικά.

Μολονότι κανεὶς ἄντρας δὲν μένει ἀνύπαντρος, ὡστόσο, μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ ἕνα γάμο. Ἡ διαδικασία τοῦ γάμου εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Πρώτη ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἐκφράσῃ τὴ σχετικὴ ἐπιθυμία καὶ νὰ πῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδιᾶς της, στὸν πατέρα της. Αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του, ἀνακοινώνει τὸ γεγονὸς στὸν πατέρα τοῦ ὑποψηφίου γαμπροῦ. Ἂν οἱ δυὸ γονεῖς συμφωνήσουν, ἀρχίζει τὴν νύχτα ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, ποὺ εἶναι ἡ ἀκόλουθη :

Ἡ νύφη τοποθετεῖται σ' ἕνα εἶδος κρεμαστὸ κρεββάτι, ἕνα εἶδος αἰώρας. Οἱ νεαροὶ τοῦ χωριοῦ πηγαίνουν τότε στὸ σπίτι τοῦ ὑποψηφίου γαμπροῦ, τὸν ἁρπάζουν στὰ χέρια, τὸν μεταφέρουν στὸ σπίτι τῆς νύφης, τὸν ρίχνουν μέσα στὸ κρεμαστὸ κρεββάτι, ὅπου βρίσκεται ἡ νύφη κι' ἀρχίζουν νὰ κάνουν πέρα δῶθε τὸ ζευγάρι τῶν μελλονύμφων.

Ἡ ἐθιμοτυπία, ἀπαιτεῖ δυὸ τοὐλάχιστο φορές, ὁ γαμπρὸς νὰ καταφέρῃ νὰ πηδήσῃ κάτω ἀπὸ τὴν κούνια γιὰ νὰ τρέξουν οἱ νεαροὶ νὰ τὸν ξαναρπάξουν καὶ νὰ τὸν ξαναρρίξουν δίπλα στὴ νύφη.

Ἂν ὅμως πηδήσῃ ἔξω γιὰ τρίτη φορά, αὐτὸ σημαίνει ὅτι «δὲν θὰ μποροῦν τὰ μάτια του ν' ἀντικρύζουν τὰ μάτια τῆς γυναίκας του, σ' ὅλη τους τὴ ζωή» καὶ ὁ γάμος... διαλύεται.

Ἂν ὅμως μετὰ τὸ δεύτερο πήδημα, μείνῃ στὴν κούνια, σημαίνει ὅτι θέλει νὰ παντρευτῇ τὸ κορίτσι, ποὺ τοῦ προσφέρεται καὶ ὁ γάμος, θεωρεῖται... ἔγκυρος.

Ἡ διαδικασία τοῦ διαζυγίου εἶναι ἁπλούστερη: Ὁ ἄντρας ἐγκαταλείπει ἁπλῶς τὴ γυναῖκα του. Εἶναι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ μετοικήσῃ σ' ἄλλο νησί. Μπορεῖ δὲ ἐκεῖ καὶ νὰ ξαναπαντρευτῇ.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ματαιοδοξία τῶν γυναικῶν τῶν Σὰν Μπλάς. Ὅταν τὸ κοριτσάκι εἶναι βρέφος τριῶν μόλις ἡμερῶν, τοῦ τρυποῦν τὰ αὐτιὰ καὶ τὴ μύτη, γιὰ νὰ τοῦ περάσουν κρίκους, ποὺ εἶναι πάντοτε χρυσοῦ. Ὅταν μεγαλώσουν τὰ κορίτσια, φοροῦν χτυπητὰ πολύχρωμα φορέματα, σὰν τὶς μητέρες τους. Δὲν βάφουν ποτὲ τὰ χείλη τους, ἀλλὰ βάφουν τὴν ἄκρη τῆς μύτης τους.

Οἱ ἄντρες ντύνονται ἁπλᾶ μὲ πουκάμισο, παντελόνι καὶ... καπέλλο. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ζηλεύουν ἀπὸ τοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους εἶναι τὰ... ψηλὰ καπέλλα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ αἰνίγματα τῶν νησιῶν αὐτῶν, εἶναι τὸ ἄφθονο χρυσάφι. Χωρὶς νὰ εἶναι πλούσιοι ἢ νὰ ἐμπορεύωνται, οἱ Σὰν Μπλάς, διαθέτουν πάντοτε ἄφθονο χρυσάφι. Ἐπίσης ὅλα τους τὰ στολίδια εἶναι χρυσᾶ. Καὶ εἶναι τὸ μόνο ζήτημα γιὰ τὸ ὁποῖο σιωποῦν ὅταν τοὺς ρωτοῦν σχετικῶς.

Ἕνα ἄλλο μυστήριο, εἶναι ἡ φυλετική τους ἰδιομορφία. Τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικά τους μοιάζουν ἐντονα μὲ τὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ γι' αὐτὸ ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς αὐτόχθονες τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου. Στὸ ἀνάστημα ὅμως εἶναι ἀληθινοὶ νάνοι, ἐνῶ τὰ μάτια τους εἶναι λοξά, ἀνατολίτικα. Τὸ μυστήριο ἐπιτείνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι πολλὲς λέξεις ἀπὸ τὸ γλωσσικό τους ἰδίωμα, εἶναι ἀκριβῶς ἴδιες μὲ τὶς γιγαντόσωμων ξανθῶν ἀνθρώπων τοῦ Βορρᾶ.

Κανεὶς ὡς τώρα ἀνθρωπολόγος, δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ ἀπὸ ποῦ κρατάει ἡ ρίζα τῶν παράξενων αὐτῶν πυγμαίων Ἰνδῶν.

— Βρὲ σύ, δὲν πᾶς παρακατω νὰ κάνω τὴ δουλειά μου ;...

(Τοῦ Μ Ἀναστοπούλου)

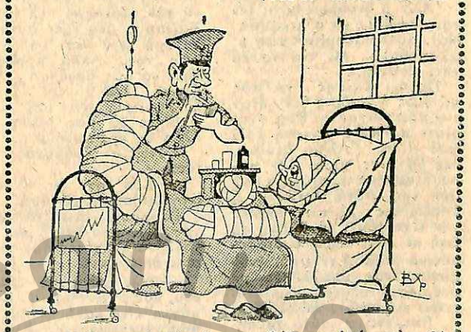

— Καὶ γιατί δὲν ἔκανες δήλωσι ἐσύ, πὼς θὰ λείψῃς ἀπὸ τὸ σπίτι σου;

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΣ & ΤΣΕΡΚΑΣ ΕΜΠΟΡΟΙ

Συνεταίροι σὲ ὅλα.

(Τοῦ Π Ποταμιάνου)

Ἡ ἀδάφη τῆς ΝΤΟΡΙΣ

Δραματικὸ διήγημα

Ἂν κάποιος βρῆ αὐτὰ τὰ χειρόγραφα, ποὺ πέταξα ἀπὸ τὸ παράθυρό μου στὸ δρόμο, ἂς τρέξῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία, δίνοντας τὴ διεύθυνσι: ὁδὸς Μπρούκς, ἀριθμ. 42, τρίτος ὄροφος, δωμάτιο 37. Εἶνε ἡ διεύθυνσις τοῦ «διαμερίσματός» μου. Οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ βροῦν ἐκεῖ μέσα δυὸ πτώματα. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶνε τὸ δικό μου...

Καὶ τώρα, ἀρχίζω τὴν ἐξομολόγησί μου :

Ἡ Ντόρις ἦταν κατὰ εἴκοσι χρόνια μικρότερή μου. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὐτὴ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ μ' ἀγαπᾷ. Ναί, τὸ ὁρκίζομαι πὼς μ' ἀγαποῦσε! Μὲ τὸν τρόπο της, φυσικά...

Πρέπει ἐπίσης νὰ σᾶς πῶ πὼς ἡ Ντόρις δὲν ἦταν μιὰ πρωτόβγαλτη. Εἶχε γνωρίσει πολλοὺς ἄντρες πρὶν ἀπὸ μένα. Ἀλλά, βέβαια, δὲν ἔφταιγε γιατὶ δὲν παρουσιάστηκα πρωτύτερα στὴ ζωή της. Αὐτή, λοιπόν, ἡ ἐπαφή της μὲ τοὺς ἄντρες τὴν εἶχε κάμει νὰ βλέπῃ τὴ ζωὴ μὲ μάτι ὁλότελα διαφορετικὸ ἀπὸ ὅ,τι ἐγώ, ποὺ ἤμουν ἕνας ὑπάλληλος μὲ μέτριες ἀποδοχές, χωρὶς ὄνειρα καὶ χωρὶς φιλοδοξίες.

Ἐπιμένω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, γιατὶ ἔχει σημασία γιὰ ὅσα πρόκειται νὰ πῶ παρακάτω.

Ἡ Ντόρις, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ἐγκαταστάθηκε μαζί μου σ' ἕνα ἄθλιο δωμάτιο στὸ Μπρούκλιν.

Στὴν ἀρχή, ὅλα πῆγαν περίφημα. Λογαριάζαμε, μάλιστα, νὰ νομιμοποιήσουμε τὶς σχέσεις μας μὲ τὴν Ντόρις. Ἀλλὰ μιὰ μέρα, τὰ ἔχασα ὅλα καὶ βρέθηκα χωρὶς οὔτε ἕνα σέντς στὴν τσέπη μου.

Ὡστόσο, ζήσαμε ἀκόμη κάμποσες βδομάδες κι' ἔπειτα πρότεινα στὴ Ντόρις νὰ χωρίσουμε.

Ἡ δυστυχισμένη ἔγινε ἀμέσως κατακίτρινη καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη.

Ὅταν συνῆλθε, ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Ἡ κρίσις αὐτὴ κράτησε ἀρκετὴ ὥρα. Ἠρέμησε τέλος, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδα τὸ πρόσωπό της νὰ φωτίζεται ἀπὸ ἕνα χαμόγελο.

— Ρότζερ, μοῦ εἶπε, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὴ ζωή μας;... Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πὼς δὲν μπορῶ νὰ σὲ χάσω;... Ἤμουν τόσο δυστυχισμένη πρὶν σὲ γνωρίσω... Δὲν ἀγάπησα ποτὲ ἄλλον ἄντρα ἐκτὸς ἀπὸ σένα...

— Τί ἐννοεῖς λέγοντας νὰ φροντίσῃς γιὰ τὴ ζωή μας, Ντόρις ; τὴν ρώτησα.

Τὸ πρόσωπό της σκυθρώπασε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Δὲν ξέρω ἀκόμη, μοῦ ἀπάντησε. Δὲν ἔχω ἕνα ὡρισμένο σχέδιο... Ἀλλὰ εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ κάμω τὰ πάντα γιὰ νὰ ζήσουμε μαζί... Ἴσως βρῶ κάποια ἐργασία... Ἤμουν ἄλλοτε δακτυλογράφος στὸν Βιντμάγιερ... Ξέρεις... τὸ μεγάλο τραπεζίτη τῆς 47ης λεωφόρου... Πιθανὸν νὰ θελήσῃ νὰ μὲ ξαναπάρῃ... Θὰ πάω σήμερα κι' ὅλας νὰ τὸν βρῶ...

Δέχθηκα.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ Ντόρις γύρισε κάπως ἀργὰ στὸ «διαμέρισμά» μας. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρά...

— Ὁ Βιντμάγιερ εἶχε κάποιο συμβούλιο, μοῦ εἶπε. Ἀναγκάσθηκα, λοιπόν, νὰ τὸν περιμένω γιὰ νὰ τελειώσῃ... Δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ στιγμὴ κενὴ θέσι στὸ γραφεῖο του. Ἀλλὰ προσφέρθηκε νὰ μᾶς βοηθήσῃ... Μοῦ ἔδωσε ἕνα δάνειο ἑκατὸ δολλαρίων.. Καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μᾶς δώσῃ καὶ ἄλλα ἂν χρειασθοῦμε...

Κύτταξα ἀνήσυχος τὴν Ντόρις.

— Καὶ πῶς θὰ τὰ ἐπιστρέψωμε; τὴ ρώτησα.

Πέρασε ἀμέσως τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό μου καὶ κόλλησε τὰ χείλη της πάνω στὰ δικά μου.

— Μὴν ἀνησυχῆς, ἀγάπη μου, μοῦ ἀπάντησε. Ὁ Βιντμάγερ εἶνε καλός... Δὲν θὰ μᾶς στενοχωρήσῃ... Στὸ μεταξύ, θὰ φροντίσῃς νὰ βρῇς κάποια ἐργασία... Ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα καὶ εἶμαι δέβαιη πὼς σὲ λίγο δὲν θὰ τὸν ἔχωμε ἀνάγκη...

Κατέβασα τὸ κεφάλι. Τί ἄλλο θὰ μποροῦσα νὰ κάμω;

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἡ ζωή μας ἄλλαξε ὁλότελα. Δὲν ζούσαμε, βέβαια, στὴν πολυτέλεια. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπείχαμε πολὺ ἀπ' αὐτήν. Θἄλεγες πὼς τὰ ἑκατὸ δολλάρια εἶχαν δεκαπλασιασθῇ στὰ χέρια τῆς Ντόρις. Ἔτριβα τὰ μάτια μου ἀπὸ τὴν κατάπληξι... Μιὰ μέρα, τέλος, τὴν ἀνάγκασα νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ πὼς εἶχε δανεισθῇ ἄλλα διακόσια δολλάρια ἀπὸ τὸν Βιντμάγιερ...

Ἡ γενναιοδωρία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Κι' ἔπειτα, ὑπῆρχαν μερικὰ πράγματα στὴ ζωὴ τῆς Ντόρις ποὺ δὲν μοῦ ἄρεσαν. Δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς εἶχε ἀργήσει πολὺ τὸ βράδυ καὶ μιὰν ἄλλη φορὰ μύριζε οἰνόπνευμα ἀπὸ ἕνα μέτρο μακρυά...

Μοῦ δικαιολογοῦσε, φυσικά, μὲ τὸν καλλίτερο τρόπο τὶς ἀργοπορίες της. Κι' ὡστόσο, μιὰ ἰδέα εἶχεν ἀρχίσει νὰ μὲ βασανίζῃ. Μήπως ὁ Βιντμάγιερ δὲν τῆς ἔδινε αὐτὰ τὰ λεπτὰ ὡς δάνειο; Μήπως ἡ Ντόρις, γιὰ νὰ διατηρήσῃ ἐκεῖνο ποὺ ἀποκαλοῦσε εὐτυχία της, εἶχε γίνει ἐρωμένη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Μήπως...

Ἀποφάσισα τότε νὰ ἐξακριβώσω τὴν ἀλήθεια καί, σὲ λίγο, ἤξερα ὅλα ὅσα ἤθελα.

Σήμερα τὸ ἀπόγεμα, πῆρα μερικὰ χρήματα ἀπὸ τὸ συρτάρι τῆς Ντόρις καὶ βγῆκα ἔξω.

Διευθύνθηκα ἀμέσως στὸ κατάστημα τοῦ Βίσνερ,στὴν 33η λεωφόρο κι' ἀγόρασα ἀπὸ κεῖ ἕνα περίστροφο Βάλτερ τῶν 7 χιλιοστομέτρων 65 μὲ ἀποσιωπητῆρα. Ὁ ὑπάλληλος τὸ γέμισε μπροστά μου μὲ ἑπτὰ σφαῖρες.

Τὸ ρολόγι μου ἔδειχνε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕξη ἀκριβῶς.

Πῆρα κατόπιν ἕνα ταξὶ καὶ εἶπα στὸ σωφὲρ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ Βιντμάγιερ, στὴν 47η λεωφόρο.

Ὁ τραπεζίτης μὲ δέχθηκε ἀμέσως σχεδόν, γιατὶ εἶχα τὴν πρόνοια νὰ τοῦ παραγγείλω μὲ τὸν κλητῆρα ὅτι ἐρχόμουν ἐκ μέρους τῆς Ντόρις.

— Εἶμαι ὁ μνηστὴρ τῆς Ντόρις, τοῦ εἶπα μπαίνοντας στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Βιντμάγιερ μὲ κύτταξε μὲ ἀπορία καὶ θέλησε κάτι νὰ πῇ. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔδωσα τὸν καιρό.

— Ἔχομε ἕνα λογαριασμὸ μαζί, πρόσθεσα.

— Ἕνα λογαριασμό; εἶπεν ὁ Βιντμάγιερ. Δὲν καταλαβαίνω...

— Ἐννοῶ τὰ χρήματα ποὺ δώσατε στὴν Ντόρις...

— Ἄ!

— Ἤρθα γιὰ νὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψω...

— Μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος, εἶπεν ὁ Βιντμάγιερ.Μὴν στεναχωρῆσθε γι' αὐτό...Ἀργότερα...Βλέπομε...

— Ὄχι, ἀπάντησα. Εἶνε καλύτερο νὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψω τώρα.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔβγαλα τὸ περίστροφό μου, μὲ τὸν ἀποσιωπητῆρα καὶ πίεσα τέσσερες φορὲς τὴ σκανδάλη...

Ὁ Βιντμάγιερ σωριάστηκε νεκρὸς πάνω στὴν πολυθρόνα του.

Ἔφυγα κατόπιν ἀπὸ τὴν Τράπεζα χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήσῃ κανείς.

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, βρισκόμουν στὴν ὁδὸν Μπρούκς ἀριθ. 42.

Ἡ Ντόρις ἑτοιμαζόταν γιὰ νὰ βγῇ ἔξω.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Βιντμάγερ, τῆς εἶπα. Σὲ περιμένει...

Καί, χωρὶς νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο, τῆς φύτεψα δυὸ σφαῖρες στὴν κοιλιά...

.....

Ἡ ὥρα εἶνε ἑπτὰ παρὸ πέντε. Μόλις τώρα τελείωσα αὐτὲς τὶς σημειώσεις. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό, θὰ τὶς ρίξω ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δρόμο.

Μέσα στὸ περίστροφό μου βρίσκεται ἀκόμη μιὰ σφαῖρα. Προτοῦ τὸ ρολόγι μου δείξῃ ἑπτά, θὰ τὴν ἔχω φυτέψει στὸ μυαλό μου...

ΧΕΝΡΥ ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

Η ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ τῆς ἐγκύου γυναικός

Ὑγεία καὶ ὀμορφιά

Πολλὰ ἔχουν γραφῆ γιὰ τὴ διαιτητικὴ τῆς ἐγκύου γυναικός. Οἱ τελευταῖες ὅμως ὑγιεινολογικὲς ἔρευνες στὴν Ἀμερική, παρουσιάζουν τὰ ἀκόλουθα νεώτερα πορίσματα:

Πρὸ εἴκοσι ἀκόμη ἐτῶν, ἐπικρατοῦσε ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ ἔγκυος πρέπει νὰ τρώῃ μεγάλες ποσότητες τροφῶν. Ἀκόμη καὶ σήμερα πολὺς κόσμος πιστεύει ὅτι μιὰ ἔγκυος πρέπει νὰ τρώῃ γιὰ «δυὸ ἀνθρώπους», τὸν ἑαυτό της δηλ. καὶ τὸ ἔμβρυο. Φυσικὰ αὐτὸ γιὰ τὸν πολὺ κόσμο σημαίνει ὅτι πρέπει ἡ ἔγκυος νὰ τρώῃ καὶ πολλὰ ζυμαρικὰ καὶ ἄφθονα λίπη.

Τὰ πράγματα ὅμως δὲν εἶνε ἔτσι. Ἡ νεωτέρα ἰατρικὴ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι τὰ πολλὰ ἀμυλώδη καὶ τὰ πολλὰ λίπη, ὄχι μόνο δὲν ὠφελοῦν ἀλλὰ καὶ ἐνοχλοῦν καὶ τὴν ἔγκυο καὶ τὸ ἔμβρυο. Ἡ ἔγκυος χρειάζεται ἀντιθέτως ἄφθονες πρωτεῖνες καὶ προπαντὸς πρωτεῖνες ἀπὸ ὑψηλὸ βαθμὸ ἀμινο - ὀξέων, ποὺ περιέχονται στὰ αὐγά, στὸ γάλα, στὸ τυρὶ καὶ στὰ ἐντόσθια. Πρέπει ἐπίσης νὰ τρώῃ ἄφθονα φροῦτα, πλούσια σὲ ἅλατα καὶ χορταρικά, ἰδίως τὰ πλούσια σὲ βιταμίνες Β καὶ C. Ἀπ' αὐτὲς τὶς τροφές, χρειάζεται πραγματικὰ νὰ τρώῃ «γιὰ δυό».

Ὅσο γιὰ τὰ λίπη, τὸ ἄμυλο καὶ τὸ σάκχαρο, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας τὰ ἑξῆς: Οἱ οὐσίες αὐτὲς εἶνε χρήσιμες ὡς πηγὲς ἐνεργείας. Οἱ ὑδατάνθρακες ὅμως ποὺ περιέχουν οἱ τροφὲς αὐτὲς δὲν χρησιμεύουν γιὰ τὴ δημιουργία νέων ἱστῶν. Συνεπῶς κάθε ὑπερβολὴ στὴν κατανάλωσι τῶν ρτοφῶν αὐτῶν, συντείνει μόνο σὲ ἄχρηστη αὔξησι τοῦ βάρους τῆς ἐγκύου, ποὺ δὲν ὠφελεῖ οὔτε τὴ μέλλουσα μητέρα, οὔτε τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῇ. Ἀντιθέτως ἔχει ὡς συνέπεια νὰ χαλάσῃ τὸ σῶμα καὶ νὰ ἀσχημίζῃ τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας.

Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκανε τὸ Παιδιατρικὸ Τμῆμα τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τῆς Ν. Ὑόρκης ἀπέδειξε ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιοῦνται ἀπὸ μητέρες ποὺ ἔτρωγαν κατὰ μέσον ὅρον 90 γραμμάρια πρωτεϊνῶν τὴν ἡμέρα, ἦσαν γερώτερα ἀπὸ τὰ παιδιὰ μητέρων ποὺ ἔτρωγαν λιγώτερες πρωτεῖνες καὶ περισσότερα ἀμυλώδη.

Γενικῶς ἡ ἐπιβαλλομένη στὶς ἐγκύους διαιτητική, πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ ἄφθονες, πρωτεῖνες, βιταμίνες καὶ ἅλατα. Ἡ παληὰ διαιτητικὴ τοῦ ἀφθόνου φαγητοῦ καὶ τοῦ ἀξιώματος ὅτι ἡ μέλλουσα μητέρα πρέπει νὰ τρώῃ «γιὰ δυό», εἶνε κατάλληλη μόνο γιὰ τὶς γελάδες καὶ τὶς φοράδες. Γιὰ τὶς γυναῖκες ἐπιβάλλεται ἡ νέα διαιτητικὴ τῆς λιγώτερης, ἀλλὰ τονωτικώτερης καὶ πειὸ συντελεστικῆς γιὰ τὸ σχηματισμὸ τῶν βρεφικῶν ἱστῶν καὶ ὀστῶν τροφῆς. Ἡ διαιτητικὴ αὐτή, ὅπως εἴπαμε, ἐξασφαλίζει ὄχι μόνον τὴν ὑγεία τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ καὶ διευκολύνει τὴ διατήρησι τῶν γραμμῶν τοῦ σώματος καὶ τῆς ὁμορφιᾶς τοῦ προσώπου.

✪✪

Ἡ δυσκολώτερη μπουγάδα

Οἱ Ἄγγλοι ποὺ ζοῦν στὰ μακρυνὰ νησιὰ Φάλκλαντ δὲν ἔχουν τὶς ἀπαιτούμενες εὐκολίες γιὰ νὰ πλένουν τὰ ροῦχα τους. Ἀναγκάζονται λοιπὸν νὰ στέλνουν τὰ ἅπλυτά τους στὴν Ἀγγλία, καὶ νὰ περιμένουν ἐπὶ ἕνα χρόνο τὴν ἐπιστροφή τους! Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀγγλικοῦ πλυντηρίου, ποὺ ἔχει ἀναλάβει μονοπωλειακὰ αὐτὸ τὸ πλύσιμο, εἶχε γράψει ἄλλοτε στὰ νησιὰ Φάλκλαντ, ζητῶντας γραμματόσημα γιὰ τὴ συλλογή του, κι' ἔτσι ἔμαθε τυχαίως τὶς τοπικὲς δυσκολίες τῆς μπουγάδας, πρόσφερε στοὺς νησιῶτες τὶς ὑπηρεσίες του καὶ τοὺς ἀπόκτησε τακτικοὺς πελάτες.

Χαῖρε, ἀγαπημένε μου...

«Ἀγαπημένε μου Γιάννη,

» Φαντάζομαι τὴν ἔκπληξί σου ὅταν θὰ λάβῃς τὴν ἐπιστολή μου. Θὰ περίμενες νὰ μὲ ἰδῇς τὴν ἴδια, ὅπως σοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ... Ναί, φίλε μου, σοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ πὼς θὰ σοῦ ἔφερνα σήμερα τὴν ἀπάντησί μου. Προτιμῶ, ὅμως, νὰ σοῦ τὴν δώσω μὲ αὐτὲς τὶς λιγοστὲς γραμμές... Ὤ, μὴν διάξεσαι νὰ φτάσῃς στὸ τέλος! Σ' ἐξορκίζω στὴν ἀγάπη μας!... Διάβασε μιὰ - μιὰ τὶς λέξεις μου. Ἔτσι μόνο θὰ μπορέσῃς νὰ καταλάβῃς τί θέλω νὰ σοῦ πῶ... Ἴσως αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστο. Ἀλλὰ θὰ ἦταν πολὺ χειρότερο, ἂν ἐρχόμουν ὁλόχαρη, γιὰ νὰ σοῦ φωνάξω ἕνα «ναί», στὴν ἐρώτησι ποὺ δὲν ἔπαψες νὰ μοῦ κάνῃς ἀπὸ τόσον καιρό...

» Δὲν εἶνε αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦσες; Περίμενες τὸ δικό μου «ναί», γιὰ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι σου καὶ νὰ ριχτῆς σὲ μιὰ ὀνειρεμένη περιπέτεια μαζί μου...

» Θυμᾶμαι τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπες στὴν τελευταία μας συνάντησι:

» — Ἀπὸ τὸ σπίτι μου θὰ λείψω μόνον ἐγὼ καὶ τίποτε ἄλλο. Ἡ γυναίκα μου καὶ ἡ κόρη μου θὰ ζήσουν ὅπως καὶ πρίν, μέσα στὴν ἄνεσι. Ἡ οἰκονομική μου κατάστασις εἶνε, εὐτυχῶς, πολὺ εὐχάριστη... Ἡ γυναίκα μου θὰ λυπηθῇ, βέβαια, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ παρηγορηθῇ. Κι' ἔπειτα, ἴσως ἀργότερα ἀποφασίσῃ νὰ ξαναπαντρευτῇ. Εἶνε τόσο σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτό της... Ὅσο γιὰ τὴ μικρὴ νέα ἀκόμη... Ὅσο γιὰ τὴν πάρα πολὺ νέα Ἄννα, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν πάρω μαζί μας... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω, γιατὶ θὰ στερήσω ἀπὸ τὴ γυναίκα μου. Θὰ τὴν σκότωνα! Εἶνε ἀλήθεια πὼς θὰ τὴν λυπηθῶ πολὺ νὰ μὴ ἐλέπω τὴν κόρη μου... Ἀλλὰ τί ἄλλο θὰ μποροῦσα νὰ κάμω;

» Γιάννη μου, εἶνε τόσο μεγάλη ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα, ποὺ τὸ φυσικώτερο θὰ ἦταν νὰ προσταθῶ ἐσυχώ νὰ σὲ ἀποστάσω ἀπὸ τὸ σπίτι σου, γιὰ νὰ σὲ ἔχω δικό μου!

» Ἆ, νά τὴν ἡ μεγάλη λέξις ποὺ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα μου. Ναί, θέλω νὰ σὲ ἔχω ὁλότελα δικό μου, μόνον δικό μου, νὰ μὴν ἀνήκῃς σὲ κανένα ἄλλον οὔτε μὲ τὸ κορμί, οὔτε μὲ τὸ μυαλό, οὔτε μὲ τὴν καρδιά σου. Καὶ ξέρω πὼς αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κατορθώσω ποτὲ καὶ πὼς δὲν θἄπρεπε νὰ τὸ εὐχωμαι καὶ νὰ τὸ ἐπιθυμῶ... Ναί, Γιάννη, γιατί, ἂν μιὰ μέρα τὸ κατάφερνα, θἄπαυες, ξαφνικά, νἆσαι γιὰ μένα ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ ἐκτιμῶ καὶ ν' ἀγαπῶ.

» Φοβᾶμαι πὼς θὰ δυσκολευθῇς λίγο, ἀγαπημένε μου, νὰ καταλάβῃς ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ. Κι' ὅμως εἶνε τόσο ἁπλό! Ἡ Ἄννα, ἡ ἀγαπημένη μου κορούλα, κατέχει μιὰ μεγάλη θέσι μέσα στὴν καρδιά σου. Δὲν μπορεῖς καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν βγάλῃς ἀπὸ κεῖ. Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ ζητήσω νὰ τὸ κάμῃς; Κι' ἂν θὰ τὤκανες, ἂν θὰ γινόσουν γιὰ τὸ χατῆρι μου κακὸς καὶ ἀνάξιος πατέρας, πῶς θὰ μποροῦσα πιὰ νὰ σ' ἀγαπῶ;

» Ὄχι, Γιάννη μου, δὲν παραλογίζομαι! Σοῦ λέω κάτι ποὺ μὲ τὴ μεγάλη σου ἀνδρικὴ καρδιὰ δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς. Μαντεύω τὴν ἀπάντησί σου:

» — Μέσα στὴν καρδιά μου ὑπάρχει ἀρκετὴ θέσις γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν Ἄννα!

» Ναί, ἀγαπημένε μου, θὰ ὑπῆρχε καὶ θὰ ἤμουν εὐχαριστημένη μὲ τὸ κομμάτι τῆς καρδιᾶς σου, ποὺ θὰ μοῦ παραχωροῦσες, ἂν ἡ Ἄννα, σὺ κι' ἐγὼ ζούσαμε μαζί. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Τί εἶνε ἐκεῖνο, λοιπόν, ποὺ θὰ γίνῃ; Θὰ σοῦ τὸ πῶ, φίλε μου.

» Ἐσὺ κι' ἐγὼ θὰ χτίσωμε κάπου τὴν ἐρωτική μας φωλιά. Ἡ γυναίκα σου καὶ ἡ μικρὴ Ἄννα θὰ μένουν κάπου ἀλλοῦ, μακρυά μας... Μακρυά μας; Ὄχι. Τὸ μυαλό σου θὰ τρέχῃ πάντα κοντά τους, κοντὰ στὴν ἀγαπημένη σου κορούλα. Καὶ θὰ σκέπτεσαι μὲ πόνο πὼς τὴν ἔχεις στερήσει ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς καθημερινῆς στοργῆς σου, ὅπως τὴν εἴχες συνηθίσει ἄλλοτε κι' ὅτι τὴν βλέπεις μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴ ἑβδομάδα, ἐνῶ θὰ ἤθελες νὰ τὴν ἔχῃς κάθε στιγμὴ κοντά σου κι' ὅτι δὲν ἀκοῦς τὰ χαριτωμένα παιδιάστικα λόγια της, ποὺ σ' ἐνθουσίαζαν ἄλλοτε... Μήπως εἶνε αὐτὸ μόνο; Μήπως δὲν θὰ στέκῃς νευριασμένος μπροστά της, ὅταν πηγαίνῃς νὰ τὴν τὸ κεφάλι, ὅταν θὰ σὲ ρωτάῃ μὲ τὴν χεις φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι;... Θὰ ἐπιγιατὶ δὲν θὰ μπορῇς νὰ τῆς πῇς νοῆς, βέβαια, τότε κάποιο ψέμμα, τὴν ἀλήθεια, ποὺ θὰ ἦταν, ἀκατανόγιατὶ δὲν θὰ μπορῇς νὰ τῆς πῇς ητη γιὰ τὸ μικρὸ μυαλό της...

» Συχώρεσέ με, καλέ μου, ἂν σοῦ μιλῶ μ' αὐτὴ τὴν ὠμὴ εἰλικρίνεια. Ἀλλοίμονο, ἀγαπημένε μου! Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ εἴμαστε ποτὲ εὐτυχισμένοι. Ἤρθα πολὺ ἀργὰ στὴ ζωή σου. Κι' ὅταν ἔκαμα τὴν ἐμφάνισί μου, εἶχες δημιουργήσει γύρω σου δεσμούς, ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν σπάζουν ποτέ!

» Ναί, πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς καλά, δὲν γίνεται ἀλλοιῶς.

» Πόσο ξεσχίζεται ἡ καρδιά μου γιατὶ σοῦ λέω αὐτὰ τὰ λόγια. Ἀλλ' εἶνε προτιμότερο ἀπὸ τὸ νὰ σὲ ταρασύρω σ' ἕνα ψέμμα. Γιατὶ θὰ ἦταν ψέμμα πὼς θὰ μποροῦσες ν' ἀνήκῃς σὲ μένα, ὅπως θὰ τὸ ἤθελα κι' ὅπως καὶ σὺ θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσες. Ὄχι, φίλε μου! Δὲν μπορεῖς ν' ἀνήκῃς σὲ μένα! Ἀνήκεις στὸ παιδί σου καὶ δὲν θὰ ἦταν σωστὸ νὰ πικράνῃς τὴ μικρὴ καὶ ἀθῶα ψυχή του, ἀτερώντας το ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης σου... Ἂς μὴν γελιώμαστε, φίλε μου... Ἂν ἐρχόσουν μαζί μου, δὲν θἄπαυες ν' ἀγαπᾷς τὴν Ἄννα.

» Κατάλαβες τώρα τί θέλω νὰ σοῦ πῶ;... Κλαίς, ἀγαπημένε μου;... Κι' ἐγὼ ἔκλαψα πολὺ ὡς ποὺ νὰ βρῶ τὴ δύναμι νὰ σοῦ γράψω τὰ πικρὰ αὐτὰ λόγια...

» Νὰ σοῦ πῶ πὼς δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ, καὶ πὼς ἡ σκέψις μου θὰ βρίσκεται πάντα κοντά σου;... Νὰ σοῦ πῶ... Ὄχι, ἀγαπημένε μου... Δὲν μπορῶ, δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἄλλο... Ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω!... Χαῖρε, ἀγάπη μου!... Ὅταν θὰ διαβάζῃς τὴν ἐπιστολή μου θὰ βρίσκωμαι πολὺ μακρυά σου... Μὴν τὰ βάζῃς μὲ τὴ μικρὴ Ἄννα... Δὲν εἶνε αὐτὴ ποὺ μᾶς χωρίζει, ἀλλ' ἡ μεγάλη ἀγάπη ποὺ νοιώθουμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον...

Χαῖρε, ἀγαπημένε μου...»

ΜΙΡΑΝΤΑ

Τὸ τίμημα τῆς ἀπιστίας

Ἕνα ψυχικὸ μαρτύριο

Ἡ Ἀμερικανὶς συγγραφεὺς Μάργκαρετ Κάλκιν Μπάνιγκ, ποὺ ἔχει γράψει περισσότερα ἀπὸ 20 βιβλία γιὰ γυναικεῖα θέματα, σ' ἕνα τελευταῖο ἄρθρο της ὑπὸ τὸν τίτλο «Τὸ τίμημα τῆς ἀπιστίας», γράφει τὰ ἀκόλουθα:

«Θὰ μοῦ ἐπιτρέπατε, κυρίες μου, νὰ σᾶς ὑποβάλω μιὰ ἐρώτησι — μεταξύ μας ἐννοεῖται — χωρὶς νὰ μᾶς ἀκούσῃ κανένα καὶ προπαντὸς ἀντρικὸ αὐτί ;

» — Σκεφθῆκατε ποτέ, ποιὸ εἶνε τὸ τίμημα τῆς ἀπιστίας;

» Ἐλάχιστες βέβαια ἀπὸ σᾶς εἶνε ἄπιστες. Ἀντιθέτως, τὰ παραδείγματα τῆς μέχρις αὐτοθυσίας ἀφοσιώσεως εἶνε ἄπειρα.

»Μὴ θελήσετε ὅμως στὸ ἐρώτημά μου ν' ἀπαντήσετε, ὅπως μοῦ ἀπάντησε ὑστερικά, μιὰ κοπέλλα πρὸ ἡμερῶν:

» — Ἄ! τὸν κακοῦργο! Πρόδωσα τὸν ἄντρα μου, τοῦ ἀφιέρωσα ὅλη μου τὴν ὕπαρξι κι' αὐτὸς μὲ πότισε φαρμάκι ὡς ποὺ στὸ τέλος μὲ ἐγκατέλειψε. Δὲν ἤξερα ὡστόσο τὶ θὰ πῇ ἀπιστία. Ἡ μοῖρα φέρθηκε σκληρὰ ἀπέναντί μου...

» Ἔ, ὄχι λοιπὸν ἀγαπητές μου. Ἡ μοῖρα δὲν φέρθηκε σκληρά. Ἡ ἱστορία τῆς κοπέλλας ποὺ σᾶς ἀνέφερα, τὸ ἀποδεικνύει :

»Παντρεύτηκε ἕνα στρατιώτη. Καὶ πρὶν βρεθῇ ἀκόμη ὁ δεύτερος ἄντρας, ποὺ τῆς ἀναστάτωσε τὴ ζωή, εἶχε κι' ὅλας προετοιμασθῇ ψυχολογικὰ γιὰ νὰ τὸν ἀπατήσῃ. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι τῆς ἀπιστίας, ἀπὸ τὸν καιρὸ ἀκόμη ποὺ ἦταν φοιτήτρια. Τότε ὅταν τὴ ρωτοῦσε ἡ μητέρα της ποῦ γύριζε, ἀπαντοῦσε θρασύτατα: «Στὸν κινηματογράφο μὲ τὶς φίλες μου», ἐνῶ εἶχε γλεντήσει μὲ φοιτήτριες καὶ μὲ φοιτητὰς σ' ἕνα πάρτυ. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι τῆς ἀπιστίας κι' ὅταν ἔλεγε τὸ ναὶ στὸ γάμο της, ὄχι γιατὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ζήσῃ ἀπὸ κοινοῦ μ' ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο τὴ ζωή της, ἀλλά, γιατὶ καὶ «οἱ φίλες της εἶχαν παντρευτῇ», γιατὶ τὸ κοινωνικὸ καθῆκον τῆς ἐπέβαλλε νὰ μὴ μείνῃ ἀνύπαντρη, «γεροντοκόρη στὸ ράφι» καὶ γιατὶ μιὰ ποὺ βρέθηκε ἡ εὐκαιρία τοῦ γάμου, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ τῆς φύγῃ. Ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ μένῃ... πιστὴ στὴν ἀπόφασί της νὰ ἀπιστήσῃ καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συζυγικῆς της ζωῆς, ὅταν ἀντὶ νὰ ἀφοσιωθῇ στὸ σπίτι της σκεφτόταν πάντοτε τὰ λοῦσα καὶ τὰ γλέντια. Δὲν τῆς ἔλειπε παρὰ μόνο ἡ εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασί της αὐτή: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ παρουσιαζόταν μπροστά της γιὰ νὰ τὴν μπλέξῃ.

»Ποιὰ μοῖρα τῆς φταίει τώρα, ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν «πότισε φαρμάκι», ὅπως μοῦ εἶπε; Τὴ θέλησε καὶ τὴν πλήρωσε τὴν ἀπιστία. Καὶ τὸ τίμημα τῆς ἀπιστίας σ' ὅλες τὶς περιπτώσεις εἶνε βαρύ. Ὁ Ἱερεμίας Ταΐνλορ γράφει σχετικῶς :

«Ἡ ἀπιστία εἶνε γεμάτη φόβους καὶ ζήλειες, φλογερὲς ἐ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΠΑΡΚΑ

Καθισμένη στὸ βάθος τῆς πολύχρωμης καὶ κλειστῆς ἀπὸ παντοῦ «ζέχφα» (εἶδος φορείου, ποὺ τοποθετεῖται πάνω στὴ ράχη μιᾶς γκαμήλας καὶ χρησιμεύει γιὰ τὴ μεταφορὰ τῆς νύφης) ἡ μικρὴ Μπάρκα ἦταν βυθισμένη σὲ σκέψεις...

Ὅπως ἦταν ντυμένη μὲ τὰ καλύτερα ροῦχα της καὶ στολισμένη μ' ἕνα σωρὸ ποτσλίτσινα κοσμήματα, ἔμοιαζε σὰν θεά.

Γύρω της, οἱ γονεῖς της, τ' ἀδέρφια της, οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς της ξεφώνιζαν χαρούμενα.

'Αλλ' ἡ χαρά τους ἄφηνε ἀδιάφορη τὴ μικρὴ Μπάρκα. Γιατὶ μέσα στὴν ψυχή της μισοῦσε θανάσιμα τὸν Μπεχὶρ μπὲν 'Αλῆ, τὸν πλούσιο φύλαρχο, ποὺ τὴν περίμενε στὸ «ντουάρ» του, γιὰ νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του.

. . . . . .

'Η Μπάρκα εἶχεν ὀνειρευτῆ πολλὲς φορές, σὰν ὅλες τὶς νέες, τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ δικοί της θὰ τὴν δὴν ἐσουν μὲ πομπὴ γιὰ νὰ τὴν παραδώσουν στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὴν ἔκανε γυναῖκα του. 'Αλλὰ ποθοῦσε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ μὴν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸ Σαΐντ.

Τῆς φαινόταν πὼς τὸν ἔβλεπε νὰ τὴν περιμένη ἀκόμη στὴ σκιὰ τοῦ μεγάλου βράχου, ποὺ ὑψωνόταν μπροστὰ στὴν ἔρημο.

'Ο Σαΐντ ἦταν βοσκὸς καὶ φύλαγε μεγάλα κοπάδια ἀπὸ γκαμῆλες.

Μὲ τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπό του καὶ τὸ μπροὐντζινο κορμί του ἔμοιαζε, σὰν θεός. Κι' ἡ μικρὴ Μπάρκα τὸν εἶχε ἀγαπήσει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της. Ὅσο γιὰ τὸν Σαΐντ τὴν λάτρευε μὲ τὴ βιαιότητα ἐκείνη ποὺ ἔχουν τὰ αἰσθήματα τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐρήμου.

'Αλλ' ὑπῆρχε ἕνα σύννεφο στὴν εὐτυχία τους. Ὁ Σαΐντ ἦταν φτωχὸς καὶ ποτὲ ὁ πατέρας τῆς Μπάρκα δὲν θὰ δεχόταν νὰ τοῦ δώσῃ γιὰ σύζυγο τὴν κόρη του.

Ὡστόσο, οἱ δυὸ ἀγαπημένοι ἀπόφευγαν νὰ κάνουν σκέψεις γιὰ τὸ μέλλον. Τί τοὺς ἐνδιέφερε; Μήπως δὲν ἦσαν εὐτυχισμένοι; Κι' ἔπειτα, ὁ 'Αλλὰχ ἦταν μεγάλος. Θὰ τοὺς φώτιζε ἴσως γιὰ νὰ βροῦν κάποια λύσι...

'Αντὶ γι' αὐτό, ὅμως, ἡ κακὴ μοῖρα τους ἔβαλε μιὰ μέρα τὴ μικρὴ Μπάρκα στὸ δρόμο τοῦ Μπεχὶρ μπὲν 'Αλῆ.

Κι' ὁ πλούσιος φύλαρχος τὴν ἀγάπησε παράφορα κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του.

Θὰ μποροῦσε, βέβαια, νὰ τὴν ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια μεταξὺ τῶν Βεδουΐνων. 'Αλλ' ὁ Μπεχὶρ μπὲν 'Αλῆ δὲν ἤθελε νὰ καταφύγῃ σ' αὐτὸ τὸ μέσον. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσε ἦταν νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιὰ τῆς Μπάρκα.

Πῶς ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ τὸ καταφέρῃ, ἀφοῦ ἡ καρδιὰ τῆς νέας ἦταν δοσμένη ἀλλοῦ;

'Ο Μπεχὶρ μπὲν 'Αλῆ δὲν ἄργησε νὰ τὸ καταλάβῃ κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἀγαποῦσε ἡ Μπάρκα ἦταν ὁ Σαΐντ αἰσθάνθηκε ἕνα ἄγριο μῖσος ἐναντίον τοῦ νεαροῦ βοσκοῦ.

Ὡστόσο, σκέφθηκε πὼς ἦταν καλύτερο νὰ προσπαθήσῃ νὰ συνεννοηθῇ μαζί του. Πῆγε, λοιπόν, νὰ τὸν βρῇ καὶ τοῦ εἶπε:

—"Αν θέλης χρήματα, τὸ σακκουλάκι αὐτὸ εἶνε γεμᾶτο μὲ χρυσὰ νομίσματα. "Αν, ὅμως, σοῦ ἀρέσῃ νὰ μείνῃς βοσκός, θὰ σοῦ δώσω ἑκατὸ γιδοπρόβατα καὶ τέσσερες ἑτοιμόγεννες γκαμῆλες. 'Αλλὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ τὴ Χάφσια κι' ὅτι δὲν θὰ ξαναπατήσῃς ποτὲ πιὰ τὸ πόδι σου ἐδῶ.

— Δὲν μοῦ χρειάζονται οὔτε τὰ χρήματα, οὔτε τὰ γιδοπρόβατά σου, ἀπάντησε ὁ βοσκός, ποὺ εἶχε μαντέψει τὸ σκοπὸ τοῦ Μπεχίρ. Γιατὶ μποροῦ νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος καὶ χωρὶς αὐτά.

— Σκέψου καλύτερα, τοῦ εἶπεν ὁ Μπεχίρ. Κι' ἂν ἀλλάξῃς γνώμη ἔλα νὰ μὲ βρῇς. "Αν θελήσῃς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴ Χάφσια, θὰ σοῦ δώσω τὰ διπλάσια.

— Δὲν θὰ φύγω, ξαναεῖπεν ὁ Σαΐντ, οὔτε κι' ἂν μοῦ δώσῃς ὅλα τὰ χρήματα κι' ὅλα τὰ ζῶα ποὺ ἔχεις.

— Φυλάξου τότε! εἶπεν ὁ Μπεχὶρ κι' ἀμέσως πήδησε στὸ ἄλογό του κι' ἐξαφανίσθηκε μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης.

Τὸ ἄλλο βράδυ, μεγάλες φλόγες φάνηκαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ὅπου ὁ Σαΐντ φύλαγε τὶς γκαμῆλες του. 'Η καλύβα τοῦ βοσκοῦ καιγόταν σὰν πυροτέχνημα.

Θὰ κόντρυε νὰ ξημερώσῃ ὅταν οἱ ἄνθρωποι τῆς Χάφσιας κατάφεραν νὰ σβύσουν τὴ φωτιά. Καί, τότε, ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια τῆς μικρῆς καλύβας τοῦ βοσκοῦ, βρῆκαν τὸ πτῶμα τοῦ Σαΐντ, ποὺ εἶχεν ἀπανθρακωθῇ τελείως.

Ἦταν τυχαία αὐτὴ ἡ φωτιά; "Η κάποιος τὴν εἶχε βάλει; Καὶ ποιός;

Κανεὶς δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα. Καὶ μόνο ἡ Μπάρκα ποὺ ἤξερε τὴ συζήτησι ποὺ εἶχεν ὁ ἀγαπημένος της τὴν προηγούμενη μέρα μὲ τὸν Μπεχὶρ μπὲν 'Αλῆ μάντευε τὴν ἀλήθεια.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ὁ πλούσιος φύλαρχος ζήτησε τὴ Μπάρκα σὲ γάμο.

Καὶ τώρα ὅλα πιὰ εἶχαν τελειώσει. Οἱ δικοί της πήγαιναν νὰ τὴν παραδώσουν στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἡ Μπάρκα μισοῦσε θανάσιμα.

'Η τελετὴ τοῦ γάμου ἔγινε σὲ λίγο μὲ ὅλη τὴν ἐπισημότητα ποὺ ἀπαιτοῦσαν τὰ παληὰ ἔθιμα. "Επειτα, οἱ νεόνυμφοι μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς καλεσμένους των κάθησαν σταυροπόδι πάνω σὲ πολυτελεῖς τάπητες μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ «ντουάρ» γιὰ τὸ συμπόσιο.

"Οταν νύχτωσε γιὰ καλά, ὁ Μπεχὶρ μπὲν 'Αλῆ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, ἁρπαξε στὰ χέρια του τὴ μικρὴ Μπάρκα καὶ μπῆκε τρέχοντας στὸ σπίτι.

Θὰ πέρασε ὡς μιὰ ὥρα.

Καί, ξαφνικά, πελώριες φλόγες φάνηκαν πρὸς τὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν τὸ δωμάτιο τῶν νεονύμφων.

'Ο δυνατὸς ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε ἔκαμε τὴ φωτιὰ ν' ἁπλωθῇ πολὺ γρήγορα σ' ὅλο τὸ σπίτι. Σὲ λίγο, μόνο μερικὰ ἐρείπια τοῦ κατέμεινε ἀπὸ τὸ ὡραῖο σπίτι ποὺ εἶχεν ἀπομείνει ἀπ' αὐτό.

'Ανάμεσα σ' αὐτὰ βρέθηκε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πτῶμα τοῦ Μπεχὶρ μπὲν 'Αλῆ.

"Οσο γιὰ τὴν Μπάρκα εἶχαν ἐξαφανισθῇ.

'Η νέα, ποὺ δὲν εἶχε ξεχάσει τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της Σαΐντ, εἶχεν ἀποκοιμίσει τὸν Μπεχίρ, δίνοντάς του νὰ πιῇ ἕνα σιρόπι, μέσα στὸ ὁποῖον εἶχε ἀναμίξει σκόνη ἀπὸ σπόρους παπαρούνας κι' ἔπειτα ἔβαλε φωτιὰ στὸ νυφικὸ κρεββάτι. Κι' ὅταν εἶδε, ὅτι οἱ φλόγες εἶχαν ζώσει ἀπὸ παντοῦ τὸ φύλαρχο, πήδησε ἀπὸ ἕνα παράθυρο κι' ἔφυγε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐρήμου.

Μερικοὶ Βεδουΐνοι βρῆκαν ἔπειτα ἀπὸ κάμποσες μέρες τὴν ὡραία κόρη, νεκρὴ πλάι σ' ἕνα λόφο ἀπὸ ἄμμο. 'Η δυστυχισμένη Μπάρκα εἶχε πεθάνει ἀπὸ πεῖνα καὶ δίψα καὶ τὰ τσακάλια εἶχαν κατασπαράξει τὶς σάρκες της!

ΚΟΡΡΙΟΛ ΝΤΕ ΣΑΙΝ ΕΣΤΕΜΠ

✪✪

Γιατρεύτηκε στὸ ψυγεῖο

'Ο «πυρετὸς τῆς γύρεως», μιὰ ἀρρώστεια ἀλλεργικῆς φύσεως, ποὺ προκαλεῖται κάθε ἄνοιξι ἀπ' τὴ γῦρι τῶν λουλουδιῶν, ἔχει ἀπασχολήσει σοβαρὰ τοὺς ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἀναζητοῦν τὴ θεραπεία της. 'Ωστόσο κάποτε ἡ θεραπεία αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸν πιὸ ἀπροσδόκητο τρόπο. Κάποιος 'Αγγλος π.χ., ποὺ πάθαινε «πυρετὸ τῆς γύρεως» ἐπὶ 7 χρόνια κατὰ συνέχειαν, ἔτυχε νὰ μείνῃ κάποτε ἐπὶ 2 ὧρες μέσα σ' ἕνα ψυγεῖο, κι' ἀπὸ τότε δὲν προσεβλήθη πιὰ ἀπ' τὴν ἀρώστεια αὐτή.

Χιουμοριστικό

Ὁ Χοτζας προφήτης

— Δὲν μοῦ λὲς Χότζα, τί θὰ κάνουμε μ' αὐτὸ τὸ χάλι μας; ρωτοῦσε ἡ φατμὲ τὸν Ναστραδίν ἀνήσυχη. Δὲν πᾶς νὰ δουλέψῃς κακομοίρη μου καὶ ν' ἀφήσῃς τὶς σοφίες στὴ μπάντα; Χειμῶνας καιρός μᾶς λείπουν ἀπὸ τὸ σπίτι μας τὰ φασόλια, ὁ τραχανᾶς τὰ ζύλα κι' ἕνα ψωρὸ ἄλλα πραγματα. Πῶς θὰ φᾶμε τὸ βραδυ μπρὲ ἀφιλότιμε;

— Τί σὲ νοιάζει ἐσένα συνναίκα; τῆς εἶπε ὁ Ναστραδίν. Δῶσε μου ἕνα καλαθάκι καὶ μιὰ σακκούλα νὰ σοῦ ψωνίσω ὁ τι θέλεις ἀμέσως!

— Καὶ μὲ τὶ παράδες βρὲ μπουνταλᾶ:

— Τί σὲ νοιάζει ἐσένα;...

Σὲ λίγο ὁ Ναστραδὶν μὲ τὸ καλάθι καὶ τὴ σακκούλα πῆνε στὸ μπακάλη καὶ τὰ νέμισε ψώνια.

— Πόσο κάνουν; ρώτησε

— Εἴκοσι τέσσερα γρόσια καὶ σαράντα παράδες...

— Καλὰ ἄλλη φορὰ θὰ σὲ πληρώσω... τοῦ εἶπε ὁ Χότζας καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

'Ο μπακάλης ἔτρεξε ἀμέσως καὶ σὰν τὸν ἔφτασε τὸν ἁρπαξε ἀπὸ τὸ γιακᾶ ζητῶντας τὰ λεφτά του ἢ τὰ ψώνια.

— Μὴ μ' ἁγγίζῃς, γιατὶ θὰ σ' εὔρῃ μεγάλο κακό! τοῦ φώναξε ὁ Ναστραδίν

— Μπρὲ μπουνταλᾶ τὸν προφήτη θὰ μοῦ κάνῃς τώρα; τοῦ ἀπάντησε ὁ μπακάλης καὶ τοῦ πῆρε τὰ ψώνια.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ γυρίσῃ στὸ μαγαζί του κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

—Ἀχ! μεγάλο κακὸ ποὺ μὲ βρῆκε! Μοῦ κλέψανε τὴν κάσα μου!...

Τώρα λοιπὸν πιστεύεις πὼς εἶμαι προφήτης; τὸν ρώτησε ὁ Χότζας ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ πίσω του

— Συμπάθα με Χότζα μου! τοῦ ἀπάντησε ὁ μπακάλης κλαίγοντας. Εἶσαι μὰ τὸν 'Αλλὰχ μεγάλος προφήτης!.... Τί νὰ κάνω τώρα:

— Στεῖλε τὰ ψώνια στὸ σπίτι μου κι' ἐγὼ θὰ πακαλαΐσω νὰ βρεθῇ ὁ κλέφτης.

Κι' ἀμέσως ὁ Ναστραδὶν γονάτισε κι' ἀρχισε νὰ προσεύχεται

'Ο κόσμος μαζεύτηκε τότε ἔμοιαζε τί συνέβη καὶ τὸν θαύμαζε λέγοντας:

—Εἶνε μεγάλος προφήτης! Πολὺ μεγάλος!...

—'Ακοῦστε, λοιπὸν τοὺς εἶπε τότε ὁ Χότζας τὸ θέλημα τοῦ 'Αλλάχ! Τὸ τζαμί μας εἶνε μικρὸ κι πρέπει νὰ χτίσουμε ἕνα μεγαλύτερο! Πρέπει λοιπὸν ὁ καθένας σας νὰ προσφέρῃ ὁ τι ἔχει εὐχαριστησι!...

Κι' ἔτσι σὲ λίγο ἀρχισαν ὅλοι νὰ τοῦ φέρνουν παράδες καὶ λίρες νιὰ τὸ νέο τζαμί

'Ο Ναστραδὶν ξεχώρισε τότε μερικὲς λίρες γιὰ τὸν κόπο ποὺ θὰ ἔκανε νὰ φτιάξῃ τὸ σχέδιο τοῦ καινούργιου τζαμιοῦ κι' ἔστειλε τὰ ὑπόλοιπα λεφτὰ στὸν καδῆ γιὰ νὰ τὰ φυλάξῃ

'Επειτα τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του κι' ἔδειξε τὶς λίρες στὴ φατμέ

— Ποῦ τὶς ἔκλεψες μπρὲ μπουνταλᾶ: τοῦ φώναξε ἐκείνη σπιτιομένη

— Σούτ! Μὴ φωνάζεις. βρὲ νυναίκα! τῆς εἶπε ὁ Χότζας. Νὰ ξέρῃς ὅτι εἶμαι προφήτης! Κι' ἀλλη φορὰ νὰ σέβεσαι τὴ σοφία μου!

Κι' ὁ Ναστραδὶν μὲ τὴν πονηριὰ του αὐτὴ πλήρωσε τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸν μπακάλη καὶ τὸν ἀποζημίωσε κιόλας νιὰ τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ κλέψανε.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἴδιοῦ τὸ μυστικὸ μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Ἀν. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

Σημ: Αἱ προσκομιζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα λαμβάνουν δωρεὰν κάτι.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις οποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ἰδιοκτήτης Διευθυντὴς: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βασσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἐτησία	.....	115.000
»	Ἑξάμηνος	.....	60.000
»	Τρίμηνος	.....	30.000
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἐτησία	.....	£ 6 $ 24
»	Ἑξάμηνος	.....	£ 3 $ 12
»	Τρίμηνος	.....	£ 1½ $ 6

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰ. Γ. Παπαγεωργίου.

«ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ἌΝΤΡΑ ΣΟΥ!»

Παράξενο διήγημα

Ἦταν ἡ εὐχάριστη ὥρα τοῦ καπνίσματος. 'Ο ζωγράφος 'Αντρὲ ντὲ Πλαντρός, ὁ οἰκοδεσπότης ποὺ μᾶς φιλοξενοῦσε, σηκώθηκε καὶ μᾶς εὐχαρίστησε γιατὶ εἴχαμε μαζευτῇ γιὰ νὰ γιορτάσουμε τοὺς ἀρχυροὺς γάμους του. Πραγματικά, εἶχε παντρευτῇ πρὸ 20 ἐτῶν τὴν 'Ουτέτ, καὶ ἡ ἀμοιβαία λατρεία τους ἔμενε πάντα δυνατὴ σὰν πρῶτα.

—'Αλήθεια, εἶπε κάποιος ἀπὸ μᾶς, ἂν πίστευα στὶς ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες, θἄλεγα πὼς στὸν ἔρωτα τῆς 'Ουτέτ καὶ τοῦ 'Αντρὲ ὑπάρχει μιὰ δύναμις ὑπνωτιστική...

'Αλλὰ ὁ οἰκοδεσπότης τὸν διέκοψε ἀπότομα:

—Φίλε μου, τὸν παρεκάλεσε, μὴ προφέρῃς ποτὲ μπροστά μου τὴ λέξι «ὑπνωτισμός»!

'Η ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας του εἶχε γίνει σκληρή, σὰν νἄχε θυμηθῇ κάτι τρομερό. Μὰ κι' ἡ 'Ουτὲτ φαινόταν τὸ ἴδιο ταραγμένη.

—Νὰ μὲ συχωρῇς 'Αντρέ, εἶπε ὁ φίλος του. Δὲν ἤξερα πὼς ἀποδίδεις σημασία σ' αὐτὸ τὸ παληὸ πιὰ παιγνίδι, ποὺ λέγεται ὑπνωτισμός!

— Αὐτὸ ποὺ ὀνομάζετε παιγνίδι, πρόφερε σιγανὰ ἡ 'Ουτέτ, ὑπῆρξε γιὰ μᾶς μιὰ ἀνατριχιαστικὴ πραγματικότης Ξέρετε πόσο ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου. Κι' ὅμως λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσω κάποτε, ἐξ αἰτίας τῆς καταραμένης ἐπιστήμης τοῦ ὑπνωτισμοῦ!

'Ο Πλαντρὸς κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ μᾶς διηγῆται:

— Εἶχα παντρευτῇ ἀπὸ ὁ μήνες τὴν 'Ουτέτ. Ζοῦσα μόνο γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὴν τέχνη μου. Δὲν εἶχα παρὰ ἕνα φίλο, πιὸ ἡλικιωμένο ἀπὸ μένα, ἀνύπαντρο, γιατρὸ μεγάλης ἀξίας, ἀλλὰ παράξενο τύπο. Βλεπόμαστε τακτικά, ἀκόμη καὶ μετὰ τὸ γάμο μου. Τὴ δεύτερη λοιπὸν φορὰ ποὺ ἤρθε στὸ σπίτι μας, ξέσπασε τὸ τρομερὸ δράμα...

» Μετὰ τὸ φαγητό, περάσαμε στὸ σαλόνι κι' ἀνοίξαμε τυχαίως συζήτησι περὶ ὑπνωτισμοῦ.

»'Ο γιατρὸς εἶπε πὼς ἦταν θερμὸς ὀπαδός του. 'Εγὼ ἀμφέβαλλα καὶ ζητοῦσα ἀποδείξεις. Βλέποντας, τέλος, πὼς δὲν μποροῦσε νὰ μὲ πείσῃ, ὁ φίλος μου πρότεινε:

»— Θέλετε νὰ σᾶς ἀποδείξω πὼς εἶνε ἀκριβῆ ὅσα σᾶς λέω; Ἐ λοιπόν, μπορῶ νὰ βάλω τὴν 'Ουτὲτ νὰ σὲ σκοτώσῃ!

»'Αντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω, χαμογέλασα.

»— Κι' ὅμως, πρόσθεσε ὁ γιατρός, ἂν τὴν κοιμίσ,ι καὶ τὴ διέταξα νὰ σὲ δολοφονήσῃ, ἡ 'Ουτὲτ θὰ σὲ χτυποῦσε ἀλύπητα!

»—Ἐμπρός, ἀγαπητέ, κάμε τὸ πείραμά σου! φώναξα. 'Η ἀποτυχία σου θὰ σὲ πείσῃ γιὰ τὴν πλάνη σου!

»'Η 'Ουτὲτ δέχθηκε νὰ γίνῃ μέντιουμ. 'Ο φίλος μου κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἔβαλε στὴν τσέπη του τὸ κλειδί, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανείς.

» Στάθηκε ἔπειτα μπροστὰ στὴ γυναῖκα μου καὶ κάρφωσε πάνω της τὰ μάτια του μὲ τὴ δυνατὴ γοητεία τους. Λίγο-λίγο, ἡ ἀναπνοή της ἔγινε λαχανιασμένη, τὰ βλέφαρά της τρεμούλιασαν καὶ βυθίστηκε σὲ βαθὺν ὕπνο.

»— Τί λὲς τώρα, ἄπιστε, γι' αὐτό; μὲ ρώτησε ὁ γιατρός.

»— Δὲν πιστεύω στὰ μάτια μου! ἀπάντησε. Μὰ δὲν παραδέχομαι ὡστόσο ὅτι ἡ 'Ουτὲτ θὰ δεχόταν ποτὲ νὰ μὲ σκοτώσῃ!

»'Ο γιατρὸς χαμογέλασε. "Επειτα, καρφώνοντας τὴ ματιά του στὴ γυναῖκα μου, πρόφερε, τονίζοντας τὰ λόγια του:

»—'Ουτέτ, θὰ πάρῃς ἕνα δίκοπο μαχαίρι ἀπ' αὐτὴν ἐκεῖ τὴν πανοπλία καὶ θὰ χτυπήσῃς στὴν καρδιὰ τὸν ἄντρα σου. Ἐμπρός! Τὸ θέλω!

»Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ἡ 'Ουτὲτ σηκώθηκε, πῆγε ὡς τὴν πανοπλία καὶ πῆρε τὸ μαχαίρι... 'Εγὼ ἤμουν ἐκπληκτος κι' ἀνήσυχος.

»—'Αλήθεια, εἶνε πολὺ περίεργο! εἶπα στὸ φίλο μου. 'Ελπίζω νὰ τὴ συγκρατήσῃς ἐγκαίρως...

»—"Εννοια σου, θὰ τὴν ξυπνήσω τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θὰ πάῃ νὰ σὲ χτυπήσῃ.

» Κύτταζα μὲ μάτια γουρλωμένα τὴν 'Ουτὲτ ποὺ προχωροῦσε, μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι. 'Υποχώρησα, ἀπὸ ἔνστικτο...

» Ξαφνικά, ὁ γιατρὸς ἔμπηξε μιὰ φωνή, στριφογύρισε καὶ σωριάστηκε στὴν πολυθρόνα του σὰν ἄψυχος ὄγκος. Εἶχε πάθει ἀποπληξία... "Ετρεξα νὰ τὸν βοηθήσω. Μὰ ὀρθώθηκε μπροστά μου ἡ 'Ουτὲτ — μιὰ 'Ουτὲτ ποὺ δὲν εἶχα ξαναιδῆ ποτέ μου, ἄγρια, τρομερή!

» Κατάλαβα ἀμέσως τὴ φρίκη τῆς θέσεώς μου, μέσα στὸ κλειστὸ ἐκεῖνο δωμάτιο, ὅπου κανεὶς δὲν θὰ μ' ἄκουγε... 'Αρχισε ἔτσι μιὰ τρομακτικὴ μονομαχία μεταξύ μας. 'Η 'Ουτὲτ προσπαθοῦσε νὰ μὲ χτυπήσῃ κι' ἐγὼ ἔτρεχα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν τρελλός, ἱδρωμένος, λαχανιασμένος. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδος ἀπ' τὴν πόρτα. Δὲν εὑρισκα ὅμως οὔτε μιὰ στιγμὴ τὸν καιρὸ νὰ φάξω στὴν τσέπη τοῦ ἐτοιμοθάνατου γιὰ νὰ πάρω τὸ κλειδί, γιατὶ ἡ 'Ουτὲτ θὰ προλάμβανε νὰ μὲ μαχαιρώσῃ!

» Νὰ παλέψω μαζί της, νὰ τὴν ξυπνήσω μὲ τὴ βία, θἄταν ἀδύνατο, ἡ τόσο ἐπικίνδυνο, ποὺ θὰ τὴν ἔρριχνα ὕστερα κάτω κερανυπληκτη...

'Η φρίκη μὲ πάγωνε ὁλόκληρον... Κατέφυγα κάποια στιγμὴ πίσω ἀπ' τὴν πολυθρόνα τοῦ γιατροῦ καὶ περίμενα. 'Η 'Ουτὲτ στάθηκε ἀντίκρυ μου καί, βέβαιη πιὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία της, πλησίασε περισσότερο καὶ κατάφερε μιὰ μαχαιριά... στὸ κενό, γιατὶ ἐγὼ εἶχα ἀποτραβηχθῇ γρήγορα!

» Τόλμησα τότε νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου καὶ νὰ τὴν κυττάξω. Μὲ τὸ μπράτσο στὸν ἀέρα καὶ τὶς κόρες τῶν ματιῶν της καρφωμένες στὸ γιατρό, ξυπνοῦσε ἀργα-ἀργά, διαβάζοντας στὰ νεκρωμένα του μάτια τὴν ὑστάτη διαταγὴ ποὺ τῆς ἔδωσε: «Μὴ χτυπᾶτε τὸν 'Αντρέ!... Ξυπνῆστε, τὸ θέλω!».

» Σώθηκα... 'Ο φίλος μου εἶχε κατορθώσει, στὶς τελευταίες στιγμές του, νὰ συγκεντρώσῃ ὅλη του τὴ θέλησι στὸ βλέμμα του ποὺ ὅλο ἔσβυνε, καὶ νὰ τὴ μεταδιδάσῃ στὴν 'Ουτέτ.

»'Η γυναῖκα μου συνῆλθε καὶ πέταξε μακρυὰ τὸ μαχαίρι. "Επειτα θυμήθηκε πὼς ἦταν πείραμα κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου. Κι' ἐγὼ ξέσπασα σ' ἕνα ἀσυγκράτητο, τρομερὸ γέλιο, σὰν τρελλός, κυττάζοντας τοὺς τελευταίους σπασμοὺς τοῦ νεκροῦ...

» Μὰ ἀπὸ τότε δὲν θέλω πιὰ νὰ ξανακούσω τίποτε γιὰ ὑπνωτισμό!»

Α. ΝΤΕ ΤΕΝΝΕ Ι.Γ

✪✪

"Οταν κλαίῃ τὸ μωρό...

'Εφευρέθηκε μιὰ συσκευή, ποὺ θὰ εἰδοποιῇ τοὺς γονεῖς, ὅταν τὸ μωρό τους κλαίῃ τὴ νύχτα. 'Αποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ἠλεκτρονιακὸ ἀκουστικό, τὸ ὁποῖο θὰ παραλαμβάνῃ τοὺς ἤχους καὶ θὰ προκαλῇ τὸ ἄναμμα μιᾶς λάμπας δίπλα στὸ κρεββάτι τῶν γονέων. Μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ ἀπὸ 30 μέτρα μακρυὰ καὶ νὰ ρυθμισθῇ γιὰ παιδὶ ἀδύνατο ἢ γιὰ πολὺ φωνακλάδικο.

ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

Σήμερα θὰ μιλήσωμε πλέον γιὰ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει ἡ Ἐπιστήμη γιὰ τὴν ριζικὴ καταστροφὴ τῶν τριχῶν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν ἀντιαισθητικὴ διακόσμησιν των!

Οἱ περισσότερες γυναῖκες γεννιοῦνται ὥμορφες ἀλλὰ ζητῶντας πάντοτε, ὅπως συνηθίζουν, κάτι τὸ καλλίτερο πέφτουν θύματα τῆς τόσο ἀνεπτυγμένης στὰ ζητήματα τοῦ καλλωπισμοῦ ἐυπιστίας των καὶ ὡς ἐκ τούτου προξενοῦν οἱ ἴδιες στὸ πρόσωπό των καὶ στὸ σῶμα των μὲ διάφορα βλαβερὰ μέσα καὶ ἀντιεπιστημονικὰ πρόχειρα καλλυντικὰ πολλὰ ἀντιαισθητικὰ ἐλαττώματα ποὺ τὶς ἀσχημίζουν τρομερά.

'Υπάρχουν ὅμως καὶ πολλὲς γυναῖκες τὶς ὁποῖες πραγματικὰ ἀδίκησε ἡ φύσις μὲ διάφορες ἀτέλειες κι' ἐλαττώματα παραμορφωτικά.

—Ἕνα φοβερὰ ἀντιαισθητικὸ ἐλάττωμα ποὺ εἶνε καὶ ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς κάθε κομψῆς κυρίας εἶνε ἡ ὑπερτρίχωσι. Οἱ σημερινὲς γυναῖκες πρέπει νὰ θεωροῦνται εὐτυχεῖς ποὺ ζοῦνε σὲ μιὰ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποία, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἐπιστημονικὲς ἐρεύνες καὶ δοκιμὲς διαφόρων μέσων, ἔχει βρεθῇ καὶ τελειοποιηθῇ μιὰ ἀποτελεσματικὴ — παρ' ὅλον ὅτι εἶνε ὀλίγο πολυδάπανη καὶ μακροχρόνιος — μέθοδος γιὰ τὴν πλήρη ἀπολύτως ριζικὴ κι' ἀνώδυνο κατστροφὴ τῶν τριχῶν τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος.

Πρὶν προχωρήσω ὅμως στὴν ἀναγραφὴ τῶν λεπτομερειῶν τῆς νέας ριζικῆς θεραπευτικῆς μεθόδου, γιὰ νὰ καταλάβετε καλλίτερα τὸν λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον παρ' ὅλα τὰ ἀποψιλωτικὰ καὶ τὰ μηχανικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν οἱ ὑπερτριχωτικὲς καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα λεπτομερῶς μιλήσαμε στὰ προηγούμενα σχετικὰ σημειώματα, δὲν κατορθώνουν ἐν τούτοις ν' ἀπαλλαγοῦν ριζικὰ ἀπὸ τὸ ἀνεπιθύμητο κι' ἀντιαισθητικὸ τρίχωμά των παρὰ τελείως ἐφήμερα καὶ προσωρινά θὰ σᾶς περιγράψω ἐν ὀλίγοις τὴν ἀνατομικὴ ὑφὴ τῆς τριχός. Κάθε τρίχα χωρίζεται σὲ δυὸ μέρη. "Ενα μέρος ἐλεύθερο τὸ ὁποῖον ἐξέχει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δ

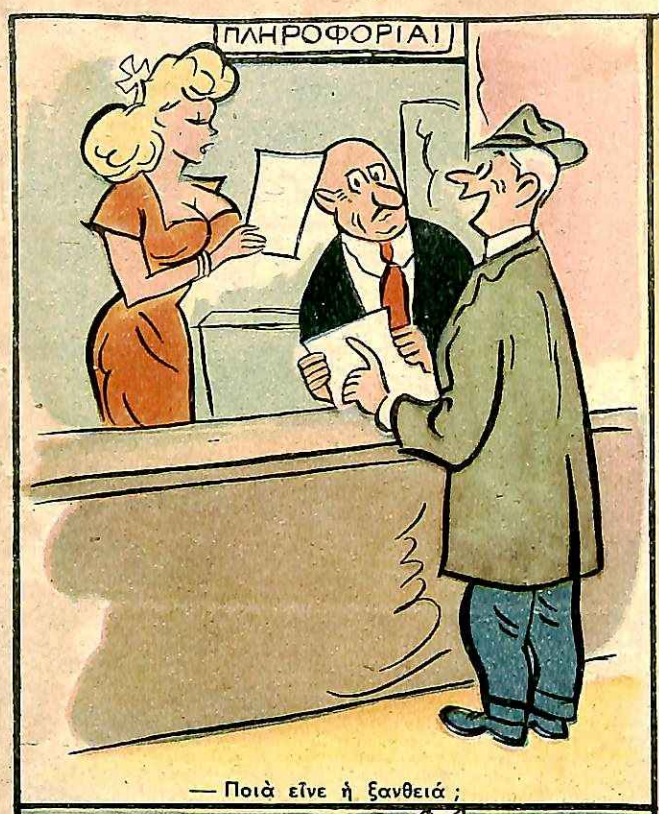

— Ποιὰ εἶνε ἡ ξανθειά ;

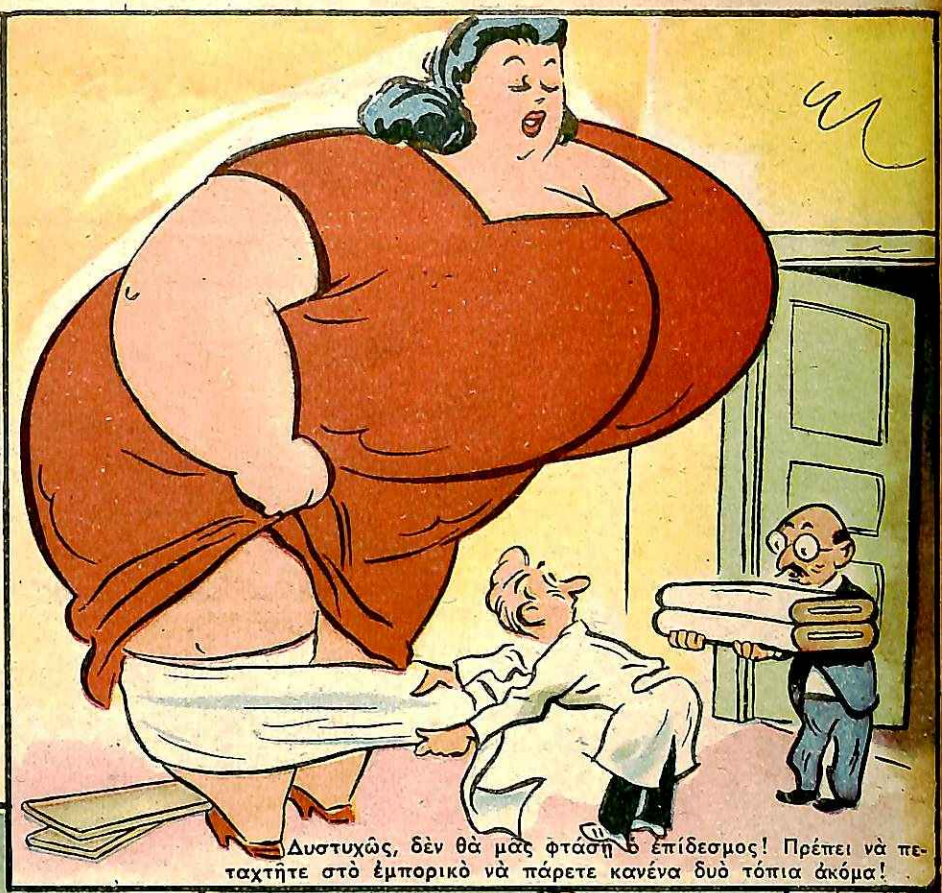

Δυστυχῶς, δὲν θὰ μᾶς φτάσῃ ὁ ἐπίδεσμος! Πρέπει νὰ πεταχτῆτε στὸ ἐμπορικὸ νὰ πάρετε κανένα δυὸ τόπια ἀκόμα!

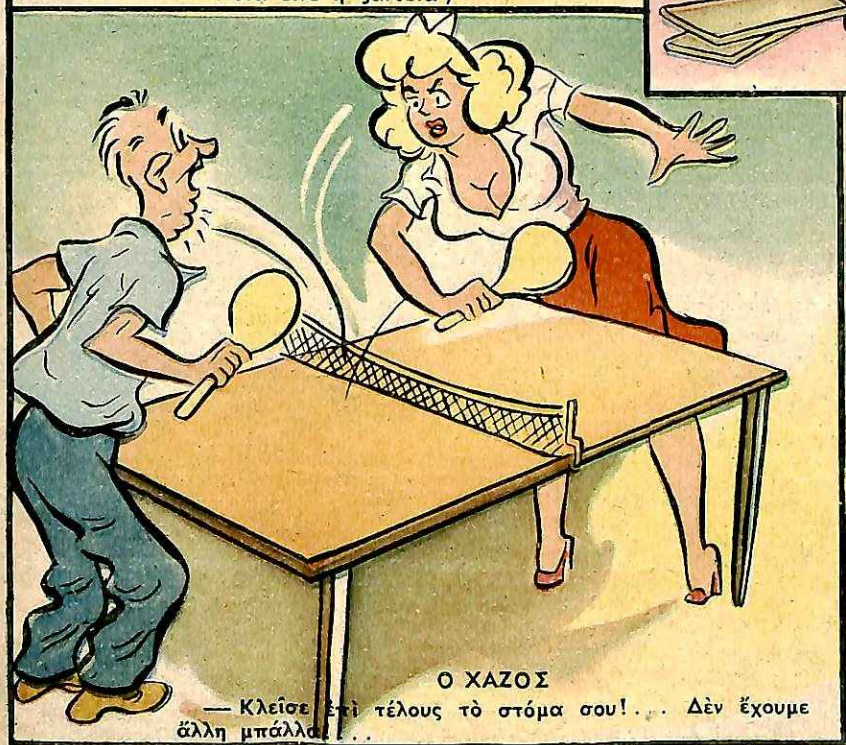

Ο ΧΑΖΟΣ

— Κλεῖσε ἐπὶ τέλους τὸ στόμα σου!... Δὲν ἔχουμε ἄλλη μπάλλα!...

— Καὶ ἀπὸ μακρυὰ ποὺ σᾶς εἶδε ὁ βασιλιᾶς μας ἐνθουσιάστηκε... Εἶσθε, λέει, γιὰ φάγωμα!...

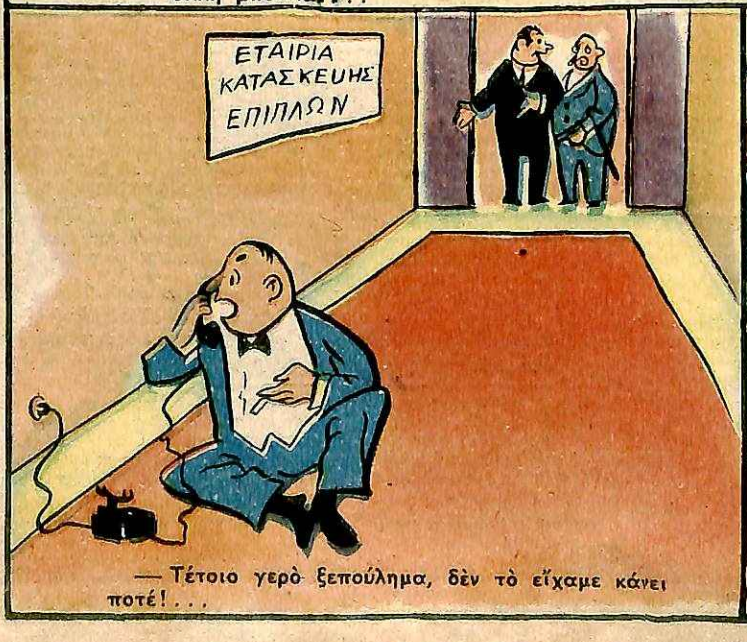

— Τέτοιο γερὸ ξεπούλημα, δὲν τὸ εἴχαμε κάνει ποτέ!...

— Τὰ παιδάκια μου!... Στὶς μητέρες τους θὰ τηλεφωνοῦν ἀσφαλῶς!...